



Allah Dostu Derki 3

Dr. Münir Derman (K.S)

1. Güneş ve Gölge
2. TASAVVUF
3. DENİZ
4. ENNALLAHE RABBE RABBEKÜM
5. ZİKİR VE TESBİH
6. ŞEYH – MÜRŞİD – MÜRŞİD-İ KÂMİL
7. TEVHİD
8. SABIR
9. ALLAH'ın Verdiği Dert, Maddî Olsun Ruhî Olsun Bedava Değildir
10. GAFLET
11. KORKU
12. BİLMEDEN
13. HACERÜ'L- ESVED
14. ATEŞ=NAR
15. ŞEYTAN
16. SES-İHTİZAZ-GÜRÜLTÜ-KUVVETLİ ZİYÂ-KOKU
17. UTANMAK GEREK
18. KÂİNATIN KUSURSUZ DÜZENİNDEN HAREKET EDEREK ALLAH'A ULAŞMAYA ÇALIŞ
19. NAMAZ
20. ALLAH KELÂMINDA “BEN” “BİZ” LÂFIZLARI
21. TAVAF – UMRE
22. TAYY-İ MEKÂN NEDİR
23. ALLAH'I İDRAK ETTİREN, HAKİKATLERİ ORTAYA KOYAN MANÂYI LÂFZA ÇEVİREN RUHTUR
24. SECDE ÂYETLERİ
25. CEMÂL-İ MUTLAK

26. [VELÂYET](#)
27. [EL Yed](#)
28. [EL VELÎ](#)
29. [KUTUB-GAVS](#)
30. [ALLAH'IN KUDRETİNDEN ŞÜPHE ETMEK KÜFÜRDÜR](#)
31. [YAZININ KUVVETLİ VE DÖKÜMANTER RİVÂYETE GÖRE İCADI](#)

[SİLSİLE-Yİ ADEDİYE](#)

32. [ALÎMIN KANI](#)
33. [TEŞEKKÜR](#)
34. [SELÂM](#)
35. [SÛT](#)
36. [ANA-ANNE](#)
37. [“VECEALNA MİNEL MAİ KÛLLE ŞEY'İN HAY.”](#)
38. [YETİM](#)
39. [TER](#)
40. [SAÇ - KIL - TIRNAK](#)
41. [SAKAL](#)
42. [BEN](#)
43. [EMİR SULTAN](#)
44. [BİR DAMLA SUYUN DENİZE BİLE FAYDASI VARDIR](#)
45. [YUNUS'A GÖNÜL GÖZÜYLE BAKIŞ](#)
46. [Eskişehir İlinde Tertip Edilen YUNUS EMRE'yi Anma Günü'nde](#)

[Yapılan Konuşma](#)

47. [YUNUS EMRE \(Konferans'dan\)](#)
48. [TAKDİR](#)
49. [HALLAC-I MANSUR](#)
50. [HACCAC İBNİ YUSUF](#)
51. [BAZI HASTALIKLAR VE MANEVİ SEBEPLERİ](#)
52. [TAVSİYELER](#)
53. [BİBER \(Fülfül\)](#)
54. [BUĞDAY](#)
55. [HAYVANLARLA KONUŞTUKLARIM](#)

[Güneş ve Gölge](#)

“Efendime...”

M.D.

“Güneşe arkasını dönen,
gölgesinin peşinden yürür.”

[TASAVVUF](#)

Lügat mânâsı: Resûlû Ekrem’e bağılıktan insanda zâhiren, bâtınan husule gelen “Kemâl-i feyz-i nebevî” den hâl.

Resûlde yoğrulma. Erime. O’na yanaşmadan hasıl olan bâtını feyz-i ilâhi, zevk, huzur hâli. İşte tasavvuf ne ise budur...

Tasavvuf nedir:

Anlatmak, Yazmak. Mümkün değil.

Tasavvuf, yaşanan ve nübüvvetden çıkan mânevî bir hâlin tümüdür.

Bu hâl ne târif edilir.

Ne izah edilir.

Tasavvuf hakkında yazı yazılmaz.

Yazılmıştır amma...

Bu, resim üzerinde geniş bir orman seyretmektir.

Resmin içine giremezsin.

O resim de orman değildir.

Bâtın! zevk ve hisler, duygular, maddeleşemez...

O zaman işte, tasavvuf tarihi, incelemeler ortaya çıkar.

Çıktı binlercesi var.

Tevfik-i Rabbanî’ye mazhar olan geniş gönül sahibi HAKK dostu olanların yaşadığı mânevî âlemdir diye târif edenler de vardır.

İnsanın âdemiyyet mertebesinde bu âlemde iken aslı ile temas kurup yaşamak hüneridir.

Bunu izah et bakalım.

Mümkün değildir!

O hâlde sus...

“Bizim bu hâletdeki duyduğumuz zevki, huzuru, sultanlar bilselerdi bizi kılıçtan geçirirlerdi elimizden almak için” demişlerdir.

Tasavvufî söz:

Ötenin lâflarıdır.

Lâf dedik, söz demedik.

Söz anlaşılır.

Lâf anlaşılmaz.

Cesedi ile bu mekânda, gönlü ile sonsuzlukta dolaşanların, olanların sözleridir.

MUTASAVVIF:

İçini göstermeden sözlerine bakılarak bilmeyenler tarafından kendisine verilen isimdir. ALLAH ile beraber oturmak hünerine ve Tevfikine kavuşmuş insana mutasavvıf ismi verilebilir.

“Verilir” demiyoruz.

Dikkat buyurun!..

Lâf çok incedir.

Tasavvuf ALLAH’ın bir sırrıdır, öğrenilmez, öğretilmez.

Târif edilmez.

Ulaşılr işte o kadar...

Akıllı için de aynı, âlim için de aynı, öküzlüğe doğru giden insan için de aynı, hatta öküze de aynı...

Bir perde arkasıdır.

Ne târif edilir.

Ne söze ve kelimeye gelir.

Bu hâl nedir?

O hâlde:

İlâhi sırların açıklanmaması için, şariat kaideleri vardır.

Bu kaideler, sırları, insanın lisaniyla anlayabilmek kudretidir.

İdrak edilse bile lâf ve kelimelerle anlatmak mümkün olmadığından kelimeye vurduğumuz zaman küfür şeklinde fehmedilir.

Yaşanan mânevî, zevki bir hâlin kelimelerle târifine yeltenmek ve bu hususdaki yazılan külliyatın hepsi tasavvuf lâflardır.

O hâli yaşayanların mırıltıları.

O kadar...

Bunlar üzerine kurulmuş o hâli yaşamak isteyenlere yollar gösterilmiş, tarikatlar da bunlardır.

Tarikat, Mârifet, Hakikat lâkırdılarıdır.

Fakat bu duruma erişmek kabiliyet, istidad, temizlik meselesidir.

Hay huy meselesi değildir...

“Resûlde yoğrulma meselesi”.

Yoğuran ustayı bulmak.

Maddeyi ruhun emrine almak..

Ruhu maddeye bağlayarak şekillendirmek, maddileştirmek, insanın âdemiyyetine hürmetsizliktir ve bir şey de ifade etmez.

ALLAH'ın emrettiği farzdır.

Farz, ona yanaşmak için mecburidir demektir.

Kulun bunlara inkıyad ve hürmetini izhar etmesi kulun kendi kendine farzdır.

Hürmeti izhar için bu farzlar nelerdir biliyor musun?

Bu farzlar:

ALLAH'ın seni serbest bir irade ile nefsinle bırakmasına karşı hürmetdir. Abdestde ayakların yıkanmasında evvelâ sağ, “sol dimağ”.

Sonra sol, “sağ dimağ”.

Sağ eli kalb üzerine koymak sol dimağla cesedî bir duadır.

Sağ dimağ hareket merkezi, sol dimağ düşünce merkezidir.

23 IX.1984. Pazar

Tevfik : Uygun düşürme. * Uydurma. Muvafık kılma. * Cenab-ı HAKKın kuluna yardım etmesi.

İnkıyad : Boyun eğme. Muti olma. Teslim olma. İtaat etme. İmtisal.

İzhar : Açığa vurma. Meydana çıkarma. * Göstermek. Zâhir ve âşikâre ettirmek. * Yalandan gösteriş.

DENİZ

Bir araya toplanmış su damlaları...

Daha derine git:

Hidrojen, oksijen birleşmesi.

“Bir bütün”.

Hidrojen: Suyu doğuran...

Oksijen: Yanmayı doğuran...

Fakat yanan hidrojen...

Tuhaf değil mi?..

Her ikisi de gaz...

Görünmezler.

Birleşti mi su...

Ayrıldı mı yine görülmez.

Gaz oluyorlar.

Bunlarsız hayat yok...

Havadan; insan, hayvan, nebat alıyor oksijeni.

Balık sudan alıyor...

Herşeyin terkinde canlı, cansız, hayvan, nebat, taş, maden hepsinde mevcut bunlar...

Daha derine in:

Molekül, atom, gidebildiğin kadar git...

Dibi yok ki...

Denizin vazifesi sayılamaz.

Târif ve izah kadrosuna girmez.

Deniz denizdir.

İşte o kadar.

Resmini yap!..

Düşün, seyret, içinde yüz, ürünlerini ye!

Her şey onda...

İstersen içinde bogul...

Fakat onu kirletme...

Ne demiş “O” bilir misin?

Denize girip de kimse görmedi diye denizin içine abdest etme.

Dikkat et!..

Bundan ötürü oruçlu isen orucun bozulur.

Oruç dilsiz bir vücut duasıdır.

Oruçlu “SETTAR” ile örtülüdür.

“Orucun mükâfatını bizzât ben vereceğim!” buyuruyor.

Bu ne demektir?

Senin oruçlu olduğunu “O” ndan başka bilen yok...

ALLAH’ı görüyorsun ama sen farkında değilsin.

Onun dışında değilsin unutma!..

Deniz yani su:

İki gazın birleşmesinden görünür şekli değil mi?..

Evet.
Hayır diyen bulunmaz...
Hava da ondan.
Bahar da ondan....
Yağmur da ondan.
Kar da ondan.
Her şeye hayat vermeye sebep de ondan...
Onun için HÂLİK suyu neden halk etti bildirmedi.
Her sır onda gizli.

Yunus balığında bu sırdan birşey var amma o da susuyor.
Deniz suyunda tuz var...
Bütün madenler var...
Tuz nedir onu bil.
Çok büyük bir nimet.... O...
Kan da, başka bir türlü tuzlu deniz unutma...
O tuzlu suda bir balık vardır.
Vücut terkinde tuz yoktur.
Tuzsuz yiyemezsin.
Tatlı suda bir balık vardır.
Vücut terkinde onun tuz vardır bilir misiniz.
Koyun tuz yer.
İnek, at, keçi, diğer otla geçinen hayvanlar tuz yemezler.
Tuzun gizlenmiş olduğu otlardan alırlar...

Tuzsuz yemeği sen de yiyemezsin...
Niçin?..
Burada bahsedersek bu kitabın dışına çıkarız.
İş uzar gider...

Şimdi; rüzgâr yok...
Yaprak bile kımıldamıyor.
İssız bir sahilde düşün kendini ve dinle bizi:
Sahile muntazam dalgalar birbirini takip ederek vuruyor.
Rüzgâr olmadığı hâlde...
Kayalar var.
Zamanla onlar aşına aşına çakıl oluyor.
Çakıllar da birbirine çarpa çarpa kum oluyor.
Uğuldayan bir ıssızlık...
Fennî ismi ihtizaz, titreşim...
Ne demek bu?
Diğer ismi tesbih dediğimiz intizamlı sessiz uğultu...
Titreşim...
Kayaları çakıl yapan su...
Çakılları kum yapan su...
Kayaları çakıl yaparken, çakılları kum yaparken duyulan ve duyulmayan bir uğultu var ya

ihlizaz.

O da zikir...

Çölü, su çekildikten sonra yapan da suyun gitmesi değil mi?

Bazen deniz coşar. Dalgaları. Fırtına. Dev dalgalar...

Rüzgârın işi bu.

Evet biliyoruz...

İlmen izah ediyoruz.

Sebebini kuruntusuz, şüphesiz evet doğrudur diyoruz.

Ama niçin rüzgâr oldu. Onu da biliyoruz.

Sebeğ üstüne sebeğ. Hepsi izah ediliyor.

Doğrudur. Niçin böyle, Kâinat nizamının böyle oluşu...

Niçin böyledir?

Nedir bu?

Orada duraklıyoruz.

Duralım.

Bu durma, ta'zim ve asıl sebebi bilmediğimiz bir azameti tasdiktir bu.

Burada aklın hududuna hürmet gerekir..

Denizde bogulsan bile eğer bir balık seni yemezse, su seni muhakkak sahile, karaya atar.

Bu ne demek?..

Suyun bir bildiği var demek.

Al malını geri.

Bende boğuldu amma, ALLAH seni topraktan yarattı.

Mayanda, harcında ben de varım amma.

Toprak olmasaydı ben de görünmezdim.

Bu iki dostluk için:

Toprak altında ezilerek ölen,

Suda boğulan ALLAH nezdinde ceseden şehid sayılır.

Kim olursa olsun...

Rahmeti dostun olan toprakta ara dedik.

Çıkalım toprağa.

Kum tanelerinden husule gelmiş susuz deniz....

Nedir bu?

Çöl... Yahut suyu çekilmiş deniz...

Gözün alabildiği kadar susuz deniz...

Resmini çizelim:

Su yok. Nebat yok. Böcek bile yok.

Kum var, güneş var. Sıcak var.

Mikrop yok. Kuş uğramaz.

Yağmur yok. Bulut uğramaz ki...

Çölün sözlerle resmi basit olarak bu...

Rüzgâr olmadığı zamanlarda çölde derin bir uğultu vardır.
Kum taneleri arasında görmediğimiz bir titreşimin sesi bu...
Zikrediyor...
Uguldayan bir ıssızlık işte, Çöl...
Muazzam steril bir yer...
Hakiki çöl budur.

Çöllere vardır:
Kendine mahsus nebati var. Kuşu var. Böceği var. Çok az suyu var. Hayvanı da var.
Hiçbir nebâtın, hayvanın, insanın, böceğin yaşayamayacağı soğuk çöllere de vardır.
Dünya, bütün yıldızlar ilk defa kızgın çöldü.
Sonra soğuk çöle döndü.
Tekevvünün bütün safhaları geçti.
Su oldu.
Hava oldu.
ALLAH'ın takdir ettiği dekor teşekkül etti.
Bir nizam kuruldu.
Bütün bu safhaların küçülmüş şekli hâlâ var.
Yanardağlar, buz çölleri. Sıcak çöllere...

İnsanlar: İlimle, sıcak çöllere buz çölleri arasında dolaşıyorlar.
Daha çok dolaşacaklar.

Çölde kum tanelerinde bir enerji gizli.
Hem maddî hem hissettiğimiz fakat anlayamadığımız mânevî tarafı... İnsanlar sonbaharda düşen yapraklara basar geçerler.
Çimenleri çiğnerler.
Çiçekleri koparırlar.
Vazolara korlar.
Kuruyunca çöpe atarlar.
Halbuki onları hayvanlar yerler.
Rızkıdır onların...
Bunu idrak etmeden tabîî olarak biliriz, fakat düşünmeyiz...

Ağaç, yaprak verir rüzgâra, amma uguldayan bir ıssızlık içinde sır vermezler.
Nedir o sır?
Nereden bileceksin...
Maddî sırrı bilmezsin, ilâhî sırrı ise hiç anlayamazsın.
Ezilir, çürür, yapraklar çiçekler kurur.
Fakat insanlar birgün gelir ararlar onu, devâ için atarlarda, dertlerine karşı çâre olarak...
“Kocakarı” ilâçları namı altında kaybolmazlar, bazen kıymet kazanırlar, bazen unutulurlar.
Fakat unutmayın ki kıyamete dek kocakarı her zaman vardır.

Çiçekden alıyor herşeyi arı. Onu bal yapıyor.
Dut yaprağı yiyor sonra, koza, onu ipek yapıyor.
Çimenleri yiyor koyun, inek, süt yapıyor.
Binlerce sebzeler, meyvalar.
Buğday, ne güzel ne mübârek nimetler yiyorsun...

Sen ne yapıyorsun?..
Söylersen utanırsın...
Yaptığın hiç bile değil.
Hani “hiç” in ne olduğunu bir bilebilsen...

Dikkat edersen:

Çiçek başka, arı başka, bal başka.
Örümcek başka. Yaptığı ağ başka:
İnsan vücudu başka.
Ruh başka, düşünce başka.
Su başka, bulut başka.
Yağmur başka, kar başka.
Yılan başka, öldürücü zehiri bambaşka.
Görünen başka, görünmeyen başka...
Ne düşünürsen düşün.
Kâinatda herşey başka başka.
Bu başkalar da başka.
Bu başkalar zincirine katıl.
Günlerce başka.
Başka söyle.
Sonunda bambaşka olan başkaların başkası oraya dayanırsın.
Utanmadan secdeye kapan...

Tekevvün : (C.: Tekevvünât) Vücuda gelmek. Meydana geliş. * şekillenmek. * Var olmak.

Azamet : Büyüklük. Cenab-ı HAKK'ın büyüklüğü. * Kibirlik

ENNALLAHE RABBE RABBEKÜM

“Ennallahe Rabbe Rabbeküm”

Meali: “Ben ALLAH RABB’bım, RABB’ınızım.”

Bu âyeti kerimeyi hakikî anlayan Kur’ân-ı Kerim’i tamamıyla anlar.

En mühim âyetlerden birisidir,

“Errasihûne fil ilim” âyet-i kerimesinde rasih olanlar ancak anlarlar...

RABB:

ALLAH’ın kudretlerinin tecellî ettiği ne ise orada RABB’ım.

Bu tecellîm görünmez.

Onun mevcudiyetinin RABB’iyim.

Sizin de RABB’ınızım...

Kâinatta herşey benden tecellî etmiştir.

Fakat ben o şey değilim...

Bunu idrak ederseniz doğru olduğunu anlarsınız:

İşte bu da “HAKK” dır.

“Ene’l-HAKK”, bunu idrak eden tasdik için söylemiştir.

Âyeti Kerimede “Ene’r- RABB” denilmemiştir.
“EnALLAH” denilmemiştir.
“Görmediğim ALLAH’a secde etmem” sözü budur.
Tecellî eden her şeyde, RABB seklinde kudretleri görüyorum ve:
“O “HAKK” dır!” diyorum.
“Ve ALLAH’a secde ediyorum!” demektir.
“RABB’ımı gördüm.” (Mi’rac’da),
“RABBİ’l- izzeti gördüm.” (Mi’rac’da),
“RABB’ımı genç bir insan şeklinde gördüm.” (Mi’rac’da)
Herşey ALLAH’da hazır ve nazırdır.
O olmasa hiçbir şey yoktur.

MUSA: “RABB, bana kendini göster!” dedi.
“ALLAH, bana kendini göster!” demedi.
RABB, dağda tecellî etti.
Halbuki Musa’nın, “El BASÎR” olarak RABB’in tecellîsinin kuvveti fazlalaştı. O kuvvetten dağ eridi.
Rabbü’s-semâvât. Rabbi’l- ard. Rabbi’l- âlemin.
Rabbü’l maşrikeyn. Rabbü’l-mağribeyn.
Rabbi’n-nas. Rabbi’l-felak...

Hulâsa:
Mutlak hakikat ALLAH’dır.
Her şey ne varsa ondan...
Fakat hiçbir şey O değil..
Kudretini gösterdi “RABB” oldu.
Göründü “HAKK” oldu.
Her şeyde ve insanda tecellî eden ALLAH’ın kudretleri “RABB” dır.
Bunların ALLAH’ın kudreti olduğunu bilmek ve tasdik etmek “HAKK” dır.

ALLAH:
“Kudret ve güçleri ile birşey sarf etmeden, yalnız “OL!” demesi ile yarattığı şeylerin, kâinatın, o güç ve kudretleri dolayısıyla onların “RABB” ıdır.”

Güneşin ziyâ neşri nasıl ise, ALLAH’ın kudret ve güçleri de kendisinden nebean eder.
Esmâlar işte böyledir.
Bundan dolayı da “RABB” dır.
Güneşin ziyâ ve hayat huzmeleri güneş değildir.
Güneşin kudretlerinin görünüşüdür.
Her şeye ziyâ, kudret, hararet veren o huzmelerdir.
Bu güneş değildir.
Ondan çıkan huzmelerdir.

“Ahadiyet”; kesrete, “ALLAH”, RABB, İLÂH HAKK lâfz-ı mübareklerinin tecellî ve mânâları ile intikal etmiştir.
“Ben bir gizli hazine idim, görünmek istedim” hadîs-i kudsîsi bunu gizli kapaklı irade etmektedir.

“RABB”, ALLAH demek değildir.
Kudretleri güçleri ile görünmesi “RABB” dır.
ALLAH, İLÂH değildir.
Tecellî eden güzel esmâları ile “İLÂH” dır.
Bunu iyi anlamak lâzımdır...

O hâlde:

Yâ ALLAH! Yâ RABB! Yâ İLÂHİ!, Yâ HAKK! mübârek lâfızları başka başkadır.

Resûlü Ekrem’e nail olan ilk âyet:

“Seni yaratan “RABB’in” ismi ile oku.”

“ALLAH’ın ismi ile oku” denmedi...

Burası yukarıda kısaca anlattığımızın hülâsasıdır.

Çözmeye çalış! Anla!

Daha uzun söylemek doğru değildir...

إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى

“İnni ene rabbüke fahla' na'leyk inneke bil vadil mukaddesi tuva : Muhakkak ki ben, evet ben senin Rabbinim! Hemen pabuçlarını çıkar! Çünkü sen kutsal vâdi Tuvâ'dasın!” (Tâ Hâ 20/12)

إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي

“İnneni enallahü lâ ilahe illa ene fa'büdni ve ekimis salate li zikri : Muhakkak ki ben, yalnızca ben Allah'ım. Benden başka ilâh yoktur. Bana kulluk et; beni anmak için namaz kıl.” (Tâ Hâ 20/14)

إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

“İnnellahe Rabbi ve Rabbüküm fa'büduh, haza siratüm müstekiym : ALLAH, benim de Rabbinim, sizin de Rabbinizdir. Öyle ise O'na kulluk edin. İşte bu doğru yoldur.” (Âl-i İmrân 3/51)

وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

“Ve innellahe Rabbi ve Rabbüküm fa'büduh haza siratum müstekiym : (İsa şunu da söyledi:) Muhakkak ki ALLAH, benim de Rabbinim, sizin de Rabbinizdir. Öyle ise O'na kulluk ediniz. İşte doğru yol budur.” (Meryem 19/36)

إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

“Ve innellahe Rabbi ve Rabbüküm fa'büduh haza siratum müstekiym : Çünkü ALLAH, benim de Rabbinim, sizin de Rabbinizdir. O'na ibadet edin. İşte bu, doğru yoldur.” (Zuhruf 43/64)

وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِندِ رَبِّنَا
كَرُّ إِلَّا أَوْلُوا الْأَلْبَابِ وَمَا يَدْرِي

“...ve ma ya'lemü te'vilehu illellah, ver rasihune fil ilmî yekulune amenna bihi küllüm min indi Rabbina, ve ma yezzekkeru illa ülül elbab : Halbuki Onun te'vilini ancak ALLAH bilir. İlimde yüksek pâyeye erişenler ise: Ona inandık; hepsi Rabbiniz tarafındandır, derler. (Bu inceliği) ancak akliselim sahipleri düşünüp anlar.” (Âl-i İmrân 3/7)

Rasih : (C.: Râsihîn-Râsihûn) (Rûsuh. dan) Temeli kuvvetli, sağlam. * Bilgisi, bilhassa dinî bilgileri çok geniş olan. * İyice oturmuş, dem ve damarlarına yerleşmiş, temeli sağlam ve kuvvetli olan.

Nebean : Nebea' : Kaynak olmak, pınardan su çıkarmak, su akması.

Huzme : Demet. Deste. Bir kucak şey. * Fiz: Bir ışık kaynağından çıkan sütun halindeki şua.

ZİKİR VE TESBİH

Bir damla suyu denize döksen
İkilik denizde kaybolur.
Deniz denizdir.
Damla da damladır.
Deniz coşsa, dalgalansa, burada
İrade denizin olur, Damlanın değil...

Kısa amma büyük bir mânâ ifade eder bu kelimeler o koskoca deryada damlayı bulmak imkânsız.
Ne akıl ile ne de kimya ile bulunmaz.

Çobana sormuşlar:
“ALLAH var mıdır?”
Derhal düşünmeden çoban cevap vermiş:
“ Ben deli değilim, deli bile bu suale güler geçer ve suali soran için zavallı der!..”

Ağaca sor bu suali:
“Ven necmü veş şecerü yescüdan”.
“Ağaç ve çemen secde ediyor”.
Bu âyeti bilmiyor musun der ağaç.
Siz bunu göremezsiniz cevabını verir.

Karıncaya, böceğe sor, hemen suali soranın yanından kaçır.

Arıya sor:
“Sen insan mısın, bana dokunsan bile tenezzül edip seni iğnemle sokacak kadar küçülmedim!” der, uçar gider.

Akrebe sor derhal intihar eder.
Örümceğe sor ağını paramparça eder.

Yılana sor :
“Sen, sevir mağarasında topuğunu benim yuva deliğime koyan zâtı niçin ısırdım biliyor musun?” der ve kıvrılır gider.
Bu yumağı ne kadar sararsan sar sonu gelmez.
Biraz düşün!..

ZİKRETMEK:
Hatırlamak, Yâdetmek, Hürmetle anmak lügat mânâlarını taşır.

TESBİH ETMEK:

Aslında devamlı, intizamlı bir disiplin altında aslî ve tabîî yaradılış icabı: Hareket, fiil, ihtizazlar, titreşimler mânâsına gelir.

Zikretmek; hatırlatan, yâd edilen o şeyle meşgul olmak, halkaya girmek, yanaşmak, o devamlı oluşla birlikte bulunmağa zevkle tesbihe yanaşmak mânâlarını da taşımaktadır.

Zikir; Aslını anmak, düşünmek ve ondan başka olmadığını ikrar etmek mânâlarını da içine almaktadır.

Tesbihde; irade, düşünce, arzu kelimelerinin yeri mânâsı yoktur.

Bu sözleri anlamaya çalış...

Tesbihat durduğu zaman hiçbir şey ne madde olarak ne maddesiz olarak kalmaz.

Mevcudiyetleri yok olur.

Zikir o hâlde iradeye az çok bağlıdır insanda.

Zikir ve tesbih; mânevî âlemde ve ALLAH kelâmında geçen zikir ve tesbih kelimelerinin mânâları ise bambaşkadır.

Tesbih; durmadan, ara vermeden aslının yaratılışını daimi sûrette hatırlamanın şuûrlu ve bize göre şuûrsuz zikridir.

Zikir; O tesbihata iştiraktır.

Ve devamlı olan tesbihata girmektir.

Onunla beraber tesbih etmektir.

Yani:

“Yûsebbihu lehu ma fissemâvatî vel ard ve hüvel azîzül hakim” âyetindeki HAKK’la birlikte..

Kâinata hiçbir şeyde atâlet, yani durgunluk, durma yoktur.

Görünenden görünmeyene, görünmeyenden atoma, protona kadar her şey harekette ve muntazam ihtizaz hâlinedir.

Bunların hareketi yani tesbihattaki hareket akıl almaz bir sûrettedir.

Adeta yekpare gibidir.

Küçük bir misal:

Bir ampulün yanışı saniyede 60 defa yanıp söner.

Biz onu devamlı yanıyor görürüz.

Zikirde de ALLAH’ı göremezsın zira onun dışında değilsin.

Onunla tesbihat hâlindesin...

Zikirde gayeye vasıl olursan onunla birlikte zikir hâlinde olduğunu anlarsın.

HAKK ile birliktesin...

Her şey tek iken görünmez.

Zevceyn “çift” olarak görünür.

Göründüğü zaman zevceyn olur.

Tekde her şey görünmez.
“Biz her şeyi zevceyn yarattık” âyet.

Bulut; su mudur. Hidrojen midir?
Göründüğü zaman zevceyn olur.
H₂O olur.
Bu sudur...

Lâfı münakaşa etme!..
İlimde de, fende de, kimyada da, herşey aynıdır, çiftidir.
Zikirlerin hepsinde hedef, kâinatın tesbihatına girerek bütün vücut hücrelerinde de devam eden bu tesbihatı birleştirmektir.
O hâlde zikirde hedef, ALLAH’dır.
Zikredici ALLAH’dır.
Bütün zikirlerde söylenen kelimeler, lâfızlar âlettir.
Bunlara hulûs ile devamla kalbde târifî mümkün olmayan bu hâlet hasıl olur.
İşte asıl zikir O’dur.
Dikkat et “Budur” demiyoruz.

Bütün mahlûkat tesbih hâlinedir durmadan.
Atomları düşün...
Hulûs ile dedik bu ne demektir.
Bunun târifî yoktur.
İnsanın bâtınından çıkan hakiki ve riyadan uzak bir samimiyyet ve bağlanmadır.

Bütün vücut hücrelerinde devam eden bu tesbihatı kalb hissettiği zaman HAKK’ın zikri o zaman ortaya çıkar.
“ALLAH’ın” demiyoruz.
“HAKK’ın” diyoruz...

Mansur bundan dolayı:
“Ene’l-HAKK!” diye haykırdı.
“EnALLAH!” demedi.
Bunu anlamak çok güçtür.

“Ben ALLAH’ım!”
Zâten kimse diyemez.
Böyle bir kudret insanda yoktur, verilmemiştir.

Söylediklerim kuru lâf değildir.
ALLAH kelâmında:
“Fezkiruni ez Kirkûm”
“Beni anınız ben de sizi anarım!”

Burada teker teker her kula hitap vardır.
“Anarsanız ben de anarım!”
Bundan insana serbestiye verildiği mânâsı çıkar.
“Anarsanız”...

ALLAH'ın kapısı kilitli değildir.
“Sizi anarım” var ya...
O zaman içeri girebilirsiniz demek...

ALLAH ile insan arasında bir gaflet perdesi vardır.
Bu perde şu âyetle bildirilmiştir:
“Fezkiruni ez Kirkûm”...
Bu kapıdan girebilmek için Resûle uymak lâzımdır.
“Nebî” ye değil.
Lâfa dikkat kesil!..
Mırıltı etme!
Can kulağı ile dinle hele
“Resûle uymak lâzımdır!” dedik.

Bu ne demektir?
Resûllük: Âdemiyet tarafıdır ki bu “Sünnet-i Resûl, Siyret-i Resûldür”.
Sünnet-i Resûl, Resûlü Ekrem'i her şeyi ile taklid ve buna leke vurmaktan toz kondurmadan devam..
Siyret: İnsanın manen tuttuğu yol.
Resûlullah'ın hayatta iken cesedî mânevî yolu...

Cesedi mübarekleri arzdan çekildikten sonra nebîlik bitmiştir.
Resûllük devam eder.
Âhirette şefaati-i Resûl bu lâfın en büyük delilidir.
Bu lâflar derenin içine girer balık tutmak için, suyun içinde olduğu hâlde yüzünü yıkamaz.
Bu gibilere hitap değildir...

Buraya kadar kısa olarak zikir ve tesbih nedir onu târif ettik.
Târif ile iş anlaşılmaz, öğrenilmez...
Şimdi herkesin dilinde ve peşine takılmak, koşmak ve birşey öğrenmek için aradığı ve bulduğu, asrımızda çoğalan bazı tâbirlerin ne olduğunu görelim.

Zikir : (Zikir) Anmak, hatırlamak. Anılmak. * Allah'ı (C.C.) çok çok anıp azametini düşünmek ve esmâ-i hüsnâsını okuyup tefekkür etmek. * Kur'ân-ı Kerim'in bir ismi.

Tesbih : SübhânALLAH demek. Cenab-ı HAKK'ı (C.C.) şânına lâyık ifadelerle yâdetmek.
Yâni: ALLAH'ın zâtında, sıfâtında ve ef'âlinde cemi' nekaisten münezzeh olduğunu ifade etmektir. (Bak: Sübhan)

Aslî : Asla aid ve müteallik.

هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

“HuvALLAHul halikul bariyulmusavviru lehum'esma ulhusna yusebbihu lehu ma fîyssemâvati vel'ardi. Ve huvel'aziyyulhakiymu. :.....: O, yaratan, var eden, şekil veren ALLAH'tır. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanlar O'nun şânını yüceltmektedirler. O, galiptir, hikmet sahibidir.” (Haşr 59/24)

Atâlet : (Utlet) Boş durma. Tembellik. İşsizlik. Hurma salkımı.(En bedbaht, en muztarib, en sıkıntılı işsiz adamdır. Zirâ, atâlet, ademin birâderzâdesidir. Sa'y, vücudun hayatı ve hayatın yakazasıdır. M.)

جَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْ

“Ve min kulli şey’in halakna zevceyni leallekum tezekkerun : Her şeyden de çift çift yarattık ki, düşünüp öğüt alasınız.” (Zâriyât 51/49)

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونَ

“Fezküruni ezkürküm veşkuru li ve lâ tekfurun : Öyle ise siz beni (ibadetle) anın ki ben de sizi anayım. Bana şükredin; sakın bana nankörlük etmeyin!” (Bakara 2/152)

Siyret : sîret : Bir kimsenin içi, hâli, hareketi, ahlâkı. * İnsanın tutmuş olduğu mânevî yol.

Ta’bir : (Tâbir) İfade, anlatma. Söz. Mânası olan söz. Deyim. * Terim. * Rüya yorma. (Ubur. dan) Herhangi bir şeyden ve hâdiseden, başka bir hak ve faydalı mânaya geçmek, intikal etmek ve ibretlendirmek ve ders almak.

SEYH – MÜRŞİD – MÜRŞİD-İ KÂMİL

Şeyh:

İnsanlarda meknuz “gizli” olan ilâhi esmâ akislerini ortaya çıkarmak için sâlikini lâfzî âletlerle hazırlamaya ve onu zâhiri ilimlerle donatmaya çalışan insandır.

Yani hazırlık kıtası hocası.

Şeyh aynı zamanda mürşid ise sâlikin cesedî hazırlığını da çile ile hazırlar. Ve onu halvete sokar.

Ceseden hazır olan sâlik, bu sefer mürşidin batini ilim öğretimine terk edilir.

Bundan sonra hakiki şeyh ve mürşid-i kâmil tarafını gösterir.

Ve sâliki halvete sokar.

Göstermediği tarafından himmet eder.

Erenler sohbeti

Ele giresi değil

İkrar ile gelenler

Mahrum kalası değil...

Bir pınarın başına

Bir destiyi koysalar-

Kırk yıl anda durursa

Kendi dolası değil...

İkrar gerek bir ere

Göz açıp didâr göre

Sarraf ister cevhere

Nadan bilesi değil...

Ümmî Sinan yol ayan
Oluptur belli beyan
Dervişlik yolu heman
Tacı hırkası değil...

Bu asırda dünya münafık ve sahtekârlarla dolu. Dikkat et!

Sana senden içeri olan o “Ben” gösterendir.
Lâf ile olmaz...

İlmel yakîn
Aynel yakîn
Hakkal yakîn
Sırrel yakîn

Lâkırdıları var ya...
İşte onları sana gösterendir hakiki mürşid,
Lâfla değil...

Söylerler, bağırırlar, haykırırlar.
Kitap yazarlar.
Tarikat, mârifet, hakikat, hâlâ bağırıyorlar..
Amma bunlar nedir, ne bilen var, ne gören ne de fayda bulan...
Gülerim bu gibi zavallılara...

“Sen biliyor musun efendi?” dersin:
“Bundan şüpheni mi var be salak!..”

Bu lafları dillerinde geveleyen binlerce var.

Her mahallede.

Her kesitte...

Koş peşine!..

Öp elini!..

Uğraş beyhude!..

Ona ev al!

Kavurma, yağ götür!

Para ver!

Ne yaptığının farkında mısın, zavallı yaratık?..

Kelâmullah ve Resûlü Ekrem sana kâfi değil mi?

Ahsen-i takvim olduğunu unutma. Kendi kendini bilmediğin kendine, kendini rezil etme yazıktır!

Son söz;

Cesedi ile görünüp içini göstermeyen bir kâmil bul ki işte ona şeyh derler.

Cesedini görmeyip içini görmeye çalışan da hakikî mürşiddir.

İNSAN:

Cisim ve şekil itibarı ile aynı dişi ve erkek cinsleri olan canlı natık...

Yani konuşan, düşünen, anlayan...

BEŞER:

İlâhi bir hamuleyi taşıyan insanın görünmeyen ruh hamulesinin ismi...

ÂDEM:

Ebu'l-Beşerdir.

İlk insanın ismidir.

İnsan şeklindeki nesnede âdemiyeti ortaya çıkması için vesiledir.

Bu hamuleye melekler secde etmiştir.

Maddeye, cesede değil...

İnsanlar kendilerinde bulunan bu hamuleye secde ederler.

“Asl”ına...

Bu namazda tecellî eder.

Kâbe'nin her tarafından Kâbe'ye karşı namazda, duvarlarını kaldır Kâbe'nin, birbirine secde ediyorsun gaflette olma!

HAVVA:

Âdem değildir.

Ondaki cevher muayyen şekildeki canlılık ki buna şekil itibarı ile insan diyoruz ki o da beşerdir.

Onu HAKK'ın kudreti ile ortaya çıkaran kadındır.

Çiftleşmekten husule gelen nesne; insan, beşerdir.

Âdemiyet başkadır.

Resûlü Ekrem'in aldığı bütün kadınlardan çocuğu yoktur.

Dul aldıklarından da evvelce dünyada kalmış çocukları yoktur.

Yani Resûl'ün üvey çocukları yoktur.

Resûl'ün hayatı : Hüve'l- Evvel.

Resûl'ün Nûru : Hüve'l- Zâhir

Resûl'ün Ümmeti : Hüve'l- Âhir.

Resûl'ün ledünnî : Hüve'l- Bâtın

Bu âyet, bu hakikati gizleyen ve açıklayan âyettir.

Bu âyet hâlâ devam etmektedir.

Gözünü aç!..

Şunu düşün:

Resûlü Ekrem'in irtihalinden sonra Hz. Ümmü Eymen günlerce ağlamış : “Yâ Eymen, niçin bu kadar yaş dökersin!” diye sormuşlar.

Soranlara:

“Ölümü bilenlerdenim ona ağlamıyorum!

HAKK'a isyan olur, imanım sarsılır!

Vahyin kesildiğine ağlıyorum!” demiş...

Lâfzî : Lafza ait ve müteallik. * Gr: Kelimenin söylenişine ve yapısına aid, onlarla alâkalı.

Sâlik : (Sülûk. dan) Bir yolda giden. Belli bir yol tutup giden. * Bir tarikat yolunda olan.

Meknuz : Gömülü define, örtülü, gizli. Hıfzedilmiş, mahfuz.

Natık : Konuşan. Söz eden, söyleyen, beyan eden. İdrak eden. Bildiren. Fikir ederek düşünen. * Altın ve gümüş gibi olan mal

Hamule : f. Yük. Yük taşıyan nakil vasıtalarının yükü.

Ebu'l-beşer : İnsanların babası

Âdemiyet : İnsanlık. Namuslu bir insana yakışır hâl ve tavır.

Cevher : Bir şeyin özü, esası. * Kıymetli taş. * Çelik üzerindeki nakış. * Edb: Noktalı harf. * Yalnız noktalı harflerin ebcedîsi hesab edilerek yazılan manzum tarih. * Harflerin noktası. * Fls: Varlığı kendinden olan, var olmak için kendi dışında başka birşeye muhtaç olmayan varlık. Allah'a inanan filozoflar iki çeşit cevher kabul etmişlerdir. Yaratıcı cevher, Allah. Yaratılmış cevher, madde, ruh. Allah'ı cevher olarak vasıflandırmak noksan bir anlayıştır. Çünkü cevher Allah'ın sıfatlarından "kıyam-ı binefsihi: varlığı kendinden olan" sıfatını belirtebilir. Allah'ı sıfatları ve isimleriyle tanımak icab eder. Maddeci filozoflar cevher olarak yalnız maddeyi kabul ederler. Oysa madde Allah'ın yarattığı âlemlerden sadece biridir. Fizik ilmi maddenin enerjiye ve enerjinin maddeye dönüştüğünü göstermiştir. Madde de enerji de belli kanunlara bağlıdır. Kanun varsa kanun koyucu da vardır. Madde ve enerjiye hakim olan ve kanunları koyan, madde ve enerjiyi yaratan Allah'dır.

Muayyen : Görülmüş olan, kat'i olarak belli olan, belli, ölçülü, ta'yin ve tesbit olunmuş, karalaştırılmış.

Hamule : f. Yük. Yük taşıyan nakil vasıtalarının yükü.

TEVHİD

Celvet;
Mânâsı, yerini yurdunu terk etmek.
Bütün ilâhi sıfatlarla halvetten çıkışına
Ve ALLAH'ın varlığında fâni oluşuna denir...

İlâhi sıfatları, insanda gizli HAKK şeklinde bulunan kudretleri idrak ederek kendinin olmadığını tamamıyla anlamaktır.
Ve bunun ALLAH'ın RABB şeklinde tezahürünün olduğunu HAKK kabul etmektir.
Bir damla deryaya düştüğü zaman artık kendisi yoktur.

Halvetin celvet hâlinde:
“VAHHAB. FETTAH. VÂHİD. AHAD. HAMD.” ki bu 5 esmâsının hakikatine kavuşulur.
Bundan sonra 7 esmâ daha vardır.
Onlar halvette kulağa söylenir...

Mutlak hakikat ALLAH'dır.
Herşey ondan fakat hiçbir şey O değil...
Tevhid bu lâfi bilmektir.

Bir damla suyu denize döksen ikilik denizde kaybolur.
Deniz denizdir, damla da damladır.
Deniz coşsa dalgalansa burada irade denizin olur.
Damlanın değil...
Kısa amma büyük mânâ ifade eder bu kelimeler...
O koskoca deryada damlayı bulmak imkânsız...
Ne akıl ile ne de kimya ile bulamazsın...

Hararet tesiri ile denizden, su buharı olur.
Bulut olur.
Bulut su mudur?
Hidrojen midir?
Hidrojenle oksijen görüldüğü zaman “zevceyn” yani müsbet-menfi çift olur.
H₂O olur.
Bu sudur...

“Kâinatta herşeyi zevceyn yarattık” deniliyor.
Lâfî münakaşa etme!
İlimde de fende de kimyada da herşey aynıdır.
Çiftidir...

“Yarattık”da serbestiyet vardır.
“Yarattık” denilmesinde kâinatta herşey bir kanun üzere halk edilmiştir.
O minval üzre işini yapar.
O nizamdan dışarı çıkamaz.
Takdir öyledir...

Su hararete ma’ruz kalırsa buhar olur.
“Bu değişme” öyle yarattık kanunu üzeredir.
Bu hududdan dışarı çıkamaz...

Dünyada:
Ortada olup görünmeyen vardır.
Ortada olmayıp da görünen vardır.

Mikrobu göremezsın fakat vardır.
Renk körlüğü vardır.
Herkes görür o görmez.
Sen göremezsın o görür.
İşitme de öyledir.

Derler ya:
“Körler uyanık iken rüyadadırlar”.
Rüyada oldukları zaman onlardan sorun ne görüyorlar.
Ben söyleyemem.
Zira onların görme âlemine hakaret etmiş olurum.
Yalnız merak edip sorarsanız çok dikkatli olun...

Bu ince sorunun etrafı hakaret hududundan geçen yollarla doludur.

Vehleten “görmemek o a’malık” insanoğluna çok fecî’ gelir.

Amma öyle değildir.

Bunu milyonda bir görmeyen bilir.

Fakat a’malar bu derdi vesile yaparak dilenirler.

Şikâyet ederler.

O a’ma artık insan gibi gözü olmayan, fakat herşeyi gören “ALLAH” gibi RABB olarak görür.

Eğer o milyonda bir görmeyenlerden ise...

Göze, kulağa sövmek HAKK’ın sevmediği birşeydir.

Hatta İslâmda küfürdür.

“Ben kulumla görür, kulumla işitirim” hadîs-i kudsîsi...

Körler HAKK’a daha yakındırlar amma bir bilseler.

Milyonda bir belki o da...

Gözleri açık olanlar ise...

Ne yakın, ne uzak...

Yol üzerinde çukuru görmez durumdadırlar...

Şimdi birkaç sual soracağım:

“Kolaylıkla nefes alabiliyor musun?”

“Evet Elhamdülillah..”

“Suyu rahat içebiliyor musun?”

“Evet Elhamdülillah...”

“Bulduğun gıdayı rahatlıkla yiyebiliyor musun?”

“Evet Elhamdülillah. . .”

“Gözün görüyor mu, kulağın işitiyor mu, rahatlıkla daralmadan yürüyebiliyor musun?”

“Evet Elhamdülillah...”

“Rahat uyuyabiliyor musun?”

“Evet Elhamdülillah...”

“Bir yerinde ağrı sızı var mı?”

“Hayır Elhamdülillah...”

İşte bu mutluluktur.

Hem de en büyük mutluluk...

Eski devirde birisi çıkmış ortaya:

“Bana vahiy geliyor, ben peygamberim!” diyormuş.

Adamı şer’an i’dam edecekler.

Ârifin birisi yanaşmış:

“Bırakın onu o peygamber değildir!

Zira ben ALLAH’ım öyle Birpeygamber göndermedim!” demiş.

Bu sûretle adamı kurtarmış...

Zamanın padişahına haber vermişler.

Huzura götürmüşler o ârifi...

Padişahın hoşuna gitmiş:

“Madem ki sen peygamberim diyorsun bir mucize göster bakalım!” demiş.

Adam :

“Ben peygamberim diyorum padişahım!
Sen de buna inanmıyorsun, muhakkak içinden böyle diyorsun...
Bak düşünceni nasıl bildim.
Bundan büyük mucize olur mu?” demiş...

Şimdi bu satırlardaki mânâyı düşün ne demek istiyoruz...

Onu anla.

ALLAH’ı idrakdan âciz olduğunu beşer hissettiği dakikada onu idrak etmiştir.

ALLAH’ı bulamayacağını anladığı dakikada da insan ALLAH’ı bulmuştur.

Âyet :

“ALLAH’ın rahmeti hududsuzdur.”

O rahmete ehil olamazsan bile ALLAH’ın rahmetinin sana ulaşmaya kudreti vardır.

Bunu unutma!..

Bu “Unutma” lâfını da unutma!

Düşün!

Hızır İlyas vardır bilir misin?

ALLAH’ın, imkân âleminin her yerinde HAKK’ın kullarına yardımının mümessilidir.

Bu yardımda inhisar yoktur.

Her kula...

Tevhid-i mü’min

Tevhid-i âlim

Tevhid-i ârif.

Tevhid:

Mânâsı; birleştirme, kaynaşma, tek olma anlamını taşır.

Mânevî mânâsı;

“Bir”e girip kaybolma.

VÂHİD’de AHAD’ı bulma...

Deyyân ile buluşma olur.

Birleşme olmaz. K

uldur insan.

Şirk olur...

“Bir yay boyu” yanaştı Resûl bile...

Herkesin bildiği kitapların yazdığı mânâda;

Lisanen, kalben ALLAH’ı ikrardır.

Peygamberi tasdikten ve zâhiri bilgiden doğar.

İslâmın kapısından bununla girilir...

İmanî tevhid.

İlmî tevhid.

Hâlî tevhid.

Îlâhî tevhid diye birçok târifler vardır.

Fakat bunlar aslının meçhuliyetin târifinden başka birşey değildir.

ASIL tevhid, idraki tam bir idraksizlik şekline ulaştırmaktır.

Bu hâl, islâmın en yüksek tepesi olan bir izah, bilmeyene garip ve saçma gelir. Merak eder.

Kitap karıştırır, birçok tasavvufî lâkırdılardan mânâ çıkarmağa çabalar.

Bu işle meşgul olanlardan sorar, şeyhlere, müşidlere başvurur.

Onlar da birçok şeyler anlatırlar...

“Şunları yapacaksın, bileceksin!” diye söylerler, öğretmeye çalışırlar.

İlme’l- yakîn

Ayne’l- yakîn

Hakka’l- yakîn sözlerini söylerler.

Adam şaşırır.

Çünkü söyleyen de o kadar bilir.

Bu bocalama sürer gider.

“Müridim ol!” derler.

Olur.

“ALLAH! HÛ! Lâ ilâhe illallah!” diyerek nefisini aşacaksın derler.

Nefis nedir onu gösteremezler.

Bilmezler.

Zavallı, aylarca senelerce uğraşır.

Tevhiden yüzü solar.

Aptallaşır...

Ereceğini zanneder.

Neticede ne birşey, ne de bir fayda göremez.

Göreceği fayda da nedir onu bilmezler.

Ermek nedir bilen yok, târifler girdabında dolaşır durur.

Tarikat, Mârifet, Hakikat lâkırdılarını bağırlar, haykırırlar kitap yazarlar...

Tarikat nedir? Yol efendim. Ne yolu bu?..

Mârifet nedir? İlim, ne ilmi, nedir bu?..

Hakikat nedir? “İşte hakikatdır” derler.

Bunlar nedir ne bilen var, ne gören.

Ne de fayda bulan...

“Şeyh, müşid, müşid-i kâmil, mürid, sâlik, seyr-i sülûk” tâbirleri vardır. Bunlar doğru mu?

Lâflar doğrudur.

Amma ortada bunları yapacak bilecek insan yok...

Bu lâfları dillerde geveleyen binlercesi var.

Her mahallede, her kentte...

Koş peşine!

Öp elini, uğraş beyhude yere!

Ona daire al, kavurma, yağ götür, para ver!

Ne yaptığının farkında mısın zavallı?..

Bu gibilere bak ne der koca Yunus:

Gözsüze fısıldadım
Sağır sözüm anladı
Dilsiz çağırıp söyler
Dilimdeki sözümü...

Yunus bir söz söylemiş
Hiçbir söze benzemez
Münafıklar elinden
Örter mânâ yüzünü...
İşte Yunus'un bu sözleri bu gibileri anlatmaktır.

Ümmî Sinan ise:

Bir pınarın başına
Bir destiyi koysalar
Kırk yıl anda durursa
Kendi dolası değil...

Peki efendim ne olacak?
Bunlar uydurma mı?
Hâşâ!
Öyle birşey söylemiyoruz...
Aslını bilmeden insan boşuna kürek çeker, bunlarla...

Evvelâ: Birçok söylenen kelimelerin aslını bilmek gerek...

- 1- Âyetler vardır. Onları bilmek ve öğrenmek.
- 2- Hakiki hadîsler var. Onları anlamak lâzım.
- 3- Hadîsi Kudsîler var. Ne söylüyor onları anlamak gerek.

Ondan sonra:

Arş nedir, zikir ve tesbih nedir, semâ, semâvât nedir, RABB nedir, HAKK nedir, beşer nedir, Âdem nedir?
Bunları bilmek lâzımdır...

“Hüve’l- Evvel. Hüve’l- Âhir. Hüve’l- Zâhir. Hüve’l Bâtın”
Âyetini anlamak ve sırrını öğrenmek lâzımdır.

Vahiy nedir, Peygamber, Nebî, Resûl, Nübüvvet, Risâlet nedir?
Bunları iyice anlamak lâzım.

Sende gizli olan ve senin bilmediğin şeyleri, hünerleri, yine senin haberin olmadan sözsüz olarak ortaya çıkaran birini bulmak lâzımdır ki ona “Mürşid-i Kâmil” derler...

İnsan binlerce perdeler altında gizlidir.

“Ben insanın sırrıyım, insan benim sırrım.”

Hadîs-i kudsîsini hakkıyla anlamak gerek...

İlme’l- yakîn
Ayne’l- yakîn

Hakka'l- yakîn
Sırre'l- yakîn

Sırr-ı sırre'l- yakîn...
Ne demektir?
Bunu bilerek içine girmek, dalmak lâzım.

Son olarak, bunları öğrenmek için “teslimiyet” lâzımdır.
Diğer yazılarımızdaki:
“Eskici Hasan, Emine Hatun, Çoban Osman” hikâyesini oku anla!

Bu da cesedi, ruhla birbirine savaştıran nefsi bilmek lâzımdır.
Bütün bunlar kolaydır.
Kolay olduğu kadar da güçtür...
Göz kapalı;

Parmak ışığa yanaşır.
Akıl :
“Bu hararetdir, sıcaklıktır!” der.
Bu anlayış ilme'l- yakîndir.

Gözünü açtığı zaman, akıl :
“Bu doğrudur, hararet gelen yer mum imiş!” der.
Bu da ayne'l- yakîndir.

Elini ateşe sokar.
Eli ateş ya yakar ya yakmaz.
Ateşin yakıcı olduğunu anlar.
Bu da Hakka'l- yakîndir...

Ateşin yakmadığını görür anlarsa ki ateşin yakıcılık hassasıdır, onu anlar. Ateşin aslını, yakmadığını anlayıp hissettiği dakikada “sırre'l- yakîn”e varmış olur.

Cesed muayyen kanunlara tabidir.
Ondan dışarı çıkamaz.
Cesed ve ruh nefis denilen ne ise onunla birlikte bocalamaktadır.
Cesed, ruh, nefis hepsi birliktedir.
Yaratılış takdiri böyle...

Cesedi, akıl ve nefis küfre götürür.
Ruhun kâfir olması mümkün değildir.
HAKK'ın emrinden olduğu için onu inkâr edemez.
Nefis serbes bırakılmıştır.
Akıl da hududludur, idrak bakımından.

“Errasihûne fil ilim” : “İlimde rasih olanlar.”
“Fezkiruni ezkirkûm” : “Beni anınız “Ben” de sizi anarım!”
“Ennallahe Rabbe Rabbeküm”

Yukarıdaki âyetlerin esasını, künhünü, ledünnî mânâsına yakın olarak bilmek gerek.

“Tedebbür”;

“Ennallahe Rabbe Rabbeküm” âyet-i kerimesinde gizli düşünme ve tefekkür ile varılan mânâ ve idraktır.

“Errasihûne fil ilim” bunu bilenlerdir.

O zaman “fezkirûni ez Kirkûm” âyetinin hakiki mânâsına ulaşılır.

Ancak o zaman tevhid anlaşılır.

Tarikat;

Bu manevî yola girmedir.

Mârifet;

Tedebbür ile her şeyin aslını bilerek insanda meknuz ilâhi ünsiyet peyda etmektir.

Bu sûretle her şeyin hakikatına ulaşmak demek hakiki tevhide girmek demektir.

Hülasa;

Tevhide girmek için, birçok harekî, cesedî, lafzî, âletler vardır.

Bunlarla hedef ALLAH tır.

Kuru lafla bu olmaz.

Her şey tesbihat hâlinedir.

Bu tesbihata, bu raksa girmek lâzım...

Kâinatta ne varsa ne düşünülebiliyorsan hepsi ALLAH’da hazır ve nazırdır.

ALLAH olmasa hiçbir şey yoktur.

Görmediğimiz atomdan sosuz dibi olmayan kâinatta ne varsa hepsi muntazam hareket, ihtizaz ve raks hâlinedir.

İşte bu tesbihattır.

Hepsi dönüyorlar.

Akıl almaz bir intizam içinde...

Bu hâl var olan bir kudretin tezahürü külli altındadır.

İsmine ne dersin söyle...

Değişmez...

Bu azamet karşısında insan aklını, idrakini tam bir idraksızlık hâline sokar. O zaman herşey âciz bir hâlde kalır.

Bu hâl tevhide doğru gitmedir.

Tevhid târif edilemez.

Ancak buna yanaşmak için târifler vardır.

ALLAH’ın insana bahsettiği bir vedia-i ilâhiye vardır.

Akıl..

Akılın da akidelere boyun eğmesi lâzımdır.

Akide:

Yaradılışda insan ruhunun derunundaki inanma hassasıdır.

Bunu şüphelerden kurtarmak, bu hassayı bütün kuvvetiyle ortaya çıkararak anlamak tevhide

varmak demektir...
10.3.1984 Cumartesi

Kâinatdaki hakikat, ALLAH'dır.
Her şey, O'ndandır.
Fakat her şey, O değildir.

ALLAH'ı her mahluk nebat, hayvanlar bilir.
O'nun kurduğu nizamdan dışarı çıkamaz.
Bu, O'nu bilmek, O'nun sevgisini taşımak demektir.
Zira herşey O'nu tanımak mekanizması ile halkedilmiştir.
Bu anlama, kavram, ne küfür olur, ne de iman olur.
Bunun adı yoktur...

İçten insanda mânâ coştı mu, dile geldi mi şekle girerler, renklere bürünürler, sözlere girerler.

O vakit:
Küfür olur, iman olur, iyi olur, güzel olur, çirkin olur.
Yırtıcı, leş yiyen vahşi diye isimlendirilen insanlardır, ineğe, tavuğa, koyuna, eti yenen kuşa bu isimleri vermezler.
Bunların niçinleri vardır.
Onları ara bul!
Kendini temizlersin...
En zor şey:
“Ben kulum!” demek.
Bu çok zor bir davadır.
Erişene ne mutlu!

Bu davada iki varlığı isbat edeceksin:
1- Kendini,
2- Tanrı'yı “Yani RABB'ını, seni yaratanı”

Sinek havada uçar, her tarafı harekettedir.
Bala battı mı artık bütün uzuvları bir olur, hareketten kalır, insan da böyledir.

“Bilmiyordu, öğrendi.
Bildirdi ve ârif oldu!” deriz.
Ârif: Bildiğini dilsiz bilir.

Ağıza sığmayan sözler vardır.
Toz yatışınca o zaman görürsün altındaki at mı, eşek mi!
ALLAH, insanlıkla hayvanlığı karıştırdı.
Niçin?
İkisi de meydana çıksın diye...
Her şey zıddı ile belli olur.

İnsan düşünceden ibarettir.
Ondan başka nesi varsa kemiktir, kıldır.
Tetkik edersen kâinatda değişmeyen fizik, kimya her türlü işleyiş oraya bağlıdır.
Bir tohum, bir maden ne ise odur.
Yek diğerine zıt gibi görünen bir bağla bağlıdırlar.
Bu çok ender insanların varabileceği bir anlamadır ki o bilgi dilsizdir.
O insan da ârifdir.
Ârif söylemez.
Zira o akıntının içindedir.
Geri de dönemez.

Onun için derler:
“El ârif lâ yetekellem vel mütekellim lâ yarîf”.
“Bilen söylemez. Söyleyen de bir şey bilmez.”

Herşeye, her hadiseye maddî olsun, ruhî olsun duyguyla bakacaksın. Meselâ parmağınla ayı gösterirken ne parmağının haberi var, ne senin iste bunun gibi.

Bütün her türlü hadise karşısında dövüşmeden, dövüşme sanatını bilmek bu demektir.
Bu da kendini salıvermek demektir;
ALLAH'ın kanunlarına, arzularına herşeyine.
Ondan sonra düş sokaklara, Mansur gibi, istediğin gibi bağır!
Mansur gibi olduktan sonra daha ne istiyorsun.
Çıldırдың gitti...
Bu çıldırmak başka bir çıldırmaktır.
Deliler bile böyle çıldırır, ki çıldıramazlar, hepsi Mansur gibi olurdu...
2.2.1985 Cumartesi

Halvet : Yalnızlık. Tek başına kalmak. Tenhaya çekilme. * Gizlilik.

Celvet : Yerini, yurdunu terketme. * Tas: Abdin fenâfillah olup halvetten ayrılması.

Hararet : Sıcaklık.

A'ma : Kör. Gözü görmeyen. * Manevi körlük, cahillik, bilgisizlik. * Yağmur bulutları.

İ'dam : Vücudu ortadan kaldırmak. Yok etmek. Öldürmek.

Asl : Temel, esas, kök. Bidâyet. Mebde', dip, hakikat. Hâlis, sâfi. Haseb ve neseb. Soy sop. Zâten, en ziyâde.

Meçhuliyet : Bilinmezlik, mechullük.

Ta'bir : (Tâbir) İfade, anlatma. Söz. Mânası olan söz. Deyim. * Terim. * Rüya yorma. (Ubur. dan) Herhangi bir şeyden ve hâdiseden, başka bir hak ve faydalı mânaya geçmek, intikal etmek ve ibretlendirmek ve ders almak.

Fecî' : Çok acı veren, acıklı.

İnhisar : Hasr olunma. * Tecavüz etmeme. * Bir iş veya malın idâresinin bir kişiye, bir ele bırakılması. Bir elden idâre. Bir şeye mahsus olup, başka şeye şümulü olmama. Yalnız bir şeye veya bir şahsa hasrolunma.

فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ
كُرِّ إِلَا قُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ فَتَنَّا ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ
يَأْتُوا الْأَبَابَ

“Hüvellezi enzele aleykel kitabe minhü ayatüm muhkematün hünne ümmül kitabi ve üharu müteşabihat, fe emmellezine fi kulubihim zeyğun fe yettebiune ma teşabehe minhübtığael fîtneti vebtığae te'vilih, ve ma ya'lemü te'vilehu illellah, ver rasihune fil ilmi yekulune amenna bihi küllüm min indi rabbina, ve ma yezzekkeru illa ülül elbab : Sana Kitab'ı indiren O'dur. Onun (Kur'an'ın) bazı âyetleri muhkemdir ki, bunlar Kitab'ın esasıdır. Diğerleri de müteşâbihtir. Kalplerinde eğrilik olanlar, fîtne çıkarmak ve onu te'vil etmek için ondaki müteşâbih âyetlerin peşine düşerler. Halbuki Onun te'vilini ancak Allah bilir. İlimde yüksek pâyeye erişenler ise: Ona inandık; hepsi Rabbimiz tarafındandır, derler. (Bu inceliği) ancak akliselim sahipleri düşünüp anlar.” (Âl-i İmrân 3/7)

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ

“Fezküruni ezkürküm veşkürü li ve lâ tekfürun : Öyle ise siz beni (ibadetle) anın ki ben de sizi anayım. Bana şükredin; sakın bana nankörlük etmeyin!” (Bakara 2/152)

Tedebbür : Bir şeyin sonunu düşünmek, tefekkür etmek. Müdebbir olmak, tedbirli olmak. * Arkasını dönmek.

Tefekkür : Fikretmek. Düşünmek. Fikri harekete getirmek.

Vedia-i ilâhiye : İlâhi emanet.

Ünsiyet : Alışkanlık, dostluk. Birlikte düşüp kalkmak. Ahbablık.

Peyda : f. Mevcud, var olan, açık, âşikâr, meydanda olan

SABIR

“Men sabere zafere.”

”Sabretmek büyük bir zaferdir.”

Sabrın sonunda birşey bekleme.

Sabır, o işi ALLAH’a bırakmaktır.

Sabrınızı kat’iyyen zorlamaymız!

Zedelemeyiniz!

Sabrı sabır ile takviye ediniz!

Sabır hiçbir şeye “hilesi olmayanın hilesidir.”

Bu ne demektir?

Bunda:

Her şeyin ALLAH’ın ezelde takdir ettiği maddî ve mânevî kanunlara göre cereyan ettiğini tasdik ve iman ederek o ilâhi kanunlara imkân âleminde uymaktır.

Bu sözlerin kısa ve hulâsa ifadesi şu demektir;

Akşam oldu güneş battı.
Yarın tekrar doğacak.
Bunu hiçbir düşünce ve itiraz yapmadan kabul etmek demektir.
Dünyada her hadise aynıdır.
Kimi görünür, anlaşılır.
Kimi görünmez, anlaşılmaz.
Fakat hepsi bir kanun dahilinde cereyan eder.
Bu değişmez, değiştirilemez.
Her şeyde sabır bu değişmeyen bazen anlaşılan, çok defa anlaşılamayan kanun icabıdır.
“İşte hilesi olmayanın hilesidir” sözü budur.

ALLAH “Es SABÛRdur”.
Yani ezelde koyduğu kanunlara sadıktır.
Onu bozmaz.
Bozarsa halk ettiği şeylerde, kanunlarda noksanlık var demektir.
Cenab-ı ALLAH sabrı, belâ ve musibet nisbetinde ihsan eder.
Sabır ile ALLAH’ın takdir ve inâyetine intizar bekleme, ibadettir.
Bunlar hadîstir.

Sabır bir nevi şahsî kahramanlıktır.
Yoksulluk, acı, keder imkânsızlıklarla doludur.

Dünyada en büyük kuvvet inanmış “insandır”.

Cesur bir düşünce ile, tamiri çok çetin ve imkânsız olan ağır şartlar altında sabrın en büyük ilâhi bir kuvvet olduğunu unutmamalıdır.

SABR-I CEMİL diye islâmda bir tâbir vardır.
“ALLAH cemil ve cemâli sever”
Mübârek sözü sabrın ALLAH tarafından sevildiğini ilân eder.
Zira:
“ALLAH sabredenleri sever”
“Ennallahe yuhibbu’s- sabirîn”.
Çünkü ALLAH’ın en büyük esmâlarının hepsi “Es SABÛR” esmâ-i ilâhisinde toplanmıştır.

“Ehlullah” diye güzel bir tâbir vardır.
Bunlar kimlerdir:
Ancak ALLAH’a rabt-ı kalbeden demektir.
Velî. Evliyâ kelimeleri bunları ifade eder.
Bunlar “Es SABÛR” esmâsında erimişlerdir.

İnsanların bazıları vahşi hayvanlardan daha vahşi ve yırtıcıdırlar.

ViCDAN: Ruhun mevcudiyet-i zâtiyesîni bilmeğidir.
Mâneviyatın husule getirdiği hissi derûnu.

EDEB: Usluluk.

HAYÂ: Yaratılıştan ve insanın elinde olmayan mânevî utanma, çekinme.

NAMUS: İnsan hasletlerinin hülâsasını ifade eden mukaddes bir kelime. Târif edilmez.

FAZİLET: insanın yaratılıştaki iyilik, mânevî dürüstlük.

ŞEREF: Mânevî yükseklik.

Her gemide fare vardır.

Amma bazı gemilerde kaptanla beraber sulara gömülmeyi göze almış mert tayfalar da vardır.

“Sabır, önceleri zehirdir. Huy edinilirse bal olur.”

Şeyh Sâdi.

2.9.1982, Pazar

Sabr : Acıya ve zorluğa katlanmak. * Bir musibet ve belâyâ uğrayanın telâş ve feryad etmeyip sonunu bekleyip tahammül ile katlanması. * Muharebede şecaat gösterme. * Bir kimseyi bir şeyden alıkoymak. * Öğrendiği bir şeyi başkasının da öğrenmesi için tâkat getirmek

Rabt-ı kalb : Kalb bağlılığı.

Vicdan : İnsanın içindeki iyiyi kötüden ayırabilen ve iyilik etmekten lezzet duyan ve kötülükten elem alan manevî his. * Kendinden geçme, dalma. * Bir şeyi bir halde görme, bulma. * Duyma, duygu. * İnanç. * Şuur. * Bâtın ile Hakkı tanımak. * Din.

ALLAH'ın Verdiği Dert, Maddî Olsun Ruhî Olsun Bedava Değildir

Sabret!..

Sabır hiylesi olmayanın hiylesidir.

Sabretmek büyük bir zafer kazanmaktır insan için.

Hoşlanmadığınız hadiseleri hoşla giden hadiseler gibi karşılamak belâlara da her türlü âfetlere de tahammül, onları da hoşla gider gibi karşılamak, buna: “Sabrı cemil.” derler ki, filizini “Es SABÛR” dan alır.

ALLAH kuluna niçin dert versin, belâ versin, âfet versin?

O hâlde dert nedir, âfet nedir, belâ nedir?

Benzin olan yerde kibrit yakarsanız patlama yapar.

Yanarsınız, ölürsünüz, sakat kalırsınız.

Benzin ateşe maruz kalırsa parlayacak!

HAKK'ın yarattığı kanun böyle.

Burada derdi kim verdi:

Bilmemen veya gaflette olman veyahut ihmal etmen değil mi?

Evet.

Yook. Hepsi ALLAH'dan geliyorsa o zaman derde devâ halk etmezdi. Peygamber göndermezdi.

Kitaplar yollamazdı...

“Dünyada hakikatlerle batıllar daima çarpıştığı için bu doğru mu?” suali sorulur.

“Evet doğrudur der” biri.

Bu çok tehlikeli bir diyalogdur.

“Yemin et!” der.

Amaan katiyyen yemin etmeyiniz!..

Yemin ederseniz yalan diyarının tokmağını çalmış olursunuz.

Yalanın tokmağıdır yemin...

Bugün yemin çiklet gibi olmuştur.

Herkesin ağzında...

İşte yalanın tokmağı dedik ya bu o...

Cenab-ı ALLAH yıldızların mevkilerine, gece ve gündüze bir yıldıza yemin eder, kasem eder.

Bu nedir?

Bilsen çıldırırsın...

Efendim sen biliyor musun?

He. Biliyorum!..

Eee sen çıldırmadın mı?

Çook.

Tımarhânede yattım, yeni çıktım...

Gaflet etme!

Aklını başına topla!

Secdeye kapan!

Yalan söyleme!

Her gününü son gün bil!

Vakit kaybetme!

Seveceğin yegâne Resûlü Erkemdir.

Elinde en büyük silâhın daima ALLAH ile bir olduğunu unutmamandır.

ALLAH’ı görmemenin sebebi:

Onun dışında olmadığındandır.

Mutlak hakikat ALLAH’dır.

Hersey ne varsa O’ndan..

Fakat hiç birşey O değil.

Herhangi bir işde maddî olsun, mânevî olsun vaad etmekde ALLAH ile aranda hicab olmadan temasda olduğunu bilir misin?..

Nereden bileceksin..

Gönlünüzde ALLAH sevgisi artarsa bil ki ALLAH seni seviyor demektir. ALLAH’ı seveni ateşe atsalar, ALLAH’a karşı duyduğu sevgi o ateşi gülistana çevirir.

Gönül gözü perdeli olanlar bu lâflardan birşey anlayamazlar.

Bu gibi sevginin başlangıcı yok ki kavrayasın.

Sonu yok ki anlayasın...

Bilmeyerek gayb âleminin sırlarına basanlar çarpılırlar.

Tesadüf diye bir kelime vardır.

Tesadüflerin nereden geldiği bilinmeyen bir tarafı vardır.

Her hadise maddî olsun mânevî olsun değişmeyen bir kanuna tabidir.
Her hadise şuûrludur.
Fakat kendisini öyle bir şuûrsuzlukla gizler ki kimse farkına varamaz.

Gayrı tabîî diye kabul ettiğimiz hadiseleri, insanları, anlatırsınız.
Bir de tabîî olanları anlatın bakalım...
Anlatamazsınız.
Çünkü hakikati bilmiyorsunuz.
Bu son sözümü de anlamadınız...

Bunlar arasında ateşle su arasındaki farkdan daha fazla fark vardır. İnsanlar bu noktalarda hataya düşerler.
Münakaşaya girme böyledir.

Savaşta yapılan hata tatbikattaki hataya benzemez.
Tatbikatda tahta kurşun.
Savaşta hakiki kurşun kullanılır değil mi?

Sen ALLAH'ı görüyorsun.
Fakat farkında değilsin...
Denize girip de kimse görmedi diye denizin içine abdest etme...
Dikkat et ALLAH SETTAR'dır.
Utanmıyor musun?..

Bundan ötürü, oruçlu isen, bundan dolayı oruç bozulur.
SETTAR'ı unutmak vardır bunda.
Oruçlu da SETTAR ile gizlidir.
Kimse senin oruçlu olduğunu bilmiyor...

Sen ALLAH'ı görüyorsun fakat farkında değilsin.
ALLAH ile kul arasında bazı sırlar vardır ki ona Cibrail bile kulak değdiremez.
Hayvanlarla, nebatlarla, çiçeklerle, böceklerle, kuşlarla dostum oldu. Onlarla konuşurum.
Nasıl oluyor bu...
Bal gibi oluyor...
Dillerini bilirim de ondan...
Onlar konuşur mu?
Şüphe mi ediyorsun?..
Kur'ân oku...
Resûl'e kulak ver...
Hükmünü emirle, zorbalıkla, bilgisizlikle ferman ile degill...
Derman olarak yürüten er konuşur bütün mahlûkatla...

Ne kadar yazık ki insanlarla konuşulmuyor.
Cenab-ı ALLAH bile yarattığı insanlarla peygamber vasıtası ile konuşuyor. Sebebinin ara.
Ara...
Bulamazsın.
Zira sen konuşmasını bilmiyorsun.

ALLAH, insandan başka diğerk mahlûkat, canlı cansız nebat hepsi ile vasıtasız konuşuyor...

O hâlde insan çok büyük ulu bir mahlûktur.

ALLAH'ın hitap ettiğı mahlûk...

“Velekad kerremnâ benî âdeme”

Yani kendisine kerem ve keramet verdiğı mahlûk.

Ahsen-i takvim yarattığı mahlûk...

Kitap ve peygamber gönderdiği mahlûk.

Cennet tahsis ettiğı mahlûk.

Fakat insanı topraktan yarattı.

Niçin yarattığını, onu da bilmiyorsun...

Bunu unutma...

Onun üzerine basıyorsun.

Rızkın oradan geliyor.

Sadık dostun odur.

Sonunda kucağına seni o alacak...

Denizde boğulsan bile...

Eğer balık yemezse su seni muhakkak sahile karaya atar.

Suyun bir bildiğı var demek.

“Al malını!..”

Rahmeti toprakda ara!..

Yan!..

Kavrul!..

Ama tütme!..

Hiçbir göz görmesin, hiçbir kulak işitmesin...

Dert ve acını yanmanı.

ALLAHdan başka sır ortağın olmasın.

Herşeyi ondan iste...

Zırlıtı ile yüz asmakla, bunalmakla kanaatsizlikle değil...

Hiç kimseye emretme!

Kendi işini kendin yap!..

Su bile isteme!..

Kalk kendin al!..

“Su vermede ecir vardır” buyurmuş Resûl-ü Ekrem...

Bu da aynı...

Kendin al be!

Ecri kendin al!..

Haa bu lâfların hepsi yine ALLAH'dan istemedir.

Sana güç verdi, ondan istiyorsun demektir.

Gâfil olma...

Kendine güvenmek ALLAH'a güvenmek demektir.

Miskin olup şirke girme!..

Böyle yaparsan dost olursun...

Kendini bırak ona!..
Amma kolay değildir.
ALLAH ne lütfettiye “Sen” o’sun...

Yüzmek bilmezsen suya korkmadan kendini bırakırsan su seni batırmaz. Korkarsan batarsın.
Bu ne demektir?
İnkârdasın da ondan...
Bu ne demektir?
Anlamadın. Biliyoruz. Herşey kanuna tabidir.

Su, Arşimet kanununu bilir.
Ama sen kendinin kanununu bilmezsin.
“İnsanın kendisi uludur, büyüktür” demek budur.
Fakat ulaşmaması lâzımdır.
Ne kadar küçülürsen o kadar büyüsün...
Ama bu ne demektir?
“Hiç” olduğunu anlamaya doğru gidiyorsun budala...
Şirkden kurtuluyorsun.
Rahmeti yerde ara...

Göz. Kulak nedir ki, “tevhid”de olursun.
Göz ve kulağa lüzum kalmaz.
Yakın uzak ortadan kalkar...

Bir damla suyu denize döksen, ikilik denizde kaybolur.
Deniz denizdir.
Damla da damladır.
Deniz coşsa, dalgalansa burada irade denizin olur.
Damlanın değil...
Kısa ama büyük mânâ ifade eder bu kelimeler...

O koskoca deryada damlayı bulmak imkânsız, ne akıl ile ne de kimya ile bulamazsın.
Hararet tesiri ile denizden su buhar olur, bulut olur.
Bulut su mudur? Hidrojen midir?
Görüldüğü zaman “zevceyn” olur, su olur.
Bu sudur...

“Kâinatda herşeyi zevceyn yarattık”. Âyet
“Yarattım” buyrulmuyor.
“Yarattık” deniliyor.
Lâfi münakaşa etme!
İlimde de fende de kimyada da herşey aynıdır, çiftidir.

Atlantikde Aldato isminde küçük bir ada vardır.
Burada insan yoktur.
Burada deniz cevizi denilen 7 senede meyva veren bir ağaç vardır.
Dişi ve erkek ağaçları ayrı ayrıdır.
Meyva dişi ağaçta olur.

Bir ceviz 3kg kadardır.
O da “zevceyn” ağaçlar yan yanadır.

Şimdi “yarattık” da serbestiyet vardır.
O minval üzere işini yapar demektir.
“Yarattık” denilmesinde kâinatda herşey bir kanun üzere işini yapar demektir.
“Yarattık” denilmesinde kâinatda herşey bir kanun üzere halk edilmiş demektir.
O nizamdan dışarı çıkamaz.
Takdir Öyledir.
Su hararete ma’ruz kalırsa buhar olur.
Bu değişmez...
“Öyle yarattık ve hududdan dışarı çıkamaz” demektir.

Bazı anlamayanlar bu laflara tasavvufî lâflar derler.
Tasavvuf denilen birşey yoktur...

Tekrar edelim:
Mutlak hakikat ALLAH’dır.
Herşey O’ndan...
Fakat hiçbir şey O değil...
“Tevhid” işte bunu bilmektir ve “HAKK!” demektir.
Aman dikkat et!
Anlamayanlar Mansur gibi başını vururlar.
Hayvanlarla konuşuruz dedik.
Evet...

Bir ses duysan:
Kedi sesidir, köpek sesidir, karga sesidir, horoz sesidir, tavuk sesidir. Telefonda sesinden arkadaşını tanırsın.
Kelâmullah’da ALLAH’ın sesi var.
Hadîsde Resûlullah’ın sesi var.
Onları niçin tefrik edemiyorsun?

-“Bir saatdir senin gibi öküzle konuşuyorum da hayvanlarla niçin konuşmayayım, ona şaşıyorsun! Defol!”
Kovuldu herif. Sualî soran.-

16.6.1984

تِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا وَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِّنَ الطَّيِّبَاتِ
"Ve le kad kerramna beni ademe ve hamelnahüm fil berri vel bahri ve razaknahüm minet tayyibati ve faddalnahüm ala kesirim mimmen halakna tefdiyla : Biz, hakikaten insanoğlunu şan ve şeref sahibi kıldık. Onları, (çeşitli nakil vasıtaları ile) karada ve denizde taşıdık; kendilerine güzel güzel rızıklar verdik; yine onları, yarattıklarımızın birçoğundan cidden üstün kıldık." (İsrâ 17/0)

وَنَوَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

“Ve min kulli şey'in halakna zevceyni leallekum tezekkerun : Her şeyden de çift çift yarattık ki, düşünüp öğüt alasınız.” (Zâriyat 51/49)

Minval : Hareket tarzı, davranış. Usul, yol. * Fayda. * Uslub, tarz. * Bez dokuyan cüllah.

Ma'ruz : Bir şeyin etkisine uğramak veya uğratmak. * Arzolanmış, arzolan. * Serilmiş, yayılmış. * Verilmiş, sunulmuş. * Anlatılmış. * Bir şeye karşı siper alan.

Tefrik : Birbirinden ayırmak, seçmek, ayırdetmek, ayrı kılmak. * Korkutmak.

Yaşlı bir adam geldi.

Bana: “İhtiyarlık kötü değil mi?” dedi.

Üzüldüm, öfkelen dim.

“Kendi namıma değil. Hâşâ... Dahi kanun namına... İhtiyarlık niçin kötü olsun...”

“ALLAH'ın takdiri öyledir. Sen isyandasın!” dedim.

“Tövbe et, git!” dedim...

İlâhi takdir öyledir...

Onunla pençeleşmek, kötülemek insana değil hayvana bile yakışmaz. Hayvanlar zâten böyle birşey düşünmezler.

Şikâyet etmezler.

Sen filleri bilir misin, ölecekleri zaman fil mezarlığına gider akıbetlerini beklerler...

İhtiyarlık kemâlin sonudur.

Cenab-ı ALLAH bir hadîsi kudsîde:

“Ben ihtiyarlamış, kamburlaşmış beyaz saçlı pir-i fâni kullarıma sual sormaktan utanırım!” buyuruyor.

“Bu kudsî hadîsden utanmıyor musun, çek git güle güle yanımdan!” dedim.

Adam ses çıkarmadan gitti...

Gözüm görmüyor, nefes alamıyorum, iştahım yok.

Şikâyet etmiyorum, bunu düşünmüyorum bile...

Dedelerimiz demiştir:

“Kurt ihtiyarlarsa köpeklere kepaze olur” sözü işte budur.

Dünya ile iyi geçin...

Doğruluk ayağı ile...

Kanaat asası ile

Alın teri azığı ile

Hakiki ilim feneri ile

Yüzünü buruşturmadan vücut sahrasını aşmaya çalış.

O zaman Velîlerle hemsohbet olursun.

Ölüm nedir ki, ihtiyarlık nedir ki ondan korkarsın, iman zedelenir.

HAKK'ı incitirsin.

“Hastalıklar ALLAH’ın insana verdiği hediyedir.” Hadîsi kudsîdir bu.

“Tedavi olunuz.” Âyettir.

Bunlardaki sırrı çözmeye çabala!..

Hiçbir şeye itirazetme!..

Rıza-i ilâhi bunlarda gizlidir.

Zekât, yardım etme, iyilik yapma, bu sırların anahtarıdır.

Dikkatli ol aman kardaş...

“Takate lenâ bih” âyetini oku unutma ne diyor ama...

Cesedle ruh arasında olan nefsi ıslâh çok ve hem de pek çok ender insanlara nasib olur.

İhtiyarlık bazen bu nefsi arzuları şirke ceseden mecbur eder.

Bunlardan yakınma.

Bunda ALLAH’ın kuluna acıması gizlidir.

Yaşlandıkça güzelleşen kadın ve erkek vardır.

Yaşlandıkça çirkinleşenler de vardır.

Hem de çok.

Nefsini iyi bilersen ALLAH’ı daha iyi bilirsin.

Onun için Cenab-ı HAKK nefsin bilmen için bazı kaideler emretmiştir. Resûl bunları, şunlarda göstermiştir:

Yalan söyleme!

Yalandan hile yalan söyleme!

Dosdoğru ol!

Olduğun gibi görün!

Gıybet dedikodu katiyyen yapma!

Her türlü derde belâya âfete karşı of deme!

Sabırlı ol!

Helâlden başka hirşey yeme!

Güler yüzlü ol!

Bir gün öleceğini unutma!

Bu nasihatları didikle, düşün, deş, içinde binlerce daha usul ve nasihatlar var.

Onları da sen bul!

Hemsohbet : Bilikte sohbette oluş.

.... رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ

“....rabbenâ ve lâ tühammilna ma lâ takate lena bih,... : Ey Rabbimiz! Bize gücümüzün yetmediği işler de yükleme!...” (Bakara 2/286)

Nasib : Pay, hisse, kısmet. * Bir kimsenin elde edebildiği şey.

GAFLET

O kendini arayanla beraber elini tutmuş gider.

Beriki de ben bulacağım diye uğraşır.

Ateş, sûretde perde olmak için göz bağıdır.

Hakikatde gaybın kesesinden çıkan rahmetdir.

Ateş su gibi lâtifdir.
Yakmaz.
Asıl ateş lâtif görünür fakat habersiz yakandır.

Dünya su gibi lâtif görünür.
Nefis de böyledir.
Bildiğin ateşi su söndürür fakat demir ve çakmak taşındaki ateşi, su içinde bile olsa söndüremezsın.

Taşı kırmak kolaydır.
Fakat nefsi kırmayı kolay görmek en büyük cehildir.

Gaflet etme!
Bunları göz üzerine yaz!
ALLAH'ın verdiği rızka kanaat etmeyen kimse ALLAH'ı bilmemiş ona itaat etmemiş olur.
Az yemekle insan yavaş yavaş melekler kadar iyi huylu olur.

Evvelâ ahlâklı ol sonra melek huylu olmayı düşün!..
Karnınla uğraşma!..
Onu ancak toprak doyurur...

Çekirge baştan ayağa kadar karın olduğu için, küçük karınlı bir karınca onu bacağından çeker götürür.

Kervan halkının yolda saray yaptırmaya kalkışması, akla sğar bir şey değildir.

Toprağa kirli gitmek ayıptır.
Cenab-ı HAKK'ın lütfettiği sıhhat kulun şükrünü çoğaltmalıdır.
Temiz bir hava ile ciğerlerini dolduran insanda husule gelen serin haz, şükür ile karşılaşır, ızdtrap zamanında sabır hazinelerini insana açar.

“Es sabrı kenzi min künûzu'l- cennet”
“Es sabrı kenzi min künûzu'l- hayr.”

Sabır ve Şükür ALLAH rızasının istihsalinde en büyük şarttır.
Belki de yegâne âmil ve çâredir.

Gayb âleminden her an yenilikler gelir.
Sen gaflet içindesin.
Vücut cihanından dışarı çık!..
Başkalarının el ve kalemle yazdıklarını, el sürmeden kalemsiz yazanlardan birini bul!..

Ahu ile köpeği tefrik edemiyorsan, kemiğin bulunduğu tarafa o hayvan giderse o, ahu değildir.

Karnına dikkat et insanlık garip bir hamurdur.

Azîz yaparsan azîz olur.

Alçaltırsan alçalır...

Meleklerle:

“Benim yerime, Âdem'e secde edin!” diye emir çıkınca zâhirde bu emir, HAKK'ın

kulluğundan arkasını döndürüp HAKK'ın gayrisına yüz çevirmektir. Amma emirle olunca itaat ederek HAKK'a yüz sürmek olur...

Es sabrı kenzi min künûzu'l- cenne : Sabır, cennet hazinelerindendir.

Es sabrı kenzi min künûzu'l- hayr : Sabır, hayır hazinelerindendir.

İstihsal : Hasıl etmek. Husule getirmek. Elde etmek. Üretmek.

Amil : Yapan. İşleyen. *Sebep. * Vergi tahsiline memur kimse. * Müteveli. * Vâli. *Gr: İraba te'sir eden yüz şeyden altmış. (Yalnız ismi mecrur yapanlar yirmi adettir).

KORKU

Korku bütün canlılarda, hayvanlarda ve insanlarda göz ve kulak yoluyla alınan hadise, ses, düşüncenin ruhta husule getirdiği bir refleks olarak târif edilebilir...

İlk defa idrak edilince hemen vücudda kimyasal, fizikî değişikliklere sebep olur...

Ani ölümden, şiddetine göre vuku'a gelebilir.

Bozukluklar, felç, dil tutulması, kendini kaybetme görülebilir...

Korkunun nüvesinde ölüm endişesi gizlidir.

Büyük facialara şâhid olmak da bu gibi hâlleri doğurur.

Korku hâli muayyen bir müddet zarfında kaybolursa da bazen ârızası uzvî ve aklî devamlı bozukluklara sebep olur.

Bir de her hangi bir mesuliyetin vereceği mânevî bir endişenin doğurduğu korku vardır ki bunun nüvesi:

Adâlet, Fazilet, Doğruluk, Namus gibi âli hislerin rencide olacağından duyulan korku vardır ki buna "Havf" ismini veririz.

Mânevî bir bağın ve sevginin endişesinden menşe''ini alır.

Korkuyu ilmî, tıbbî olarak izah etmek için evvelâ korkunun vücudda husule getirdiği kimyasal, fizikî ve fizyolojik arazları görelim:

Korktuğumuz an beyin hipofiz guddesine, bu da putuiter guddesini, o da böbrek üstü adrenal guddesini etkiler.

Adrenal guddeleri adrenal denilen bir madde ifraz eder.

Adrenalin adale, kan damarları, deri, ter bezleri ve hazım organlarına tesir eder.

Kan damarlarının bazıları kasılır, bazıları ise daha çok kan almak için gevşer.

Kalbin atışı hızlanır.

Oksijene ihtiyaç arttığı için nefes sıklaşır.

Kan hazım organlarında azalır.

Adalelere gider.

Bedenin su muvazenesi bozulur.

Deride ter husule gelir.

Ağız kurur.

Bir anlık korku bütün vücut muvazenesine tesir eder.

Korku. Havf. Haşyet...

Acı, Dert, Izdırap, Felâket, Âfet, Kaza, Yaralanma, ölüm karşısında sızlanmak, bağırarak, ağlamak, en küçüğünden en ileri derecesine kadar olanlar isyan mıdır, korku mudur? Hasta, yaralı, işkence gören, azdan çoğa kadar inler. Tepinir. Bağırır. Kimi isyan eder, kimi küfreder, kimi bağırır. Kime karşı bunlar... Yardım ister. Niçin? Teselli arar. Niçin? Çâresizlik içindedir diyelim. Neyin çâresizliğidir bu?..

Burada cevap insanı inkâra götürür. Hepsi korkunun maddileşmesi ve acı şeklinde görünüşü müdür acaba? Hayvanlarda bazılarında bağırma tepinme, saldırma, kaçma veyahut sessiz duyulmayan bir acı hâlinde olduğunu ifade eden, ancak gözle görülen, kulakla işitilmeyen hareket hâlinde “bağırma” diyelim ismine...

Elindeki tel raketle sineğe vurdu. Sinek çırpınıyor, bu çırpınma bağırmadır amma duymuyoruz. Böceğe ilâç sıktı, arka üstü çırpınıyor. Bu da bağırmadır. Onu da duymuyoruz. Hayvan kesildi, çırpınıyor, bağırma yok... Bunların hepsi ölümle pençeleşiyor. Amma ses çıkarmıyorlar. Bağırıyorlar duymuyoruz. Gözle görerek duyuyoruz o hâlde.

Birseye acımak, gözle görerek, kulakla işiterek, görmeden, işitmeden bu kitapta okuyarak bu acıyı duyarız...

Şimdi : Dert, Izdırap, Acı, Yaralanma karşısında bağırarak isyan mıdır? Yalvarış mıdır, küfretmek midir, hiddet midir, nedir ve neye karşı bunlar?.. Gözlerimizle ancak gördüğümüzle işitebildiğimiz, bunlara varlığını sessiz sözsüz kelimelerle vasıta olan Resûl’e gönderene karşı mıdır? Bilmiyoruz. Biliyoruz amma bilmek istemiyoruz...

Acı, dert, sevinçle; Ağlamak, gülmek ile; iyilik, kötülükle karıştı birleşti.

İyi insanlar vardır. Kötü insanlar da vardır. Bugün bunlar birbirine karıştı.

Bugün iyi insanların son gittikleri yerlere yalnız gidiyorlar. Evet mi? Hayır mı? Ne evet. Ne hayır. Cevap veremiyoruz.

İnsan insandı. Hayvan hayvandı.
Bugün ne insan insan, ne hayvan hayvan.

Nedir bilmek istemiyoruz, istemeyeceğiz de.
Niçinlerini arama...
Herşey sonundadır.
Kendini oyalıyor.

Birşey söyleyeceğim.
Bu inanmak veya inanmamak meselesi değildir.
Ortada bilinen bir hadise vardır.

Ölmeden evvel bir insanı tartın, hemen öldükten sonra tartın.
Ağırlığı fazlalaşır.
Ruhun cesede baskısı ortadan kalkmıştır.
İnsanlar hiddetli hâllerde, adaleleri kasılmış zamanlarda kilo ağırlığı azalır.
Sakin oldukları zaman ağırdırlar.
Uyanık bir insan, uykuda iken ağırlığından daha azdır.
Saçma değil, hakikat bu.

Yukarıdan aşşağıya kuvvet sarfederek sür'ati artırarak taş at, kum üzerine:
Kumda yaptığı ize bak.
Bir de aynı yükseklikten kendi hâline bırakarak taşı at kumda açtığı iz daha büyüktür.
Bu iş karışıktır.
Münakaşa etme!
Gayeden ayrılır insan...
Bir kova suyu insanın başına dök!
Hava sıcaksa...
Bir kova toprağı dök kızar, amma başı yarılmaz.
İnsanın yaratıldığı su ile toprağı karıştır.
Kerpiç olsun başı yarar.
Burada kimyadan fizikden bahsetmeden düşün.
Bir ip ucu bulursun...
Burada “düşünmek” asıl sır, o düşünmede gizlidir.
Unutma!.

Bu saçma sapan lâflarla maddî ve mânevî ilim ile “sence güya”, senin cesedinle ruhunun arasındaki ahengi söylüyoruz.
Bu ahengi anlayanlar son gittikleri yerlere yalnız giderler unutma.

Çünkü emniyetin menba'ından daima aldıkları hakiki emniyet içindedirler. Zira kendilerine emniyet verenle, kendi işlerinde birliktedirler.

Her yapacağın veya yaptığın veya yapmaya mecbur olduğun işlerde sevab ve günah arama.
Kendi insaniyet ve ALLAH'ın verdiği kuvvete hakaret etmiş olursun...

Bazen bıçaklanmak, kaçmaktan hayırlıdır. Şerefliidir.
Ve nihâyet kendi kendine acz ve mağlup olduğunu tasdik ve isbat etmiş olursun.

Korkma!..

Korku, mes'uliyet hissinden doğar.

Dünyada her yaratıkda korku kadrosuna girecek bir tavrı hareket vardır. Tek korkusuz yaratık “köpek balığı” dır.

Ölümden korkmaz.

Zira ölüm nedir bilmez...

17.8.1981

Araz : (Araz. C.) Arazlar, işaretler, nişanlar, alâmetler. * Tesadüfler. * Hastalık alâmetleri. * Kazalar, felâketler, musibetler.

Muvaze : Ölçmek. Denk olup olmadığını bilmek için tartmak, ölçmek. * Düşünmek. * İki şeyin vezince birbirine denk olması. Uygunluk.

Menba'' : Kaynak. Nimetin veya herhangi bir şeyin çıktığı yer. Suyun çıktığı yer. Pınar.

Ölümden korkacak yaşı çoktan geçirdim...

ALLAH zâlim değildir.

Zâlimleri sevmez.

RAHMÂN, RAHÎMdir.

Rahmeti gazabını yenmiştir.

En büyük, dipsiz, sonsuz merhamet sahibidir.

Kulunu affetmek için bahane arar.

Cenneti vardır, cehennemi vardır.

Aynı zamanda:

Zü'l-İNTİKAM'dır. İntikam sahibidir.

Seriü'l- hesab'tır kelâmı o hâlde ne demektir.

Bu ALLAH sözlerini izah için iki cümle var aşağıda; onları anla sonra aşağısını oku.

Dilenci vardır:

Dilenci, ALLAH'ın “Er REZZÂK” olduğunu unutarak başkasına el açan demektir.

Sarhoş vardır:

O da el açar ama niçin?

Yaptığı işden, ALLAH'dan utandığı için başkasına el açıyor.

Bunu günlerce düşün, anlamaya savaş.

ALLAH, kelâmında:

“Zü'l- İNTİKAM” intikam sahibidir.”

Bu ne demektir?

ALLAH nasıl öç alıcı olur?

Kimin öcünü alır?

Neyin Öcünü alıyor?

Yarattığı maddî ve mânevî kanunların intizam, disiplin ve âdil bir şekilde işlemlerini arzu buyurmuştur.

Maddî ve mânevî bir hadisenin tahammül hududu aşıldı mı, evvelce mevcut kanun icabı hemen tecellî eder.

Haksız bir hadisede “bize göre” maddî olsun, mânevî olsun yarattığı şeyin “o kanun” intikamını alır...

Yani o öyle değildir. Böyledir.

Bu o kanunun değişmez âdil olması dolayısıyladır.

Burada acımak mevzubahis değildir.

Hatta “Adâletin kestiği el acımaz” sözü maddî, kimyevî, fizikî, ve mânevî kanun icabı olduğunun küçük bir iradesidir.

Bundan dolayı Zü’l- İNTİKAM’dır.

ALLAH, RAHMÂN ve RAHÎM’dır.

Hatta bir hadîsi kudsîde:

“Rahmetim, gazabımı eritir yok eder” buyrulur.

Seriü’l- hesab’tır:

Kanun hududuna gelindiğinde o kanun icabı hemen tecellî eder.

Herşey tahammülü hududunu aştı mı kanun icabı hesabı görülür.

Buradaki hesap tecellîsi demektir.

Benzine ateş gösterdi mi parlar.

Bu her iki maddenin yaradılışında değişmeyen kanun icabıdır.

Ve hemen tecellîsi de hesabıdır, neticesidir, sonudur demektir.

Aynı zamanda “hududu aşmayınız” emrini de hatırlatır...

Hiçbir şeyi hududu aştığı zaman yanına bırakmaz.

ALLAH’ın kanunu...

Bunlardan müstağreç şariat kanununda, kısasa kısas.

Daha hiçe sayarak hududu aşmalarında :

Cezayı, hesabı, intikamı bildirdiği kulların kendilerine verdirir.

Bu neyin hesabıdır.

Kâinat kanunundaki intizam, adâlet olduğu için hemen o kanun icabı tecellî hemen olur.

“Sizin yardımcınız ALLAH’dır” buyruluyor.

“Yardımcınız Benim” denmiyor.

Niçin?..

Neye karşı yardımcıdır?

Sanki âyette başka bir yerden kullara:

“Sizin yardımcınız yalnız ALLAH’dır” buyruluyor.

“Yardımcınız yalnız benim” hitabı olursa:

“Kime karşı?” suali ortaya çıkar.

O zaman:

“Başka bir yerden gelecek âfet, dert, düşman için ben arkanızdayım, ona karşı ben koyarım!” mânâsı çıkar ki hâşâ, böyle şey olmaz...

Bu:

“Ben sizi yarattım, akıl irade verdim, nefis vererek serbest bıraktım.

Bu serbestiyet sırasında kâinatdaki kanunlar ki, maddî ve mânevî bunlar Sünnetullahdır.

Bunlardan tevakkî ve kaçmanız için sebep ve hududlar koydum.

Bunlar benim kanunlarımdır.

Onlar da sizin yardımcınızdır demektir.

Bundan dolayı yegâne yardımcınız onları koyan ALLAH’dır!” demek olur.

Mutlak hakikat ALLAH'dır.
Herşeyin HÂLİK' ı O'dur.
Fakat herşey "O" değildir.

Yarı ormanlık, ıssız bir dağda dolaşıyordum.
Kurtla karşı karşıya geldim.
Kurda: "Sen beni istersen parçalayıp yersin!" dedim.
"Halbuki ben seni parçalasam etini yemem!" dedim.
"Evet!" dedi
"Çok doğru bu söz...
Seni yemek bana helâl, çünkü HAKK beni bu tabiatda yaratdı.
Sana da bu tabiat icabı etimi de haram etti.
Fakat aramızdaki büyük farkın sırrını, inceliğini biliyor musun?" dedi. "Biliyorum!" dedim...
"Utanmamam için bunu söyleme!" dedim.

"Bu sır nedir bilir misiniz?..
Atma yook...
Öteden beriden toplama fikirlerle de söyleme yok.
Şimdi hemen düşünmeden hayır diyeceksin...
Utanmazsanız ben söyleyeyim.
Bazı utanmalar vardır, insan onu bildiği hâlde yapar.
Bazı utanmalar da vardır ki bilmediği hâlde yapar.
Bunlar da bilmediğin utanma kadrosundandır.
Merak ettiniz.
Zâten utanmayacaksınız...
Buna devam edeceksiniz...

O hâlde dinle:
İnek, koyun, insan yer mi, saldırır mı kurt gibi?..
Bin defa hayır.
Amma biz onlara saldırıp onu yiyiyoruz.
Şimdi...
Çekil söz söyleme!
Söylemek istediklerini ben de biliyorum.
İkimiz de susalım...

Bu utanmadan husule gelen yüz kızarmasını aynalar göstermez...
Gösteren ayna da vardır amma...
O aynayı insanlar çoktan kırdı...
Ondan ötürü bu utanmayı bilmiyoruz.
Unuttuk ve bundan dolayı da utanmıyoruz.

Aç kurt aslana bile saldırır.
Fakat kaçan kurtan zarar gelmediğini de bilmek lâzımdır..."

Kurt döndü köye bakarak ormana doğru yürüdü.
Ben de yere bakarak dağa doğru yürüdüm.
Birden bire kurt dönerek bağırdı:

“Bana zâlim derler amma hiylem yoktur.
Fakat insanların çoğu zulümlerini hiyle ile örtmeye çalışırlar.
Aslında zâlimdirler.
Örtüleri hiyledir.
Fakat sözlerimi üzerine alma!..
Sen başkasın, ben de başkayım!..”
Kurtla nasıl anlaştık ben de şaşıyorum.
Hem de konuştuk...

Demişler ya:
“Fikir ve hiyle olmasaydı, kurtla kuzu birlikte yaşarlardı...”
Amma ne güzel konuştuk dertleştik...
“Benim seni parçalamamdan korkmadın mı?”
“Hayır” dedim.
“Ölümden korkacak yaşı çoktan geçirdim.
Saçlarımın bembeyaz olduğunu görmüyor musun?”
“Görüyorum” dedi.
“Ondan dolayı seninle konuştum” dedi kurt.
Şunu açıklayayım; bu kurt, küçük kurt değil, canavar dediğin kurt...
24.9.1984 Pazartesi

Menşe’’ : (Neş'et. den) Esas. Kök. Bir şeyin çıktığı, neş'et ettiği yer. Beslenip yetişilen yer.

Tevakki : Çekinme, hazer etme, sakınma, korunma.

BİLME DEN

Bölüm I

Yaratılmışız etten kemikten,
Bilmeden etin kemiğin ne olduğunu...
Denizler kadar engin bir beyne sahibiz,
Bilmeden aklın, fikrin ne olduğunu...
Bir sürü saçmalıklar yerleştirmişler kafamıza,
Bilmeden saçmalığın ne olduğunu...
Kukla gibi oynatmışlar bizi,
Bilmeden oyunun ne olduğunu...
İçimizde ızdırap çiçekleri açmış
Bilmeden çiçeğin ne olduğunu...
Sevgi demişler AŞK demişler, YAŞAM demişler...
Ve göndermişler bizi ölüme
Bilmeden YAŞAMIN ne olduğunu...

Bu şiiri bir gazetede 17.8.1975 tarihinde görmüşüm.
Bilmiyorum yazanı ama duygulu ince bir insan...

Mitoloji diye bir söz ve bunun hakkında yazılmış eski devirlerden gelme bir külliyat vardır...
Hind’de, Yunan’da her eski milletin kendi bünyesinde vardır bu mitoloji denilen...

Mitoloji efsane, hikâye hâline bürünmüş:

“Devler. Dev insanlar. Herkülle. Semeunlar. Samsonlar. Ejderhalar”.

Bize müşahedelerimizin dışında kaldığı için bu şekilde intikal etmiştir. Bunları yakardaki küçük şiirde yazılı hakikatlerin altında, gizli hakikatleri bulursak bunlar hakkında bir şey öğrenebiliriz.

Bölüm II

Bu yazıyı okumadan aşağıdaki öğütleri düşünerek okuyun!

Bu öğütler sizi sarsıyor ve bunları yapmaktan sakınacaksanız sayfaları okumaya devam ediniz!..

“Bilmeden saçmalığın ne olduğunu...”

Samimi olarak size tesir etmiyorsa okumamanızı “rica ederek” dileriz...

Yaprak çiçek koparmayınız!

Yaş ağaç kesmeyiniz!

Dal kırmayınız!..

Yaprak, çiçek çiğnemeyiniz!

Meyva kabuklarını, yaş yaprak, çiçek, taze dal, ateşe atmayınız!

Bunlara dikkat ederseniz şu hadîsin müjdesine kavuşursunuz.

“Nebatata kadar merhamet gösteriniz bunda şefaât gizlidir”.

Şefaatin ne olduğunu bilerseniz...

Kuşları kafese hapsetmeyiniz!

Kuşlara hayvanlara taş atmayınız!

Avcılıktan çok uzak durunuz!

Hayvan öldürmeyiniz!

Her ne türlü olursa olsun zararlı veya faydalı yenir ve yenmez balık avına gitmeyiniz!..

Balıkçıların, avcılarının, yaş ağaç kesenlerin, hayvanlara eziyet edenlerin sonları karanlıktır. Hüsrandır.

Zengin veya hükümdar olsa bile...

Tarlalara zarar veriyor diye köstebekleri, fareleri mızır dediğimiz kuşları öldürmeyiniz!

Bütün tarlanı yemezler, içinde haram varsa, sen de haram peşinde koşmuyorsan, içine karışmış harandan, otları temizler.

Hiçbir nebata, hayvana küfür etmeyiniz!

“Ne ALLAH’ın belâsı şey!” katiyyen söylemeyiniz!

Dilinizi birgün yakacak bir hadîsenin muhakkak geleceğini unutmayınız!..

Her şeyi tatlı bir sabır ile hiddet etmeden karşılayınız

Dünya hayatının gözle görülemeyecek kadar ince suallerle dolu imtihan-ı ilâhi olduğunu unutmayınız!

Kalabalıkta yapmaktan çekindiğiniz hareket ve işleri yalnızken yapmayınız! Bunu bir huy ve karakter olarak kabul ediniz!

Sıcak ve soğuktan katiyyen şikâyet etmeyin!

Bunlar tabiî olaylardır.

İsteseniz de istemeseniz de olacaktır.

Evinizi, eşyalarınızı, muhitinizi son derece bir dikkatle temiz tutunuz!

Her türlü şahsî veya umumî hareketlerinizi gâyet sakın düşünerek doğru ve en iyi bir sûrette yapınız!

Katiyen küfür ve yemin etmeyiniz!

Yakın, dedikodu, arkadan söylemek; gammazlık, hased, gıpta, hor görmek gibi hareketlerden daima uzak durunuz, insanlığınızı zedelemeyiniz!

Hiç kimse hakkında fena düşünmeyiniz!

İnsanları, hayvanları, nebatları her şeyi seviniz!

En çirkin görünen şeylerde ve hareketlerde bile bir güzellik vardır.

Veya bir hikmet, bir dersi ibret gizlidir.

Onu görmeye gayret ediniz!

Evinizi, ailenizi, yavrularınızı seviniz!

Onlara daima güler yüzlü, sevgi dolu hareketlerle muamele edin!..

Kâinatta her şeyin bir başlangıcı vardır.

Mekânsızlıktan mekâna gelir.

Görünür, yer kaplar, büyür, muayyen bir müddet bâki kalır.

Sonra yavaş yavaş esir mekândan sıyrılır gider.

Bazılarının bu hâli uzun sürdüğü için biz onları bâki zannederiz.

Bir Kısmı tekrar doğar, bir kısmı tekrar doğmaz kaybolur gider.

İnsanlıkta sevgi gizlidir.

Vücut hücreleri bile yek diğerini sevdikleri için bir nizam içinde tekâmül eder büyür.

Nebatların, hayvanların, mikropların toplu olarak yaşamaları bu sevginin mihveridir.

Fakat insanlar sevgiyi bilmediklerinden birbirlerine girer ve harap olurlar. Bütün bunların hepsi birgün bir hududda dururlar.

Bu ahenk bozulursa, insan hem ceseden, hem duyguları ile yavaş yavaş bambaşka olur.

Farkına varmadan.

Bu nizamın iki ismi vardır.

Biri maddî: Sıhhat,

Diğeri mânevî: Sevgi ve ahlâktır.

Sevmekde ve ahlâkda dürüstlükde hiç fena ve çirkin bozuk bir şey yoktur. Bağdaşamaz.

İnsanların felâketleri, fena yollara sapışları.

Bu sevgiye hürmet etmediklerindendir.

Aksinde; her fenalık, düzensizlik, ahlâksızlık, samimiyetsizlik gizlenir...

Her şeyi seven adam, doğrudur.

Hakiki doğru adam bütünüyle sevgidir.

Bunları anlamayanlar, baba ve analar, birçok facialara sebep olmuşlardır...

Bölüm III

Bilir misiniz;
Resûlü Ekrem kendi şahs-ı muallaları için ne buyurmuşlardır:
“Bana edeb ve irfanı RABB’ım öğretti ve ne güzel edebblendirdi”.
Bu ne demektir?

Nübüvvet ve risâlet vazifesinin gayesi; Kendisinin haiz bulunduğu ahlâki üstünlüğü tâlim ve ta’iminden ibarettir.
Bunları bütün insanlara öğretmek, numune olmak ve bütün dünyaya yaymak, bildirmektir.

HAKK’ın ahlâkı, Resûlü Ekrem olarak tecellî ettiğinden risâlet ve nübüvvet ALLAH’ın ahlâkını izhar ve görünme vasıtalarıdır.
Rahmetenli’l- âlemin budur.
Âlemlere rahmet olarak gönderilmiş demektir.

Bölüm IV

Anasız, babasız, canlı, insan ve mahlûkat.
Böyle şey olur mu diye düşünme.
Bunun hakkında binlerce kitap yazılmış.
Semâvi kitaplarda malumat verilmiş.
Bunların hepsi yalan mı?
Aklın Ötesini düşünmeden kuru mantık ile bakarsak saçmadır der geçeriz.
İster geç ister dur.

1- Hz.Âdem

2- Hz. Havva

3- Salih peygamberin devesi.
“Taşdan yaratıldı hemen doğurdu, yavrusu meme emmeye başladı”

4- İbrahim peygamberin koçu:
Cennetten getirilmiş.
Cennet nedir?
Nasıl yorarsan yor.
Sana kalmış bir iş...

5- Musa peygamberin âsâsı:
Hani,yılan oldu da Firavun’un sihirle yapılan yılanlarını yedi ya, işte o âsâ...
Olur mu olmaz mı düşünme.
Bugün birçok halkı seyirci olarak etrafına toplayan “Adraka dabra” gibi kabul et.
Hepsi aynıdır.
Bu asayı Âdem Peygamber cennetten bir ağaçtan almış ve dünyaya getirmiştir.

6- İsa peygamberin yarasa kuşu:
Çamurdan halkedildi.
Yarasa: Adet görür, doğurur, yavrularına meme verir.

Hız. Âdem dünya yüzüne 3 şey getirmiş:

1 - Musa'nın asası.
Cennet ağaçlarındandır.
Uzun iri bir dal.

2- Süleyman'ın mührü:
Kudret eliyle yapılmış ağaçtan bir mühür.
Bugün İsrail'lilerin sembolüdür, iki üçgen ters olarak yıldız şeklinde:
Birinci üçgen; adâleti, iyiliği,
Diğeri fenalığı irade eder.

3- Önlerine setr-i avret için iki yaprak.
Cennet ağaçlarından,..

Âsâ: hâlâ nerededir? Bilinmez.
Mühür: Nerededir? o da bilinmez.
Yerlerini bilenler vardır.
Onlar da katiyyen söylemezler.
Söylenemezler sınıfındandır.

Yapraklardan birisini 4 mahlûk yedi:

1- Bir cins geyiktir:
Misk bugeyikten hasıl olur.

2- Kaşalot :
Su aygırıdır. Amber ondan hasıl olur.
Eskiden saraylarda zenginler arasında kullanılan Hindistan'dan getirilen güzel kokulu bir maddenin adıdır.

O zamanlar doktorlar da bunun kalbe kuvvet verdiğini, hazım kolaylaştırdığını ve sinirleri teskin ettiğini söylüyorlardı.

İbni Sina, İbni'l- Berakat, Haydarabadî kitaplarında da böyle derler.
Fakat bunun ne olduğunu esasen kimse bilmiyordu.

Yalnız Resûlü Ekrem'e sorduklarında Resûlü Ekrem bu madde yani amber su aygırından çıkar demişlerdir.

Bazıları onun için bir nevi deniz köpüğü veya denizlere dökülen yağlı bal mumu olduğunu söylüyorlardı. Bir kısım insanlar da onu deniz mantarına benzetiyorlardı...

Bu tartışmalar devam ederken işin ticaretini düşünen gemiciler onu deniz üstünden topluyor ve pahalı pahalı satıyorlardı...

Nihayet 18. asırda Büyük Okyanus kenarındaki limanların birinde büyük kafalı bir balık karaya vurunca ve karnından 6-7 kg birden çıkınca, hem çıkaranların hem de ilim adamlarının gözleri açıldı. Anlaşıldı ki amber Kaşalot denilen büyük balığın karnından

çıkarak denizlere bıraktığı güzel kokulu fakat pek temiz sayılmayacak bir maddedir. Amber daha çok MADAGASKAR adası ile Japon ve KURU-MANDEL sahillerinde bulunur.

1400 sene evvel Resûlü Ekrem'in, amber su aygırından çıkar demesini beşerîyet binlerce sene sonra öğrenmiştir.

Yukarda mantıksız gibi gecen lâkırdıların da bu hakikatler arasında bulunacağını ve bulunduğunu unutmamak gerek.

Zira bu risaledeki sözler Resûlü Ekrem'in haberlerinden istihraç edilmiştir.

3- Bu yapraklardan bir kısmından bir ot teşekkül etti.

Bu ottan ibrişim hasıl oldu.

4- Arıdır:

Bal ve mum ondan hasıl oldu.

Diğer yaprağı yeryüzünün her tarafına dağıttılar.

Her türlü ağaçlar, yemişler, kokulu çiçekler, faydalı otların cümlesi ondan hasıl oldu.

Yapraklar. Ağaçlar. Çiçekler. Yemişler. Otlar. Her zaman tazelenir.

Çiçek verir. Meyva verir.

Sonra solarlar, kururlar.

Hepsi yeşildir.

Dünyada her şeyin fâni olacağını işaret için solarlar.

Biterler tekrar cennetin bâki olduğunu ifade için yeşil olurlar

Yukarıda sözü geçen hayvanlar hangi yaprağı yediler diye aklınıza gelir.

Havva'dakini mi? Âdem'dekini mi?

Yaprakların ikisi de aynı ağaç yapraklarıdır.

Yalnız birini Havva, diğerini Âdem setr-i avret için cennetten almışlardı.

Hangi ağacın yaprakları ona benzerler.

Hangisini yediler.

Söyleyemem.

Diğer yaprak ne oldu.

Onu da söyleyemem...

Şu kısa anlattıklarımı düşünürseniz, çıldırmağa kadar aklımız sarsılır, mantık bunalır.

Yapılan hatalardan secdeye kapanmamız icab eder.

Diğerini söylersem ben yanarım...

Setr-i avreti unutan bir devrede bunlardan bahsedilmesinin vakti artık çoktan geçmiştir.

Bütün yer yüzünde bulunan ağaçlardan.

Nebatlardan.

Yemişlerden.

Çiçeklerden.

Yapraklardan.

Otlardan :

Birer tane vardır ki; ağaçların cins cins, nebatların binlerce çeşit, meyvaların çeşit çeşit, çiçeklerin renk renk, yaprakların binlerce şekil ve diziliş, otların binlerce cins olması bahsettiğimiz asıllarını gizlemektedir.

Yenen yemişler vardır.
Yenmeyenler vardır.
Kokulu çiçekler vardır.
Kokusuz çiçekler vardır.
Kuruyanları vardır:
Kurumayanları vardır...

Otlardan şifâlı olanlar vardır.
Zehirli olanlar vardır.
Hayvanların yedikleri vardır, yemedikleri vardır.

Bu işleri öğrendikten sonra gözlerin açılır.
Bunların tesbih ve zikirlerini duyar hatta görürsün.
Bu her türlü çeşit cins, nevi, renk bir tesbihten ve zikirden başka bir şey değildir.

Ağaçlar, nebatat, çiçekler, meyvalar cennetten menşe'lerini aldıkları için zikir ve tesbihlerini unutmamışlardır.

Daimi sûrette gece gündüz HAKK'ı zikir ve tesbih etmektedirler.
Onun için:
"Dal, yaprak, çiçek koparmayınız".
"Ve'n- necmü ve's- şecerü yescüdan":
Çemen ve ağaçlar secde ediyorlar.

Dünya üzerindeki insan ve diğer en küçüğünden en büyüğüne kadar bütün mahlûkat arasında şu canlılardan başkası dünya yüzünde halk edilmişlerdir. Bunların unsurları dünyadandır:

İnsan : Topraktan, Cennetten gelmedir.

Koç : Topraktan, fakat Cennet'ten gelmektedir.

At : Topraktan fakat Cennet'ten gelmektedir.

Yunus Balığı: Topraktan, fakat Cennet'ten gelmektedir.

Horoz : Topraktan, fakat Cennet'ten gelmektedir.

Yılan : Topraktan, fakat Cennet'den gelmektedir.
Yılan Cennet'in en güzel hayvanıdır.

Nebatat : Cennet'ten Âdem ve Havva'nın getirdiği setr-i avret için örttükleri yapraklardan..

Buğday : Cennet'den gelmedir.

Çiçeklerden: Gül Cennet'ten, siyaha yakın kırmızı renktedir.
“Seyyidü'l- ezharı cenne” Hadîsi şerifdir.
“Cennet'in seyyidi Gül'dür.”

Meyvalardan: Zeytün. İncir. Nar. Hurma.

Otlardan : Sina otu. Çörek otu. Reyhan. Şebnemin düştüğü ot.

Renklerden : Siyah. Yeşil. Beyaz.

Kokulardan : Amber. Misk. Gül.
Bunların kokuları dünyada duyulur.
Cennet'de yoktur.
Rüyada koku olmadığı gibi.
Bundan dolayı Resûlü Ekrem :
“Dünyada bana koku sevdirdi” diyor.
“Sevdim” demiyor. Sahibiyet etmemesi için.

Madenlerden: Yakut. İnci, “Cennet suyundan”. Mercan.

Su : Cennet'den gelmedir.
Neden halk edildiğini Cenab-ı HAKK bilir.
Yalnız insanlara bildirilmemiştir.
Hiçbir mahlûk yoktur ki suya ihtiyacı olmasın.

Nergis : “En güzel kokan çiçektir” Hadîs.

Ot yiyen hayvanların hepsi aynı otu yemez.
Bazıları diğerinin yediğini yemezler.
Yalnız hususi bir ot vardır, onu bulur yerler.
Bu hayvanların bir kısmı iki midelidir.
Kansa ve kunsu ismini alır.
İstirahate çekildikleri zaman;
1. mideye topladıklarını tekrar ağzına getirirler çiğnerler.
Onları hazmederler.
Böyle hayvanlara geviş getiren hayvan derler.
Niçin böyle geviş getirdikleri, midelerine topladıklarını tekrar ağzına alarak istirahatte çiğnemeleri büyük bir hikmeti haykırmaktadır.
Gevişe bakma, niçin böyle olduklarını düşün!

Bu hayvanların içinde bazıları başka türdür.

Bazı hayvanlar vardır.
Ot yemezler.
Arar bulur bir ottan biraz yerler.
Bunların sebepleri vardır.
Bu bahis çok uzundur.
Bu kadar yeter...

İnsanlar kendi tıynetlerini limona karşı yaptıkları hareketten aşikâra vururlar.
Limon alırken seçerler.
Koklarlar.
Onu güzel yıkarlar.
Yemek masalarına koyarlar.
O ALLAH'ın rızkının kabuk kısmını çöp tenekesine atarlar.
Bu hâli bir düşün bakalım...

Utanır insan bu hâlinden...
İnsanlar da böyledir.
Bir insandan fayda gördüğü müddetçe ona itibar ederler, yaşlandı mı unuturlar.
Emekli ederler.
Limona yaptıklarının aynıdır.
Bir düşünürseniz..

Nebatâtı Cenab-ı HAKK çok sever.
Hiç bir nebat cehennemde yoktur.
Yalnız “zakkum” denilen bir ağaç vardır.
Koyu pembe veya beyaz çiçekleri vardır.
Kur'ân-ı Kerim'de bu ifade edilmiştir.
Bunu söylersem çıldırırsınız...

Daha milyonlarca bilmediklerimiz, bilmeyeceklerimiz vardır.
Kul için herşey sınırlandırılmıştır.
Geçmiş ve gelecekte birçok şeyler meçhuldür ve meçhul kalacaktır.
Çünkü insan-ı kâmil HAKK'ın emri ile, izniyle, muayyen noktalara kadar sırr-ı ilâhiye vukuf eyleyebilir.

Her rızka her meyveye, nebatlara, ağaçlara, çiçeklere karşı insanın ve hayvanın bir tarzı hareketi vardır.
Hayvanlara dikkat ediniz.
Meselâ ot yiyenlere:
Bir kısmı muayyen otları yer.
Diğerlerine dokunmaz.
Diğer bir kısmı onların yediğini yemez.

Et yiyen hayvanlara dikkat edin.
Her eti yemezler.
Kuşlara bakın onlar da her şeyi yemezler.

Bazı hastalıklara bazı gıdalar dokunur.
Buraya çok dikkat edin ve düşünün.
Her şeyin kendisine mahsus bir de kokusu vardır.
Bazı insanlar herkesin yediği ve helâl olduğu şeyleri hiç yemezler, neden? Hastamıdırılar?
Hayır.
Onların bunları niçin yemediklerine hayret etmek veya onları kınamak hastalıktır.
Bunu da unutma!..

Resûlû Ekrem buyurmuştur sahabelerine:

“Benim bildiklerimi size söylersem saçlarınızı yolar, ağlaya ağlaya dert ve kederden, korkudan bilmeyerek yaptığınız işlerden, aldığınız rızıklardan helak olursunuz...”

Hocam, Rahmetullahı aleyh, bana insanlara söylenmesinde mahzur olmayan bazı her gün geçen ve içinde bulunduğumuz her işimizde yemek, içmek, uyumak, yürümek ve bütün fiilerimizdeki bazı sırlardan birgün söyledi.

Bir hafta mecnun gibi dağlarda dolaştım.

Ne yedim ne içtim.

Rahmetli anam, babam nazar aldı diye beni hocamdan gizli okutmuşlar, hekime göstermişler.

Sonra, hayli günler sonra kendime gelmişim.

Hâlâ aklıma geldikçe titrerim.

Ra'se geçiririm.

Bazen bir iki dakika sapıtırım.

HAKK muhafaza buyursun...

Yarın Cenab-ı HAKK bizi cehennem azabından korusun.

Ne yapacağız, ne edeceğiz bilmiyorum..

Bazen ümidim kırılır derin derin ye'se düşerim.

Bu da doğru değildir.

Korkarım, tövbe eder kendime gelmeye çalışırım...

Akıl, mahlûkata HAKK tarafından muhtelif derecelerde verilmiş ilâhi bir idrak vasıtasıdır diyebiliriz.

Akıl insanlara yanlış ve doğru terazisi olarak bahşedilmiştir.

Hayvanlara anlama, his ve duygu olarak verilmiştir.

İnsan aklı diğer mahlûkatın aklından yüksek olduğundan, mahlûkata akılsız nazarı ile bakarlarsa da onlarda da bu idrak kabiliyeti vardır.

Bu kabiliyet bizim görmediklerimizi, bilmediklerimizi bildiklerinden hata işlememeleri için sınırlıdır.

Bundan dolayı HAKK onlara sual sormayacaktır.

Yalnız hadîs-i kudside ve âyet-i kerimde:

“Hayvanlara eziyet etmeyiniz, haklarını çiğnemeyiniz” diye insanlara bildirilmiştir.

Bazı hayvanlar insanlara yakın yaşarlar.

Bazıları insanlardan uzaktır.

Adeta insanları sevmezler.

Vahşi kisvesi altına bürünerek insanları parçalamak derecesinde yanlarına yanaştırmazlar.

Bazı nebat, ağaç ve çiçekler vardır.

İnsanların bulundukları yerlerde yetişmezler.

Eğer insanlar onların bulunduğu mıntıkaya yerleşirlerse, kimsenin haberi olmadan zamanla o nebatlar kururlar, sönerler ve nesillerini kaybederler. Bu olay çok şayan-ı dikkattir.

Hatta bazıları da insanlara yakındır.

Bir mıntıkada yoktur.

Oraya insan yerleştiği zaman habersiz, o nebatat, orada ortaya çıkarlar.

Birçok hayvanlar, kuşlar, böcekler de aynıdır...

Kimsenin farkında olmadığı bu olaya itaat ederler.

İnsan olmayan mıntikalarda:

Fare, Bit. Tahta kurusu. Hamam böceği. Kırlangıç. Leylek. Serçe. Karga. Tavuk. Horoz. Kedi. Köpek. Kara sinek. Deve. inek. öküz...yoktur...

Bir kısım çiçekler.

Bir cins otlar hemen hemen yoktur...

Yabanî olanları müstesnadır.

Fakat bunlar da başkadırlar.

Yabani dedik geçtik.

O bahis de uzundur.

Yabanî deyip bırakalım bu işi.

Ehlilerle uğraşamıyoruz...

Onun için dünya yüzünde daimi iskân edilecek yerlerin bu ince olaya bakarak olması lâzımdır.

Bunların olmadığı mıntikalarda iskân başladığı zaman bunlar da oralarda birden bire zuhur ederler.

Nereden geldiği çok gariptir...

Bugün asrımızda bütün dünya sakinleri başkalaşmıştır.

Dünya değişti diyorlar.

Dünya değişmemiştir, insanlar dünyada aşikâr ve gizli kanunlardan ayrılmışlardır ve dünyayı, zaman ve mekânı değişmiş zannediyorlar.

Ahlâk, Adâlet, Doğruluk, Hayvanseverlik, Nebat severlik, İnsan severlik hasletlerini zoraki insanlar kaybetmişlerdir.

Basit bir misal olarak:

Bunun ne basiti, ne de mürekkebi vardır.

Amma biz söyleyelim : insan âdemiye tarafına gidecek yerde, yakıştıramıyoruz amma hayvaniye tarafına gitmiştir diyorlar...

Buradaki hayvaniye hayvana doğru demek değildir.

Hayvanları tenzih ederiz.

1000 sene evvelki meselâ, bir kedi ne ise şimdi de aynıdır.

Kediyi misal aldık ama burada büyük bir şey gizlidir.

Çok düşünmek ve bunun içinde gizli büyük hakikati ve sessiz haykırışı, ilânı anlamak lâzımdır.

Kedi abdest edeceği zaman yeri koklar. Niçin?..

Sebebi çok büyük...

Tek ayağı ile eşer, ikisini birden kullanmaz. Niçin?

Abdest yapar.

Ve tekrar koklar.

Tek ayağı ile örter.

Biraz durur, yürür.

Biraz sonra tekrar durur.

Geri döner bakar.

Titrer ve çabucak oradan uzaklaşır...

Köpek yeri koklar daima...

Bacağını kaldırır işer. Yürür gider.

Diğer hayvanlar zaman ve mekân tanımadan dururlar, defî hacet ederler.
İnsanların fizyolojik bu hâli bir usule tabidir.
Halbuki insanlar sokaklara yapıyorlar bugün...

Şehirlerde lâğımlar, rızık artıkları ile dolu...
Doğum hastanelerindeki lâğımlar, meşime Plezanta ile doldu...
Meşime Plezanta nedir bilir misiniz?..
Ne söyleyeyim...

Böyle gecenin hayır umulur mu seherinde...
Bilir misiniz :

Kuşlarda, kanatlı iki ayaklı kümes hayvanlarında koku hassası yok gibidir. Tad bilmezler.
Buna rağmen görme, işitme, kuvvetlidir.
Kartal, şahin, karga en çok görme ve işitme hassaları olanlardır.

Kedide radar vardır. Kulakları ile görür. İşitme çok kuvvetlidir.
Bu son senelerde fennen de isbat edilmiştir.

Dünya yüzünde ağaçlar vardır.
Büyükleri vardır, küçükleri vardır.
Uzun seneler asırlar boyu yaşayanları vardır.
Muayyen seneler yaşayanları vardır.
Daima yeşil olanları vardır.
Mevsiminde yapraklarını kaybedenler vardır.
Uyurlar. Tekrar canlanırlar.
Bir senelik, bir aylık , hatta günlük ömürleri olanları vardır.
Fundalıklar vardır. Her sene görünürler sonra kaybolurlar.
Çemenler vardır.
Binlerce cins, binlerce renk, milyonlarca çeşit çeşit çiçekler vardır. Kokuları muhtelifdir.
Kimisinin kokusu yoktur.
Gece açanlar vardır.
Her birinde bir devâ gizlidir.
Sebzeler vardır.
Meyvalar vardır.
Kimi dallarda, kimi toprakta, kimi toprak altında, kimi toprakla birdir.
Meyvaların kokuları tatları, ayrı ayrıdır.
Olgunluklarında kimisi kurudur, kimi yaştır.
Sebzeler de öyledir.
Bütün bunların hepsi dünyanın muhtelif yerlerine göre taksim edilmiştir. Bazı mıntıkalarda ot bile yoktur.
Su içinde büyüyen, su altında büyüyen ağaçlar, çiçekler vardır.
Bütün bunlar köklerinden, topraktan rızıklarını alırlar.
Bazı nebatlar da vardır ki, etle geçinirler.
Et yiyen nebatlar vardır.
“Nebatâtı ekili”l-luhum”.
“Karnivor”.
Canlı hayvan, insan yanaştığı zaman hareket edip dalları ile saldıran nebatlar, ağaçlar vardır.

Köklerinden ayrılırken ses çıkaran, canlıyı öldüren bilinmeyen bir kudrete sahip nebatlar vardır.

“Mandıragora” gibi Tibet dağlarında bulunan senede bir defa açar ve gece yansı açar.

“Çanpak” isminde bir küçük nebat çiçek açarken bir anda açar ve ziyâ neşreder ve bir sırrı haykırır.

Tibet’de “Bonzo” rahipleri bu çiçekten birtakım sırlar öğrendiklerini söylerler.

Zehirli ağaçlar, nebatlar vardır.

Birçok hastalıklara devâ olan çiçekler, kökler, yapraklar meyvalar vardır. Bütün bu nebatda müşterek bir şey vardır.

Az çok hepsi yeşil renktedir.

Renkde akrabadırlar.

Nebatatla geçinen hayvanat ile sırlarını ifşa ederler.

Nebatlarda HAKK’ın kudreti daima mütecellîdir.

Asfalt döşenmiş bir yerde asfaltı altından kabartıp çatlatarak delip çıkan küçücek bir otda bu kudret tecellî eder.

Belediyenin muhtelif defalar asfaltı yeniden yapması bile bu kudreti yenememiştir.

Bizzât tarafımdan müşahede edilmiştir.

Almanya’da İdstein’da refikamla bunu görmüştük.

Muhtelif defalar asfalt yapılır tekrar yerlerini kabartıp o ot çıkardı.

Kimse bu küçük hadisenin farkında değildir.

Ağaçlar, her cins ot, çiçekler ve meyvalar da insan nesilleri gibi asırlar sonra dünya yüzünden harici bir sebep altına gizlenerek kaybolurlar.

Ve bir daha görünmezler...

Hayvanat, balıklar, tuyûr da bu kanuna tabidirler.

Dünya yüzünde nesilleri yavaş yavaş kaybolurlar.

Fosilleri bulunarak hem hayvan ve hem de nebat ve bugün dünya yüzünde bulunmayan cinslerini müzelerde görmek mümkündür.

Dünya ve kendi bünyesine ait her şey cansız ve canlı binlerce yıl ara ile gelip giderler.

Bir daha görünmezler.

Bu bir tekâmül müdür, yoksa bir tükenme midir?

Bir sona doğru gelmenin bir alâmeti midir?

Bugün bu mahlûkata tesadüf çok ender oluyor.

O zaman insanlar bunlara ejderha ve bir takım korkunç isimler vererek tevehhüş ederler.

Bütün bu canlı cansızların yok oluşu başka bir cisim veya madde seklinde asırlar geçtikten sonra bulunur.

Dev ağaçlar, çamlar bugün maden kömürüne inklâb etmişlerdir.

Birçok deniz dibi kabukluları petrole çevrilmiştir.

Birçok dağlar kaybolmuştur.

Birçok yenileri belirmiştir.

Birçok göl ve nehirler ortadan kalkmış başkaları husul bulmuştur.

Tarih evveli ve sonrası birçok milletler yok olmuşlar şehirleri, medeniyetleri toprakla bir olmuştur...

Mitoloji, efsane, hikâye hâline bürünmüş devler, dev insanlar, Herküller, Şemeunlar, Samsonlar, ejderhalar bize müşahedelerimizin dışında kaldığı için bu şekilde intikal etmiştir.

İnsan aklı kendi kudretinin kıymetini bilmeyerek kendi kendinden uzaklaşmış, bugünkü hâle gelmiştir.

Binlerce akıl yoran keşif ve icadlar ortaya çıkmış; insanlar bunların esareti altına girmiştir. Ve hâlâ peşinden koşmakta ve koşacaktır da...

Gökleri keşfetmeye merak ederek binlerce km uzaklarda bir şey arıyor. Sorarsanız kâinatın esrarını çözüyoruz yaygarasını yapar...

Hangi esrar?

Neyi? Hangi sırrı arıyor?..

Bir türlü söyleyemiyor.

ALLAH'ı arıyor...

Halbuki bu sûretle HAKK' dan uzaklaşıyor ve bir türlü dönüp duruyor. Bulamıyor.

Bulamayacaktır da...

Peşinde koştuğu madde ve icadları bir gün kendisi üzerine alacak, aradığının huzuruna yüzü kıpkırmızı olmuş, HAKK'ın verdiği utanma perdesi ortaya çıkacak ve bile bile istemeyerek kendilerini azaba kendileri atacaktır.

Bu ne zaman olacak, bunun cevabını insan ancak iki şeyde bulabilir...

1- Peygamberlerin bağırduğu kelâmlarda ve son Resûl'ün haberlerinde... Bunlara inanmak büyük bir ruh başarısıdır.

2- Tabiat dedikleri, kâinatta bulunan her şeyde...

3- Topraklarda, taşlarda, dağlarda, madenlerde, bütün hayvanlarda, nebatatta, nehirlerde, engin denizlerde, her şeyde...

Fakat bildiklerini zannettiklerini, bunları da bilmiyorlar.

Kimyasını, fiziğini, fizyolojisini, canlılığını mikroskobik olarak incelediler. Her gün başka bir şey buluyorlar.

Ne anlıyorlar, engin kâinatın sırları karşısında hayran bir hâldedirler. Perdeyi bir kaldırılseler, asıl hayret ve secde edilecek şeyi görüp saadete kavuşacaklar amma...

Heyhat olmuyor.

Olmayacak da.

Geçenlerde Kusto isminde bir Fransız profesörü Septe Boğazı'nda Okyanus suyu ile Akdeniz suyunun karışmadığını, tuz miktarının her iki denizde ayrı ayrı olduğunu ve balıkların bile yek diğeri tarafına geçmediklerini görmüş. Hayret etmiş, bu işi hâlledelememiş.

Nihâyet söyledikleri doğru ise, Mısırlı bir âlim "Rahmân" süresindeki bir âyeti kerimede bunun irade edildiğini ve bu da mı yalan kelâmındaki meali izah edince Prof. Kusto dize gelmiş:

"Ben müslüman oldum!" demiş.

Demekle olursa evet oldu...

Şimdi sorarım Cenab-ı ALLAH bu kâinat kanunlarına aykırı olarak bu iki suyun karışmamasını niçin halketti.

“Ve bu da yalan mıdır?” demesi...

Eğer bu kâinat kanunlarına aykırı gibi görünen HAKK’ın bunu böyle yapışını Prof. Kusto’ya açıklarsak, muhakkak çıldırır...

Bir elektrik ampulünün içine görünmeyen elektrik enerjisi gizli ışık sûretinde görünür. Kıyametden sathi veya derin, ilmî veya mânevî ne anlıyorsanız bu mukadderdir.

Bir gün son gelecektir.

Ne zama?

Alâmetler çoktan ortadadır.

Bugün bir mühendis hesapla su maden damarı şu kadar sene sonra şu dağda bitecektir.

Şuranın suyu şu kadar yıl sonra kuruyacaktır diye nasıl buluyorsa..

Canlı, cansız birçok şeylerin ortadan kalkması da bunu belli etmektedir. Bunun gibidir

1- Bilimlerdeki intizam sarsılmıştır.

2- Birçok gayrı tabîî hadiseler olmuştur. Olmaktadır. Daha olacaktır.

3- Bunların tesiri ile insan karakteri değişmiştir.

Bir karışıklık içindedir.

Milletler birbirine girmiştir.

Bütün milletler kendi bünyesinde de birbirine girmişlerdir.

İnsanların içtimai nizamlarını koruyan ve devam ettiren kâinatta ruhî nizam da vardır.

Adâlet Ahlâk. Doğruluk.. Bunlar da kaybolmuştur.

Binlerce sene evvelden kalma bir ağaç cinsi vardır.

Dünyada yalnız “Lübnan’da” Beyrut şehrinin sahilden 10 km. dağda “Ulya” dedikleri yerde bir eski manastır vardır.

Orada 8 tane bu ağaçtan kalmıştır.

1947 senesinde görmüştüm.

Boyu çok uzun değil, 5 m. kadar gövdesini on kişi kucaklayamaz. Yaprakları Lübnan bayrağının sembolüdür.

Ağacın ismi ERZEA...

Bu ağacın nesli tükenmektedir dünya yüzünde.

Bu ağaç da bir şey haykırmaktadır sessiz sözsüz...

1947’de burayı ziyâret etmiştim.

Orada manastırda 80 nin üstünde yaşlı bir tarik-i dünya rahip vardır. Kendisi ile konuştum.

Çok olgun ve âlim bir zâttı.

Bana :

“Bu ağaçların nesilleri bitmek üzeredir. Dünyada işte şu gördüğün 6 ağaç kaldı” demişti.

Bilmem neden eskilerden beri bu ağaca karşı bir hürmet ve sevgi vardır. Hatta belki bundan dolayı veya bilmediği bir sebepten Lübnan bayrağı bunun yaprağını sembol olarak almıştır.

Dini günlerde bunun yaprakları çok kıymet taşır.

Gizli gelip koparırlar.

Ve gizli olarak da yüksek fiyatla satarlar.

Hükümet bile mâni olamıyor.

Bana bu tarik-i dünya rahip, gözlerime bakarak söyle demişti:

“Mekke’de bir taş vardır.

“Hacer-Ül Esved”.

Bu taş gittikçe tavafda el sürmekle aşınmaktadır.

Bir gün muhakkak bitecektir.

Bu ERZEA ağacının nesli de bitecektir.

Daha tükenmekte olan birçok şeyler vardır dünya yüzünde.

Canlı,cansız, maden her şey.

Bunların bir şey haykırdığını, söylediğini, haber verdiğini duyacak kulak, anlayacak inançlı kafa taşıyanlar bugün dünyada çok az, azdan da azdır.” demişti

Bir kâğıt üzerine şöyle bir hesap yaptı ve bak dedi:

“Şimdi 1947 senesidir.

$1 + 9 + 4 + 7 = 21$ eder.

Burada 8 tane Erzea ağacı vardır.

$21 + 8 = 29$ eder.

Bundan 28 sene sonra yani,

$1947 + 29 = 1976$ senesi eder.

Bu yaptığım hesap kabalistik bir istihraçdır.

Biz inanırız eski bir ilimdir.

Lübnan o zaman tamamıyla harap olacaktır.

Yukarıda size anlattım ya dünyada nesilleri gittikçe tükenmekte olanlar bir şey haykırmaktadır.

Ben çok yaşıyım.

Benden sonrakiler buna zannedersen şâhid olacaklardır!..” demişti

“Bu hesaplar Tevrat’da da vardır.

“Arz-ı mev’ud” Yahudilere vaad edilmiş yer...

Arz-ı kenan da derler.

Burası “Bahri Lût” Lût denizinin havalisidir.

Lût denizinin nasıl teşekkül ettiği sizin mukaddes kitabınızda da bildirilmiştir.

Yahudiler buraya toplandılar.

Bir hükümet kurmak üzeredirler.

Bunlar devlet kurarlarsa bu da dünyaya bir şey haykırmaktadır.

Onların da sonu karanlıktır!..” demişti

Bugün hayret ediyorum rahibin 36 sene evvel söylediği çıkmıştır.

1978’de rahibin bahsettiği istihraç çıkmıştır:

1- Yahudi devleti kuruldu.

2- Lübnan harab hâldedir...

Ve devam etmektedir.

Meşime : (C.: Meşâim) Dölyatağı, ana rahmi.

İstihraç : Bir şeyin içinden bir şey çıkarmak. Bir mânâyı istidlâl etmek. Meydana ve harice çıkarmak. Bâzı emareleri beliren şeylerden ileriye âit olacak şeyleri çıkarmak. İstidlâl etmek. “Bak: Tahric)

İbrişim : İpek ipliği, bükülmüş ipek. * İbrişimden yapılmış.

سُجْدَاتِ النَّجْمِ وَالشَّجَرِ يَ

“Ven necmu veş şeceru yescudan. : Bitkiler ve ağaçlar secde ederler.” (Rahmân 55/6)

Tıynet : Huy. Yaradılış.

Haslet : Huy. Ahlâk. Yaradılıştan olan tabiat.

Vukuf : Bir şeyi bilme. Öğrenmiş olma. * Bir hâlde kalma. * Durma, duruş.

Ra’şe : Titreme, titreyiş. * Korkmak, havf ve dehşete giriftar olmak.

Şayan : f. Münasib, lâıyk, yaraşır.

Şayan-ı dikkat : dikkate değer.

Mütecellî : Tecelli eden, meydana çıkan, görünen. Parlak.

Tuyûr : Kuşlar.

Tevehhüş : korkmak.

Mürekkeb : (Rükub. dan) Terkib edilmiş, bir kaç maddeden yapılmış. * Yazı yazmaya mahsus boya terkiibi. * Karışmış, muhtelit. * Bitecek yer, münbit. * Asıl, esas.

Bizzât : Kendisi, aslında. Kendi zatı ile. Binefsihi.

Tarik-i dünya : Dünyayı terk etmiş.

HACERÜ’L- ESVED

Hacerü’l- Esved :

Semâvi bir taştır diye rivâyet ederler, ilimî olarak izah etmek icab ederse:

Semâvâtadaki yani uzayda herhangi bir yıldızdan kopan bir parçanın arza düşmüş olmasıdır.

Bu gibi haceri semâviler yani gök taşları her devirde, her zaman ara sıra vâkı’ olmaktadır.

Müzelerde çok teshir edilmektedir.

Hacerü’l- Esved’in hangi yıldızdan düştüğü malûmdur.

Büyük velîler bunu söylemektedirler.

Sırrını ve yıldızı gizlemek için aşikâr olarak cennetden gelmiştir sözü hakiki İslama kâfidir, incelenmemesi için bu söz yeter.

Resûlü Ekrem’in bu taşta kıymet vermesi bambaşka bir sırdır, Zât-ı risaletleri hürmet ettiği için biz de tereddüt etmeden yapmamız lâzımdır.

Hangi yıldızdan düşmüş olduğunu bilsem de söylemem...

Hız. Debbah :

“Beyti Mamure’den kalma yakuttur Nuh tufanından sonra siyah olmuştur” der.

Hacerü’l- Esved kelimesi, Siyah taş demektir.

Fakat ism-i hasdır.

Yalnız o taşın ismidir.
Taşlar içinde siyah bir taş değildir.

Bazı cahiller, mürşidler, hoca diye kisve giyenler vardır.
Sorarsanız siyah bir taşdır diye söylerler ve Resûlü Ekrem'in o taşta verdiği kıymeti zedelediklerinin farkında olmadan kendi cehillerini kendi kendilerine izhar ve teşhir ederler...

Cenab-ı HAKK kelâmında:
“Yıldızlara ve yıldızların mevkilerine yemin ederim” buyurur.
Bu kelâm-ı celîl insana birşey telkin etmelidir ve susmalıdır.

Hacerü'l- Esved dünya yüzüne düştüğü gün Cuma'dır.
Ve sabaha karşı ALLAH'ın kasem ettiği yıldızdan düşmüştür.
Onun düştüğü mevsim ve gün hacc mevsimidir.
Hacc bu yıldızdan düşen Hacerü'l- Esved içindir.
Onun için hacc Cuma gününe tesadüf ederse “Haccı Ekber” olur.
Daha söyleyemem...

Bugün Hacerü'l- Esved zamanla i'tikâle uğruyor.
Aşına aşına şeklini değiştirmektedir.
Bunu düşünmek lâzımdır.
Bir şeyi sessiz sözsüz haykırmaktadır.
Bur gün...
Evet bir gün ne olacak...
Daha söyleyemem dilim tutulur...

Daha islâm dini ortada yok...
Resûlü Ekrem 21 yaşlarında Mekke'de halk arasında doğruluğu ve temizliği dolayısıyla ismi “Muhammedül Emin” dir.
Peygamber olacağını bilmiyordu.
HAKK'ın arzusu böyle idi.
Böyle oldu.
Kâbe'ye gidenlerin bu taşta el sürmeleri onların cesedlerinin şehâdetidir. Şâhididir.
“Ben de Kâbe'yi ziyârete geldim”.
Hacerü'l- Esved o hacıya cesedi için şehâdet edecektir.
O taşta sürülen el veya parmak hakiki emirleri yapıyorsa o eli ateş yakmaz. Böyle rivâyet etmişlerdir. ALLAH'ın büyük velîleri...
Bu ateş:
Cehennem ateşi. Dünya ateşi. Her türlü ateş. Hacc bahsinde bu husus biraz daha izah edilecektir.
Kâbe ve Mekke tarihinde şöyle kuvvetli bir nakil ve rivâyet vardır.
Resûlü Ekrem Hz. Ayşe ile Hacer-ül Esved'in karşısında parmaklarını Hacer'e değerken şöyle buyurmuştur:
“Yâ Ayşe! Bu taş eğer eski cahiliyet devrinin asırlarca devam eden pislikleri ve kirleri ile kirlenmiş olmasaydı, onunla her türlü hastalık, veba ve musibetten kurtulmak için ALLAH'dan şifâ istenirdi. Ve hâlen de ALLAH'ın ilk indirdiği şekilde bulunurdu. Cenab-ı ALLAH elbette birgün onu ilk yarattığı şekle döndürecektir. O, cennet yakutlarından beyaz bir yakut idi, fakat ALLAH onu kötülerin günahı sebebi ile değiştirip ziynetini zâlim ve

günahkârlardan gizledi. Zira onlar cennetten çıkma birşeye bakmaya lâayık değillerdir...”
Resûlü Ekrem’den nakledildiğine göre, Hacerü’l- Esved mahşer yerine getirilecek, iki gözü
ve bir dili varmış gibi olacak ve kendisine hakkıyla el sürmüş olanlara şahidlik yapacaktır.
Yine Resûlü Ekrem, yer yüzünden ilk kaldırılacak şeyler şunlardır buyurmuştur :
Hacerü’l- Esved. Kur’ân-ı Kerim. Rüyada peygamberi görmek.

ŞİT: İlk peygamberdir.
Tek ALLAH’ın kullarısınız.
Kardeşsiniz.
Birbirinizi seviniz!
Çalışınız!
Fenalık yapmayınız!
Yalan söylemeyiniz!
Aldığınız rızka kanaat ediniz!
İsyanda bulunmayınız!..
“Kimse dinlemedi”...

İDRİS: Peygamber. Kalem ve yazıyı buldu.
Elbise dikmesini öğretti.
Yalnız ALLAH’a bağlanmalarını, boğuşmamalarını, akıllı uslu dayanışmalarını söyledi.
“Boşverdiler”...

NUH: Nebî çıktı. Doğru yolu gösterdi.
ALLAH’ın birliğini onun katında herkesin eşit olduğunu anlattı durdu.
Kör nefsinden başka birşey düşünmeyenleri yerdi, lânetledi.
Eğlendiler, sövdüler.
Yola gelmelerinden ümit kesildi.
Bir avuç iyi insanla yaptığı gemiye bindi tufan oldu.
Dünya temizlenmiş oldu...

Çok geçmeden dünyada işler tekrar karıştı. Putlara tapma başladı....
HUD ve SALİH peygamberler peşpeşe işe başladılar.
Olmuşu olacağı bildirdiler.
Dillerinde tüy bitti.
Bencillikten vaz geçmeyi, doğruluktan şaşmamayı, birleşmeyi bildirdiler. Para etmedi.
Bir kısmını korkunç bir çılgılık kırdı geçirdi.
Ötekiler tayfunlar altında taş kesildiler.

Musa geldi.
İsa geldi.
Hep aynı şeyleri söylediler.
Haber verdiler.
Bütün peygamberlerin dinlerinde ibadet yoktu.
Bütün peygamberler hep doğudan çıktı.
Amerika’da, Avrupa’da, Afrika’da, Avustralya’da yok.
Onların işi bol büyücü ve sihirbaz yetiştirmekti.
Namaz, zekât, oruç, gusul, abdest, cenaze namazı.
Setir, mahremiyet mükemmel olarak hep islâm dinindedir.

Diğer dinlerde bu yoktur.

Şarap, domuz eti ve birçok yasaklar diğer dinlerde yoktu, islâmiyetde vardır.

Yukarıdaki küçük malûmat birçok Yahudi düzmesi bid'atlarla aşına aşına şekil değiştirmiştir.

Asıl budur.

Kim ne derse desin...

Güneydi Bağdadî bir gün bir köy evinin önünden geçiyordu.

Orada bir kuyu vardı. 13 yaşlarında bir kız çocuğu da evin kapısında duruyordu.

Cüneyd :

“Kızım şu kuyudan su alıp abdest tazeleyeceğim ipli kovanız yok mu?” diye sordu.

Kız çocuğu şaşırılmış gibi:

“Ne kovası?”

Cüneyd’e “gel!” dedi.

Kız kuyunun başına geçti:

“Herkes ALLAH’ın kulu. Ben Muhammed’in ümmetiyim. Yüksel!” dedi.

Su yükseldi.

Cüneyd abdest aldı.

Derin bir hayret ve düşünceye daldı.

Hikâye uzun ve hakiki olmuştur.

Bulursanız okursunuz.

Kızın bu sırrını nihâyet Cüneyd öğrendi:

Gece namazı. Tesbih. Selâvât-ı şerife.

Amma hangi tesbih? Hangi salâvâtı şerife?

Kız :

“Herkes sizi bilir mi Yâ Cüneyd!” dedi.

“Öyleyse kendini unuttur. ALLAH’ın bilmesi sana yeter. Haydi işinize, başımı karıştırmayın!” dedi.

Cüneyd ayrılırken, kız peşinden :

“Livâi’l- Hamd’da görünmez şu yazı yazılıdır dedi: Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah.

Bismillâhirrahmanirrahîm.

Elhamdülillah! Rabbül âlemin!

O hâlde:

Muhammed S.A. Taalâ aleyhi vesellem.

Ahmed. S.A.V.

Hamid S.A.V. bunu hatırlından çıkarma!”

9.10.1983

İ’tikâl : (Ekl. den) Kemirme, kemirerek yeme. * Dalgaların, deniz kenarlarındaki karaları döğerek aşındırması.

ATEŞ=NAR

Dünyada ateş çeşit çeşit muhtelif şekillerde görünür.

Yakıcıdır.

Isıtıcıdır.

Bilvasıta insanların faydalanacağı en büyük bir nesnedir.

Ateşsiz insan yaşayamaz.
Aynı zamanda fazlası da hayatı söndürür.

O hâlde ateş dünyada madde olarak canlılara büyük bir rahmettir.
Kıymetli bir yardımcıdır.

Her türlü rahmet olan bu nesneyi fenaya kullanmak haramdır.
Zâten ateş; insan, hayvan, nebat hududu aştı mı ihtarı şiddetlidir.
Yakar...
Bu insana ikazdır.

Ateşin yakması da sudan menşe''ini alır.
Suyun terkininde O₂ ve H₂ vardır.
Yanan hidrojenidir.
Yakıcı olan oksijendir.
Bunlar birleşti mi su olur "H₂O" .

Ayrıldı mı yanar, yakar.
Bu yanma ve yakma en büyüktен hissedilmeyecek dereceye kadar her an insanda, hayvanda, nebatta mevcuttur.
Zira bu yanma ve yakma olayı, hayatın, canlılığın fizyolojisidir.
Hararet bu yanma yakma hadisesinin ismidir.
Hududu aştı mı bütün şiddeti ile hissedilir ve görülür...

Ateşde; hayvan, nebat yakmak yasaktır. Taş yakarak kireç yapmak yasaktır..
Yaş odun yakmak yasaktır.
Ancak kurumuş, ölmüş, hayatini kaybetmiş ağaçlar kesilebilir. Kömürün bulunması bir hikmettir.
Kömür bile kullanılmasa elmas olur.
Elmas da bir kömürdür.
Yani kömürün en mütekâmil bir hâlidir.

Ateş, cehennemi temsil eder.
ALLAH'ın cehennemidir.
Yukardaki söylediklerimiz taklit olacağından şirktir.
Ateşde yanarak ölenlerin cesedi şehiddir.
Bu küçük malûmatdan sonra Ateş. Nar. Azab nedir buna temas edelim.

AZAB:
Mânâsı eziyet değildir.
Azab gök yüzünden indirilmez.
Azabı icab eden sebepler yer yüzünde bir araya gelir.
Dünyevi ve uhrevî, maddî ve mânevî, ruhî ve cesedî azabların sebeplerini HAKK Taalâ kuruluşda halketmiştir.
İyiliklerin, fenalıkların, ızdırıp ve dertlerin sebeplerini de halketmiştir.

Herşey ve insan Ahsen-i takvim olarak yaratılmıştır.
Bütün iyilikler ve güzellikler insanda mevcuttur.
Bunların ortaya çıkması için de sebep ve kaideler halk etmiştir.

Bu sebepleri insan kendi akıl ve iradesi ile bir araya getirirse iyilikler, hayırlar, güzellikler, kendiliğinden tecellî eder.

Şer sebeplerini bir araya getirirse şerler ve azablar husul bulur.

Yalan haramdır, yasaktır, insanları birbirine düşürür.

Adâlete balta vurur.

Hakların tecellîsi kaybolur.

Yavaş yavaş doğruluk i'tikâle uğrar, aşınır...

Ticari alışveriş bozulur.

Pahalılık ve ihtikâra yol açar.

Nihâyet doğruluk ortadan kalktı mı cemiyette birlik kalmaz.

Açlık baş gösterir.

Zenginler doyarlar, diğerleri sefil olurlar.

Bundan yek diğerine düşman olurlar.

Bir yalan işde insanları karıştırarak, şahsî duyguları kamçılayan ve aksi'l-amel göstermesine vesile olan sebepleri biraraya getirmiş olur.

Cemiyetde dinmeyen bir dert, bir ızdırap, bir azab ortaya çıkaranlar HAKK'ın emirlerine karşı gelmiş oldukları uhrevî azabı da hazırlamış olurlar...

Cenab-ı HAKK hayır sebeplerini, güzellik sebeplerini, iyilik sebeplerini de halk etmiştir.

Kullar bu sebeplere gitsinler diye emirler göndermiştir.

Hangi emrinde aksaklık vardır.

Resûlü Ekrem'in tebliğlerinde kulun iyilik ve hayrından başka birşey bulunmaz.

Hangi fena yola git diye emir vardır. Yoktur.

HAKK'ın emirlerini yapmamak:

Zekât vermemek.

Namaz kılmamak.

Oruç tutmamak gibi ibadetleri yerine getirmeyenler bunları terk etti diye azaba duçar olmazlar.

ALLAH'ın ibadete ihtiyacı yoktur.

“Ben ins ve cinni bana ibadet etsinler diye yarattım” âyeti

Bu ibadetler iyilik sebeplerini bir araya getirmeleri için bir düsturdur.

Bir yoldur.

Bunlar nisandaki iyilik doğruluk sebeplerini ortaya çıkaran sebeplerdir. Bunlar ortaya çıkmazsa, fenalık sebepleri ortaya çıkar.

O zaman insan kendiliğinden azabı hazırlamış olur.

Azaba yuvarlanırlar.

ALLAH, GAFÛR ve RAHÎMdir...

“Cehennem ateşi dal odun yoktur.

Herkes ateşini burdan götürür!”

Bunun en veciz bir ifadesidir

Cenab-ı HAKK zulüm yapmaktan münezzehtir.

Hayır ve şer sebeplerini evvelden halk ettiği için bu zıddiyetlerden nizamı kâinat ortaya

çıkmiştir.

Sebepleri bir araya getirmek de çalışmak ve iyi niyet ile olur.

Menn buyurduklarının hepsi birçok şer sebepleri ortaya getirir.

O halde yasaklar da bir nevi mağrifet vesilesidir.

Kulu ikaz ve doğru yola sevk vesileleri vardır.

Bunları yapanlar kendiliklerinden azaba düşerler.

Uhrevî azab da bunun semeresidir, meyvasıdır.

Dünyada ne dikersen âhiretde onu seçersin...

Bundan dolayı Resûlü Ekrem Rahmetenlil âlemin'dir.

İnsanlara rahmet yollarını hayır vesilelerini göstermiştir.

Azabtan kasıt, bir fenalık ve şerri ref' edip hülâsa, kurtuluşa mağrifete götürmektir.

Dünyevî azab : Maddî, mânevî, ruhî ve cesedîdir.

Uhrevî azab : İman ve tasdik ettiğimiz cehennem azabıdır.

Bunun hakkında şiddetinden, nevinden ve dehşetinden Kur'ân-ı Kerim ve tebliğleri vardır.

Nasıl olduğunu tasavvur edemeyeceğimiz gibi elim bir azab olduğunu düşünür Hakk'a sığınırız. O kadar...

Maddî ve cesedî azabı ruhumuz duyar.

Izdırabını, acısını o çeker.

Bir zengin iflâs eder, malı mülkü yok olur.

Maddî bir azaba yuvarlanmıştır.

Bu acıyı ruhu yüklenir...

Bilip yapmadığı veya bilmeyerek birçok hataların, sebeplerin bir araya toplanması bu azabı husule getirmiştir.

Cesedi azab, birçok dikkatsizlikler hastalık sebeplerini bir araya toplar. Hastalanır.

Onun acısını yine ruh yüklenir...

Bütün hastalıklarda bir ihtar-ı Rahmanî gizlidir.

Bilerek veya bilmeyerek yaptığı hataların temizlenmesi için bu hastalık bir nevî vücudunu istiğfar ettirir.

Bir insana sıhhat, sağlık temenni ve duasında bulunmak, fena sebeplerin bir araya gelip bunu doğurmaması için, Hakk'ın o kimseyi doğru yoldan ayrılmaması için ALLAH'dan yardım dilemektir.

Sevdiğin bir yakınını kaybedersen için yanmaya başlar.

Bu yanma, uhrevî azabın milyonlarda bir nebzesidir.

Hakk'ın emirlerine karşı gelmek; onları yapmamak, onları tanımamak demektir.

Bu hâl, şirk koştuktan daha elimdir.

Şirk koştukla ALLAH'a birşey yapamazsın.

Emirlerini yapmazsın ALLAH'a üzüntü vermiş olursun.

Halbuki Cenab-ı HAKK sana nimet, rızık, sıhhat, mal, mülk veriyor, akıl veriyor.

Bu hâlinle bunlara hıyanet etmiş olursun.

Evlâdın sana hücum etse, iyilik ve hayır yolundaki dileklerini yapmazsa büyük bir üzüntüye düşersin.

HAKK'ın üzüntüsünün milyarlarca bir nebzesidir.

Hakîki saadet ve hayır, ebedi rahatlık, HAKK'ın emirlerini yerine getirmekle elde edilir...

Vakit kaybettik zaman geçti demeyiniz...

İslâmda tövbe kapıları daima açıktır.

HAKK'ın en büyük nimet olarak yarattığı ve her şeyi ondan halk ettiği içtiğimiz su, aynı zamanda insanoğlunu benimle abdest alsın diye bekliyor. Aklınızı toplayın.

Âhir zamandayız...

HAKK'a bir adım yaklaşıp HAKK 10 adım yaklaşacağını bir hadîsi kudsîde vadetmiştir.

Abdest aldığın su, ne der bilir misin, bunu duymakda, görmekte hüner var.

Abdest almak, en basit mânâsı bu:

“HAKK'ın istediği doğru yol yolcusuyum.

Ona teşekkür edeceğim.

Huzura çıkacağım, temiz olayım!”

Buradaki temizlik, kirliliği gidermek değildir.

Kirli olan zâten abdest alamaz.

Bir Niyettir..

“Elden, yüzden, düşünceden ayaklardan, her türlü HAKK'ın sevmediği şeylerden kaçınacağım.

Elimde olmayanlardan HAKK beni korur.

Huzuruna öyle çıkacağım!” demektir.

Su tekrar söyler:

“HAKK beni yarattı.

Benden herşeyi yarattı.

Bensiz hayat olamaz.

Ne olur kul benimle abdest alsın!

Benimle beni yaratana doğru dönsün!

Ben de HAKK huzurunda iftihar edeyim!”

Çeşmeler akıyor

Dereler, nehirler şırl şırl akıp gidiyor.

Kuyularda su dolu...

Çölde değilsin...

Abdest al!

Su bulamazdan teyemmüm var.

Bu hâl başka hiçbir dinde yoktur...

Toprak ile:

“Toprak olmasaydı su görünmezdi. Nereden toplanacak”.

Toprak suya vekâlet ediyor ve sana diyor :

“Senin mayan benim!” diyor.

Su gördüğün zaman tekrar abdest almak suya karşı hürmettir.
Toprağa da yani aslına da vefakârlık etmiş olursun.
Onun için daima Abdestli bulun!
Abdestsiz ne ye, ne iç, ne konuş!
Aslın Su, Toprak...
Aslını temiz tutmuş olursun.
Konuşma, zira konuşuran ALLAH'dır.
Onun namına konuştuğunu da unutma!..
10.3.1984 Cumartesi

Ahsen-i takvim : En güzel kıvama koyma. * Cenab-ı Hakkın her şeyi kendisine lââyık en güzel kıvam, sıfat ve surette yaratması. İnsanın en yüksek ve câmi isti'dâd ve kabiliyetlerde ve en güzel surette yaratıldığı.

Aksi'l-amel : Yapılanın tersi yapılan iş.

İhtikâr : Bir şeyi kıymetlensin diye saklamak. * Ist: İnsanların veya ehlî hayvanların yiyeceklerine âit şeylerin satış kıymetleri yükselsin diye kırk gün kadar saklamak. Böyle yapan kimseye muhtekir denir. * Vurgunculuk, bozgunculuk. (Bak: Muhtekir)

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

“Ve ma halaktul cinne vel inse illa li ya'budun : Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.” (Zâriyât 51/56)

Uhrevî : Âhirete dair, âhiretle alâkalı. Öteki dünyaya ait.

Ref' : Kaldırma, yüceltme, yukarı kaldırma. * Lağvetme, hükümsüz bırakma.

SEYTAN

Şeytan; Haris isminde bir melektir.
Haris ALLAH'ı münkir değildir.

Meleklerde irade yoktur.
Emrolunanları yaparlar.
Buna karşı çıkamazlar.
Kendilerine verilen vazife ne ise mütemadiyen onlarla meşguldürler.
Topraktan halk edilmemişlerdir.
Ne yerler. Ne içerler. Çoğalma, eksilmeleri yoktur.
Dişi ve erkek meselesi onlarda mevcut değildir.
İsyankarlık. Kafirlik. Dinsizlik diye bir şeyleri yoktur.
Her yerde mevcuttur. Onlarsız boş yer yoktur.
Şekilleri hakkında kâfi bir malumat da yoktur.
Âyetlerde kanatlarından bahsedilmektedir.
Kendilerine emir çıktığı zaman iradeleri de yoktur.

Bütün bu malûmat Resûlü Ekrem'in bildirdikleri ve âyetlerde olanlardır.
Meleklerle iman bilmediğimiz, görmediğimiz “Bize göre gayba inanmak” demektir.

ALLAH kelâmında var ya...

Resûlü Ekrem bildirmiş değil mi...

Velhasıl aklımızın alamayacağı birşey.

Bunlardan sonra görüp anladığımız kitaplara, onları bildiren peygamberlere, ondan sonra tekrar aklın hududu dışında tekrar dirilmeye inanmak...

Meleklerle : “Âdem’e secde “edin!” emri çıkıyor.

Müfred olarak teker teker edin mânâsınadır.

“Ediniz” cem’i olarak emir değildir.

Meleklerle, irade olmadığı hâlde secde arzuya bırakılmıştır.

Burada küçük mikroskobik bir serbestiyet kokusu vardır.

Ve aynı zamanda;

ALLAH’ın muradı gibidir.

Melekler emrolunan şeyi yaparlar.

Halbuki “secde edin!” kelimesinde itiraza mücadele kokusu vardır.

Melekler hemen secde ediyorlar, istemezseniz etmeyebilirsiniz gibi küçük bir serbestiyet de vardır.

Yalnız Haris:

“Ben topraktan yaratılan bir şeye secde etmem!”

“Peki neye secde etmesi lâzımdır?” diye kendi kendimize gizli bir sual soralım.

Ve şimdilik cevap aramayalım...

“Ben topraktan yaratılan şeye secde etmem!”

Bu söz insandaki ilâhi nûru perdeleyerek:

“Ben ancak o nûra secde ederim!” demektir.

Bunun derin mânâsında da:

“Hiçbir şeye secde etmeyin, ALLAH’a secde edin!” hakikati gizlidir.

“ALLAH’a secde edin!” demektir.

Cenab-ı ALLAH insanları serbest bıraktığı için “kendi akıl ve iradeleriyle” kendine âsi kullar olmasın diye, imkân ve isyanı tevliid edecek her türlü hareket, fiil, düşüncüyü “şeytan” lâfzı altında toplayarak bu meleğe bu vazife verilmiştir.

Şeytan bu vazifenin ismidir.

Şeytanın cemi olarak bütün bu hareketlerin toplamıdır.

Şeytanın temsil ettiği bu işler lânetlenmiştir.

Recim edilmiştir.

Taşlanmıştır.

Yani ALLAH tarafından istenmemiştir.

Şeytan, bu vazifesinden dolayı mes’ul değildir.

Temsil ettiği fena, işleri recmedilmiş hareketleri yapanlar mesuldür.

Şeytana küfretmek de küfürdür.

İnkârın delâletin, mikroskobik, atomik nüvesi buradan başlar.

Meleklerle secde edin emri çıktığı zaman melekler hemen secde ettiler...

Şeytan niçin secde etmedi?

Veyahut şeytan niçin secde etmedi de öteki melekler secde ettiler?

Bu ters gibi görünen sualin içine dalmak ve anlamak lâzımdır:

İNSAN; Ruh, Cesed, Nefis bir mekânda yer kaplar.

Görünmeyen ruh ve nefis, ALLAH'ın arzu ve muradı böyle olarak insan yaratılmıştır.

Bu yaratılışı muayyen ve sabit bir kanun hâlinde tecellî etmesini murad etmiştir,

kusursuzdur, inkârı da isyanı da serbest bırakılmıştır.

Bu serbestiyeti kendi arzusuna göre icrası için peygamberler, emirler, kitaplar da göndermiştir.

Verdiği serbestiyeti tahdid için...

Fenalıkları bir külliyyat hâlinde şeytan ismiyle toplamış...

Bunun da kendisinin muradı olduğunu gizleyerek kendi üzerine alarak, şeytana vazife vermiş ve kendini gizlemiştir.

Ve sonra; Cennet, cehennemi halk etmiştir.

Rızık vermiştir.

Her şeyi vermiştir...

RAHMÂN ve RAHÎM olduğunu da ilân etmiştir.

Bu küçük yazıyı tekrar tekrar oku!

Hâlletmeye çalış!..

Haydi bakalım. “Gül’üm”...

Bu yasakları yaparsan sana verilen cüz’i iradeyi ve serbestiyeti inkâr etmiş olursun.

O kötü işleri o sana verilen irade ile yaptığım kabul olur ki bunları ALLAH'ın yaptığını zımnî kabul etmiş olursun.

Bu da küfürdür...

İyiliği de kötülüğü de seçmek insana düşer.

“Şeytan” bunu ifade eder ve temsil eder...

Şimdi:

Niçin Âdem’e secde edin buyrulmuştur?

Sebeup ve murad nedir?

“BEN, Onlara akıl ve irade vereceğim. Bunları da hududlandıracağım!..”

Burada sebeup, hikmet nedir?

Aha bu son cümlede sebeup, hikmet gizlidir... .

“Secde etmem!” dedi.

Bu mesele en mühim noktadır.

Emir çıktığı hâlde meleklerde de kendi iradeleri olmadığından, bütün melekler secde etti de Haris niçin secde etmedi?..

Burada:
Müstakil bir irade.
Emre itaatsizlik, isyan var gibi görünür.
Fakat mesele tamamıyla öyle değildir.
Bu da izah edilir.
Fakat bu iş halvette öğretilir.
Ben söyleyemem.
Bu söyleyemem kelimesini nasıl düşünürsen düşün!
Sözümüz bu kadar...

Neslimin sonu olmak bakımından üzüntülüym.
Kendi başına farklı gibi görünen, adım atanı da takdir eder severim!..

Bana en son yudum suyu hangi pınardan hangi elin vereceğini bilmiyorum.
Birtakım şeyler değişmeseler de unutulurlar.
Herhalde bizden sonra bizi unutmayacaklar da bulunur...

(Muhammedî Melâmette, Münir Derman Hocam yüreklerimizde “Biz”le bilebilir İnşâallah..)

Haris : Son derece hırslı olan.

Tevlid edecek : Doğuracak.

Müfred : (Müfred) Tek, yalnız. Müteaddid olmayıp yalnız birden ibaret olan. * Basit, mürekkebe olmayan. * Gr: Yalnız bir şey veya şahsa işaret eden veya bire mahsus olan kelime. Cemi veya tesniye olmayan. * Edb: Baş ve sonu olmayan tek ve kafiyesiz beyit.

Tahdid : Hudutlandırmak. Sınırlamak. Sınırı belli etmek. * Tarif etmek. * Bir şeyi kasdetmek. * Keskin etmek. Bilemek.

Zımmen : Açıktan olmayarak, dolayısıyla, ima yolu ile. İçinden olarak.

SES-İHTİZAZ-GÜRÜLTÜ-KUVVETLİ ZİYÂ-KOKU

Bunlar insan uzviyetinin hem maddesine, hem kimyasına metabolizmasına direkt veya indirekt tesir etmektedir.

Direkt olarak insan ruhuna, sinirlerine duygularına tesir ediyor.

Ve vücudda o anda bilmediğimiz bir cevher meydana geliyor.

Bundan ötürü hiddet, sinirlilik hâli tezahür ediyor.

Devamlı üzüntülü hâllerde vücudda yavaş yavaş bu üzüntüler organizmada bir takım hormonal biyolojik cevherlerin teşekkülüne sebep oluyor veyahut vücut metabolizmasındaki anyon, katyon ve diğer tabîi cevherlerin azalma veya çoğalmasına sebep oluyor.

Böylece vücut da hasta oluyor.

Bu küçük izah basit olarak şu demektir.

Durgun, dibindeki temiz çakıllar görülen bir gözeyi, karıştırıp bulandırmak gibidir.

Bugünkü cemiyetlerdeki sebebi bulunmayan birçok hastalıkların mahsulü üzüntü, gerilim ve ifrat derecede düşünme, bunalmadır.

Kur'ân-ı Kerimde:

“Nebî'nin sesinden fazla sesinizi yükseltmeyiniz” Âyet...

“ALLAH yavaş konuşanları sever”. Hadîs

Bu âyet ve hadîsdeki asıl mânâ nedir ve niçin böyledir.

Bu çok mühim ve ince bir nezaket içinde HAKK'ın bir sırrını haykırıyor:

ALLAH her yeredir.

O'nsuz boş mekân yoktur.

Yani her şey O'nda hazır ve nazırdır.

Şah damarından yakındır.

Kâinata her zerre harekettedir.

Atom âlemini düşünün.

Devamlı intizamlı bir kaynaşma var her şeyde, insan hücrelerinde bile

Fizyoloji, hematoloji, metabolik hormonlar, gıdalar, hep bu kaynaşmayı muhtelif organların iştiraki ile intizamı devam ettirmektedir.

Bir televizyonun içindeki binlerce telleri, lâmbaları her şeyi düşünün cereyan verildiği zaman:

Duyulmayan dalgaları, görülmeyen şekilleri, renkleri hemen ses, şekil renk, hâline getiriyor...

Televizyonu düşünmeye devam ediniz.

Fizikî, kimyevî, elektronik, matematik, atomik bilgilerimizle...

Bu malûmatla dönünüz, vücudunuzu aynı bilgilerle düşününüz.

Televizyon ne için yapılmış?

Ne için çalışıyor?

Sesleri şekilleri, renkleri görünür, işitilir hâle getirmek için değil mi?

Kâinattaki bu intizamlı kaynaşmanın ismi tesbihatdır.

Yani HAKK'ı tesbih ediyor her şey.

Burada: “HAKK'ı tesbih ediyor!” dedik bu ne demektir?

Bu işleyiş hakdır, doğrudur, çünkü Cenab-ı ALLAH'ın eseridir.

Nasıl hak olmasın, doğru olmasın...

HAKK kelâmı da sessiz sözsüzdür.

“Cebrail bunları Resûl'ün kalbine üflüyor!” diyelim.

Resûl'ün cesedlerinde bunlar ve ilâhi mevceler televizyonda olduğu gibi ses hâlinde mübârek ağızlarından çıkıyor.

Yani Resûl'ün dilinde söze, sese inklâp ediyor, insan da “Kul” dur.

Yani kul demek: “HAKK namına konuşan” demektir.

Radyoyu fazla açarsanız kulak rahatsız olur.

Bir hadîs-i kudsîde HAKK :

“Ben kulumla birlikte iştirim!” diyor.

Sessiz sözsüz kelâmını bile yarattığı insan radyosundan işitmek istiyor. Onun için HAKK her yerde hazır ve nazır olduğuna göre fazla yüksek ses HAKK'ın her yerde bulunduğunu ve işittiğini unutmak olur.

Evet mi?

Hayır mı?..

Öyle zannediyorum ki hayır diyecek münkir bile yoktur...

O hâlde yavaş konuş!

Gürültünün birçok allerjik ve vücutta aksi tesirler yaptığını fen tesbit etmiştir.

Taze bir yumurta yanında kuvvetli çalan bir sirenden, yumurtanın beyazı 30 sn de pışır...

Daha söylemiyorum.

Düşün artık...

Şunu unutmayınız ve hâlletmeye uğraşınız:

Ses işitmeyen dogmalık sağır olanlar konuşamaz.

Çünkü bütün bilgiler ses ile öğrenilir.

Peygamberler arasında görmeyenler vardır.

Fakat sağır yoktur.

Âyetde: “Es SEMİ’ü’l- BASÎR”

Es SEMİ’ esmâsı, âyetde tekaddüm etmiştir.

Bunun sebebi, niçini bu âyetde gizlidir...

ALLAH kelâmı kara düşünce ve yobaz düşünce ile anlaşılmaz.

ALLAH’ça bilmek lâzımdır.

Arapça ile de olmaz...

Size birşey söyleyeyim mi?

Hacı Bektaş-ı Velî, Hacı Bayram-ı Velî mükemmel Arapça bilmezlerdi.

Bu ne demektir?

Amma ALLAH’ça bilirlerdi...

Cenab-ı ALLAH, dostu ile ALLAH’ça konuşur, Arapça değil...

Senin düşüncen ile konuşur.

Yalnız onunla konuşmak için mi’rac olan namazda Resûlü Ekrem’e indirdiği Arapça kelâmı ile ibaded edersin.

O kadar.

Diğerlerini kendi dilin ile...

Hem:

“ALLAH her dili bilir, illa ben Arapça konuşacağım!” dersin yanına bir tercüman al!

Tercüman kim biliyor musun?

Zâten namazda konuşuyorsun.

Daima cemaatle namaz kıl.

15.3.1984

Perşembe

Direkt : Doğrudan doğruya.

Mevce : Dalga.

Tekaddüm : Geçmiş bulunma. * Öne geçme. İlerleme. * Birine gelmesi muhtemel bir zararın def'i için evvelceden iş'ar ve tenbih eylemek. * Fık: Mürur-u zaman olmak. Zamanı geçmiş bulunmak

UTANMAK GEREK

Resûlullah:

“Kızım insan hurisidir.”

“Fatıma benden bir parçadır.”

Fatıma huzurlarına girdiği zaman O’na Resûlullah ayağa kalkarlardı.

Kıyam ederlerdi.

Kıyam ayağa kalkmak amma, bu başka kalkmadır.

Bunu iyi bil ve öğren!

Niçin kıyam ederlerdi onu da öğren!..

“Gözümün nûru kızım!” buyurdıkları, yanına girdikleri zaman kıyam ettikleri Fatıma’ya, bak ne söylemişlerdir:

“Kızım! Canını cehennem ateşinden kurtarmaya çalış!”

Burada Can Ruh değildir, işleyen, dünyada ruh’un oturduğu canlı olan cesed demektir.

“Zira farzları terk, yasak olan şeyleri işlemeniz, kendi kendini zedelemek olur ve bu sebeple azaba sürüklenmenize “ALLAH dilerse” yol açar. Üzerinize gelecek azab ve cezayı ref’ edip uzaklaştırmaya muktedir değilim!

Ben yalnız ruhunuz için,. HAKK önünde ALLAH’ın izniyle şefaet için yalvarabilirim!

ALLAH herkese serbest irade vermiştir. ALLAH’ın kullara verdiği serbestiyeti ben nasıl kısıtlayabilirim. Mümkün olmayan bir şey...”

Hız. Fatıma kazaya namaz bırakmamışlardır.

Hakiki insana bundan fazla söylemek doğru değildir.

Ondaki kıymete hakaret olur.

Susarız...

Artık neden utanmak lâzımdır.

Sen bul..

Bugünkü devirde utanmak diye bir şey yok...

“Utanmak” dan “Utanan” bir devirdeyiz.

Yani utanmayı utanç sayan bir sürü...

Lût kavmi bile utanarak tarihten silindi.

Şimdi yeni dünya nesli, Lût kavmi kimdir bilmiyor ki...

“Utanma, hicab” Kelimesi utanarak lûgat kitaplarına gizlenmiştir.

Arasan bile Lûgatlarda yoktur.

Garip...

Fakat doğrudur.

Arayın isterseniz...

Utanma, korku mudur, nedir bilinmez.

Elde olmayan bir hisdîr.

Utanma, ALLAH'ın verdiği en mukaddes bir duygu, ilâhi bir haslettir.

Cenab-ı ALLAH bile "Utanırım" Lâfzını kullanmıştır.

Utanan insan:

Yüzü kızarır.

Başını öne eğme ve susar konuşmaz.

Bunları tahlil et!

Neden oluyor?

Utanmayı davet edecek : Hareket. Söz. Her ne ise, dimağda neye tesir ediyor ki hem yüzde kızarma, hem başı Öne eğme hareketi ve dili susturuyor.

Bu hadise çok büyük ruhî, fizyolojik, hatta kimyevî değişiklikleri mucib oluyor.

Düşün, tetkik et!

Anlamaya çalış!

Bunlar insanın kendini anlamak yollarından biridir.

"Utanmaz!" diye bir lâkırdı vardır.

Bu fena mânâda yanlış kullanılmıştır...

Bugün hayâ ve utanma kalmamıştır.

"Utanmaz!" diye bir şey yok artık...

Hayâ ve utanma insanın haberi olmadan nesilden nesile intikal eden ilâhi bir duygudur, izah edemeyiz.

Bu duygular insanlardan uzaklaştı.

Sebebi, o ilâhi hasletin bilinmeyen merkezini taşıyacak temiz cesed kalmadı.

Cesed insanın emrindedir.

Onu fenaya kullanırsa iyi hasletler buharlaşır uçar gider.

Yerinde bir nasır kalır.

Şaka söylemiyorum ayak altında bazı nasırlar vardır...

O nasırlar yalınayak gezmek veya ayakkabı vurmaktan değildir.

Senin haberin olmadan buharlaşan bir şeyinden dolaydır.

Bu duyguları harekete getirmek kudretini ne kadar yazık ki kaybettik.

Zannetmem ki geri dönsün...

Bu sözlerimizi kan nakleder gibi damla damla anlamaya çalış!..

Dağ yürekli ol!

Melek gibi olmaya savaş!..

"Saçları beyazlaşmış, dağ yürekli kuluma sual sormaya hicab ederim" buyuruyor.

Bir hadîsi kudsîde her şeyin sahibi..,

Bunun mânâsının içine dal, kabukta kalma!..

Haramlar, yasaklar, bu temizliği muhafaza için kula bahşedilmiş çârelerdir.

Yasaklar:

HAKK'a yanaşmak edebini kaybettiren nesnelerdir.

İslâm'da;

Gıpta, dedikodu, hased, kanaatsizlik, adâletsizlik, yalan, hırsızlık hepsinde Hakkı yani doğruyu inkâr gizlidir.

Hepisi ruh’a haramdır.

Faiz ruh’a haramdır.

Dikkat et!..

İşin şakası, te’vili yok...

“Her meydana çıkıp zuhur eden, o zuhur eden şeyin içinde kalandır.”

Bu sözü saatlerce düşün!..

Hülâsa;

İnsanın öte âlemden bir cevheri vardır: “Ruh”.

Bir de mekânda ruh’un oturduğu maddî cesed cevheri vardır.

Ruhî tarafın galip gelmesi murad edilmiş ve insan o mekanizmayla yaratılmıştır.

HAKK’a yanaşmak için bu hususlara ruhun temiz kalması, ilâhi muradın isteğidir.

Her insanda et ve kemikten ibaret olan:

1- Tutulur.

2- Görünür.

3- Tartılır.

4- Muayene edilir bir kısım vardır, buna “vücut” diyoruz...

Nil nehrini Mısır’dan,

Dicle ve Fırat’ı Mezapotamya’dan,

Ganj’ı Hindistan’dan,

Amazon’u cenubi Amerika’dan,

Pınarları Anadolu yaylalarından kaldırmınız!

Hepisi bir iskelet ve insan ruhuna üzüntü ve utanç veren bir harabe, bir çizgi hâline inkilâb eder.

Biraz evvel târif ettiğim insan vücudundan, ruhanî âlemini ve bu âlemin güzelliklerini kaldırmınız.

İnsan bomboş kalır...

Bu boş tarafı dolduran kısma “insan” diyoruz.

Ete, kemiğe değil...

Dış nisbetlerin sahte tefsirine kapılıp iç nisbetlerin hakikatinden ayrılmamak lâzımdır.

Baktığı şeylerin gerisinde bir görünmeze bakan gözler bugün azaldı dünya yüzünde...

Böylelere ras gelirsene onları dinle!

Onlar, fikirlerini kan nakleder gibi damla damla söylerler.

Ben insanı severim.

insanın sevicecek tarafını seveni unutmazlar.

Sevenler toparlar benden sonra söylediklerimi...

Her şeyin parlaklığı karanlıkta görünür.

Yıldızlar karanlıkta parıldarlar görünürler.

Yahut biz onları karanlıkta ancak görebiliriz...

Herhâlde karanlığa intikal edenlerin kıymeti sonradan anlaşıldığı için “Filânın gecesi”

diyoruz.

“Günü” Demiyoruz...

Ne yaptığını, ne yapacağını, ne söyleyeceğini düşünerek icra et!.

Ateşe yanaşan tavuk kızarır.

Ateşe bir şey olmaz.

Tavuk lezzet değiştirir.

Hoşa gitme o zaman başlar.

Yalnız çiy et yemek âdet değilse.

Tavuk misali olmamalıdır...

Şunu kat’iyyen unutma!

Resûl’ü Ekrem’in haber verdiği hakikat şudur:

islâm’da hiçlik ve yokluk mefhumu diye birşey yoktur.

Herşey vardır.

Böyle olduğuna göre:

Kâinatın kusursuz düzeninden hareket ederek ALLAH’a ulaşmaya çalış!

Kendi kendine uzaklık yaratma!

Deryada damlasın, deryanın içinde kimi arıyorsun?

Birliktesin...

Her şey bir aynadır.

Nereye baksan kendini görürsün.

Be budala daha ne istiyorsun?

Ama kızma, çünkü yine anlamadın dediklerimizi.

Malak...

16.4.1985 Salı

Cevher : Bir şeyin özü, esası.

Mucib : (Mucibe) İcâb eden, lâzım gelen. * Bir şeyin peydâ olmasına vesile ve sebep olan. Gereken. Gerektiren, lâzım gelen.

Nasır : ayakta oluşan ve acı veren sert deri katmanları.

Gıpta : İmrenme. Aynı iyi hâli isteme. Şiddetle başkasının güzel bir halinin kendisinde de olmasını arzu etme.

Te’vil : (Tef’il veznindendir) Bir nesneye redd ve irca' etmek. Döndürmek. Te'vil kelimesi, bazı müfessirlere göre, rücu' mânasına olan "Evl: " den alınmıştır. Müfessirlerce: Bir âyet-i kerimenin mânasını bir nesneye irca' ile beyan etmektir. Bazılarınca da (Evvel:) lâfzından alınmış olup kelâmı evveline sarf ve irca' eylemektir. Bazılarınca da hükümet ve siyaset mânasına olan (İyalet:) den alınmıştır ki, te'vil eden kimse, zihin ve fikrini kelâmdaki sırrın tettebbuuna taslit etmekten ibarettir ki, kelimededen maksud olan mâna zâhir ve söyleyenin muradı aşikâr ola. Tefsir ve te'vil beynindeki fark ise: Tefsir: Nüzul-ü âyetin sebebinden bahs ve lügat cihetinden kelâmın mevzuuna müteallik maddeye mübâşeretir. Te'vil ise: Âyetlerin

sırlarını ve istar-ı kelimatı (kelimeler perdesini ve zarını) inceden inceye araştırmak ve âyetin mâna ihtimâllerinin birini tâyin etmekten ibarettir ki, muhtelif vecihlere muhtemel olan âyetler olur. Kur'anın anlaşılmasında birinci mertebe tenzil, ikinci mertebe te'vildir. Te'vil, bundan başka "rûya tâbir etmek" mânasına gelir ve "hoş kokulu bir nebat" adıdır. (Kamus Tercemesi)

İnkilâb eder : Dönüşür.

Malak : Manda yavrusu.

KÂİNATIN KUSURSUZ DÜZENİNDEN HAREKET EDEREK ALLAH'A ULAŞMAYA ÇALIŞ

Zekât hakkında konuşmak tehlikelidir.
Namaz, Oruç, Hacc, bunların hepsi emirdir...
Yapılmazsa ne olur?
İnsan dinden çıkmaz.
Ötede de sorgu ve suali yoktur.
Bunlar kulun kendini bilerek yaratana'nı bilmesi için yollardır.

Kâinat'ta ne varsa her şey ALLAH'da hazır ve nazırdır.
Her şey O'ndandır.
Fakat hiçbir şey O değildir.
Bütün görünüşler O'nun kudretlerinin görünüş ve tecellîleridir.

Fakat zekât öyle değildir.
Sorgusu suali hesabı vardır.
Zekât vermeme'de, insanın bildiği fakat şuûrlandıramadığı bir inkâr vardır.
Cenab-ı ALLAH; Er RAHÎM, Er RAHMÂN, Er REZZÂK tecellîlerini her mahlûk'un serbest bırakılan nefsi arzularını korumak için ne farz, ne sünnet olmayan sadakayı, her mahlûkta bulunan "Rahîmlik" duygusuna bırakmıştır.

Sadaka da RAHÎM ve RAHMÂN gizlidir.
Sadaka, ALLAH'ın Er REZZÂK olduğunu tastikdir.
Zekât'm mikroskobik nüvesidir.
"Sadaka oruçtan eftaldır" Hadîs.
Resûl-ü Ekrem sadaka kabul etmezdi.
Kimsenin rızıkına müdahaleden çekinirdi.

Sadaka zekât'dan büyüktür.
Sadaka, azaba müteveccihdir.
Mal ve paradan değil.
Helâl rızıktan verilir.
Dikkat!..

Sorgu, sual, hesabın sonu yoktur.
'Ebediyen azabtadır' âyeti bu sorgunun, hesabın ismidir.
Bunu bilin!..

Sorgunun sonu gelmez.
Azab çekilir biter.
Azabın mahiyeti de meçhuldür.
Sadaka emir değildir.
Mecburiyet ve mesuliyet korkusu yoktur.
Sadakanın zenginlik, mal, servet, para ile alâkası yoktur...
Sadaka; sözle, güzel lâflarla, iyi hareketle, yardımla, dua ile herşeyle olur...

Zekât hakkında söylemek izni bende yok...
Söylersem cırçıplak kalırsın.

ECİR :
Âhirete ait mükâfat.
Mükâfatın mahiyetini bilmiyoruz.
Kul ile HÂLİK arasında gizli bir sırdır.

SEVAB :
Mucib-i ecir olan fiil, hareket.
Sevab, kulu ecre namzet yapar.

GÜNAH :
İnsanın kıymetini korumak, kendi kendine hakaret etmemesi için yasak olan her şey, her hâlet, her türlü duygu ve söz.

FARZ :
Yapılması kâfi olan şeyler.
Farzda mecburiyet yoktur.
ALLAH’a, hakikate yanaşmak için bu mecburiyet vardır.

VACÎB :
Yapılması zaruri olanlar.

Hepsinin hülâsası şu unutma:
Kalb kırmak günah, gönül almak sevab...

“Mubah, Helâl, Caiz değildir” gibi kelimelerin mânâları;
“Haramdır, günahdır!” demek değildir.
Bu iş islâmın en ince meselelerindendir...

“Haram, Helâl, Günah, Sevab, Ecir, Mubah”
Bunları bilmek hem de çok iyi bilmek lâzımdır.
Bunlarda küfre kadar, inkâra kadar giden anlaşılması güç ince tehlikeler gizlidir...
ALLAH’a şeksiz şüphesiz inanmanın ve inkârın dönüm noktasıdır.

“Kur’ân a mubah giremez.
Bahane aramak için “Göt atma” dır! bunlar.”

MUBAH : Ne haram ne helâl olan her şey...
Kur’ân’da açık olarak varsa evet...

Söze, lâfa, uydurma güzel lâflara bakma!..

Buradan bakarak anlayamazsan, öteden bakarak buradakilerini görüp bilenlerden öğrenmeye çalış!..

“ALLAH’ım bana her şeyin hakikatini göster, öğret!” diye dua eden Resûlü görmeğe canla başla uğraş!

Kaybın olmaz...

“Nefsini bilen ALLAH’ını bilir”

Ne demektir?

ALLAH nefsi arzuları serbest bırakmıştır.

Akıl vermiştir.

Doğruyu yanlış tefrik için...

Sevmediği hareketleri de bildirmiştir.

O hareketlerin mümessiline de Şeytan ismi verilmiştir.

Her şeyin HÂLİK ı olduğuna göre niçin böyle murad etmiştir?

“Şirk koşmayın!” buyurmuştur.

Kime?..

Mücazât koymuştur.

Mükâfat koymuştur.

Yasaklar koymuştur.

“Rızıklarınızı ben vereceğim!” demiştir.

Hastalıklar yaratmıştır. Devâlarını bildirmiştir.

Hayat vermiştir. Hisler, Duygular vermiştir.

Hepisi değişmez kanun hâlinde...

Her şey başlar, tekâmül eder, sezip anlayamadığınız bir sona gider.

Buğdayın ekmek oluncaya kadar geçirdiği devirleri, safhaları düşün!

Ekmeği tekrar buğday yapmak mümkün değil, koyduğu kanuna göre...

Nedir bu?

Nedir bu ahenk?

Nedir bu murad bilinmez...

Perdeler.

Tekrar perdeler bitmez tükenmez...

“Ben RABB’ım!

RABB’inizim!

Yani bunların ustası benim!

Sizin de ustanız benim!” buyuruyor.

“Beni, ancak nefsi bilerseniz bilirsiniz. Ki nefis de serbest bırakılmıştır!”

Peki nedir bu?..

Kimine göre trajedi, kimine göre komediya, kimine göre hakikat.

“Görmediğim ALLAH’a secde etmem, inanmam!” diyor.

Kim, biliyorsunuz...

Akıl hududunun içinde hem de. . .

“Benim bildiklerimi eğer bilseydiniz saçlarınızı yolar perişan olurdunuz.” diyor Resûl-ü Ekrem...

“Bana mağfiret et ALLAH’ım!” diyor aynı zamanda Nebîyallah...

Resûl-ü Ekrem bile:

“Ben sizin ruhunuz için şefaet ederim. Yardım edebilirim ancak!” diyor. Üzüntü ile...

Cesed ki nefsin emrindedir.

Onu siz koruyun...

Mübârek kızı Fatıma’ya bile :

“Aman kızım kendini azabtan korumaya çalış!” diyor...

ALLAH RAHMÂN RAHÎM’dir.

Sanki bu yaratılışın noksanı varmış gibi.

Gizlice Resûl’e vahiy ile insanlara bildirmesi için kurtulma çârelerini fısıldıyor.

Zıttıyetler içinde bilinmeyen bir nizam bir hakikat...

Mükâfat ve mücazât.

Cennet cehennem arası bir var oluş...

Nerede dert varsa devâsı da oradadır.

Güçlük nerede ise çözümünü de oradadır.

Buğday bir çok merhalelerden geçerek ekmek hâline gelir.

O ekmeği tekrar buğday yapamazsınız değil mi?

Evet...

Niçin böyledir?

Ve niçin mümkün değildir, amma herşey böyle değil gibi görünür.

Su buhar olur.

Bulut olur.

Tekrar yağmur hâlinde su olur.

Buna evet mi, hayır mi? diyeceksiniz çok dikkat edin.

Burada sizin evet veya hayır demenizde imtihanı kazanmak veya kaybetmek vardır.

Çok dikkatli olun!..

Şirk. Küfür, inkâr. Tastik. Mükâfat veya Mücazât.

Nihâyet Sırat burada gizlidir...

Nefsin ne olduğunu bilmeden nefsinin ne olduğunu bilemezsin...

İnsanlarda nefisle karışmış ortak hatıralar vardır.

Bunlar nedir?

Birbirleri ile paylaşırlar...

Tek taraflı bir şey ifade etmezler.

Hatraları vardır ortak. El ile tutulur. Görülür.

Hafızasında kalan söz, ses hâlinde hatıralar vardır.

Bütün bunlar bazen silinir fakat bazıları güzelliklerini, bazıları da nefretlerini muhafaza ederler...

“Bir dost bulamadım gün ak am oldu”

Damla kul idim
Ummana daldım kayboldum
Yine bir dost bulamadım.
Me er ummanın dostu ben imi im.
Onun dostu olmasam ölüm olmazdı hiç...

Hakiki kul  lmez.
Ölüm; nefsin ruhu, cesedi, serbest bırakmasıdır.
Bir şey aramaya, görmeye:
ALLAH’ın dışında değilsiniz ki onu göresiniz.
Siz kendi kendinizi dışarı attınız.
Aklınızla...
Sonra o akılla ne arıyorsun?..

Sadaka emir değildir.
Mecburiyet ve mesuliyet korkusu yoktur.
Sadakanın zenginlik, mal, servet, para ile de alâkası yoktur.
Sadaka Ahsen-i takvim yaratılan bir insanın El GANÎ esmâsı ile yo ruldu unun ifadesidir.
“Sadaka oruçtan efdaldır : Essadaka efdalul mine’s- siyam.”

Sadaka : Sözle, güzel laflarla, iyi hareketle, yardımla, dua ile, her şeyle olur.

Zekât emirdir.
Bu emre itaatin altında ALLAH’a hakiki iman ve peygamberi tasdik vardır. Bunların altında da HAKK olan ALLAH’ın rızası gizlidir.
Emrin yapılmaması düşüncesi imanın hakiki olmadığını ve ALLAH’a karşı isyan hâleti doğurur.
Ve insanda mesuliyet korkusunu kaldırır.
Zek tı verilmeyen mal, servet, paranın verilmeyen kısmı da helâl değildir. Haram mıdır onu söyleyemem...

Namaz, oruç, hacc, zekât bunların hepsi dünyada kullara farz olduğunu bildiği hâlde bunları yapmadı ından dolayı azab yoktur.
O azabı dünyada çeker.
Fakat zekât vermediği takdirde sorgu vardır.
Sorgunun sonu gelmez.
Azab çekilir biter.
Fakat sorgu öyle değildir.
Sorgunun sonu yoktur.
Ebediyen azabtır.
Bu, sorgunun ismidir,

“Sadaka zekâtıdan da büyüktür” Resûlü Ekrem.
Sadakadan hisse alınması için zekât emrolunmuştur.
Sadaka azaba müteveccihdir.
Mal, paraya değil...

Rızık artıklarından sadaka verilmez.

Eski pantolon, ayakkabı, ceket, ölü elbisesi ve malzemesi sadaka olmaz. Belki yardım olur.
Dünyada kalır.

Sadaka ahsen olmalıdır.

Sadak mânâ itibarı ile HAKK'ın Er REZZÂK olduğunu tasdik etmek, şükretmek, HAKK'ın emirlerine bilhassa zekâtın mikroskobik nüvesidir. Resûlü Ekrem sadaka kabul etmedi.

Niçin?

Kimsenin rızıkına müdahale etmemek için...

18.3.1985 Pazartesi

Ecr-Ecir : (C.: Ücur) Bir iş, bir hizmet mukabilinde verilen şey. * Ahirete aid mükâfat, hayır ceza. * Ücret, mukabil, karşılık. Sevab. * Tıb: Kırılan bir uzvun sarılması.

Mucib-i ecir : Ecre sebep olma.

Namzet : Aday.

Hâlet : Suret. Hâl. Keyfiyet.

Müteveccih : Yönelmiş, dönmüş. Bir yere doğru yola çıkan. * Birisine karşı iyi düşünce ve sevgisi olmak. İhsan ve iltifat üzere olmak. * Pir-i fâni olmak

NAMAZ

Mekanda iken lâ mekâna dalmak.

Namazdır...

“Gözümün nûru namaz” buyurmuş Resûlü Ekrem.

O göz HAKK'a bakar.

O, nûrdur demektir.

HAKK'ı HAKK ile görür...

Cennet, safiyet-i ilâhiyede erimek yeridir.

Oradan HAKK'ı yani hakikati görmeye HAKK kazanmak lâzımdır.

Semâya bakmak sonsuzluğa, lâ mekâna bakmaktır, iç hakikati bilmeden dış gerçeği ortaya çıkarmaya çalışmak, bir nevi suda akis gibidir.

Bir şeyin sudaki aksi madde değildir.

Onu maddede, sesde, şekilde, sözlerde maddelestirmeye uğraşmak beyhudedir.

İlim ve fen: Lâbratuvarda eşyanın, maddenin dili ile düşünür, konuşur.

Sanat erbabı: Fert ve cemiyet olarak arzularını, ızdıraplarını, dertlerini ve çilelerini: Renkde, şekilde, sesde, sözlerde göstermeye çalışır...

ALLAH, HAKK olan kelâm-ı celîlinde hepsini hülâsa ederek Resûlü Ekrem'in ağzı ile insanlara şunu ilân eder :

“Dipsiz semâvâtta ve arzda, ne varsa, ALLAH'ın azîz ve hakim olduğunu tesbih eder!”
“Yüsebbühu lehu”...

Arz nedir?

Semâvât nedir?

Bunu bil!..

Her ümmetin gönlünde, özünde, nüvesinde HAKK'dan bir tad vardır. Peygamber dıştan seslendi mi ümmetin canı içeriden secde eder.

Kâinatın tesbihine girer.

Çünkü can kulağı, âlemde hiç kimseden o sese benzer bir ses duymamıştır.

İnsan, lâ mekânı içine almış bu mekândır.

“Ben kulumla görürüm. Kulumla işitirim.”

ALLAH'ın kudretleri, güçleri tahammül edeceği miktarda kula verilmiştir.

O kudret ve güçleri HAKK'a ne kadar ünsiyet peyda edebilirsen, icabında Cenab-ı HAKK o güçleri yine senin taşıyabileceğin miktarda sana bahşeder.

O zaman herkesin göremediği mesafelerden görür, isitilemeyecek uzaklıklardan duyarsın.

Ve icabında cesedi ruhun emrine alarak da tayy-i mekân yapabilirsin...

Bu sözlerimiz;

Bazılarına, imkânsız hatta gülünç gelir.

Bazılarına, olabilir.

Bazılarına, olur gelir.

Bazıları da, bu hâli yaşarlar.

Sen hazreti insanı ne zannediyorsun!..

İnsan bir damladır.

Okyanusa düşer ve kendini yok farzederse artık o damla değil okyanustur.

Hayır mı?..

Git...

Evet mi?..

O hâlde gel!..

Okyanusa düşer de boğulacağım diye korkarsa okyanusu inkâr etmiş olur.

Yok:

“Ben neyim ondan bir damlayım ona karıştım!” derse onunla varolur.

“Arzın her yeri mescittir.” Bu âyetdir.

Ayda olduğunu farzet.

Nereye doğru dönerek namaz kılacaksın?

Namazda istikbal-i kible:

Kibleye, Kâbe'ye dönmek demektir.

Bu dönme cesede farzdır.

Niyet etmek:

Tükcesi şöyledir :

“Şu vaktin namazını kılmaya niyet ettim. Bu, mi’raca gideceğim” demektir. Niyet farzdır. Yani mecburidir.

Ruha farzdır.

Bu niyetde ikrar, mi’racı tasdik ve iman etmek vardır.

“Ben de bu niyetle ruhen mi’raca iştirak ediyorum. Resûlü Ekrem’in arkasında olarak...”

Burada da Resûlullah’a iman ve tasdik gizlidir.

“Herşey ALLAH’da hazır ve nazardır.

O olmasa hiç birşey yoktur” demektir.

“ALLAH mekândan münezzehtir.

O’nun indinde mekân mefhumu yoktur.

Ama ben O’nu göremiyorum.

Görmeye tahammül kudretim yoktur.

Fakat Kâbe vasıtası ile O’nun göremediğim huzuruna duruyorum.

Mekânda bana orası gösterildi.

Bu dönmek ruha farzdır.

Resûlü Ekrem ceseden mi’raca oradan teşrif etti.

“Ben de onun başladığı yere ceseden dönüyorum!

Arkasına takılıyorum!

Namaz mü’minin mi’racıdır.

Ben de oraya dönerek mi’raca başladım!

Ancak huzura kabul edilebilirim!..”

“Kâbe’yi ziyâretde; ruhanî mi’racı, cesedî olarak ben de tamamlamak için ömrümde bir defa muayyen zamanda oraya gideceğim.

Toplu olarak ümmetin hacc mevsiminde ceseden mi’racına iştirak edeceğim!” demektir.

Resûl bir defa ceseden mi’rac yaptı.

Resûl 5 vakit namazda oraya dönerek ruhanî mi’racını yaptılar.

Onun için namazda bütün mü’minler günde 5 vakitte ruhen mi’racdadırlar.

Namazı terk:

Mi’racı bir nevi inkârdır.

“Men tereke’s- salât fakad kefer : Namazı terk küfürdür.” Bu hadistir.

Burada haccı da inkâr vardır.

Daha ince ve derin mânâda ALLAH’a isyan Resûlü Ekrem’e tasdikde şüphe mevcuttur.

Mekke’den Kudüs’e kadar RESÛLÜ EKREM mi’raca ceseden teşrif edip orada namaz kıldılar.

Sonra mi’raca teşrif ettiler...

Niçin doğrudan doğruya teşrif murad edilmedi?

Kudüs’e kadar bir vasıta “BURAK” İle...

Yanında Cebrail aleyhisselâm refakat ediyordu.

Ondan sonra, bilmiyorum nasıl oldu bilemeyiz yasak ondan sonrası...

Hudud...

Cebrail bile geçmiyor.

Yalnız olarak lâ mekâna teşrif başlıyor.

Namazda yalnız ruhen mi'rac mü'mine verilmiştir.

Ceseden değil...

Bu merhaleleri katetmek lâzımdır.

Onun için namazda konuşmak, birşey çiğnemek ruhun cesede refakati olur, namaz bozulur.

Çünkü; Resûl'ün mi'racı hem ruhen hem cesedendir.

Onun mi'racı taklit edilmiş olur.

Cebrail onun için geçemedi.

Edeben "geçemem!" dedi.

"Yanarım Yâ Resûlallah! Senin kıymetini zedeleyemem!" demektir.

"Namazda huzur bulamıyorum" diyorsunuz...

İlk iş, cesedden ruhu ayırmak lâzımdır.

Cebrail'in yaptığı işi taklit etmek gerek...

Cesede haram lokma sokmamak...

Cesedi temizlemek...

Nefsin arzuları ruhu cesede yapıştırır.

Bunları kaldırmak gerek.

Sonra abdest, sonra namazın fizikî erkânına "rükû, secde, erkânına" dikkat etmek...

Yavaş yavaş mi'raca girmek lâzımdır.

Hatırınıza olmayacak şeylerin gelmesi, nefsin cesede yapışıp ruhu bırakmadığındandır.

Çarpışmadan çıkan düşüncelerdir.

Bilmeyenler buna "şeytan hatırıma getirdi!" der...

Abdestli bir insana şeytan yanaşmaz!

"Yanaşamaz" değil.

Çok dikkat buyurun!..

Ona öyle emrolunmuştur.

Şeytan ALLAH'a âsi değildir.

Gizli emirle bir muradın tecellîsi için vazife görmektedir.

Şeytana küfretmek yasaktır.

"ALLAH ona lânet etmiş ne yapalım!" demek hududdur...

Şeytan ALLAH'a itaatkârdır.

ALLAH'a nasıl isyan edebilir, karşı gelebilir...

Bunların böyle oluşu, murad-ı ilâhinin dünya icabatı içindir.

Âhiretde Kur'ân-ı Kerim'de şeytandan bahsedilmemiştir...

Bu dünyaya aittir...

Bunları herkes idrak nasibine mazhar olsa idi, cehennem kendiliğinden sönerdi...

Bu işi karıştıran aşikâre mürşidlik, şeyhlik, efendi hazretliği, bilmem artık neler neler...

"Aman efendim falan zâtı biliyor musun?"

Filân yere gittin mi aman ne mübarek, ne mübarek zât!..

Kutbu'z-zaman, Hızır ile konuşuyor, her dediği çıkıyor, kerametini gördük!.."

Hepsi yalan...

Uydurma.

Hızır ile konuşan Velî olan;

Utangaçlığından bunları söylemez,

İzhar etmez “açığa vurmaz” ona haramdır.
ALLAH’ın azabından tir tir titrer...

15.3.1984 Perşembe

ي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِ
“Huvalлахul halikul bariyulmusavviru lehum'esma ulhusna yusebbihu lehu ma fiyssemavati
vel'ardi. Ve huvel'aziyzulhakiymu. : O, yaratan, var eden, şekil veren Allah'tır. En güzel
isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanlar O'nun şânını yüceltmektedirler. O, galiptir,
hikmet sahibidir.” (Haşr 59/24)

Safiyet : Saflık, hâlislik, temizlik.

Teşrif : Şereflelendirmek. Yüksek yere çıkmak. Şeref vermek. * Bir yere buyurmak.

Murad : İstenerek, ümid ederek beklenen. Arzu edilen şey. * Gâye. Maksad. Emel.

Refakat : Arkadaşlık, beraberlik.

ALLAH KELÂMINDA “BEN” “BİZ” LÂFIZLARI

BEN = Zât-ı Ahadiyetleri...

BiZ = Esmâlarıyla tecellî şekilleri, kudret ve güçlerin ve bütün bu tecellîlerin ustası, yapanı
yani “RABB”ı...

Bu doğrudur. HAKK’dır.

Ben= Vahiy = Zât-ı Ahadiyetinden sudur eder.

Biz = Kudret ve kuvvetlerinin tezahürleridir.

Muntazam değişmeyen bir kanun hâlinde...

Maddî ve mânevî ne varsa hepsi dahil...

Vahyin Şekilleri:

- 1- (Ben) dağa vahyettim.
- 2- (Ben) Ağaca vahyettim.
- 3- (Ben) Arıya vahyettim.
- 4- (Ben) Meryem’e vahyettim.
- 5- (Ben) Resûl’e vahyettim.
- 6- (Biz) Nebîlere vahyettik.

Âdem ve bütün Peygamberler göğе bakarak, oturarak, diz çökerek, ellerini göğе doğru kaldırarak, muayyen bir yıldıza bakarak vahiylerini daima gece alırlardı.
Ses olarak alırlardı.

İsa ayakta:

Turda göğе bakarak ellerini kaldırırıldardı.

Vahyi daima gece alırlardı, ve muayyen yerlerde.

Musa Turda:

İsa dağda.

Vahiy, bunlara kuvvetli ilham şeklinde adeta duyarak işiterek...

Resûlü Ekrem ise zaman ve mekân olmadan her yerde gece ve gündüz mübârek kalblerine çevrilerek vahiy'i Cebrail'den alırlardı...

“Lâ nûferriku beyne ahadin mir Rusûlih” âyeti kerimesi.

“Ben”, “Biz” Lâfızlarında gizli HAKK'ın murad'ı ve arzusundaki hikmetin ifadesidir bu Âyeti Kerime...

Kelâmın sudur yeri aynıdır:

Musa'ya “İbranice”,

İsa'ya “Süryanice”,

Resûl'e “Arapça” ya çevrilerek gelirdi.

Aralarında Resûllerin fark yoktur lâfzı bunu ifade eder.

Mânâya çok dikkat ediniz!..

BEN = Ruha... Sırdır.

Biz = Cesed'de cari hayy'ın husule getirdiği bütün havas ve hassalar her türlü işleme, ahenk... Kâinattaki...

“Bunların içine dalmak için bazı Âyet-i Kerimeler vardır.

Bunları iyi anlamak gerekir!” demişlerdir...

1 – “Er rasihûne fil ilim”

“İlimde rasih olanlar”

Rasih kimdir?.

2- “Fezkirunî Ezkirkûm”

“Beni anınız, ben de sizi anarım.”

3- Ennellahe Rabbe Rabbeküm:

“Ben ALLAH, RABB'bım! sizin de RABB'ınızım!”

4- “Velekad kerremnâ benî Âdem'e”

“Âderm'e kerem olarak hüner ve keramet “Verildi”...

“Verdik” denmiyor.

“Verildi” yani gizli gibi.

Sanki:

“Ara bul!” onu demektir...

5- “Velezikrullahu ekber”

“En büyük zikir ALLAH'ın zikridir”

“Beni anınız!”

Tavsiye ediyor.

O zaman: “Ben de sizi anarım!”

Serbest bırakmış, sana verileni bulursan...

“Ben de sizi zikrederim!” demek;
Benim zikrime girersin, işte o zikir en büyük zikirdir ki ALLAH’ın zikridir.

6- “Ekimussalâte’z- Zikrî”
“Benim zikrim için namaz kıl!”
Benim zikrim ne demektir?

7- “Ene celisu min zikrî”
Ben beni zikredenle hembezmim...

Kur’ân-ı Kerim’de:
Bazen Cenab-ı ALLAH doğrudan doğruya konuşur.
Bazen Resûl’un ağzıyla konuşur.
Bazen ortak gibi başkasının ağzından konuşur.
Bazen yokmuş gibi, başka biri konuşur zannedersin.
“Yarattık”, “Yarattı”, “Yaratacak”, “Yaratıldı” Lâfz-ı celilleri bunu apaçık ifade etmektedir.
Daha fazla söyleyemeyiz...

Akıl eremediğini akla sokmağa çalışmakta akla hakaret vardır.
ALLAH’ın yarattığı şeylerde ALLAH’ın kudretini görmeye çalış!
ALLAH’ı ispata kalkmak şüphe etmenin tam kendisidir.
ALLAH’ı yarattığı şeylerle varlığını ispata kalkma!
Kime ispat etmeğe uğraşıyorsun?
Sen bilebildin mi?
Evet mi?
“Evet!”
O hâlde sus.
“Hayır!”sa defol kitabımızı okuma!..

ALLAH’ın dışında değilsin ki onu göresin.
Siz kendi kendinizi dışarı attınız aklınızla..
Sonra o akıl ile ne arıyorsun?..

Hiçlik, yokluk diye bir şey yoktur.
Herşey vardır.
Akıl durduğu ve boşlukta kaldığı hudud, ötelere ötesidir.
Fakat akıl yine çırpınıyor.
Nedir bu ötelere ötesi?
Başı da yok, sonu da..
Ne yapacaksın ötelere ötesini?..
Merak değil mi?..
Öğrendin ne olacak, cevap veremiyeceksin şimdiden söyleyeyim... Tımarhâne...

Bunlara akıl “Ermez” değil..
“Yetmez”...

Elbette açılır birgün perdeler ötenin ötesinden, sana da görünür ötelere.
Bu dünya perdesinde...

Bunlara akli yeten var mı?

Olmaz olur mu!

Bak onlardan birinin söylediklerini söyleyeyim dinle:

Sonra o mübârek zâtın ruhuna abdestli olarak bir fatiha oku.

Abdestsiz fatiha okunmaz ha!..

“ALLAH’ı idrakden âciz olduğunu beşer hissettiği dakikada O’nu idrak etmiştir”.

“ALLAH’ı bulamıyacagını anladığı dakikada insan ALLAH’ı bulmuştur”...

O zaman ötelerin ötesi nedir burnunun ucu kadar yakın olduğunu anlarsın.

Hayır ve evetin dışında cevaplar vardır.

Hataların güzel tarafları vardır.

Ümitsiz olmamalıdır.

Bunları hakkıyla öğrenirsen Resûlü Ekrem’in o zaman:

“Gözümün nûrudur” dediği namazın mi’rac olduğunu anlarsın.

Mekânda iken Lâ mekâna dalmak, kudret âlemine sokulmak olduğunu, namaz nedir anlarsın.

İnsan “Ahseni takvim” yaratıldı.

O hâlde “insan” aklın varamadığı Lâmekânı içine almış bir mekândır.

Akşam ve sabah namazları mi’rac’ta emrolunmuştur.

“Güneş dogmadan evvel, güneş battıktan sonra namaz kıl!” emir böyle...

Bu namazları vaktinde kıl!

Onların kazası yoktur.

Kim ne mırıltı ederse etsin...

Hatta Resûlü Ekrem :

“Süvariler sizi kovalasa bile sabah namazının sünnetini kaçırmayın” diye buyurmuştur.

Bu, Resûlü Ekrem’in sabah namazına verdiği kıymetin gizli ifadesidir.

(Bilmediğimiz bir âlemde) Mi’rac’ta Cenab-ı ALLAH tarafından:

“Güneş dogmadan ve battıktan sonra” namaz kılmak emrolundu.

Arada vasıta yok.

Doğrudan doğruya.

Sonra âyeti Kerime ile te’kiden bildiriliyor.

Kur’ân-ı Kerim’de:

“Sabah akşam namaz kıl!” o kadar.

Miktar yok...

Ondan sonra Cebrail vasıta olmadan, “An-ı vahit”te Mekke’ye döndü...

İmkân âleminden kudret âlemine kendisine vasıta Cebrail’di.

Kudret âleminden imkân âlemine gelmede vasıta yok...

Resûlü Ekrem mi’rac’tan döndüğü gece uyuyamıyor.

Sabah güneş dogmadan Cebrail geliyor, imam oluyor, Resûlü Ekrem’le birlikte iki rekât

sabah namazı kılıyor.
Cebrail namazda cehri okuyor.

Akşam'ı büyük bir heyecan ve sabırsızlıkla bekledi Resûlü Ekrem...
Cebrail ve Mikâil aleyhîsselâm geldiler.
Yine Cebrail cehri okuyarak namazı kıldırdı ikinci rekâtın sonra kaidede otururken Cebrail
“ALLAHu Ekber” dedi ve ayağa kalktılar.
Bu arada, Cebrail ile Mikâil kayboldu...

Resûlü Ekrem ne yapacağını bilemedi, hafî olarak bir fatiha okudu veya okumadı, kati olarak
bilmiyoruz.
Üçüncü rekâtı tamamladı ve selâm verdi.
Müteakiben iki rekât daha namaz kıldı.
Bu iki rekâtın sebebini açıklamak doğru değildir.
Bize düşmez.
Halvette öğrenmek ancak belki mümkündür.
Haketmiş ise o da...

Hadîste: “Süvariler sizi kovalasa yine siz sabah namazının iki rekât sünnetini bırakmayın!”
Söylemesi bir tavsiye değildir.
Gizli bir hikmetin ifadesi olduğu gibi, kendilerine has bu nezaket içinde ümmete emirdir.
Çünkü emirin yalnız ALLAH'a ait olduğunu bildigindendir.

Cebrail Aleyhisselâm ile birlikte kıldılar.
Cebrail'in bu namaza refakati da muhakkak ki emirledir.

Vaktinde kılınmayan sabah namazı öğleye kadar (bilirsiniz) kaza değil sünnet ile birlikts
kılınmasına ruhsat verilmesi bundan dolayıdır.
Halbuki sünnetlerin kazası yoktur.

Ertesi günü sabah namazında Resûlü Ekrem Cebrail'i bekledi, gelmedi. Hemen iki rekât
sünnet namazı kıldı.
Bekledi Cebrail gelmeyince iki rekât sabah namazı farzı kıldı.
Sabah namazının sünneti Resûlü Ekrem'in şükür namazı oldu...

Bazı kimselere vakit geçse bile akşam ve sabah namazları kazaya kalsa bile sünnetleri de
birlikte kılınır.
Sebebini söylemek doğru olmaz... (Fetva-yi Hindî).

Akşam namazının sünneti için birşey söylememeleri, niçin söylemedikleri de bir hikmete
bağlıdır.

Hülâsa:
Sabah ve aksam namazlarını vaktinde kıl!
Nerede bulunursan bulun “sokakta, vapurda, tayyarede, trende” onların kazaları yoktur.
Rekatlarından ziyâde vakitlerinin kıymeti vardır.
Kim ne söylerse söylesin, ne mırıldanırsa mırıldansın bu böyledir...

Mekke’de sabah ve akşam namazları kılınmıştır.
Abdest almak, gusûl etmek henüz emrolunmamıştı.
Bunlar Medine’ye teşriften sonra emrolunmuştur.
Resûlû Ekrem yalnız ağızlarını çalkalardı ve:
“Ceddim Hz. İbrahim dua edeceği zaman böyle yaparmış..”

Medine’ye teşriflerinde:
“Hafizu alesselavati ves selatil vusta” âyeti indiği zaman:
“Ara namazları da kılınız!” emri üzerine beş vakit namaz olmuştur.

Sabah akşam namazlarında Melâikeler’de kendi tesbihatını bu namazları vaktinde kılanlarla yaparlar.

Onların vakitlerini bilmediğimizden:

“Sabah namazının sünnetini kaçırmayınız!”

Bir rahmetin kaçırılmaması için Resûl’ün gizli bir tavsiyesidir ümmetine... Unutmayın!..

Sabah vaktinde âlemde hersey başkadır.

Canlı cansız, her şeyde bir sükûn vardır.

Tam bu vakitte âfet olmaz.

O zaman azdır, kısadır.

Seher vaktidir.

O zaman bir rüzgâr eser.

Hayvanlar susar:

“Ven necmû veş seçeni yescudan” âyeti o zaman tecellî eder.

Şebnem o zaman düşer.

Muayyen bir çiçek ve onda “...” bir koku vardır, her şeyde...

Denizde “med-cezir” olur.

Kuşlar zikrederler.

Rızık dağılır.

Yıldızlar bile kıpırdamaz.

Bütün bunlar “Sünnetullah” kanunlarının fizikî, kimyevî, meteorolojik nizamı ile örtülmüş ve perdelenmiştir.

Kâinattaki bütün tabîî kuvvetler maddenin görünmeyen atomlarına ait hareket işleme hâlleridir.

Bütün kâinat, âlem, hareketten ibarettir.

Sükûn yoktur.

Tesbihat budur...

Kemâle erme, gelişme, hareket ve tekâmül vardır.

Eskiyen madde yerine hiss olunmaksızın yeni maddeler ortaya çıkar. Herşeyin hakikatini bilmek mümkün değildir.

Hakikatler ya maddî veya mânevî olur.

Maddî ilimler his ve akıl ile, mânevî ilimler keşf ve ilham yollarıyla idrak olunur.

His ve akıl yoluyla idrak olunan maddî hakikatler, dış âlemin yüzünden istidlâl ile hasıl olan hakikatlerdir.

Dış âlemin iç yüzü keşif ve ilham ile hasıl olan ilâhi bilgilerdir.

Kelimesiz, sözsüz bir tebliğ, mesajın sözcüsü medyum olmak herkesin kârı değildir.

Namazınızın bir kısmını evlerinizde “kılın!” “kılınız!” değil...

Teker teker bir ihtardır.

“Evlerinizi kabirlere çevirmeyin!” Hadîs-i şerifinde Resûlü Ekrem ne demek istemiştir? Kabirlerde namaz kılınmaz.

“Evinizi kabirlere çevirmeyin!” demekle,

“Evinize de rahmeti çekin!” demektir.

“Eviniz ölü değildir. Nûrlansın!” demektir.

En basit olarak bunu açıklamak da doğru değil...

26.2.1985

اِذْكُرْ إِلَّا أَوْلُوا الْأَبَابِ مَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِندِ رَبِّنَا وَمَ...

“...ve ma ya’lemü te’vilehu illellah, ver rasihune fil ilmî yekulune amenna bihi küllüm min indi Rabbina, ve ma yezzekkeru illa ülül elbab : Halbuki Onun te’vilini ancak ALLAH bilir. İlimde yüksek pâyeye erişenler ise: Ona inandık; hepsi Rabbimiz tarafından, derler. (Bu inceliği) ancak aklîselim sahipleri düşünüp anlar.” (Âl-i İmrân 3/7)

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ

“Fezküruni ezkürküm veşküru li ve lâ tekfürun : Öyle ise siz beni (ibadetle) anın ki ben de sizi anayım. Bana şükredin; sakın bana nankörlük etmeyin!” (Bakara 2/152)

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي إِنَّنِي أَنَا اللَّهُ

“İnneni enallahü lâ ilahe illa ene fa'büdni ve ekimis salate li zikri : Gerçekten Ben, Ben Allah'ım, Ben'den başka ilah yoktur; şu halde Bana ibadet et ve Beni zikretmek için dosdoğru namaz kıl.” (Tâ Hâ 20/14)

إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طَوًى

“İnni ene rabbüke fahla' na'leyk inneke bil vadil mukaddesi tuva : Muhakkak ki ben, evet ben senin Rabbinim! Hemen pabuçlarını çıkar! Çünkü sen kutsal vâdi Tuvâ'dasın!” (Tâ Hâ 20/12)

عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا وَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِّنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ

“Ve le kad kerramna beni ademe ve hamelnahüm fil berri vel bahri ve razaknahüm minet tayyibati ve faddalnahüm ala kesirim mimmen halakna tefdiyla : Biz, hakikaten insanoğlunu şan ve şeref sahibi kıldık. Onları, (çeşitli nakil vasıtaları ile) karada ve denizde taşıdık; kendilerine güzel güzel rızıklar verdik; yine onları, yarattıklarımızın birçoğundan cidden üstün kıldık.” (İsrâ 17/70)

وَرَبُّ اللَّهِ أَكْبَرُ ۚ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ ۚ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكِ

“Ütlü ma uhiye ileyke minel kitabi ve ekimis salah innes salate tenha anil fahşai vel münker ve lezikrullahi ekber vallahü ya'lemü ma tasneun : (Resûlüm!) Sana vahyedilen Kitab'ı oku ve namazı kıl. Muhakkak ki, namaz, hayâsızlıktan ve kötülükten alıkoymaz. Allah'ı anmak elbette (ibadetlerin) en büyüğüdür. Allah yaptıklarınızı bilir.” (Ankebût 29/45)

أَقِمِ الصَّلَاةَ لِذُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَىٰ غَسَقِ اللَّيْلِ وَقُرْآنَ الْفَجْرِ إِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا

“Ekimes salate li düluküş şemsi ila ğasekil leyli ve kur'anel fecr inne kur'anel fecri kane meşhuda : Gündüzün güneş dönüp gecenin karanlığı bastırınca kadar (belli vakitlerde) namaz kıl; bir de sabah namazını. Çünkü sabah namazı şahitlidir.” (İsrâ 17/78)

Cehri : Görünmek, zâhir olmak. * Açıktan ve yüksek sesle olan söylemek veya okumak.

حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَى وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ

“Hafizu ales salevati ves salatil vüsta ve kumu lillahi kanitin : Namazlara ve orta namaza devam edin. ALLAH'a saygı ve bağlılık içinde namaz kılın.” (Bakara 2/238)

Te’kid : Kuvvetlendirme, sağlamlaştırma. * Üsteleme. Bir iş için evvelce yazılan bir yazıyı tekrarlama.

Hafî : Gizli. Açıkta olmayan. Saklı. * Fık: Sigasından dolayı değil, bir ârızadan dolayı mânası kapalı kalan lafız.

Müteakiben : Hemen arkasından.

وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ

“Ven necmu veş şeceru yescudan. : Bitkiler ve ağaçlar secde ederler.” (Rahmân 55/6)

Tekâmül : Kemâl bulma. Olgunlaşma.

İstidlâl : Dış delillerle analama.

TAVAF – UMRE

Esselamu aleykûm!

Yâ Bâkiyyetü’l- cüz’ül cesedi’l- insan!

Yâ Yakud-ul harda!

Yâ El Hacerü’l- Esved!

Şâhid ol!

İşaret parmağını diline dokun!

Sonra parmağının ucunu Hacer’e değdir!

“Sakladığın sırdan bana görünmeyeni ver!”

Sonra elini çek, elinin üstünü öp!

Elin üstünü sağ gözüne sür!

Sakin Hacer’i öpme!

O gece göreceğin rüyayı kimseye söyleme!

Hiç kimseye...

Kâbe’de bulunduğunuz zaman seferi değılsiniz unutma!

Dışarıda seferi olduğunuzu da unutmayın!

Gece teheccüd namazı kıalarsanız.

Mekke’de nerede kalıyorsanız orada kıl!..

Umre’de:

Birinci gün: Sabah ve akşam namazlarını Şafiî taraftan Medine’ye doğru çevrilerek kıl (Güney).

1. 2. 3. günlerde : Öğle, ikindi, yatsı namazlarını Hanbelî tarafta yani Kızıldeniz tarafı (Batı). Arkanı Kızıldenize vereceksin.

2. 3. günü: Sabah-akşam Malikî tarafta yani arkasını Medine'ye vereceksin. (Kuzey).
4. günü: Bütün namazları: Sabah, akşam, öğle, ikindi, yatsı, dönünceye kadar; Hanefî tarafta yani Kızıldenize doğru güneşin battığı tarafa döneceksin.

Medine'ye gittiğin zaman:
Namazlarda sefer'i olduğunu unutma!..
Beş vakit namazı mümkünse Mescîd'de kıl!
Fazla namaza lüzum yok.
Laflara bakma!
Medine'de Resûlü Ekrem'e selâvat getirin!
Hz. Fatıma'nın ruhuna bildiğini oku!..

Nisâ kapısı vardır.
O cihetin dış tarafından Resûlü Ekrem'e münacaatda bulun!
Sebebini o tarafın ne olduğunu da sorma!

Ravzaya yanaşmak, görmek arzusunu firenle!
Kendini zorlama!
Uzaktan münacaat efdaldır.
Yakın tehlikelidir...

Bırak o seni çağırarak yanaştırsın.
Lâflara, arzulara kapılıp da cezbeye kapılma!
Cezbe öteden çekilmedir.
Bunu çok az kimse bilir...

Hatta:
“Cezbe hâlinde söylenen sözlerden insan mes'ul değildir!” derler.
Böyle düşünmek insanı küfre götürür.
“Oradan” çekilen insan ilâhi cezbededir.
O anda normalde küfür sayılan hâl ve sözlerde bulunmaz, bulunamaz...
Zira o anda:
“Fâğlem ennehu lâ ilâhe illâllahu” sırrı içindedir.

“Bir dost bulamadım gün akşam oldu”...
Damla kul idim ummana dalıp kayboldum.
Yine bir dost bulamadım.
Meğer ummanın dostu ben imişim...

O'nun dostu olmasan ölüm olmazdı.
“Er refiki'l- alâ” sözünü unutma!..

“Herkes ölümü tadacak.”

Lezzet var bunda...

Burada:
Kâbe duvar mıdır?

Duvarın hududlandığı saha mıdır?

Çünkü dışarıdan da içeriden de duvara doğru dönülmektedir.

Kâbe emr-i ilâhi ile İbrahim Peygamber tarafından kurulmuştur.

Resûlü Ekrem'in Mekke'de dogması, Kâbe'nin orada olduğundan mıdır, yoksa Resûlü Ekrem'in murad-ı ilâhi sebebiyle Mekke'de doğacağı için mi Kâbe, Hazreti İbrahim tarafından kurulmuştur.

Bunları bilmek gerek...

Kâbe dünya yaratılışında ALLAH'ın sır olarak bir muradıdır.

Bunu bilenler vardır.

Aşikârdır.

Fakat ne akla, ne göze, ne düşünceye çarpar.

Zâten asıl sır da budur.

Aşikârdır...

Beş vakit, dünyanın her tarafından Kâbe'ye dönen müslümanlar o anda tavaftadırlar.

Yani Umre'dedirler.

Hacc emir hâlinde bir Umredir, ziyârettir.

Umre de bu emrin değişmez ulûhiyetinin emirsiz şeklidir.

Zekât: Emir olmayan sadakada gizlidir.

Sadakada emrolunan zekâtın nüvesi gizlidir.

Haccda umre, umrede hacc gizlidir.

İtiraz etme, lâfı beğenmezsen zedeleme!

Gül geç!

Ne düşünürsen düşün!

Bir iddiamız yok.

Fakat söylediğimiz doğrudur.

Ben senin bilgine yetişemem. Sen de bana.

Sen yüksekte, baştasın.

Biz ayak altındayız.

Sen haklısın, evet...

Fakat biz de doğruyuz.

Şu küçük söylediklerimize cevap bul!

Gel o zaman dost olalım...

Şimdi dost değil miyiz? diyeceksin.

Dostuz.

Fakat sen kendinin dostusun, bizi dost bilemezsin.

Bu düşünce ve görüşünle.

Dinle hele:

Resûl'e vahiy geliyor, bunu Cebrail getiriyor.

Nereden getiriyor?

ALLAH'ın yeri var da oradan mı getiriyor?

O hâlde ALLAH başka yerde, Resûl başka yerde...mi?

Haberler, emirler gönderiyor.

Kadir gecesi Kur'ân indiriliyor.

Nereden?

Mi'rac'a teşrif ediyor Resûlü Ekrem...

Ne zaman var, ne mekân var diyoruz.

Aklımızda zamanı da mekânı da kendimiz kuruyoruz, icadediyoruz...

Bu "küfür" dür.

Yani yanlışdır.

Böylelikle aklımızla her şeyin hazır ve nazır olandan ayrılıyoruz.

Haberimiz olmadan.

Bu gaflet ve şirktir.

Kimisi demiş:

"Görmediğim ALLAH'a secde etmem!"

Resûlü Ekrem :

"Ölmeden evvel ölü." "

"Nefsini bilen ALLAH'ımı bilir."

Bu bilgisizlik, idrak edememezlik bir perde ile ayrılmıştır.

O perde "nefis" dir.

"Nefis nedir?" onu bilmek gerek.

Ondan sonra konuşalım...

Esselamu aleykûm : ALLAH'ın selâmı üzerinize olsun!

Yâ Bâkiyyetü'l- cüz'ül cesedi'l- insan: Ey yaratılan insanoğlunun cesed toprağındab kalan parça!

Yâ Yakud-ul harda! : Ey yeşil yakut!

Yâ El Hacerü'l- Esved! : (El-Hacer-ül Esved) Kâbe'de bulunan meşhur siyah taş. Rengi siyah olduğundan "Esved" denmektedir. (İslâm Ansiklopedisi'ne göre: Kâbe'nin şark köşesinde olup, yerden bir buçuk metre yükseklikte kapıya yakın bir yerde yerleştirilmiş, üç büyük ve bir kaç tane de küçük parçadan müteşekkil ve gümüş bir halka ile çevrili ve bir adı da El - Ruh-ul Esved denilen taştır.) Rivayetlere göre; bu semavi bir taş olup Hz.İbrahim Aleyhisselâm'a Cebrail Aleyhisselâm tarafından getirildi. Daha evvel Ebu Kubeys Dağı'nda muhafaza ediliyordu.Hz. Ömer Radiyallahu anhu, Hacer-i Esved'e yaklaşıp öpmüş ve demiştir ki; "Çok iyi bilirim ki, sen zararı ve menfaatı olmayan bir taş parçasısın. Eğer Resul - i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm seni takbil ettiğini görmese idim, aslâ seni takbil etmezdim (öpmezdim.)" (Sahih-i Buhari Tecrid-i Sarih Tercemesi) Kâbe'nin şark köşesinde ve yine yerden bir buçuk metre yüksekte diğer bir taş, El-Hacer-ül Es'ad (Mes'ud) da vardır ki; tavaf esnasında buna yalnız el ile temas edilir.

قُلْ نَفْسُكَ وَمَنْ يَتَّبِعُكَ فَإِنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَعِذْ لَدُنْكَ بِالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتِّ

"Fâğlem ennehu lâ ilâhe illâllahu... : (Ey Muhammed!) bil ki ALLAH'tan başka ilâh yoktur..." (Muhammed 47/19)

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَنَبْلُوكُمْ بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ

"Küllü nefsin zaikatül mevt ve nebluküm biş şerri vel hayri fitneh ve ileyna türceun : Her

canlı, ölümü tadar. Bir deneme olarak sizi hayırla da, şerle de imtihan ederiz. Ve siz, ancak bize döndürüleceksiniz.” (Enbiyâ 21/35)

Hacc : Kasdetmek. Muârazada delil ve bürhan ile galip olmak. * Bir yere çok tereddütle varıp gelme. * Şâyan-ı tâzim bir şeye teveccüh. * Bir şeyden feragat etmek. * Fık: İslâmın şartlarından ve hâli vakti müsait olan her müslümana farz olan, Mekke-i Mükەرreme'deki Kâbe-i Şerifi usulüne uygun olarak Arabi Zilhicce ayı, Kurban Bayramı günlerinde bir defa ziyaret etmek.Farz olan hacca, Hacc-ı Ekber denildiği gibi, umreye de Hacc-ı Asgar denilir. Maamafih arefe günü cumaya tesadüf eden bir hacca da Hacc-ı Ekber denilir.

Umre : Ziyâret. Hacc mevsimi dışında Kâbe'yi ve Mekke ve Medine'deki mukaddes yerleri ziyaret etmek. Ist: Kâbe-i Muazzama'yı tavaftan ve Safâ ile Merve denilen iki mukaddes mevki arasında sa'yetmekten ibarettir. Farz olan hacca Hacc-ı Ekber denildiği gibi, Umreye de Hacc-ı Asgar denilir. Cuma gününe tevafuk eden hacca da Hacc-ı Ekber denilir.

Tavaf : Ziyaret etmek. Ziyaret maksadiyle etrafında dolaşmak. * Hacıların Kâbe etrafında yedi defa dolaşmaları.

TAYY-İ MEKÂN NEDİR

Tayy: Bükûlmek toplanıp gitmek mânâsına gelir.

Tayy-i mekân:

Bulunduğu yeri değiştirmek. Başka tarafa gitmek mânâsınadır.

Tayy-i mekânda ferahlık vardır derler...

Bir de mânevî taraftan “tayy-i mekân” diye daima söylenen bir söz vardır.

Bu mümkün müdür?

Sualine bu asırda cevap vermek kolay ve hem de o kadar güçtür.

Bu asırda tayy kelimesini şöyle kullanmak mümkündür ve ispat edilmiş ve apaşıkâr meydandadır:

1- Tayy-i ses : Radyo. Telsiz.

2- Tayy-i sûret. : Televizyon.

3- Tayy-i renk. : Renkli televizyon.

Bunların nasıl vuku' bulduğu bugün ortadadır.

Ve fennen izahı da gâyet kolaydır.

Elektrik, ziyâ, elektron, ihtizazlarının sürati saniyede 300.000 km zaman mefhumunun dışında bir sürat..

Ses, sûret, renk, bunların hepsi madde değilse de öyle görünür, öyle kabul ediliyorsa da bunlar da maddedir. (Kuvantum nazariyesine göre.)

İnsan akli, insan düşüncesi ve “bilmediğimiz ruh”.

Bu meleke ve duyguların da diyelim ki ziyâ ve elektrikten daha A (delta) kadar saniyede fazla sürati var.

Yani $V = 300.000 + A...$

Elektrik saniyede dünyayı 7,5 defa dolaşıyor.

Düşüncenin dolaşması saniye bile değil...
Arada zaman mefhumu en kısa bir şekilde bile yok...

Bulunduğunuz yerden TV ekranına sûretimizi verelim.
Amerika’da aynı anda oradaki ekranda görünürüz.
Amerika’da görüldüğümüz ekrandan başka bir verici ile aynı sûretimiz tekrar bize
gönderilse, başka bir ekranda görsek her iki ekranda da bir aynanın karşısında hareketlerimiz
nasıl aynı anda ise o da öyledir.
Ses de öyle.
Sûret de öyle.
Renk de öyle...

Ziyâ, elektrik saniyede 300.000 km. sür’atdedir.
Ses ise, saniyede 350 m. dir.
Burada ses elektriğe tahvil edildi mi sürat, ziyâ elektrik süratine çıkıyor... “Bu târif çok
mühimdir...”

Mi’racda :
Resûlü Ekrem Mekke’den Kudüs’e “Abid” olarak gitti.
“Abid” ruh değildir. Ruh ile cesed birlikte demektir.

Mi’rac hayal veya rüya da değildir.
Kelimelerle şöyle deriz.
Olduğu gibi “ân-ı vahit” de gitti.
Diğer bir tâbirle “tayy-i mekân” etti.
Kelâmullaha inanıyorsanız “tayy-i mekân” demek ki mümkündür.
Ve oluyor da.
Olduğuna göre vâcibdir yani mümkündür demektir.

“Namaz mü’minin yani inananın mi’racıdır” sözü de, inananlara namaz ruhen mi’racdır
demektir.

Ceseden mi’rac yalnız Resûlü Ekrem’e aittir.
O’nu taklit etmemek için kula ceseden mi’rac mümkün değildir.
Şimdi, mi’rac “tayy-i mekân” değildir.
Anlayamadığımız ilâhi bir hadisedir...

Amma ceseden ve ruhen “tayy-i mekân” mümkündür?
Bu nasıl olur?
Mesele zâten bu...

Evvelâ Resûlü Ekrem’in daire-yi ruhaniyetine girmek lâzımdır.
Bu ne demektir...
Bir damlanın deryaya düşüp orada derya ile karışıp damlanın kaybolması değil de onunla
birleşip derya olmasıdır ki bu o damla için “HİÇ” olmaktır.

Bu hiç olmak ne demektir?
Sonsuz kâinatta herşey ALLAH’da hazır ve nazırdır.

“ALLAH her yerde hazır ve nazır değildir”.
ALLAH olmasa hiçbir şey yoktur demektir.
“ALLAH yer yerde hazır ve nazırdır” sözü tamamıyla yanlıştır.
Çok mühimdir...

Bu yanlışlığı ilk evvelâ anlamak lâzımdır.
Bu güçtür.
Bunu anladı mı “tayy-i mekân” sözü bile kaybolur.
Bu sözleri çözmeye çalışmalıdır.
Bu ne öğretilir.
Ne de anlatılır.
Yaşanır...

Evvelâ:
Rüya ile tayy.
Ses ile tayy.
Sûret ile tayy.
Renk ile tayy.
Koku ile tayy.
Ruhla tayy.
Ondan sonra ruh ve cesedle tayy-i mekân gelir.

Bir şeyi aslı ile anlamak “aklın, idrakin tayyidir”...

Geçenlerde “Kusto” ismindeki kaptan Septe boğazın daki Akdenizin suyu ile Büyük Okyanus’un suyunun ve balıklarının karışmaması karşısında şaşırıp kalmıştır.
Doğa hadiselerine yani Sünnetullah’a aykırı olan bu hadiseyi, Kur’ân âyetlerinde bulmuş akıllı ile tayy ederek ALLAH’ın varlığına varmış ve inanmıştır.
O hâlde akıl ile tayy asıl tayydir.
Aklın da bir hududu vardır.
Ondan sonra bir yerde akıl durur...

Bir de Amerikalı astronot Mısır’da ezan sesi işitmiş ve :
“Ben bunu, bu anlamadığım sözleri ayda da işittim!” demiştir.
Bu da ses ile tayydir.

Ama bunda bir yanlışlık var.
Ayda yaşanacak hava olmadığından astronot açık kulak ile değil, içinde bulunduğu maskelerin içinden telsiz ile bu sesi almıştır.
Ses saniyede 350 m. sür’attedir.
Astronotun o hâlde duyduğu ses elektriğe tahavvül ettiğinden telsizine gelmiştir diyelim.
Amma ifadesi şüphelidir.
Bu sesi kim telsize verdi.
Başka telsizler almıyor da o niye aldı.
Astronot efendi mi alıyor bunu?
Astronot:
“Duydum!” diyor.
O hâlde hep birlikte “duydu!” diyelim.

Ne olacak?..
Bunu kabul edelim.
Bize ne kazandırdı.
Ne oldu?
Yine aynı sapık düşünce, böyle şey olamaz fomülüne esir gibi bağlanıp duralım...
Devam ediniz o hâlde...
Amma astronotun kat'iyetle duyduğunu kabul edelim.
Bu başka meseledir.
Söylenemez...

Söylenip de herkes tarafından idrak edilecek olursa dünyada münkir kalmaz.
Herkes secdeden başını kaldıramaz.
Amma, bir amma daha, takdir-i ilâhi böyle de ondan herkes inanamaz.
Biz de burada takdire karşı söz söyleme cür'et ve yetkimiz yoktur...

İlâhi hadiseler insan dimağına dökülemez.
Beşer aklı ile bunu hâlletmeğe çabalarsanız, bütün ilâhî şeylerin hepsi kıymetini kaybeder.
Kâinatta düşünebildiğin her şey mümkündür.
Düşünemediğin şeyler mümkün değildir.

Güneş doğar, batar.
Güneşin tekrar geri dönüp batıdan doğuya doğru gideceğini düşüneyiz. Bu mümkün değildir.
Kâinat kanunlarında aksaklık yoktur.
Bilgisizliktir.
Bunların hepsinin sebebi...

Hangi bilgisizlik: Aklın ötesine inanmamak cehâleti...

Şimdi devamlı Abdestli iken: Seccade denilen buraka binmek.
Bir tekbir alarak seccade üstünde mi'raca çıkmak.
Böylelikle sana senden yakın olan ALLAH'a seyretmek, işte "tayy-i mekân" budur.

Abdestli olmak daima hazır olmak demektir.
Arz üzerinde heryer bir seccadedir.
Böyle olan daima görmeden "tayy-i mekân" hâlinedir.
Bunu gafletten ayrılarak idrak etmek gerekir.
"Tayyi mekanı" ve imkânlarını arama!..
Her an böyle olan bir insan "tayy-i mekân" ediyor fakat farkında değildir.

Herşey ALLAH'da hazır ve nazırdır.
Bunu unutma...
Yani ALLAH'dasın.
"ALLAH ile ALLAH'a doğru gitmek" demektir bu...
Garip bir söz...
Evet öyle gibi amma hele dinle:

Tayyarede olan bir şahıs bulutlar arasında 8.000 m. yükseklikte uçarken bulutlara ve aşağıya baktığı zaman, hareket ettiğini anlayamaz, göremez. Halbuki saatte 900 km. süratle tayyare gittiği hâlde tayyarenin yerinde durduğu görülür, zannedilir.

Bu âlet tayyare süratle gittiği hâlde tayyarenin yerinde durduğunu zannedersin.

Bu his bir nevi “tayy-i mekân” hissini gösterir.

Hakikatte siz tayyarede yer değiştiriyorsunuz ve 900 km/saatte süratle hareket hâlindesiniz...

Bu sürati, ruh süratine çıkarırsanız “tayy-i mekân” da bu bir anda vuku’a gelir, insan bunun farkına varmaz...

Rüyalar bir saniyede görülür.

O kadar uzun gördüklerin....

Tayy-i ses, Tayy-i sûret, Tayy-i renk de böyledir.

Ziyâ saniyede 300.000 km sürat...

Ses ise saniyede 350 metredir.

Bu, hava dahilindedir...

Tayy-i ses ise bu kanuna bağlı değildir.

Şu küçük târif ve izahlardan “Tayy-i mekânın” ruhun kuvveti ile bağıllıkla ve cesedi ile birlikte götürmesi ile mümkündür.

Bir de cesed tayy etmeden başka yerde görünmek, konuşmak tayyı vardır ki buna bazıları “telepati” diyorlarsa da, tamamıyla yanlış ve asıl “tayy” ile hiç alâkası yoktur.

Hatta böyle mütalâa etmek ve düşünmek yanlıştır.

Mânevî bakımdan da hatadır.

Küfür de olabilir.

Hem olur da...

Bu gibi düşüncelerden sıyrılmak lâzımdır.

Cesedi ruhun emrine vermek lâzımdır.

Ruh, cesedde bulunduğu zaman, cesed onun için bir mekândır.

İkisi birlikte dünya mekânındadır.

İnsan, ruhu ile, cesedi ile bir mekândadır.

Amma aslen ruhu ile de lâ mekândadır.

Mânevî âlemde bildiğimiz cesede müteallik kanunlar yoktur.

Cesed ve ruh, “Nefis” denilen ne ise onunla birlikte bocalamaktadır.

Nefsi aradan çıkarmak lâzımdır.

Bu da çok güçtür.

Nefis, Cesed, Ruh hepsi birliktedir.

Yaratılış takdiri böyle...

Aynaya bakan bir insan nasıl kendisini orada görürse nefis de böyledir. Aynada sen görünüyorsun amma madde değilsin.

Hiçbir kelime ile “nesin” târif edemezsin...

“Nefsini bilen ALLAH’ını bilir” mübârek sözü,

“ALLAH’ı bilen nefsi bilir” değildir.

Evvelâ nefsi bilirsin o zaman ALLAH’ı bilirsin.

Peki ALLAH’ı bilmek ne demektir?

ALLAH bilinmez.

O’nda hazır ve nazır olduğunu, O’nda hiç olduğunu, “senin” olmadığını yalnız ALLAH’ın var olduğunu anlamaktır.

“ALLAH’ı bulamadığını insan idrak ettiği anda ALLAH’ı bulmuştur.”

Sözü budur.

Bu söz çok büyük bir sözdür.

Büyük bir sırrı ifadesidir.

Bu sırda Resûlullah’ın bâtını gizlidir.

O bâtından sızan sözlerden birkaçına mazhar olan Eba Hüreyre : “Söylersem kâfir oldu diye boynumu vurursunuz!” demiştir.

Bu ne demektir?

Görmeyen bir insanı çiçeklerle dolu bir bahçeye götürsen o a’ma, o güzel renkli çiçekleri göremez.

Fakat gözü açılırsa bahçede olduğunu görür ve anlar.

Biz de dünya yüzündeyiz.

Görüyoruz, işitiyoruz, duyuyoruz, düşünüyoruz.

Bir nevi bu görmek, işitmek, düşünmek âletlerimizle bilmediğimiz bir rüya âlemindeyiz.

Onun aslını rüya dediğimiz bir nevi ekranda görüyoruz.

İşte bu dünya âleminde aslını anlamak ve O’nda erimek, O’nunla olmak için nefsi aradan silmek lâzımdır.

Resûlü Ekrem zamanında hiçbir kimse “tayy-i mekân” yapamamıştır, yapamaz da...

Bu kudreti elde etmek herkesin kârı değildir.

Yalnız Hz. Ömer zamanında Hz. Ömer hutbede iken birden bire “El BASÎR” ile yani gözü ile kendini bilmeden tayy ediyor ve Şam’da harbeden Sariye ve ordusunun, müşkül durumda olduğunu görüyor ve hemen ses ile tayy ederek :

“El Cebel Yâ Sariye!” diye haykırıyor.

(Haykırmak hayret ve korku hâlinde olur).

Şamdaki bütün ordu Ömer’in sesini duyar ve ona göre tertibat alarak kurtuluyorlar.

Ses burada dünya kanunlarına tâbi değildir.

Yani saniyede 350 m. süratte değil.

Ruh süratindedir.

“Es SEMİ” esmâsı ile bu ses hemen gidiyor...

Tayy-i mekân, tabeinden sonra mümkün olmuştur.

Ve bunun ilk nasibine mazhar olan zât da meçhuldür.

Bugün düşünürsek:

Bu asırda ses, sûret, ruh ile tayy yapabilenler vardır.

Cesed ile tayy edenler çok enderdir.

Onlar da bu mazhariyete nasıl kavuştuklarını bilemezler.
Himmet nasıl hakiki mürşidden izn-i ilâhi ile bir anda müride verilirse, cesed ile tayy da doğrudan doğruya tevfik, ihsan ve himmet-i ilâhi ile verilir.
Sonu beklenmeyen bir sabır içinde olmak ve birşey beklemeden Resûlü Ekrem’e yanaşmak gayretine girmek lâzımdır.

Ruh temizdir.
Nefis ile alâkası nisbetinde bu safiyeti zedelenir.
Nefsi yıktıktan sonra cesedi ruhun temizliğine ulaştırmak işi gelir.
Cesed de temizdir.
Fakat ruh nefis ile yaptığı gayrı şuûrî işlerden dolayı safiyetini kaybeder.
Ve bütün uğraşmalar bir fayda vermez.

Bunun için muhitinle temiz ol!
Elbise ile temiz ol!
Ev ile temiz ol!
Cesedinle temiz ol!..
Daima abdestli olmak.
Helâl yemek.
Haramı bilmeyecek derecede haramdan uzak durmak.
Velhasıl cesedi tam safiyet hâline getirmek...
Öylelikle, huzurla ibadete yönelmek lâzımdır.
Bu sûretle temiz cesedle ruhun kudretinden istifade etmek lâzımdır.

Eskiden bu işler:
Çilelere katlanmak, isyan etmemek.
Her şeyden razı olmak.
ALLAH’ın maddî kanunlarına inkıyad ve ruhanî emirlere bağlanmak değil de, onlarda eriyecek derecede ilerlemek lâzımdır.

Ondan sonra:
Arbain denilen perhiz ve yalnızlığa, kuvvetli bir mürşidin hi mayesinde girmek gelir.
Sonra o mürşid, mürid hak etmiş ve o kemâle ermiş ise müridi halvete alır...
Halvetten sonra ceseden ve ruhen bir sterilizasyondan geçmiş olursun.

Muakkâm olan yani her şeyden temizlenip sterilize olan bir maddeye mikrop ve haram yanaşamaz.

Ondan sonra da Resûlü Ekrem’in ruhaniyetine yanaşmak işi gelir.

O her şahsın kendi kudret ve kabiliyetine bağlıdır.

Ve bu işlerde meşguliyetde:

Gurur ve kibirden katiyetle uzak olmak birinci şarttır.

Zira gurur ve kibir bağışlanmaz bir günahdır ve şirkdir.

Bunu unutmamak lâzımdır.

Zira ALLAH kelâmında; daima ve her yerde Kur’ân-ı Kerimde:

“Şirk koşmayın!” lâfzı celilinîn mânâsı budur.

“Koşmayınız!” cemi olarak değil de müfred olarak zikredilmesi, teker teker “koşmayın!” emridir ki bu da gurur ve kibiri ifade etmektedir.

Tayy-i mekân; ses, sûret, şekil başka bir yerde görünmek keramet çerçevesi içindedir.

Ceseden gitmek, kerametın üstünde ilâhî izne tabî', kelimelerle izah edilemeyen ancak tezahür eden bir hadisedir.

Resûlü Ekrem zamanında tayyî mekân, ceseden kim tarafından vâkî' olduğu hakkında bir habere tesadüf edilmemiştir.

Yalnız Hz. Ömer, hilâfeti zamanında El BASÎR esmâsı ile görüp, Es Semi' esmâsı ile sesini ulaştırmıştır.

Hz. Ali 'de de Resûlü Ekrem'den sonra birçok keramet şeklinde hadiseleri varsa izhar etmemişlerdir.

Hatta hutbede birden bire haykıran Ömer'in:

“Niçin? Bu nedir?” diye Hz. Ali'ye sorduklarında :

“Sariye geldiği zaman ona sorun!” buyurmuştur.

Kur'ân-ı Kerimde şu âyetlere bakmak ve hakiki mânâlarını anlamak lâzımdır:

1- İnneme'l- mü'minin:

Bunun mânâsı, imanda kemâle erişmişler, ALLAH'a yakınlığı tahkik ve irfanına erişen sıddıklar demek.

2- Mü'minin:

Resûle tamamıyla bağlı ve onda eriyerek ALLAH'ın tevhidine yanaşanlar.

Kur'ân-ı Kerimdeki bu âyet ve kelimelerdeki hitabı anlamak ona erişmek lâzımdır.

Ondan sonra:

“Ve ilâ Rabbike fergab”

Ondan sonra yaklaş!..

Yani ondan sonra ALLAH'ın insana bahşettiği “RABB” kuvvetlerine yanaşmak ve o kuvvetleri o zaman kullanarak, hünerlerine sahip olmak ancak mümkündür.

RABB, ALLAH'ın esmâ ve güçleri ile kâinatta herseyde tecellîsi “RABB” dır.

Bunların yekûnu “İLÂH” dır.

“ALLAH” değildir...

Bunları yaratan yani tezahür ettiren O'dur.

Ancak bunların yekûnu:

“HAYY ve KAYYUM” olan İLÂH, ALLAH'dır.

Bütün bu tezahürat doğrudur.

Değişmez.

Hatadan âridir.

Yani “HAKK” dır demektir.

Musa ağaçtan ses işitti:

“Ben senin RABB'inim”.

Fakat RABB'ı görmedi.

Mansur:

“Ene'l-HAKK!” dedi.

Ondaki tecellîyi gördü.

“Ben O’yum O’nda eridim!” dedi.
İşte bu “HAKK” dır.

Ağaçtan ses geliyor:

“Ben RABB’ım!” diye...

Böyle olduğuna göre Mansur’un:

“Ben HAKK’ım!” demesi niçin küfür oluyordu.

Anlamadılar Mansur’u i’dam ettiler.

Fetva veren Şebeli bilmiyor mu idi?

Biliyordu...

Kendisine sorduklarında:

“RABB, HAKK cübbemin altındadır” dedi.

“Peki niçin bu fetvayı verdiniz?” sorduklarında:

“Sırrı kimse bilmesin dayanamaz. Şariat hududunu muhafaza” için diye cevap verdi.

Yâ RABBÎ!: “Ey tecellî eden ALLAH’ın kudretleri! onun menba’’ı, insanda tecellî eden kudret, o kudretle onun menba’’ına çevriliyorum!” demektir.

Yâ HAKK! : “Bende tecellî eden kudret Hakkdır. Onu tasdik ederim. Ona iman ederim. O, ALLAH’ın bende tecellî eden kudretidir.” demektir.

“Görmediğim ALLAH’a secde etmem” diyor Hz. Ali.

“Rabbikümatekezziban”

“Bu RABB da mı yalandır...”

“Rabbi’l- izzeti gördüm.”

Resûlü Ekrem buyuruyor.

“ALLAH’ı gördüm” demiyor.

“ALLAH, Lâ İlahe illâ hüvel Hayyu’l- Kayyum” :

Mânâsı:

“ALLAH ilâh değildir, ilâh yoktur.

Ancak HAYY ve KAYYUM olan İLÂH, ALLAH’dır”.

Mansur: “Ene’l-HAKK” dedi.

“Ben ALLAH’ım” demedi.

Mezarda sual varmış derler.

Orada da:

“RABB’in kim?” sorulacak.

“ALLAH’in kim” denmeyecek...

Hristiyanlar İsa’ya:

“RABB” diyorlar.

ALLAH diyemezler.

İsa’nın babası yoktur.

Kudret-i ilâhi ile, Meryem hâmile kalmıştır.

“O hâlde baba ALLAH’dır!” derler.
Yani kudret-i ilâhiyedir, İsa’da tecellî etti demektir.

Evanjelistler:

“İsa’nın ne anası vardır ne de babası... ALLAH, İsa şeklinde göründü, emirleri verdi yine ref’ oldu” derler.

Ve İsa’nın göğ’e ref’ oluşu bu demektir.

Bu da ALLAH’ın RABB şeklinde kudret tecellîsidir.

Bu düşünce çok mühimdir.

Boş değildir.

“Bunların hepsi, münakaşayı mucib olacak pürüzleri bertaraf edilirse” aynı kapıya çıkar.

Hepsi ALLAH’a inanmışlardır.

Hepsi “innemel mü’minun” hitabı içindedirler.

Buraya kavuşana ne mutlu!..

İnsanda tecellî eden ilâhi kudretler RABB’dır.

Bunları ALLAH’ın kudreti olduğunu bilmek ve tasdik etmek “HAKK”dır.

O da HAKK’ın tecellî kudretidir.

Bu kudret ref’ oldu mu canlılık ortadan kalkar.

Yani insan fânidir demektir.

Onun için RABB, HAKK, ne demektir bunu öğren.

EL HAKK: Esmâi hüsnâdır.

Bütün esmâlar “ALLAH” ism-i celiline sıfat olur.

Esmâlara ALLAH lâfzı yani telâffuz edilen kelime sıfat olmaz.

Dikkat buyrulursa isim ve lâfızlar ALLAH’a değil, ALLAH ism-i celiline racidir...

YÂ İLÂHİ! ne demektir:

“Kudret ve güçleriyle her şeyde tecellî eden “İLÂH” bütün bu kudretler güçler Sendendir. O güçlerle bana yardım et ki o güçlerden bana da verdin, izin ver!” demektir.

YÂ RABB! ne demektir:

“Kâinatda canlı cansız, görünür görünmez her şeyde esmâları ile tecellî eden bu esmâlardaki kudretlere sığmıyorum!” demektir.

“Kul eûzu’lar”...

YÂ ALLAH! ne demektir:

Bu doğrudan doğruya Zât-ı Ahadiyete hitaptır ki:

“Kâinatda hiç birşey yoktur. Ben de yoğum. Sen varsın. Sende eriyorum. Sen bilirsin, takdirin ne ise o olur!” demektir.

“ HAKK’ı nerede arıyorsun?” diye sormuşlar meczub kisvesi ile görünen o adama:

Demiş ki :

“Ne yerededir. Ne gökteredir. Ne sendedir. Ne bendedir. Hepsinin içindedir...”

Tayy-i mekânıda onlardan duymuştum ve tecrübesini de yaptırmışlardı.

Ve şöyle izah ettiler:

Evvelâ gideceğin yeri düşünüp fikren tesbit ve görmek lâzımdır.

Nerede göreceksin (...) ekranında...

Ondan sonra (...) okunur.

An-ı vahidde tayy-i mekân vâki' olur.

Gösteri için tayy-i mekân doğru değildir.

Tayy, bulunduğun yerde iken namaz vaktinin ya geçmesi, veya girmiş olmaması lâzımdır.

Meselâ :

Öğle vakti henüz girmedir.

Vakit gelen yere, veya henüz gelmeyen yere tayy olur.

Öğleyi kılmış yere, bulunduğun yerde öğleyi kılmadan tayy yok...

Kıldıktan sonra öğle vakti gelecek yere gitme yok.

Henüz bulunduğun yerde vakit gelmeden vakit gelecek yere evet, vakti olmuş yere hayır.

Oruçlu iken bulunduğun yerde vakit girmedir ise, vakit yakın olan yere evet, vakti geçmiş yere hayır...

Tayy-i mekânda gideceğin yer ne kadar uzak olursa olsun seferi değilsin. Unutma!

Bu işde seferilik yoktur.

Bunu da unutma!..

Bu lâfları hikâyeye gibi dinle!

Yapmadığın veyahut henüz yapamadığın işlerin târifinden başka birşey söylemiyoruz.

Sesin tayyi, görünme tayyi, her vakit olur.

Cesedî tayy, yukardaki târif içinde olur.

Gündüz ise, gündüz olan yere, gece ise, gece olan yere tayy yapılır...

Zulümden, belâdan, âfetden, esaretten kurtulmak maksadıyla tayy, “takdire” isyan gibidir olmaz.

Tayy-i mekânda cesed, ruhun tamamıyla emrindedir.

Cesed o anda ruh gibi seyyal ve lâtif olur.

Adeta atomlarına ayrılmıştır.

Sür'at ruhun sür'atidir ki ziyâ ve elektrik sür'atinden fazladır.

Tayy yapan zât:

Eşyayı da, hayvanı da, nebatı da, insanı da, birlikte aynı şekilde tayy yaptırır.

Her hangi birinin rüyasına girmek de bir nevi şeklî taydır.

Bu gibi rüyaların tefsiri rüya görene aittir.

Ki bunda : ikaz, ihtar, davet, iyiliğe çekme vardır.

“Resûlü Ekrem'i” rüyada görmek, Resûlün arzusu iledir.

Gizlidir.

Gördü mü insan kimseye söylememelidir.

O zât sahabe olmuş olur.

Bilmeden onu gören de tabein olur.

Bu sûretle sahabe ve tabeîn dünyada eksik olmaz.

Söylenmediği takdirde bu gibiler tavırlarından, yüzlerinden bellidirler. Fakat ehli için ancak...

Onun için bir kimseyi hor görme!

Kibre gidersin...

“Sol dimağ düşünce merkezidir. Orada hasıl olan ilâhî, mânevî görünmeyen kudretin ekranı sağ avuç içidir.”

“Arz-ı vâsî’ ister isen, Gir (...) kabzına
Arş ü kürsî’den geliştir (...) nin âyesi...”

Lâfı bunu gizli olarak haykırmaktadır.

Fakat insandaki:

Başta kibir, şüphe, şeklî hürmet bunu nasibetmez...

Çünkü fazla kulak varken konuşulmaz.

Şunu da unutma!

Dua haricinde diz çökmemelidir.

Söylerler ya:

“Ruhun mabedi, tapınağı ceseddir.”

Bu yukarıda anlattığımız hikâyeye tarzındaki mesele bir hadîsde gizlidir.

Yani insanda gizlidir...

“Âlimin kanı zehirlidir”...

Rivâyete göre bu badisdir...

Ebu Hanife elini müthiş zehirli bir akrebe sokturmuş, akrep bu müddet sonra ölmüş:

İmamı Azam: “Sadakai Resûlullah” demiş... diye kitaplarda yazar.

Bu ne demektir?

“Âlimin ilmi, akıl hududunun bittiği ilimsizlik ilmidir. Bir nevi ilmin cehlidir”...

Bu cümleyi biz uydurmadık.

Söyleyen söylemiş.

Asıl hikmet buradaki cehilde gizlidir.

Yukardaki hadîsin ifade ettiği mânâ da budur...

“Âlimin kanı zehirlidir.” demek ne ifade ediyor.

Akrebin zehiri de hakiki müthiş bir zehirdir.

Hakikat olan bu zehir, aslen zehir olmayan kan ne zehridir.

Fakat ortada olmuş bir olay vardır.

Burada mecazî mânâ aramak Sünnetullahda cari değişmeyen kanunlara mugayirdir.

O hâlde bu nedir?

Hazreti Ömer’in halifelîği sırasında Bizansdan gelen müthiş zehiri içtiği ve birşey olmadığı da rivâyet edilmektedir.

Şimdi düşünmek size düşüyor.

Ebu Hanife’ye birşey olmaması akrebin zehirinden, aynı zamanda akrebin ölmesi ise o da şaşırtıcıdır.

Akrebin zehiri kendine birşey yapmıyor.

Amma akrep intihar edeceği zaman kendi kendini sokar ve ölür.

İnsanların kendi kendini nasıl soktuğunu cemiyetlere bakarak öğrenebilirsin...
Sözümüz o kadar...

10.11.1983

Tayy : Bükmek, sarmak, dürmek. * Kaldırmak. * Geçmek. * Açmak. * Çıkarmak. Bir haberi ketmetmek. Kasten açtırmak. * Atlama, üzerinden geçme.

Tayy-i mekân :Mekânı ortadan kaldırmak. Bir şahsın bir anda muhtelif yerlerde görünmesi.

Abid-Abd : Kul, köle, Allah'ın kulu. Mahluk, insan. Hizmetçi. (Hür'ün zıddı). "Abd kelimesi Allah'ın bazı isimleriyle birleştirilerek erkek isimleri meydana getirilir. Abdullah (Allah'ın kulu). Abdulbâki (Ebedi olan Allah'ın kulu) gibi. Bu isimleri taşıyan insanlar buna lââyık olmaya çalışmalıdırlar."

Tayy-i Zaman : Zamanı ortadan kaldırmak. Çok uzun bir zamanı pek kısa olarak görmek ve yaşamak. Meselâ: Kur'an-ı Kerimde beyan edilen "Ashab-ı Kehf" mağarada 309 sene kaldıkları halde, kendileri yarım gün veya bir gün kadar kaldıklarını söylemişlerdir. (Bak: Bast-ı zaman)

Cür'et : Yiğitlik, cesaret. Korkmayarak ileri atılmak

Müteallik : Alâkalı.

Himmet : Kalbin bütün kuvveti ile Cenab-ı Hakk'a ve sâir mukaddesata yönelmesi. Kalb isteği ile gösterilen ciddi gayret. * Allah indinde makbul ve mübârek bir kimsenin mânevi yardımını ile birisini koruması, yardım etmesi. * Tabîî şevk ve meyil ve heves. * Lütuf, yardım. (Bak: Mahiyet) Himmet kelimesinin çok geçtiği bir ders:

Vâki' : Olan, düşen, konan. Mevcud ve var olan. * Geçmiş olan, geçen.

Seyyal : Akıcı şey, su gibi sıvı olup akan. Çokça akan su. * Yer değiştiren her şey.

Lâtif : Mülâyim. Yumuşak. Nâzik. Mütenasib. * Güzel. Şirin. Küçük ve hoş giden. * Cisimle alâkası olmayan. Göze görünmeyen. * Çok lutf edici. * Derin, gizli.

Vâsi' : (Vasia) Geniş, enli. Bol. Engin. Meydanlı. * Her ihtiyacı olana vergisi kâfi ve bol bol ihsan eden. İlmi cümle eşyayı muhit, rızkı bütün mahlukata şâmil ve rahmeti bütün şeyleri kaplamış olan ALLAH (C.C.)

ALLAH'I İDRAK ETTİREN, HAKİKATLERİ ORTAYA KOYAN MANÂYI LÂFZA ÇEVİREN RUHTUR

Ruhu maddede şekillendiren, cesedi ruhun oturmasına elverişli hâle koyan CAN'dır. Bütün kâinattaki, intizamlı işleme de candır.

Can fânidir.

Ruh fâni değildir.

Ruh ALLAH'ın yaktığı bir lem'adır.
HAKK'ın yaktığı bâkidir.

Ruhun emrine cesedi almak gerek.
Rüyada cesed ruhun emrindedir.
Ondan ötürü insan uyanık iken yapamadığı işleri yapar, uçar, suda yürür, acı duymaz.
Bu kudret:
“Velekad kerremnâ benî âdeme”
Verilen keremin, kerametın, ruhun kuvvetidir.
Bundan dolayı melekler insanın âdemiyyet tarafına secde ettiler...

İmkân âleminde iken, âdemiyyet hamulesiyle görünen insan velîlik mertebesindedir.
Ziyâ, elektrik saniyede 300.000 Km. sürattedir.
Ruhun ise “A” kadar fazladır.
Cesedi ruhun emrine aldığı dakikada mesafe mefhumu ortadan kalkar.

Sesin sürati, saniyede 350 metredir.
Ses elektriğin emrine girdiği zaman sürati elektrik süratine çıkar.
O zaman, o sesi kulak almaz.
Hususi cihaz lâzımdır.
Nasıl ki radyo dalgalarında ses, renk, sûret var fakat ne görüyor, ne işitiyoruz, ancak makinada mümkün oluyor.

Buradan uzağa ses gönderip konuşmak, sûret göndermek veya ceseden bulunmakla tayy-i mekân mümkün olur.
Uzaktan konuşulur.
Görüşülür.
Görünülür.
Fakat kimse ne görür, ne duyar ne işitir.

Rüyada:
Renk var.
Ses var.
Konuşma var.
Ağlama var.
Harb ve kavga var.
Uçma var.
Su üzerinde yürüme var.
Hayvanlarla konuşma var.
Fakat:
Koku yoktur.
Gölge yoktur.
Küfretmek yoktur.
Acı duymak yoktur.
Bir de:
Söyleyemiyeceğim birşey yoktur.
Yine söyleyemiyeceğim birşey vardır.
Bunları iyi anla!..

Rüyada hâkim olan Ruhtur.
Cesed Ruhun emrindedir. Rüyada...
Sen uyanırken cesedi Ruhun emrine al!..

Nasıl alınır mesele burada:
O zaman Tayy-i Mekân, Tayy-i Ses, Tayy-i Sûret nasıl yapılır öğrenirsin ve yaparsın da.
Amma kolay değil, amma târif kolay...

İstedğin zaman rüya görmek mümkün değil biliyorsun.
Otomobil kullanmak da öyledir.
Cesedin bütün hareketlerini Ruhun emrine aldığın zaman şoför olursun.
Amma her şoför değil, kaza yapmamak lâzımdır...

Cesedi Ruhun emrine almakta:
Bir secde âyeti vardır.
Onunla mümkün olabilir.
O anda melek sırrına erer insan.

1 - Bir secde âyeti vardır.

2- İlâhi esmâların bir kısmı imkân âleminde câridir.
Bir kısmı da kudret âleminde câridir.
Diğer bir kısmı da her iki kudret ve imkân âleminde câridir.

Bu esmâların yardımıyla, kudret âleminde câri esmâ ile imkân âlemindeki esmâya tesir ederek cesedi hemen Ruh emrine almak lâzımdır.

Cesedi Ruhun emrine alan:

- 1- Kudret âleminde câri esmâlar yardımıyla Ruh, imkân âleminde her yere gider tesir eder.
- 2- İmkân âleminde câri esmâlar yardımıyla ses gönderir, başka yerde görünür.
- 3- Her iki âlemin de câri esmâlar yardımıyla tayy-i mekân yaparlar. Bunlar tasarruf sahibidirler.

Uzaya gitmek için, uzay fiziği, uzay kimyası, uzay mekaniği bulundu.
Tabii kanunların dışında başka kanunlar hesap edildi tetkik edildi.
Hattâ havasız yerde uzayda yürüdü insanoğlu...

Bunlar tabiatta câri kanunlara dayanarak bulundu.
Arşimet, kanununu buldu.
Newton, cazibe kanununu buldu.
Galile, dünya dönüyor dedi.
Fakat bu kanunlar onlardan evvel de vardı sonra da vardı.

İnsan cesedi ile Ruhu arasındaki kanunlar da böyledir.
Onları bulup ortaya çıkarmak gerekir.
RUH, CESED, CAN, NEFİS:

Bu kelimeler târifdir.

Bunlar arasındaki kanunları bulmak, onları kullanmak hünerine varmak, kelimelere bağlanmak lâzımdır...

Bu iş lâf ile târif edilemez, adamını bulursan o seni hazırlar, yavaş yavaş yetiştirir.

Sabır içinde birşey beklemeden teslim olacaksın.

Sendeki kabiliyetler haberin olmadan ortaya çıkar.

Bunu yapabilecek kim ise, senin samimi olup olmadığını, sabrını ölçer, tartar kendi terazisi ile...

Kibrini yok eder.

Seni haberin olmadan tetkik eder, imtihan eder.

Hareketlerindeki konuşmandaki doğruluğu ölçer, bazı devam edilecek âyetler esmâlar tavsiye eder.

Bunlar zikir değildir.

Ruhun cesede hâkim olması içindir.

Zamanını o bilir.

Küçük riyazet tavsiye eder.

Seni samimi bulursa mihnete, acıya, yoksulluğa, çileye alıştırır, sabra ulaştırır.

Belki az bir zamanda, belki seneler ister, senin kabiliyet ve samimiyetin buna en büyük âmildir.

Seni cemiyet içinde farkına varmadığın bir çileye sokar, haberin olmadan da arbâine sokar.

Dış halvete alır, sonra hakiki halvete alır.

Ruhla cesed arasına giren nefsinin “himmet-i sagir” ile yok eder. Ve birgün bakarsın seni hakiki halvete alır...

Seni bazı herkesin bilmediği kimselerle tanıştırır, ondan sonra seni salıverir, gidersin artık, bildiğin gibi yürü der.

Fakat senden artık uzaklaşır, uzaktan seni tasarruf ve velâyet gözü ile takibeder, korur, yanına yanaştırmaz.

Bazen ikaz için değişik şekilde rüyana girer.

Dediklerinden, tavsiyelerinden, yap dediği şeyleri aksatma, ihmâl etme, bu öyle bir şeydir ki bir anda yuvarlanırsın...

Bu yuvarlanmada bir günah yoktur, tamiri mümkün olmayan bir iflâs vardır...

Yukarıda yazdığım sözleri Rahmetullahı aleyh Hocam söylemişti, hilaf yoktur.

Bunları anlattıktan sonra:

Bana Hocam söylemişti yıllarca evvel:

“Seni artık ancak ben görebilirim başkası göremez”

“Niçin?” der gibi, mübârek gözlerine baktım.

Gülerek bana:

“Sen görünmezsin de ondan” demişti.

Hocam: “Görünmek istiyorum”

“Sırası gelince görün!” dedi.

Yıllar geçti,

Dünya değişti.

Hocam göç etti.

Ne var ne yok ufukta kayboldu, perdelendi...

Ben öğüt tutarım Hocamı kırmak da aklımdan geçmez, onun için senelerdir karalamalar yaptım, istiyenler okusun diye.

15.7.1984 Pazar

Himmet-i sagir : Küçük himmet.

Himmet : Kalbin bütün kuvveti ile Cenab-ı Hakk'a ve sâir mukaddesata yönelmesi. Kalb isteği ile gösterilen ciddi gayret. * Allah indinde makbul ve mübârek bir kimsenin mânevi yardımını ile birisini koruması, yardım etmesi. * Tabîî şevk ve meyil ve heves. * Lütuf, yardım

Arbâine : Kırk. Kırk gün devam eden kara kış, çile.

SECDE ÂYETLERİ

Bu mühim bir hikmet ve ruhun cesede hakimiyetine kavuşmak sırlarından birini taşır. Kur'ân-ı Kerimde secde âyetleri vardır.

Bu secdeler niçindir?

Hikmeti nedir?

Okuyan işiten herkese secde emrolunmuştur, farzdır.

14 yerde secde âyeti vardır.

Niçin 14 dür?

Bunun da hikmeti ve mahiyetini anladıktan sonra bu adedin niçin 14 olduğu anlaşılır.

Secde olan âyetlerin mânâlarında, gizli, büyük, ledünnî sırlar vardır.

Mânâ itibarıyla sırrın anlaşılması mümkün değildir.

Tevrat, İncil, Zebur'da böyle secdeler yoktur.

Secde âyetlerinin mânâ ve meallerini tesbit ederek biraz belki anlayabileceğiniz kadar açıklamaya çalışalım...

Bunda:

“Söylenemezler” kadrosundan lâflar da vardır.

Secde âyetlerinin nüzullerinde : Ay, Gün, Sabah, Öğle, Akşam, Gece, Gök, Ayının hilâli, Dolunay ve küçülmeye başladığı zamanlarla ve aynı zamanda gece yarısından sonra “Süreyya” yıldızının tam görüldüğü saatler ki teheccüd vaktidir.

Bunlarla da nüzul alâkalıdır

Süreyya 7 yıldızdır.

Gece yarısından sonra kuzey doğuda görünür.

Son iki parlak yıldızlar tam tepeye geldiği zaman sabah namazı vakti geliyor demektir.

O zaman arkadan bir yıldız görünür.

Meşhur yıldızımızdır.

Resûlden evvelki peygamberler, bu yıldıza doğru “salât” ellerini kaldırarak dua ederlerdi.

Seher vaktindeki meşhur yıldızımız budur.

Biliyoruz.

Uzun uzadıya bahsetmiştik.

Secde âyetlerinin nüzulleri zamanında burçlarının da, bazı sırlara bağlı görünüşleri vardır.

“Vessemâi zâtil bürûc” âyet...

Bir secde âyeti vardır.

O doğrudan doğruya kâinatda ne varsa hepsinin birden, senede muayyen bir zamanda bir defa yaratılışlarına karşı bilmeden şükür secdesi vardır.

O secde âyeti onu haykırmaktadır.

“Yıldızların mevkilerine yemin ederim.”

“Sabah yıldızına kasem olsun.”

“O geceye kasem olsun ki...”

Daha pekçok ALLAH’ın “kasem”i vardır.

Bu ne demektir?

Evvelce bahsetmiştik...

Hacc Sûresinde secde âyetinde :

“Göklerde, yerlerde ne varsa, semâvât, arz, şems, kamer, nücum, dağlar, ağaçlar, hayvanlar, “birçok” insanlar secdededirler” mealindeki âyetde ALLAH’ın kasemi aşikârdır.

Kur’ânda :

Yıldız cemi olarak ifade edilir “Nücum”, Müfred olarak “necm” çemen mânâsınadır.

Kur’ânda:

Seyyare. Seyyarat. Kevkep. Kevakip.

“Mevakiil nü-cum”

Yıldızların mevkileri.

Burada derin bir mânâ gizlidir.

Bu mevkilere de ALLAH'ın, yemini kasemi vardır.

Buradaki “kasem” kelimesi:

“Bu benim işimdir. Doğrudur. Siz de doğrulayın!” demektir.

Hâşâ.

Böyle bir şey yoktur.

O halde kasemdeki sır başkadır.

Onu anlamaya çalış istersen.

Düşünme!

Fikir yürütme!

Aklı zorlamadan, zedelemekten...

ALLAH'ın verdiği akıl da hududludur.

Bu, kasem içinde gizlidir.

Bunu anlarsan bütün kudreti sendedir.

O zaman kullana bilirsin.

Ne demek istediğimizi anlamaya uğraş.

“Çalış!” demiyoruz dikkat et!

Uğraş mak başkadır, çalışmak başkadır...

Dikkat edilirse:

Bütün secde âyetleri, Mekke'de inen sûreler ve âyetlerdedir.

Secde âyetleri:

A'raf : 206. âyet Mekke'de.

Ra'd : 15. âyet Mekke'de.

Nahl : 49 âyet Mekke'de.

İsrâ : 107 âyet Mekke’de.

Meryem : 58 âyet Mekke’de.

Hacc : 18 âyet Mekke’de.

(Bu âyette, göklerde yerde ne varsa: Semâvât, arz, şems, kamer, yıldızlar, dağlar, ağaçlar..)

Hacc : 77 âyet Mekke’de.

Furkan : 60 âyet Mekke’de.

Secde : 15 âyet Mekke’de.

Sa’d : 24 âyet Mekke’de.

Fussilet : 37 âyet Mekke’de.

Necm : 62 âyet Mekke’de.

İnşikak : 21 âyet Mekke’de.

Alak : 19 âyet Mekke’de.

Tilâvet secdesi :

Bu âyetlerdeki âyetleri duyan kulağa, söyleyen ağza farzdır.

(Es Semi’ ile de ruha farzdır.)

İbadet secdesi :

Ruh ve cesede farzdır.

En kıymetli secdedir.

İçinde rıza-yı ilâhi gizlidir.

“Rıza-yı ilâhi” nedir?

Onu ilk defa öğren bil.

Tâhiyyat secdesi :

İnsanın aslına, âdemiyyetine ta’zimdir.

Şükür secdesi :

Er RAHÎM El GANÎ esmalarına ta’zimdir ve cesede farzdır.

Ruha değil..

Sehiv secdesi :

Nefsin tevbesi ve hatanın tamiri içindir. Fiilîdir. Vacibdir.

Sırr secdesi :

Sırdır.

Hiçlik secdesi :

Halvette öğretilir. Halvet secdesidir.

14.04.1982 Çarşamba

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ

“Vessemâi zatîlbüruci. : O burçlara sahip gök yüzüne,” (Bürûc 85/1)

فَلَا أُفْسِمُ بِمَوَاقِعِ النُّجُومِ

“Fela uksimu bimevaki'innucumi. : Hayır! Yıldızların yerlerine yemin ederim ki,” (vâkıa 56/75)

وَالْقَمَرِ وَالنُّجُومِ وَالْجِبَالِ وَالشَّجَرِ وَالْدَّوَابِّ وَكَثِيرٍ مِّنَ أَلَمٍ تَرَى أَنَّ اللَّهَ يَسْجُدُ لَهُ مَن فِي السَّمَاوَاتِ وَمَن فِي الْأَرْضِ وَالشَّمْسُ
النَّاسِ وَكَثِيرٌ حَقٌّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ وَمَن يُهِنِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن مُّكْرِمٍ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ

“E lem tera ennellahe yescüdü lehu men fis semavati ve men fil erdi veş şemsü vel kameru
ven nücumü vel cibalü veş şeceru ved devabbü ve kesirum minen nas... : Görmez misin ki,
göklerde olanlar ve yerde olanlar, güneş, ay, yıldızlar, dağlar, ağaçlar, hayvanlar ve
insanların birçoğu ALLAH'a secde ediyor;” (Hacc 22/18)

Tilavet : Okumak. Takib etmek, arkasına düşmek.

Tâhiyyat : Selâmlar. Duâlar. Manevî hayat hediyeleri. Tezahürat-ı hayatiye. * Mâlikiyet,
beka ve mülk. (Bak: Et-tahiyyatü)

Sehiv : Hata, yanlış, yanılma.

CEMÂL-İ MUTLAK

CEMÂL : Zâhiri ve bâtını güzellik

CEMiL : Maddî ve mânevî güzel

“Ennallaha cemil yühibbul cemâl : ALLAH cemâldir, cemâli sever.”

Cemâl: Lütuf ile tezahürü.

Cenab-ı ALLAH'ın cemâli yani güzelliği; bir sonsuz ölçü ve kavramı olmayan bir güzeldir,
olarak târif edebiliriz.

Cenab-ı HAKK kendi bu güzellikleri ile süslediği insana, kendisini zikretmesini emretmiştir.

Bir menekşe çiçeği tohumunda renk yoktur.

Koku, dal, budak, yaprak hiç birşey yoktur.

İşte bu tohum intaş edip kendisi kaybolduktan sonra, yeşil ve muhtelif renklerle güzel çiçek
hâlinde kokulu görünmesi, anlamadığımız tohumun içinden çıkmıştır.

Ondan gelmiştir.

O hâlde tohumda cemâl vardır.
Çiçek açıp tohum kaybolduğu zaman çiçek cemildir. Güzeldir.

Zikirde hedef mutlak cemâlin sahibi ALLAH'dır.
O hâlde zikredici de kendisidir.
“Lâ ilâhe illallah”,
ALLAH lâfızları ve söylenen kelimeler zikre yani zikretmeye âlettir.
Yani hakiki zikre girebilmek müsadesidir.

“Zikir”;
Bunlardan sonra kalble husule gelen bir hâlet vardır ki zikir işte odur. Mahlûkların haddine mi düşmüş onu zikredebilsin.

“VELE ZIKRULLAHİ EKBER”
“En büyük zikir ALLAH'ın zikridir.”
O zikre girebilmek için ancak, sükûn olmayan kâinatdakî titreşim ki tesbihatdır, o tesbihata girmek gerekir.

1227 senesinde vefat eden Ümmî Sinan ve Şaban-ı Velî'ye bağlı Şeyh Mustafa Zekâî bunu şu dört mısradan anlatmıştır.

- 1- Yâ Resûlallah, Cemâlin kulhuvallahu ahad
- 2- Kütbolunmuş levhi ruhsarında Allahussamed
- 3- Lemyelid zâtın, velemyuled sıfatın vafıdır.
- 4- N'ola şanında denilse lemyekün küfüven ahad

Bunları anlamak için:
Bir iki lâkırdı söyleyeceğiz.
Bunları, tepinmezsen, vır vır etmezsen anlarsın.

- 1- Halifenin kesesinden zekât verilmez
- 2- Garibe bir selâm bin altın değer
- 3- Ismarlama hacc “hacc” olmaz

Münakaşaya girme!
Bizi dinle!
Bu böyledir.
“Aklınla köprüyü arayıncaya kadar, deli suyu geçer!”
Sakın yemin etme!
Yemin yalanın tokmağıdır.

CELÂL: Nihâyet derecede azamet, sonsuz büyüklük.
ZÜ'L-CELÂL: Celâl sahibi.
Sonradan kazanılma değil.
Aslında var.

Celâl: Kahır ile tezahürü.
Bu tezahürü görenin durumuna göredir.

Pınar başında olan suyu su olarak görür, bilir.
Çölde yanan, suya başka türlü bakar ve görür.
Bunun gibi...

Görmede ziyâya ihtiyaç vardır.
Rüyada buna ihtiyaç yoktur.
A'ma görmez, fakat rüya görür.

Rüyada renk, ses vardır, gölge yoktur.
Rüyada kavga, harb vardır. Fakat küfür yoktur.

Bunları akıl ile kurcalarsan birçok hâll edilemeyen meseleler ortaya çıkar. Uyandıktan sonra gördüklerin, işittiklerin hafızaya nakşedilmiştir.

Bunları anlatırsın.

Bazı rüyalar evvelden haber vericidir, çıkar.

Bazıları başka şekillere bürünür, anlayamayız.

Tahminler yaparlar.

Bu ise hakikatleri parçalamaktır.

Kâinatta her şeyde bir mükemmeliyet vardır.
Görünür görünmez bir asâlet ve büyüklük mevcuttur.
Işık süratiyle ölçülemeyen sonsuz kâinatdaki azamet ve intizam...

Aklın kavrayamayacağı uzaklıklarda milyarlarca dünyalar, yıldızlar dönüşüyor.
Şaşmadan herşey ALLAH'ı tesbih ediyor.
İşte bu azamet ALLAH'ın celâlidir...

Herşeyi, akli örselemeden, incitmeden, okşayarak üflersek celâl sıfatının derin mânâsını İsra süresindeki su âyetle anlatabiliriz.
“Yedi gök, yeryüzü ve bunların içindekiler (yani sonsuz namütenahi kâinat demek) Ve yüce ALLAH'ı tesbih edip durmaktadırlar. Varlıkta hiç birşey yoktur ki ALLAH'ı hamd ile tesbih edip durmasın. Fakat siz onların tesbihlerini anlayamazsınız.”
3.9.1982, Pazar

İntaş : (Tohum) toprakta çimlenme.

رُ اللّٰهُ اَكْبَرُ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ اِنَّ اَوْحٰى اِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَاَقِمِ الصَّلَاةَ اِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهٰى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذٰلِكَ
“Ütlü ma uhiye ileyke minel kitabi ve ekimis salah innes salate تنها anil fahşai vel münker ve lezikrullahi ekber vALLAHü ya'lemü ma tasneun : (Resûlüm!) Sana vahyedilen Kitab'ı oku ve namazı kıl. Muhakkak ki, namaz, hayâsızlıktan ve kötülükten alıkoyar. ALLAH'ı anmak elbette (ibadetlerin) en büyüğüdür. ALLAH yaptıklarınızı bilir.” (Ankebût 29/45)

تَفْقَهُوْنَ تَسْبِيْحَهُمْ اِنَّهٗ كَانَ حَلِيْمًا غَفُوْرًا تَسْبِيْحٌ لّٰهُ السَّمَاوَاتِ السَّبْعُ وَالْاَرْضُ وَمَنْ فِيْهِنَّ وَاِنْ مِّنْ شَيْءٍ اِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهٖ وَلٰكِنْ لَا
“Tüsebbihu lehüs semavatüs seb'u vel erdu ve men fihinn ve im min şey'in illa yüsebbihu bi hamdihi ve lakil la tefkahune tesbihahüm innehu kane halimen ğafura : Yedi gök, yer ve bunlarda bulunan herkes O'nu tesbih eder. O'nu övgü ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur. Ne var ki siz, onların tesbihini anlamazsınız. O, halîmdir, bağışlayıcıdır” (İsrâ 17/44)

VELÂYET

Bölüm I

Hacı Bektaş-ı Velî'nin vefatlarında, Hacı Bayram-ı Velî 14-15 yaşlarında idiler.
Hacı Bayram-ı Velî'nin vefatlarında, Hacı Şaban-ı Velî 12-13 yaşlarında idi.
Hacı Bektaş-ı Velî evlenmemiştir.
Hacı Şaban-ı Velî evlenmemiştir.
Bunların niçinleri vardır.
Onu ara bul!
Bu küçük kitabı okurken, elinde film makinası ile rüyada resim çekmeye kalkma!..
Rüyada gölge yoktur, koku yoktur, küfretmek yoktur.
Bunları biliyor musun?
Nereden bileceksin...

Güneş, elmaya ve bibere aynı şekilde vurur.
Elma kızarınca tatlılaşır.
Biber kızarınca acılaşır.
Herkes elmaya koşar.
Bibere koşan çok azdır.
Elma yiyene kimse birsey söylemez.
Biber yiyene yüzlerce söz söylerler.
Tatlılık ve acılık hep güneşin ışıkları ile oluyorsa da aralarındaki fark yani acılık ve tatlılık güneşten değil kendilerindendir.

İşte biz bu “kendilerindendir” nedir onu anlatıyoruz...

Bölüm II

Mutlak hakikat ALLAH'dır.
Herşey, ne varsa O'ndandır...
Fakat hiçbir şey O değildir.
Kudretini gösterdi “RABB” oldu.
Göründü tasdik edildi “HAKK” oldu.
Bu lâfları anlarsan oku bu sayfaları...
Anlayamazsan bırak okumayı HAKK için...

Kendi kendine şöyle bir söz ver de ondan sonra oku...
Zira insanlar tutmamak için söz verirler.
Bu söz bir vaaddir.
Vaad etmek çok tehlikeli bir iştir.
Bu gibi işlerde insan “ALLAH” ile arada hicab olmadan temasdadır. Kat'iyyen bu lafı unutmama!

En iyisi vaad etmemektir.
insanda tecellî eden ilâhi kudretler “RABB” dır.
Bunları ALLAH'ın kudreti olduğunu bilmek ve tasdik etmek “HAKK” dır.
O da HAKK'ın tecellî kudretidir.

Bu kudret ref' oldu mu canlılık ortadan kalkar.
İnsan fânidir demektir.
Onun için:
“RABB, HAKK ne demektir?”
Bunu öğren!..

Bölüm III

Anadolu'da:
Hacılık ve velîliklerini hayatda iken aşıkâra vuran ve ilân eden üç büyük mânevî güneş var:

Hacı Bektaş-ı Velî,
Hacı Bayram-ı Velî,
Hacı Şaban-ı Velî.

Bu merkezler Anadolu'nun mânevî gücünün menba'larıdır.
Onların yetiştirdiği büyüklerin mânevî kudret ve duaları ile duruyoruz. Duracağız da...
Kabirlerini ziyâret ediniz.
Oradan arşa yükselen pencereler görebilirsiniz.
Eğer kalb gözünüz açık ise...

“Buralara turist zihniyeti ile gidilmez. Bunu bilin!..”
“Kendi kendinize çarpılırsınız...”
Boş taraflarınızı onların haykırdığı “ALLAH!” ile doldurunuz.
Ruhaniyet-i Resûlullah ile yıkayınız!
Ehl-i Beyt aşkı ile ki tek bir vücud olmaya gayret ediniz!
O zaman ne ölür, ne kurur, ne yıkılırsınız...
Ehl-i Beyt, Hz. Fatıma'dır.
Hz. Fatıma'dan sonra nübüvvet bitmiştir.

Resûlü Ekrem'de bir risâlet, bir de nübüvvet vardır.

PEYGAMBER : Farsçadır.
Kitabı olsun olmasın.
Cenab-ı ALLAH'ın emirlerini, nehiylerini tebliği memuriyeti mânevîsi ile, taraf-ı ilâhiden gösterilen zât-ı şerif...
Taraf-ı ilâhiyeden kullara tebliği ahkâm eden zâtı şerif...
Kitabı olmayabilir.

RESÛL : Elçi. ALLAH tarafından kitap ile gönderilen zât-ı şerif...

RİSÂLET: Resûllük, peygamberlik.
ALLAH izni ile kendisine verilen vazifenin makamı.
HAKK nûrunun, kudretinin, güçlerinin hakikatini bildiren, Resûlde tecellî eden makam...

NÜBÜVVET : Cesedleri bu nûrun ma'kesi olan mekândaki varlığı kul olarak “Nebîlik” bu nûrun icablarını izhar ve tebliğ ettikleri müddet...
Nübüvvet dünyadan çekildikten sonra sona erer.

Ruhları her iki lamekân ile mekânı, kelâm ile birleştiren HAKK nûrunun ma'kesi ALLAH'ın elçisi olması, bu bâkidir.

EHLİBEYT : “Fatıma, Ali, Hasan, Hüseyin”.

Resûlü Ekrem'in zevceleri de Ehl-i Beyt kabul edilir.

Bir de Selman için:

“Selman” da Ehl-i Beyt'imdendir!” buyurmuşlardır.

“Selman Ehl-i Beyt'imdendir!” dememişlerdir.

O da “El Selman” harf-i târif ile söylemişlerdir.

Teberrükendir.

Bu dörtten türeyenler, torunlar, şerif ve seyyiddirler.

Hız. Fatıma'dan sonra Hız. Ali'nin evlendiği hanımlardan olanlar Ehl-i Beyt değildirler.

Hasan ve Hüseyin'in çocukları da Ehl-i Beyt değildirler.

Öyle kabul edilirse de doğru değildir.

O tâhir sülâlenin evlâtları torunlarıdır.

Ehl-i Beyt'e düşman olanların bunu düşmanlık olarak devam ettirmek için hakikat gibi göstermeleridir.

Yahudi parmağı vardır.

Amma, sülâleden gelenlere hürmet göstermek her müslümanın efendilik borcudur.

Bilir misin?

“Resûlullah Bey!” demeyiz.

“Resûlullah efendimiz!” deriz aha bu efendiliği düşün...

Nübüvvet sülâle işi değildir.

Resûlü Ekrem'den sonra nübüvvet, izn-i ilâhi ile “Velâyet” şeklinde tecellî etmiştir.

Fatıma'nın irtihalinden sonra Hız. Ali'de muayyen miktarda, büyük velîlerde, Resûl'ün ruhaniyeti ile tecellî ederek görünür.

Bu ruhanî görüntüden hissemend olabilen muhterem zevata VELÎ ismi verirler.

Fakat VELÂYET makamı verilmez.

Bunlarda velâyet makamı sızıntısı olan keramet vâki' olabilir.

Bu da derece derecedir.

En bariz keramet velâyet makamına sahip olanlarda görülür.

Her devirde Velî vardır.

Velâyet makamı da bugün kimdedir belli değildir.

Gavsı Geylanî, Rifaî, Bedevî, Dissukî, Şaban-ı Velî, bunlarda velâyet makamı vardır.

Şaban-ı Velî'den sonra belli değildir.

Şaban-ı Velî'ye son demlerinde o zamanların velîleri ve müridan sormuşlar:

“Postu kime bırakıyorsunuz?”

“Post sahibini bulur!” buyurmuşlardır.

RİSÂLET:

ALLAH'ın emirlerini bildirmek, nübüvvet, nebîliktir.

Resûlü Ekrem'den sonra risâleti temsil edecek seçim ile olur.

Devleti idare eden şahısdır.
Ona halife derler.
Nübüvvet halifelîği ise ALLAH tarafından verilir.
Resûlü Ekrem'den sonra nübüvvet bitmiştir.
Bunun ruhaniyeti devam eder.
Ehl-i Beyt'e bağlı bir islâm ALLAH'ın emirlerini harfiyen yerine getirmek mecburiyetindedir.
Aksi vârid değildir.
Merduddur.

Velâyet, nübüvvet, aynı nûrdandır.
Enbiyanın vücudunda bu nûr tulûğ ettiği zaman nübüvvet denir.
Ve enbiyaya bunun izharı farzdır.
Mecburidir.
Evliyânın vücudunda tülûğ ettiği zaman velâyet olur.
Fakat bu gizlidir.
Gizli tutulması farzdır.
Eğer dışarı biraz çıkarsa o zaman bulunduğu memleketi terk icab eder.
Bu gibi kimseler tasarruf sahibidir.

Bugünkü asırda Muhiddin Arabî'nin ve Hacı Şaban-ı Velî'nin velâyeti devam etmektedir.
Hacı Bektaş-ı Velî ve Hacı Bayram-ı Velî'nin velâyeti bitmiştir. Ruhaniyetleri devam ediyor.

Velâyetin bitmesi ve bazılarının devam etmesi büyük bir hikmettir.
Hayatda iken velâyet sahibi olanda "Tasarruf" mevcuttur.
Mekân âleminden çekildiği zaman tasarrufu ancak ona kalben Rabîta kuranlara manen tasarruf edebilirler.

"Rabît, irtibat, rabtiye, rabîta: Ne demektir?
Cesedde irade dahilinde olan hareketleri sükûna getirerek, gayr-i iradî hareketleri düşünmemek, nefsanî arzuları terk.
Bunlardan sonra akıl ile ruhî duygulan bağdaştırarak- Göz, Kulak, Nems, Zaika, Semî' hepsini birleştirerek bir yere bir an için bağlanmak.
Rabîta budur".

Bunlara bid'at olan adaklarla yanaşmak isteyenler gâfillerdir.
Bir netice alamayacakları gibi onlarla bilmeden alay etmiş olurlar ki bu hâl, bilmeden insanı küfre götürür.
Yaptığı hareketten birşey elde edemediği zaman onları yalancı durumuna sokmuş olurlar.
Ancak bunlardan Resûle bağlılık derecesini herkes bilmediği bir dereceye yükseltebilirlerse Resûl'ün ruhaniyetinden o Velî vasıtası ile fayda görürler.

Hayatda bulunanlarda "Velâyet ve tasarruf" izharı menn edilmiştir.
Ancak küçük gibi görünen keramet sûretinde tecellî edebilir.

Keramet:
Resûlü Ekrem'in ruhaniyetinin devam ettiğini isbat ve ifade eden en büyük delildir.

Bu kudretle:

Burada iken başka yerde görünmek.

Başka yerde iken burada görünmek,

Uzaktan teveccüh ile başka bir yerdeki her ne ise ona tesir etmek.

Aynı yerde iken ceseden veya ruhen tasarruf ederek himmet vermek.

Derdini ALLAH'dan başka kimsenin bilmemesi lâzımdır.

Sessiz yalvarma, yalvarmanı melek bile duymasın!..

Geceleri "DEYYÂN" ile, gündüzleri "SETTÂR" ile bulun!

Buzlu cam arkasından söz söylemek iceridekini bilmeden lâkırdı etmek, insan için ruhaniyet-i Resûllullah'ı zedeler.

O zaman ALLAH'ın kanunu da insanı zedeler.

Bunu unutma!..

Aman yalvarırım. Dikkat et!..

Bilmeden yapmaktan, yapmamak daha hayırlıdır.

Sözlere kapılma!..

İnsan en güzel sûrette yaratılmıştır.

"Ahseni takvim" kendi kendini zedeleme, örseleme!..

Böyle şeyleri örslemek küfürdür, isyandır.

Hesabı vardır.

Bu hesap dünyada başlar.

Farkında değilsin.

Birçok şekillerde tecellî eder.

Nasıl ki insanlar genç iken ateş gibidirler:

İhtiyarladıkça bunlar ortaya kül gibi çıkar.

Zedeleden, bilmeden yapmamak hata da olsa, Cenab-ı HAKK onları bir tövbe ile afvedeceğini bildirmiştir.

Zira herkese dünyada GAFÛR ve RAHÎM olduğunu, âyetleri ile ilân ediyor. Başka bir kişinin üstüne basıp yükselmek isteme!..

Yanlış olan bir işden kurtulmak kolay, fakat o yanlış düzeltmek gerek.

Sen bilir misin?

"Sevda ile karasevda" derler, arasında ancak bir renk farkı vardır.

ALLAH'ı yarattığı şeylerle isbata kalkma!

ALLAH'ın yarattığı şeylerde ALLAH'ın kudretini görmeye çalış!

ALLAH'ı isbata kalkmak şüphe etmenin tam kendisidir.

Aklın eremedigini, akla sokmaya çalışmak da akla hakaret olur.

O da sana ALLAH'ın bahsettiği en büyük nimettir.

Nimetleri düşün! Tetkik et!

Azamet ve kudreti gör de secdeye kapan!

Aklı, ALLAH bunun için vermiştir...

Bu gibi işlerle uğraşmakda haberin olmadan ALLAH'ın varlığını isbat etmiş oluyorsun.

Olmayan birşey hakkında şüpheyne düşmek onun mevcut olduğunun delilidir.

Şüpheden gittiği zaman buldum buldum diye secdeye kapanmak kıymet ifade etmez.

Namütenahi kâinatda ALLAH'ın yarattığı her şeyde değişmeyen bir kanun vardır.
Kimya, Fizik, Matematik, Atom ilmi hepsi ALLAH'ın halkettiği herşeyde cari kanunlardır.
Bunları ele alıp da bunlarla tekrar yaratana isbata kalkmak küfürdür.
Kimi kime isbat ediyorsun?..
Bunları görüp anlayarak ALLAH'ın kudretinin sonsuz olduğunu, ona secdeye vararak tebcil
etmekte hüner vardır, insana ve hakiki kula bu yaraşır.

Onun için Velâyet makamı vardır.
Buna sahip ALLAH'ın kulları da vardır.
Tasarruf sahibidirler.
Tasarruf başka birşeydir.
Her Velîde yoktur.
Gürültülü lâflara bakma...
Böyledir.

Velâyet makamı tekdir.
Aynı asırda, devirde muhtelif velâyet makamı olmaz.
Ancak ondan yani o makamdan nûrlanan Velîler mevcuttur.

Velâyet makamı kimdedir?
Belli değildir.

Her asırda peyda olur velâyet makamın işgal eden
Kimse bilmez ol mübârek zâtın kim olduğun
Derdi devâsın olur dertliye kendi derdin bilmez Lokman bile
Ger bulursan derdinin dermanını ol zaman

Kadru kıymetin olan insan, insanı “insan” yapar.
Kim, demişler arz-ı vasi’ ister isen gir Velînin kabzına.
“Arşı kürsi kâbe kavseyn” den geliştir ol Velînin âyesi
Ol makamda gizlidir sırr-u sırre’l- yakîn
Kul huvallahu ahad yükseltir insanı makam-ı Mahmud’a
Ol makamda perdelenmiş AHAD, Ahmed, Nûru Muhammed
Emrolundu Mustafa’ya vemine’l- leyli fetehecced
Ol namazın kıymetin bil etme hata
Yükselirsin sen de mi’rac ile Makamı Mahmud’a
Gâfil olma büyü Velâyet makamın alan namzettir
AHAD, Ahmed, Mahmud, Muhammed nûru görmeye...
3.3.1984

Ma’kes : Akis yeri. Akseden yer. (Ayna güneşin ma'kesi olduğu gibi.)

Hissemend : f. Hisseli olan. Pay alan, nasipli. * Ders alan.

Vârid : (Vürud. dan) Ulaşan, yetişen, gelen, erişen. Akla gelen. * Olan. Bir şey hakkında söylenip tatbik edilen. * Hâzır, nâzır. * Bahadır.Merdud :

Tulûğ-Tulu' : Doğma, doğuş. Birden zuhur etme. * Hücüm etme. * Bir şeye vâkıf olup bilme.

Rabıt, rabıta : Rabteden, bağlayan, bitiştiren. * Münasebet, alâka, bağlılık, yakınlık. İki şeyi birbirine bağlayan tertip. * Nefsini dünyadan men edip âhirete, ALLAH'a (C.C.) bağlanmak. * Tertip, sıra, düzen, usûl.

İrtibat : Bağlanmak, raptedilmek. Muhabbet, dostluk ve alâkadarlık. * Düşmana karşı cenk için hudutta at sahibi olmak.

Rabtiye : Rabtiyye. * Bağlayacak şey.

Nems : Süt ve yağın ekşimesi. * Ekşimek ve kokmak. * Sırrı ketmetmek, gizlemek.

Zaika : (Zevk. den) Tatma, tad alma. Tad alıcı kuvvet, tad duyurucu hassa

Tebcil : Ağırlamak. Yüceltmek. Birisine ta'zim etmek. Hürmetle hareket etmek.

Kabz : Tutmak. Ele almak. Kavramak. Almak. * Tahsil etmek. Teslim almak. * Amelde zorluk çekmek. * Kuşun süratle uçuşması. * Mülk.

Âye : Âya. Avuç içi.

EL Yed

“Velekad kerremnâ benî âdeme”...

İnsana ALLAH tarafından farkına varamayacağı yaratılışta bir keramet verilmiştir.

O da elde tecellî etmiştir.

El, mukaddes ve ALLAH'ın keremine mazhar olmuş bir uzuvdur...

Şekli birşeyler gizler.

Beş parmak.

Hepsinin teker teker vazifesi başka.

Birlikte başkadır.

ALLAH, kelâmında uzuvlardan bahsederken daima sağ tarafı ifade eder.

Sağ el işaret parmağı:

Hiç kimsenin sağ el işaret parmağı birbirine benzemez.

Kıyamet sûresinde:

“Bela kadiriye 'ala en nusevviye benanehu.”

Parmak izi...

“Sağ el ile bu işleri yapmayınız şeytanîdir!” denilmesi:

“Amelde nefis işe karışır!” demektir.

Namazda el bağlama, sağ solun üstüne konur...

Arz-ı vasi' ister isen

Gir velînin kabzına

Arşı kürsiden genişdir.

Bir velînin âyesi...

Âye, sağ el avuç içidir...
Onun kabzına gir.
Kılıç kabzası, tutulacak yeri demektir.
Bu âye televizyondur.
Bilen yoktur.
Bilen söylemez.
Ama ne lüzum var?
Mağazalar televizyonlarla dolu.
Taksitle bile veriyorlar...

Tırnakların oluşu bu sırrı gizler.
Tırnaklarda his vardır.
Sinek konsa duyarsın.
Keserken duymazsın.
Farkında değil misin?...
Saç da öyledir.

Bütün nehiyler, yasaklar el için bildirilmiştir.
Düşünürsen anlarsın.
Duada eller kaldırılır unuttun mu?
Tekbirde eller yukarı, kulaklara kadar baş parmak ile temas ettirilir.
Kadınlarda göğüstedir bu..
Sebebi hikmeti büyük..
Nedir söylemem.
Bul, sorma!
Senin de parmağın var elin var.
Âyen var...

Resûlü Ekrem sağ el işaret parmağını kaldırarak:
“Er refiki alâ” diye son nefeslerinde söylemişlerdir.
Ne demektir?..
Düşün!..

Kalem baş ve işaret parmağı ile tutulur.
Niçin?
Yine düşün... Bul, sorma!

Sağ el yaratılış itibarı ile kötü gibi görünen işlerde beceriksiz gibi görünür. Onları da sen bul öğren!
“El senin”.
Benim değil...

Her iki el birbirinin sırrını gizlemek için umumiyetle birbirine yardım ederek iş görürler.
Sağ el ile düğmeleri düğmeleyemezsin.
Bazı değil, bugün bütün insanlar sol el ile yiyorlar.
Niçin?
Söylersem utanırsın.

Veya bana saldırırsın...
Saldıramazsın ya.

Bütün hünerleri sağ el ortaya çıkarır.
Çünkü sol dimağ düşünce merkezi olduğu için.
Düşünerek hareket eder.

Bütün hayvanat rızıklarını, sularını hep ağızları ile alırlar.
İnsanlar “el” ile alarak ağızlarına götürürler.
Bu, ALLAH’ın verdiği en büyük keramettir.
Bilmezsin...
Nereden bileceksin seni o kadar yontdular ki...

Elini temiz tut aғam!..
“Elini, Belini, Dilini, temiz tut!” dedi ya büyük bir ALLAH dostu Velî.
Ne demek istediğimi anla!..

Mühür, eli korumak için yapılmıştır.
Mühür yerine parmak basarlar.
Bu:
“ALLAH şâhid olsun ki doğrudur!” demektir.
Bunu da bilmezsin.
İmza da aynı gibidir.
Bunda ikrar da vardır.

Yediğın rızkın helâl olduğunu katiyetle biliyorsan el ile ye...

Yapamayacağın, hor göreceğın bir sözüm de var.
Onu hikâye hurafe olarak dinle
Tahta kapda. Tahta kaşık ile ye!
Hem de yerde oturarak.
Olmaz amma söyledik bir kere.
Gül geç!
En iyisi de budur...

Secdeye gittiğın zaman ellerin içini yere doğru dirsekleri ile birlikte yapıştır.
Sorma!
Sözüm o kadar...

Sen elin ne olduğunu bilsen deli gibi kendi elini mütemadiyen üstünden öpersin.
El öpmek var bilirsin.
Senin bildiğın o kadar...
El öpmek çok büyük bir ta’zimdir.
Kime karşı?
Yaratana karşı ...
“RABB”a...

Avuç içi öpmek o bambaşkadır.
Hem de çok başka...
Sebebini öğrenmeye çalış!
Ne demektir bilsen görmediğin kapıların anahtarını bulursun.
Kendi elini çok sev!
Ona ta'zim et!
Ne olur.
Kul olarak yalvarırım...
Bazılarının elinin içini öperler.
Sebebini ne öpen bilir ne de öptüren...

Bütün icadlar, eserler, herşey el ile yapılmıştır.
Burada efendim bazı insanlar solaktır niçin diye düşünme!
İnsanların hepsi salaktır da ondan böyle bir düşünce gelir insanın fikrine...
Sual sormasıyla da bunu bilmeden ilân ediyor demektir.
Neyi?
Salaklığını.

El elden üstündür.
Elini temiz tut!
Elini kana bulama!
Elini sıkı tut!
Elini harama sürme!

Hırsızların bile Cenab-ı ALLAH:
“Elini kes!” emrini veriyor.
Bu ne demektir?
“Ben kulumun eline keramet verdim. Kerem verdim. Onu unuttu fena işlere karıştırdı!”
Keremini geri alıyor.
Hem de dünyada ceza vererek...
“Şeriatın kestiği kol acımaz!” derler.
Cezadan kurtuldun.
Fakat dünyada da o mübârek elini kaybettin demektir.

Ekme en büyük nimettir.
Gökten inen rahmet topraktaki rızıkla karışmış ekme nimet olmuştur. “Kırıntılarını bile yere düşürmeyin!” buyurdu.
En büyük sırrı da şu hareketinde idi.
Resûlü Ekrem ekmeğe bıçak vurmazdı.
El ile koparıp alırdı.
Bunu düşün!
O mübârek insan hem kendine hem de ALLAH’ın nimetine karşılıklı ta’zimini irade etmek istemiştir.
“Bıçak ile kesersen ne olur?” diye bir sual sorma!
Ne yaparsan yap!
O sana ait bir şeydir.

Yediğin helâl ise el ile ye ne olur!
Yerde oturarak ye!
Ayakta su içme!..

Duade eller oraya doğru açılır.
“Kerremnâ” olarak insana verilen el hürmetine.
ALLAH’ın nusret ve yardımını gelir, ona hürmeten el yüze sürülür.

“Yedullahi”
Âyetde “ALLAH’ın eli” lâfz-ı celili vardır.
Bu nedir bilir misin?
Nereden bileceksin...
Kumar, içkinin haramiyetini de elde ara!..
Haram lokmayı da elde ara!
Elin coğrafyasını söylersem, ellerine bakamazsın.
ALLAH’ın verdiği merhamet, sevgi hep elde tecellî eder.
“Temiz olmadan elini Kur’âna değdirme!” âyeti de vardır ha...

Tesbihde el, hem de sağ el parmak boğumları ile çekilir bilir misin?
Resûlü Ekrem tesbih kullanmazdı.
Parmak bogumarı ile tesbih ederlerdi.
Bu şu demektir.
“Kerremna ile keremi vereni anardı”.

Her şeyde evvelâ eller yıkanır.

Resûlü Ekrem’in parmaklarından su akıttı.
Parmağıyla kameri ikiye böldü bunları biliyorsun.

Duydun amma niçin öyledir, biliyor musun?
Ondan dolayı ara sıra sapıtıyorsun...

“Avuç içi ile su içmek ne kadar hoştur” buyurdu Resûlü Ekrem
Düşün!..

İnsana melekler secde etti.
Cebrail bazen insan şeklinde de Resûle teşrif ederdi.
Hep el için bunlar gâfil..

Sağ ve sol parmaklarında (kadınlarda) kronik romatizma, poliartritis yoktur.
Bir de sağ ayak baş parmağında.
Sağ el küçük parmakda kadınlarda artroz yoktur.
Ayaklarda da yoktur.
Kadın ve erkeklerde:
Artritis, psöriatika:
Elde sağda 1. 3. 5. parmakda yoktur.
Solda 3.5. parmakta,
Ayakta sağda 5. parmakta,

Erkeklerde artritis ürikada ellerde yoktur.
Sağ ve sol ayak baş parmaklarında vardır.
Diğerlerinde yoktur.

Parmak uçlarından sağ ve sol ayrı ayrı birçok hastalıklarda araz verdiği mühim uzuvlardır.
Kimse bilmez.
Söylersek gülerler.
Ben de gülünlere gülerim ama.
Yazık o topallara ki rakkaselerle alay ederler...

Padişahın parmağında kıymet biçilmez bir yüzük varmış.
Padişah bir divanda onlara sormuş.
“Bu yüzükten kıymetli başka var mıdır?”
Herkes:
“Hayır yoktur şevketlim!” diye cevap vermiş.
İçlerinden birisi:
“Vardır” demiş.
Padişah hiddetlenmiş...
“Atın bu adamı zindana!” atmışlar.
Bir müddet sonra:
“Adamı getirin!” demiş...
“Padişahım sen kusura kalma ama, gaflettesin!” demiş.
Padişah: “Vurun bunun boynunu!” diye emretmiş.
Bu sefer adam :
“Padişahım daha büyük gaflete giriyorsun!” demiş...
“Söyle nedir o, bu yüzükten kıymetli olan?”
Adam:
“Parmağın şevketlim!” demiş.
Padişah o zaman hatasını anlayarak:
“Beni affet sana eziyet verdim!” diye o zâtın elini öpmüş.

Kendinizin kıymetini biliniz!
İnsan, lâ mekânı içine almış bir mekândır.
Bunu unutma!..

Yüzük insanın parmağının kıymetli olduğunu bildirmek için o parmağa oturmuştur.
Hem de yüzük parmağına.
Elin dördüncü parmağı el hareketlerinde en az iş gören bir parmak olduğunu da unutmayın!
Daha çok söylenecek var amma, söylenecek sözler değil...

Ayaklardan bahsederseniz huzurunuz kaçır.
Ayaklar; insanların Ruh, Nefis, Uzviyet, Her türlü organın haritası ve onların hâlini gösterir anahtarıdır.
Elin şekli; parmakları, üst deri ve avuç içi.
Parmakların; boğumları, adaleleri, kırımları, kemikleri.
Siyah ve kırmızı kan damarları his ve harekât sinirleri hareketleri.
Bunlardan bahis uzundur.
Anatomilerini ve fonksiyonlarını bilmek gerekir.

Yüzük insanın parmağının kıymetli olduğunu bildirmek için oturmuştur.
Elmas, altın, inci, ziynet, makam insana kıymet biçmez, insan onlara kıymet ve şeref verir.

Yed'i beyza: Beyaz el mânâsınadır.
Hz. Musa'nın eli.
Elini koltuk altına sokarmış çıkardığı zaman el parlarmış.
Mucizeleri o el ile gösterirmiş.
Koltuk altı çok mühim bir yerdir.
Onun hakkında söylemeyeceğim...

Şakka'l- kamer Resûlullah'ın baş parmağının işareti ile olmuştur.

Musa'nın eli Firavun'a eziyet verdiği için ateş elini yakmamıştır.

Bütün hastalıklar el parmaklarından ve ayak altından, ayak parmaklarından belli olur.
Küçük bir misal verelim;
Her iki elin parmakları çalışır.
Müşterek çalışır.
Her türlü işde en az çalışan, her hareket ve işe iştirak etmeyen parmak eldeki 4 üncü parmağıdır.
Dikkat edersen görür ve anlarsın.
Bunun da büyük bir sebebi vardır.
Bana sorma!
Ben söylemem.
Bazı şeyler müşahade edilip tecrübe ile anlaşıldıktan sonra sorulursa, merak edilirse belki izah edilir...

El mukaddestir. ALLAH'ın verdiği en büyük keremdir.
Her an yaratanı ile el eledir.
Bu ne demek?
Hele dinle!
Böcek gibi küçülme!
Size bıçakla saldırsalar, taş atsalar, silah çekseler el hemen korkmadan karşı kor.
Vücutta her yer titreme hâlinde dir.
Gözler küçülür, yüz solar, kafan bulanır fakat el hemen korkmadan karşı kor...
Bu elin ilâhi cesaretidir.
Anladın mı?..

ALLAH ile insan el eledir.

Tevkif edilenlerin ellerini bağlarlar,
i'dam edileceklerin ellerini bağlarlar.
İşkence yapılacakların ellerini bağlarlar.
Ameliyat olacakların ellerini bağlarlar.
Teslim olacıklara:
"Ellerini yukarı kaldır!" derler.
"Davranma, elleri yukarı kaldır! Elini işe karıştıрма!" derler.
Bütün bu emirler bir ihtardır.

Nedir bu?

Bütün bunlar elin kudretinden bilmeden korkulduğundandır.

Dualarda “ALLAH elden ayaktan düşürmesin” en büyük duadır.

Ele ta’zim için söylendiğini kimse bilmez.

Eline dikkat et!

İnsan; basit bir mendil, bir ayakkabı kadar uzun müddet dünyada kalmıyor.

Toprakla karışıp gidiyor.

Hadîs:

“Parmağınızda yakut taşıyın” buyurmuş Resûlullah.

Parmak ile yakut birleşince birşey ortaya çıkar.

Yakut taşıyan suda boğulmaz.

Yakutu dil altına korsan susuzluk zail olur.

Bunları Resûlullah söylemiş...

Yakutun terkinde insan vücudunda bulunan bütün maddeler madenler vardır.

Yakut, insan yaratılışındaki artan malzemedir.

O da toplanmıştır.

Bu toplanan Nuh tufanından sonra siyah olmuştur.

Hacerü'l- Esved odur.

Niçin Nuh tufanından sonra siyahlandı?

Ne yapacaksın?

Sen daha Nuh'un ve tufanının olup olmadığında şüphedesin...

Hâlâ Nuh'un gemisini arıyorlar.

Tepelerde...

Bunları bilmek sana yaraşmaz.

Ancak bilmediğin aslını rencide eder.

Resûlü Ekrem'e bile karşı koydular.

Zamanında bir çoklarını şehid ettiler.

O Mansur'un başını vurdular.

Muhiddini Arabî'nin üzerine saldırdılar.

Şabanı Velî'yi bilen yok...

Benim gibi gözü iyi görmez, basit bir çerçeve içinde sürünen kulun sözlerine kim aldıracak.

Sinek bile konmaz oldu bize.

Sinek bizde kendine yarayacak birşey bulamadı da ondan konmuyor.

Konanı da biz kovuyoruz.

Oldu bitti...

Son sözümüz:

Ne ben sana benzerim.

Ne sen bana.

Elin var.

Akıl var.

Akıl da senin el de senin.

Akıl ile elin yapacağı işleri takip et!

Aklını da el ile kontrol et!
Bu lâf garip gibi gelirse de büyük bir hakikatin ifadesidir.
Hatta anahtarıdır.
Düşün!..
Kendin bul!
ALLAH'ın herkese verdiği akla hakaret etmiş olurum söylersem.
Sen bul!

ALLAH'ın kudret ve gücünün en büyük delili el ve ayaktır.
Avuç içi, ayak altı, vücut dünyasının haritasıdır.
Adeta cesedin levh-i mahfuzudur.
Onlar ile arkadaş olursan, ALLAH'ın kudret ve güçlerinin anahtarını bulursun...

Ayak ilmi diye bir ilim vardır.
Bu ilim bugün hakikat olmasına rağmen inanç dışı bırakılmıştır.
Bu ilme İLM-İ ERCÜL “ayak ilmi” denir.
Bu ilim, ayağın normal şekli, parmakların boyları, üzerlerinde kıl olup olmadığı, tırnakların durumu, şekli.
Ayak altındaki normal çizgilerin mânâları.
Sağ ve sol ayak birbirinden çok farklı tarafları olduğu gibi müşterek tarafları da vardır.
Ayak parmakları: Kafa ile boyun arası...
Ayak tabanı ortası: Göğüsten kalçaya kadar...
Topuk kısmı: Karın ve kalça.
Bu kısımlarında bulunan uzuvların organların sinir refleks merkezleri bu mıntikalardadır.
Aynı zamanda ruhî mânevî hâllerin haritası oradadır.
Sol ayak : Kalb, Dalak, Pankreas, Rektum, Anüs.
Sağ ayak: Karaciğer, Safra kesesi, Kafa tası.
Sağ ve solun müşterek olanı: Böbrek, Akciğerler, Bronşlar ve diğer çift uzuvlar.

عَلَى كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلاً وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِّنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ
“Ve le kad kerramna beni ademe ve hamelnahüm fil berri vel bahri ve razaknahüm minet
tayyibati ve faddalnahüm ala kesirim mimmen halakna tefdiyla : Biz, hakikaten insanoğlunu
şan ve şeref sahibi kıldık. Onları, (çeşitli nakil vasıtaları ile) karada ve denizde taşıdık;
kendilerine güzel güzel rızıklar verdik; yine onları, yarattıklarımızın birçoğundan cidden
üstün kıldık.” (İsrâ 17/70)

بَلَىٰ قَادِرِينَ عَلَىٰ أَنْ نُسَوِّيَ بَنَانَهُ
“Bela kadiriye 'ala en nusevviye benanehu. : Evet, bizim, onun parmak uçlarını bile aynen
eski haline getirmeye gücümüz yeter.” (Kıyâmet 75/4)

عَلَىٰ نَفْسِهِ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَمَنْ يُّؤْتِيهِ اللَّهُ فَإِنَّهُ يُبْرِكُ اللَّهُ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ
أَجْرًا عَظِيمًا
“İnnellezine yübayiuneke innema yübayiunellah yedüllahi fevka eydihim fe men nekese fe
innema yenküsu ala nefsih ve men evfa bi ma ahede aleyhülleha fe se yü'tihi ecran aziyma :
Muhakkak ki sana biat edenler ancak Allah'a biat etmektedirler. Allah'ın eli onların ellerinin
üzerindedir. Kim ahdini bozarsa, ancak kendi aleyhine bozmuş olur. Kim de Allah ile olan
ahdine vefa gösterirse Allah ona büyük bir mükâfat verecektir.” (Fetih 48/10)

إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ

“İnnehu lekur'anun keriyimun. Fiy kitamin meknunin. La yemessuhu illelmutahherune. : Şüphesiz bu, korunmuş bir kitapta bulunan değerli bir Kur'an'dır. Ona ancak temizlenenler dokunabilir.” (vâkıa 56/77-79)

Tevkif : Alıkoyma, tutma. Hapis olarak bekletme. Vakfetme. * Arafatta mevkaf olan yerde durdurmak. * Bir kimsenin koluna bilezik takmak.

EL VELÎ

EL VELÎ: HAKK'ın esmâlandan biridir.

HAKK ile kulu arasında görünmez anlaşılması güç, insanın âdemiyet hamulesi ile sıkı alakası olan ince, mübârek hususi bir lütfü ilâhî bağının ismidir.

HAKK'ın kudret ve güçlerinin kâinatta ne varsa onlara karşı dostluk ve ahenginin olduğunu bildiren bir ismi mübarektir.

“Her şeyi hoş gör yaratandan ötürü!” sözü de bunun minicik bir târifidir.

Velî: Lügat mânâsı dost demektir.

HAKK ile mânevî kurbîyet kuran mânâsınadır.

Buradaki dostluk HAKK'dan gelen dostluktur.

HAKK'ın dostluğudur.

Kulun dostluğu değildir.

Bu yakınlık insanın elinde değildir.

Ona lâayık olmak lâzımdır.

Namzetlik derecesine insan gelirse HAKK o zaman o bağı ona açar.

Nazmetlik HAKK emirlerini bi HAKK'ın yapmak, kurduğu ahenkten de ayrılmamakla olabilir...

Lâfla, zorla burada nailîyet yoktur.

HAKK yolunda giden her kul “Velî” olur amma, “VELÎYULLAH” olamaz.

Ancak “EHLULLAH” olabilir.

Ehlullah, ancak ALLAH'a rabt-ı kalb edenlerdir.

VELÎ:

HAKK'a yanaşmaya, daha doğrusu insanda meknuz olan ulûhiyete kavuşmaya uğraşandır.

“Ehlullah” o meclisde bulunanlardır.

“Velîyullah”, HAKK ona perdelerini açarak o yakınlığı gösterdiği hakiki ALLAH'ın dostudur.

ALLAH'ın dostu başkadır.

ALLAH'ı dost seçen başkadır.

Bilirsiniz:

ALLAH Resûlü Ekrem'e “HABİBULLAH” demiştir.

“Benim sevgilimdir.”

En büyük nişanı vermiştir.

“VELİYULLAH” da ALLAH’ın sevgilisi olan habibinin hürmetine sevdikleri arasına seçtiği kulu demektir.

Velî, Ehlullah, Velîyullah başka başkadır.

Bu incelikleri bilmeden ulu orta söz söylemekde hata vardır.

Hürmetsizlik vardır.

Bu hududda da bilmeden insanı HAKK’a isyana küfre götürecek şirk vardır.

Buralarda “hüsn-ü zann” ve “su’-i zann” bile çok tehlikelidir.

Ondan dolayı gelişi güzel zâhire bakarak bağlanmakda tehlikeler vardır.

Zâhir, insanı aldatabilir.

Bâtını görmek de çok güçtür.

Bâtını anlamak için zâhiri tamamıyla kuvvetlendirmek lâzımdır.

Riyazât, Çileler, Arbainler hep zâhiri kuvvetlendiren yollardır.

Bunlar da hakiki bir mürşidi kâmilin sendeki bütün şaibeleri, şüpheli olan şeyleri senin haberin olmadan nasihat ve sözleriyle seni temizlemesi ve ondan sonra kendi batini halkasına sokması gerektir.

Bu yollar çok tehlikelidir.

Hakikisini bulamadığını hissettiğin ve acz içinde kaldığın anda onu bulabilirsin..

Rahmetullahı aleyh hocam söylemişti:

“ALLAH’ı bulamadığın, aczinin hududuna geldiğin zaman sen ALLAH’ını bulmuşsundur. Yani “HiÇ” olduğun zaman ve bunu anladığın zaman “HİÇLİK” içindesin.”

“VELİYULLAH” olarak tek bir şahıs vardır.

Âyeti kerime ile bildirilmiştir.

O da Resûlü Ekrem’in ceseden dünyadan ayrılması ve nübüvvetin de Hz. Fatıma’nın irtihalinden sonra velâyet makamına izz-i ilâhi ile çevrilmesinde velâyet Hz. Ali efendimize intikal ederek kendileri “Velîyullah” olmuştur.

Hz. Ali efendimizden sonra velâyet makamına nail olanlar “Velîyullah” makamına çıkmışlardır...

Resûlü Ekrem:

“Ben ilmin Medine’siyim. Kapısı da Ali’dir” buyurmuştur.

“Ali kapısıdır!” dememişlerdir.

Yani:

“Velâyet onda tecellî edecektir. Ona tabi’ olanlar oradan Medine’ye girebilirler!” demektir.

Burada “kapı” velâyet makamıdır.

Yani nübüvvetin insan tahammülüne girerek velâyet şeklinde devam edeceğidir.

Ali’den sonra: Bayezidi Bestami’de velâyet makamı tecellî etmiştir.

Hazreti Yesevi, Necmeddini Kübra, İbrahimi Matlubî bunlar da ilk “Velîyullah” dırlar.

Reisi’l- Evliyâ Ahmede’r- Rıfâî: Doğrudan Resûlü Ekrem’den...

Bedevî: Doğrudan Resûlü Ekrem’den...

Geylânî: Kendisi yaşayarak Ali’den...

Bektaşî Velî, Bayramî Velî, Şabanî Velî: Vasıtalı olarak yaşayarak “Velîyullah” olmuşlardır.

Velâyet makamına erişmek ve “Velîyullah” olmak kolay iş değildir...

Hülâsa:

El Velî. AHAD’ın kesrete karşı dostluğunu bildiren esmâdır.

Velîyullah da kesretin AHAD’a dostluğunu gösteren makamların en sonudur.

Bu makamda bulunanlarla sohbet meclisine girmeye savaşımlar da “Ehlullah” lardır.

Bunları anlamak bugünün insanı için güç...

İnsanın bütün hücrelerine varıncaya kadar:

Güzele, doğruya, iyiliğe sürükleyen, çirkindeki güzeli gösteren, çiçekteki balı ortaya çıkaran, insanda gizli HAKK’ın kudretlerini güçlerini öğreten, karanlıktaki nûru gösteren, insanları HAKK meclisine sokan islâm Türk’ün ruhunu işleyen küçük görünen büyükler, hepsi aynı güzeli haykırmışlardır.

Bir leke bulamazsın.

Onların vücudlarında, hareketlerinde, sözlerinde...

Velî olmak o kadar kolay iş değil ağıam...

Velînin bir görünür dışı vardır.

O görünüş hareket hâliyle, ilmiyle, keramet ve sairesiyle...

Bir de kendisine katiyetle yasak edilen bir görünüşü, bir tarafı vardır ki hakiki velîlik tarafı budur.

Onu ALLAH’tan başka kimse bilemez.

Ne cin taifesi, ne melek...

İşte onlar o sırları biraz bilirler.

Onların bazıları her şeyden gizlenmişlerdir.

Eserleriyle, kitaplarıyla, yetiştirdiği büyük şeyhleriyle ancak biraz gölge şeklinde görünürler.

Birçok beşerî hareketlere bürünerek kendilerini saklarlar ki bu gizlenmek onlara farzdır.

Göstermesi haramdır.

Hafif gösterirse derhal velîlikleri ref’ olur.

Nebîlik ilâhi hususi bir ampuldür.

Gelen ilâhi emirleri kendine gelen emirleri vahiy ışığı ile ampulü yakar.

Aydınlatır etrafını.

Ampul miadını doldurdu mu artık yanmaz.

Fakat bu ampule gelen cereyan daima vardır.

Onun yanarken ışığı ampulün bitmesiyle yok olmaz...

O ışık Velâyet akümülatöründe tecellî eder.

Ondan artık bila vasıta bir takım gönül lâmbalarını yakar, devam eder gider.

Hakiki Velî bu görünmeyen ziyâ ile doludur...

Bunu dışarı vurmaz, vuramaz.

ULEMA : Âlimler “İlimde rasih olanlar”

FUKAHA : Fakihler

EİMME : : İmamlar

İmam-ı Âzam, İmam-ı Malik, imam-ı Şafiî, İmam-ı Hanbel.

Bunlar: büyük ilimde rasih imamlardır. Âlimlerdir.

Bunlar Velî değillerdir.

Bayezidi Bestamî. Bedevî. Dissukî. Geylanî. Rifaî. Matlubî, Muhiddini Arabî, Bektaş-ı Velî.
Bayram-ı Velî . Şaban-ı Velî: Bunlar velîdirler.

Üftade, Azîz Mahmud Hûdaî, Merkez Efendi. Sünbül efendi, İbrahimi Cerrahî: Bunlar
ermişlerdir.
Kendilerinde keramet görülür.

Celaleddini Rumî: büyük düşünür, şâir.

Taptuk Emre: Büyük mürşid. Yoğurucu.
Yunus Emre: Ne olduğu meçhul, Yoğrulmuş.
Bunlar Velî değildirler.

Evvelâ:
Kendilerini hazırlamışlar.
Nasıl?
Orası anlatılması güç.
Tatbikî çetin meseleler.
Nihâyet hududa gelmişler.
Bunu tasdik için hacca gitmişler.
Hacı olmuşlar...

Hacı Bektaş,
Hacı Bayram,
Hacı Şaban.
Sonradan velâyet makamına çıkarak Velî olmuşlardır.

Kendileri velâyet makamına çıkmamışlardır.
Çekilerek çıkarılmışlardır...
Hepsinin ruhaniyetleri devam etmektedir.
Fakat yalnız velâyet Hacı Şaban-ı Velî ile hâlâ ruhaniyet ve velâyeti, tasarrufu devam
etmektedir.

Öyle hatıralar var ki bende insanı yerinden sarsar.
Bana hocam söylemişti yıllarca evvel...
“Seni ancak ben görebilirim...Başkası göremez.”
“Niçin?” der gibi mübârek gözlerine baktım.
Tebessüm ederek bana:
“Sen görünmezsin de ondan...” demişti...
“Hocam görünmek istiyorum...”
“Sırası gelince görün!” dedi...
Yıllar geçti...
Dünya değişti...
Hocam göç etti...
Ne var ne yok ufukta kaybolup perdelendi.
Ben öğüt tutarım...
Hocamı kırmak da hatırımdan geçmez.

Onun için hocamın bir vecd hâlini anlatacağım siz okuyucularıma...
Lâ mekâna bakan, mekânın mekânı Beytullah'a çevrilmiş...
Yüzü solgun, beyaz, huzurun ter taneleri alnında incileşmiş...
Hareketsiz, diz çökmüş RABB'in önüne...
Etrafı görünmeyen bir safiyet çemberi ile çevrili..
Çember görünmüyor, hissediliyor madde gibi...
Yavaş yavaş ayakta olduğum hâlde başım ruhumla secdede, edeble yanına yanaştım...
"Yaklaştım değil"..
Ötelerin kokusundan koku içinde...
Bütün cesedi sessiz bir ihtizaz içinde...
Sessiz, sözsüz dile gelmiş bütün vücudu "ZİKRULLAH içinde...
"ALLAH!" sesi kulaksız duyuluyor...
Bu üç içindenin içinde...
Gözleri kapalı, edeb yaşları akıyordu mübârek yanaklarına...
Vecd hâlinde idi hocam...
Ruhu kendinden geçmiş ve kendi kendisinin ötesinde bir yüceliğe erişmiş gibi... (Bu hâl maddî ve bedeni bir hâl değildir...)

Pencereden gece yarısının ılık havası ile ayın nûr damlalar giriyor hücrelerine...
Ruhu bir çeşit engin yalnızlık içinde...
Akıl hayretten vurulmuş gibi...
Safiyet çemberine çok yanaşmış olmalıyım ki ben de bir şeyler olmaya başladım.
Bu hücreden hocam kâinatı seyrediyor.
Gördüklerini cihan seyyahları göremez.
Ne dünyada ne de rüyada..

İradem akıl almayacak kadar sevgi içine daldı...
Ruhum sevip sevmediğini ve ne yaptığını ifadeden âciz bir hâlde...
Hafıza yok gibi...
Duyular işlemez...
İnsan şekilsiz bir şey görür gibi oluyor o anda...
Hocam görüyor, ben de kapı aralığından aynı hâli seyrediyorum.
Seyrine doyum olmayacak kadar güzel, rengi yok; fakat bütün renkler kadar cazibesi var.
Bu renksizliğin...

Görülen ışık güneşe benzemez...
Fakat çok lâtif bir aydınlıktır ve bütün ruhî ve bedeni ışıklar ondan gelir
Görülen şey bir yer işgal etmiyor, fakat her yerde, her şeyde var.
Her tarafı doldurur...
Görülen şey kımıldamıyor fakat her şeye tesir ediyor ve onu idare ediyor.

Ruh, gördüğü ışığın fazlalığından kamaşır.
Güneşe baktıktan sonra eşyayı görmekte zahmet çekenler gibi yalnız güneşin büyük bir ışık olduğunu anlar...
Onun gibi bu karanlıkta ALLAH ruha büyük bir aydınlık neşreder.
Ve onunla ruh hususi bir hakikat değil, fakat ALLAH'ın mahiyeti bilinmeyen iyiliği hakkında umumî belirsiz bir bilgi edinir...

İnsan bütün bencil menfaatlardan sıyrılır, fakat bu ilâhi bir dolgunluğa yer vermek içindir. Düşünceler ve arzular devam eder fakat hepsi ALLAH'a yönelir.

Hocam birden bire başını döndürdü arkasında bana baktı:

“Seni hırsız, ne seyrediyorsun!” dedi...

Ses çıkarmadım..

O:

“Bu temaşada ruh bütün kabiliyetlerinin üstüne çıkar ve engin bir yalnızlığa dalar.

Bu, hududsuz hayrın saklandığı esrarlı karanlıktır...

İnsan tek ve sade olan bir şeyin ilâhi ve sonsuz huzuruna varır...” dedi...

“Halk dağın eteğine kadar gelir..

Oraya yalnız Musa çıkabilir oğlum!..

ALLAH, hatıra gelen her şeyden başkadır.

Gönlünde ona şekil verilemez.

Biz ancak bu âlemde ef'al-i ilâhiye ve hikmet-i ilâhîyeleri bir nizam hâlinde müşahede eder görürüz.

ALLAH'ı idrakten âciz olduğunu beşer hissettiği dakikada onu idrak etmiştir...

ALLAH'ı bulamayacağını anladığı dakikada insan ALLAH'ı bulmuştur.”

Yalan gürültü eder.

Hakikat sakindir.

Yıldırım, gök gürültüsü duyulmadan evvel çoktan düşmüştür..

Güneşe arkasını dönen gölgesinin peşinden yürür.

Gayb, görülemeyen değil, görünmeyendir.

Lütfen bu cümleyi bir kaç defa okuyup düşünmenizi rica ederim.

Anlaşılmayan sözü söyleyen de anlamamıştır.

Çocuğun anlayamadığı dersi hocası da anlamamış ve anlatamamıştır.

Anlaşılan anlatılandır.

Anlatılamayan anlaşılmamıştır...

29.05.1980

Velî : Sahib, mâlik. * Evliya. * Muin. Muhafaza eden. * Küçük çocukların hâlinde mes'ul kimse. * Sıddık. * Baba. Babanın babası, cedde de denir. * Fık: Hayatını mücadelelerle ve azimet ve fevkalâde bir zühd ve takva ile ibadet ve taata sarfederek kendisinden Allah'ın (C.C.) izniyle gaybdan haber vermek ve gaybî ahvali keşfetmek gibi ilmî ve kevnî hârikalar zuhura gelen zât. Allah'a (C.C.) manevî yakınlık kesbetmiş olan şerif zât. * Cenab-ı Hakk'ın (C.C.) isimlerinden birisi.

Velâyet : Velî olan kimsenin hali. Velîlik, dervişlik. * Dostluk. * Sadakat. * Başkasına sözünü geçirmek. Bir şeye kudret cihetiyle bizzat mutasarrıf olmak. (Bak: Velî)

Velîyullah : Allah'ın (C.C.) velî kulu.

Ehlullah : Allah'a itaat edip, O'nun sevgisi ile O'na yaklaşmış olan Velî. Allah'ın sevgisine mazhar olan Evliya.

Miad : Vaad edilen gelecek zaman veya yer. * Müsaade edilen zaman. * Kıyâmet. Mahşer. * Vaad. Müddet.

Bilâ : Olmayarak, sahib olmıyan "...sız,...siz" mânâları yerine kullanılan edattır. Kelimenin başına getirilerek menfî mânâ hasıl olur.

Bilâ vasıta : Vasıtasız. Doğrudan.

Sade : f. Basit, karışık olmayan, katıksız. * Saf, gösterişsiz, lüzumsuz bulunmayan. * Tek katlı. * Ancak, yalnız. * Süssüz. * Derin düşünemiyen, saf adam.

KUTUB-GAVS

KUTUB:

Lügat mânâsı değirmenin alt sabit taşında bulunan uzun mihver demiri demektir. Üst taşın deliği ona geçerek taş devir yapar.

Resûlû Ekrem'in yeryüzünde halifesi olan zât-ı âli...
Kavmin ulusu "en büyüğü".

Kutub daima ceseden mevcuttur.
Yani sağdır dünya yüzünde...
Yerini kimse bilmez.
Ancak 7'ler bilir.
Eşyada mutasarrıf dır.
Hadimleri 40'lardır.

Kutbiyyet HAKK tarafından verilir.

Bütün ruhanî emirler Kutub makamından çıkar.
Kutbiyet mahalli, nazarı ilâhiyedir.
Kutub Resûlullah'ın yeryüzünde Ekremiyet halifesidir.

GAVS:

Lügat mânâsı nöbet bekleyen vekil mânâsınadır.
Medet, Nusret makamında mânâsına kibar-ı Evliyâ hakkında kullanılırsa da tekdir.
Velîlerin başı gavs-ı azam ismi ile yâdedilir.
Gavs, Kutub makamına bağlıdır.

Gavsiyet, Resûlû Ekrem tarafından izinle verilir.

Kalblerde mutasarrıfdır.
Hadimleri 7'lerdir.
Bazen gavsiyet makamı boş olabilir.
O zaman Kutub tarafından idare edilir.
Gavs, Resûlû Ekrem'in naibidir dünya yüzünde...

Gavslar 7'lerden seçilir.
Gavsdan Kutub olmaz.
Bütün velîler gavsa bağlıdırlar.
Her büyük Velî gavsın kim olduğunu bilir.
Yerini de bilir.

Gavsın sağında “Abdurrah Makamı” vardır.
Bu makamın nazarı, âlem-i melekûta nazırdır.

Solunda “Abdülmelik Makamı” vardır.
Nazarı: Âlem-i mülke, dünya âlemine nazırdır.
Abdurrah Makamı’ndan daha efdaldır.
Bu iki makamı işgal eden zâtlar Kutub tarafından intihab edilir.

Bir de kutbun mânevî emrinde olan “Abdullah Makamı” vardır ki buradaki zât bazen hilâfet-i mâneviye, bazen hilâfet-i vücudiye hâlinededir.
Yani bazen bu makam mânevidir, bazen de zamanında bir zât, bir sultan veya kimsenin gözüne çarpmayan basit gibi görünen mübârek bir zâttır.
Gavs ile temas bu zât vasıtası ileler.
Bu zât tekler.
Yeri gizlidir.
Bilen çok azdır.
Manen temas mümkündür.
Bazen rüya âlemi ile, sonra da maddî olarak olabilir...

Bir de kutbiyete bağı ve “Abdülmülk Makamı”nda bulunan dünya mülkünde “EVTAD” vardır.
Bunlar dört müstesna zâtlardır.
Bunlar her zaman Kâbe’de manen toplanırlar.
Bazen de cesedleri ile birlikte buluşurlar.
Bunların emirlerini 40’lar mülk âleminde görürler.
40’ların müşküllerini 7’ler hâllerlerler.

4’lerin yerleri malûmdur.
Bazen yerleri değışir.
Ruhen Beytullahda daima müctemi’dirler.
Bazen de muayyen zaman ve gecelerde buluşurlar.

Evtadın yerleri:
Şimalde(kuzeyde) Abdülmerid,
Cenupda (güneyde) Abdulkadir,
Şarkda (doğuda) Abdülhay,
Garbde (batıda) Abdülâlim makamları vardır.

Bunları da kutbiyet makamı ta’yin eder.
Bu makamlarda her zaman bir zât bulunur.

3’ler vardır. Bunlar ümmîdirler.
Mânevî ziynet gibidirler.
HAKK’ın onlara teberrüken verdiğı bir kıymettir.
Daima Abdurrah’ba yani âlem-i melekûta nazar ederler.
Daima dua ve niyazda bulunurlar.

7’ler vardır.

40'lar vardır.
Mülk âleminde gezerler.
Görünürler.
Müşküllerini 7'ler hâllederler.
40'lar, 7'leri tanımazlar.
Fakat 7'ler 40'ları tanırırlar.

Ebrar vardır. Vazifelidirler.

300'ler vardır.
Seyyadırlar.
Gezerler.

3000'ler vardır.
Kendi hâllerinde niyaz ve taattadırlar.
Bunların bazıları irşad ile meşguldürler.
Bazıları kendi içlerine çekilmişlerdir.
Taat ve ubudiyetlerinin mükâfatı olarak Velî makamındadırlar.

Meczub ve mecnunlar vardır:
Bunlar cezbe içindedirler.
Yollarına tahammül edemediklerinden hataya düşmüşlerdir.
Fakat ind-i ilâhîde mağfurdurlar.
Bunlarla yemek yenmez.
Elbiseler giyilmez.
Sohbet doğru değildir.

Kur'ân-ı Kerimde bir lâfzı celîl vardır.
Güzel bir lâfız. "Sultan-ı mübîn"...

Sultan; burhan demektir.
Burhan sahibi olan.
Sultaya malik olan.
Sultan emr ü ferman kudret onda toplanır.
ALLAH lûgatında Sultan kelimesi kat'i burhan olarak kullanılmıştır,

"Sultanı mübin ise sırdır".

Bunu büyük Velîler perde aralığından şöyle ifade etmişlerdir.
Bu perde şuna benzer
Billur vardır, bilirsiniz.
Ziyâ vurdu mu ziyâda gizli bütün renkler ortaya vurur.
7 renk görünür.
Acaba billur donmuş bir sis midir.
Burayı günlerce düşünmek lâzımdır.
Bazen sis de renkleri gösterir.
"Gavs-ı guzah" ebe kuşağını bilirsiniz...
Sırlar bazen fizikî olay şeklinde görünür.

çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah noksan sıfatlardan münezzehtir; O, gerçekten işitendir, görendir.” (İsrâ 17/1)

طه

“Taha :Tâ. Hâ.” (Tâhâ 2071)

ط سم

"Ta sim mim : Tâ. Sîn. Mîm." (Şuara 26/1

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ

“İkre' bismi rabbikelleziy halak : Yaratan Rabbinin adıyla oku!” (Alak 96/1)

ن وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ

“Nun velkalemi ve ma yesturune. : Nûn. Kaleme ve (kalem tutanların) yazdıklarına andolsun ki...” (Kalem 68/1)

İntihab : Seçmek. Ayırıp beğenmek. İhtiyar ve âmâde eylemek. * Bir şey yerinden çıkmak

Müctemi’ : Toplu. Topluca. Bir araya gelmiş. Hepsi.

ALLAH’IN KUDRETİNDEN ŞÜPHE ETMEK KÜFÜRDÜR

“ALLAH’IN KUDRETİNDEN ŞÜPHE ETMEK KÜFÜRDÜR.”
(Hadîs)

ALLAH’ın kudreti akıl ve düşüncenin varamadığı güçtedir.
Bu kudret hakkında düşünme!
Aklın ile dinsiz ve inkarcı olma!..

“Ayda ezan sesi duydum!” diyen astronata...
Septe Boğazında iki denizin karışmaması karşısında şaşırان Mösyö Kusto’ya...
Kur’ân-ı Kerim’de 19 rakkamı ile birşey bulduğunu zanneden mistere...

Bunları;

ALLAH’ı bulup kâinattaki büyük nizamı görmeyip, bu malzeme ile ALLAH’ı buldu diye alkışlayan ulemâ diye geçinen, broşür, kitap ve televizyonlarda saçmalar savuran, bildiğini bile bilmeyen zavallılara sessizce söylüyorum.

“ALLAH yavaş konuşanları sever” Hadîs.
“Nebî’nin sesinden fazla sesinizi yükseltmeyiniz” Âyet...

ALLAH sessiz sözsüz kelimesiz kelâmı ile bütün yaratıklara kendini izhar için:
Vahiy ile temas etmiş ve her yaratığın bünyesine göre tecellî etmiştir.
Peygamberlere bu ilâhi ihtizazlar söz hâlinde...

Hayvanlarda, nebatlarda, madenlerde velhasıl her şeyde görünür görünmez atomik süratli devamlı ihtizazlar hâlinde tecellî etmiştir.
Bu tecellî intizamlı ve değişmeyen bir kanun hâlinedir.
Bütün bunlara “SÜNNETULLAH” Doğa Kanunları denir.

Değişmez.

Onların içlerinde hikmet ve sırlar, akıl ve tecrübe müşahade ile fen hâlinde ortaya çıkmıştır.

Her nebâtın kendisine has hassası vardır.

Meselâ güneş elmaya ve bibere aynı şekilde vurur.

Elma kızarınca tatlılaşır.

Biber kızdıktıkça acılaşır.

Tatlılık ve acılık hep güneşin ışıkları ile oluyor ise de, aralarındaki fark güneşten değildir.

Kendilerindendir.

Her hayvanın kendi yaratılış icabı yapacağı işler vardır.

Bundan dışarı çıkamazlar.

Değişmez.

Kendi türüne ait mahsus olan işi görür.

Madenler de öyledir.

Demir her yerde aynıdır.

Bir meyve ağacı her yerde aynıdır.

Gözle görülemeyen mikroplarda aynıdır.

Verem Basili her yerde aynıdır.

Tifo mikrobi her yerde aynıdır, kendilerine mahsus işi görür.

Buğday her yerde aynıdır.

Bunların hepsi iklimlere göre tanzim edilmiştir.

Kutupda Aslan yaşamaz.

Nebat olmaz.

Penguen sıcak denizlerde yoktur.

Hülâsa her iklimin nebatı, hayvanı, madeni, insanı başkadır.

Su her yerde sudur.

Hidrojen ve oksijenden teşekkül eder.

Değişmez.

Her yaratıkta cinsîne göre organları aynıdır.

Bütün şekil, fonksiyon ve yaptığı işler aynıdır.

Bu da değişmez.

Yalnız bunların içinde bu fizikî, kimyevî, meteorolojik kanunların aykırılığı şeklinde görünen, müşahade edilen olaylar vardır.

Bunlar da değişmez.

Bunlara hurafe nazarı ile sakın bakmayın..

Ölümler toprağa gömülür.

Orada aslına döner.

Çürür gider.

Fakat senelerce kalıp aynı tazeliği muhafaza eden ölümler de vardır.

Çürüme kanununa zıd bir hâl...

Septe boğazındaki iki denizin tuz kesafeti farklı olduğu hâlde “OSMOS” doğa kanununu sıfıra indiren, hatta balıkların bile bir taraftan diğer tarafa geçmedikleri müşahade edilmiştir. (Kusto hikâyesi)...

Ayda ezan sesi işitmesi astronot'un.

Yok efendim Kur'ân-ı Kerimde kelime ve harflere bakarak 19 olduğu üzerindeki incelemeler...

Radyolarda, gazetelerde, televizyonlarda bunları bir çok yorumcular ele alarak bağırıp duruyorlar.

Bundan da tefahür duyduklarını ifade ediyorlar...

“İnanmayan inandı diye”.

ALLAH'ın emirlerini hurdasız yapan,

Resûlü Ekrem'in peşinde olan hakiki bir müslüman yalnız islâm olduğu için tefahür eder.

O kadar...

Akıl Doğa Kanunlarını tetkik eder.

Aklın dışında olanlar başkadır.

Hele bir dinleyin bakalım sözlerimizi, âlim diye geçinen “Bireyler”:

Bu günkü elimizde bulunan Kuranı Kerim alfabesi ile Resûlü Ekrem'in zamanındaki yazı arasında dağlar kadar farklar vardır.

Resûlü Ekrem zamanında yazılmış yazılara bakın, bir de bu günkü yazılara bakın, o zaman (.) nokta yoktu.

Habeş Kralı Mukavkıs'a yazılan mektuba bakın.

Bu gün onu okumak ihtisas meselesidir.

Arap bile okuyamaz.

Meselâ bu gün Mısırda basılmış Kur'ân-ı Kerimle bizde basılan arasında bile fark vardır.

Süleyman, Mısır yazısında Selmen şeklindedir.

Fakat Süleyman okunur.

Kufi yazı da bambaşkadır.

İranda basılana bakın yine bambaşkadır.

Eski yazı ile Hasan kelimesi 3 harflidir.

Yeni yazı ile Hasan 5 harflidir.

Bu son günlerde Kur'ân-ı Kerim'e atfen 19 rakkamını alıp bir ecnebi âlimin bunu araması büyük bir iştir...

Amma bununla bir hidâyete erdiği hikâyesi akıl hududu içinde matematiğe dayanan bir hakikattir...

Evet amma...

Akıl ile matematik ile ALLAH'ı idrak etti demek birşey ifade etmez.

Bu günün fen ve ilmi ile artık ALLAH'ı inkâr kapıları tamamiyle kapanmıştır.

Bu asırda her şeyde ALLAH tecellî etmiştir...

İnsanların akıl ve fen ile doğa kanunları karşısında daha diyecekleri itiraz ve şüpheleri kalmamıştır.

Görünmeyeni görmede ve sezmede hüner vardır.

“Görmediğim ALLAH’a secde etmem”.

Bunda gizli...

Bu kitap gayba inananların kitabıdır.

İslamda inanma:

Aklın idrak edemediği kavrayamadığı meçhulden başlar.

Meleklerle inanmak güçtür.

Ondan sora akıl hududuna girilir.

Kitaplara ve bu kitapları bildiren Resûllere kadar iner.

Tekrar aklın alamadığı meçhule dalar.

Âhiret gününe, tekrar dirilmeğe...

Bu, böyle kabul edilecektir.

Gayba inanlar için;

Burada aklın idrak hududu çiziliyor.

O hâlde İnanma akıl ile meçhulden başlayıp görünürse sonra da meçhule gidip kabul ve inanma vardır.

Bunları doğa kanunlarının bazan istisna gibi görünenlerini kendi akıl yorumu ile hâlledeyemeyip, merak saikası ile uğraşıp bir neticeye varıp evet demek de birşey ifade etmez.

Bulunduğumuz asrın fen, tecrübe, müşahede ve buluşları ile islâmiyeti tetkik ve bu zihniyet ile hakikate varma değil de...

Bu günkü asrı islâmi zihniyetle tetkik etmek yaraşır İslama...

İslâmi kabul etmeyen, inceliklerini ve hakikatlerini akıl ile kurcalayan bir zihniyet ile islâm tetkik edilmez...

Bir sürü ulema çıktı ortaya son senelerde...

Biz bunları tebrik değil, onlar islâmi tebrik etmeğe, ulaşmağa gayret etmelidirler.

İslâm, islâmı ecnebiden değil, Kuran ve Resûlü Ekrem’in bildirdiklerinden öğrenmiştir.

Kusto Bey senelerce denizlerin dibinde çalıştı.

Büyük tetkikler yaptı...

Astronot ayda tetkikat yaptı.

Ayda güneş görmedi.

Yolda giderken karanlıkta gitti.

Dünyayı aydan boşlukta dönerken seyretti.

Güneş ziyâsı hava dahilinde görünür.

Hararetini hava dahilinde hissettirir.

Ses havada duyulur.

Sesi nakleden havadır.

Uzayda, ayda hava yok.

Soğuk sıfır altı 200 derece.

Ses elektriğe tahavvül ederse o zaman iş değişir.

Saniyede 350 metre sürati olan ses, elektriğe tahvil edilirse saniyede 300.000 km. sürata çıkar.

Kusto yalnız Septe boğazındaki istisna gibi görünenle mi “ALLAH vardır!” dedi.

Astronot ezan sesi duydu da onun ile mi “ALLAH vardır!” dedi.

Şimdi: Kusto Beye, Astronot Beyefendiye 19 rakamı ile meşgul olan Mislere, bunların niçin böyle olduğunu izah etsem hemen çıldırırlar.

Bu iş Ledünnî’dir.

Ledünnü herkes bilmez.

Herkes Cenab-ı HAKK nasib etmemiştir...

“Benim bildiklerimi, gördüklerimi sizlere söylersem saçlarınızı yolar büyük bir keder içerisine düşer helak olursunuz”.

Buyuruyor Resûlü Ekrem bir hadîs-i şeriflerinde

İslâm hiçbir şeyle iftihar ve gurur duymaz.

Yalnız islâm olduğu için iftihar eder.

Bu iftiharda ilâhi tevazu gizlidir.

Bu da herkesin kârı değildir.

İlâhi emirleri, hükümleri anlama kabiliyeti akılda yoktur.

Akıl insana doğru yanlış terazisi olarak verilmiştir ve hududludur.

ALLAH’ın sırlarını ve ALLAH’ın mahiyetini ta’yin ve teşhis edecek hücre insan dimağında yoktur.

Kuran-ı Kerim’de:

1- ÂYÂT-I MUHKEMAT:

Herkes tarafından anlaşılan ve te’vili caiz olmayan âyetler.

2- ÂYAT-I MÜTEŞABİHAT:

Misal göstererek, benzeterek bildirilen âyetler.

3- ÂYÂT-I MU’TÂDE:

Belli âyetler, emirler, usuller, her okuyan tarafından anlaşılan âyetler.

4- ÂYÂT-I GAYRi MU’TÂDE:

Anlaşılamayan, doğa kanunlarının dışında görünen.

Akla zor giren veya sokulamayan âyetler.

Meselâ insanın su üzerinde yürümesi, karıncanın konuşması gibi.

Ceseden Tayy-i mekân...

Asrımızda akıl, fen ve bilgiler vardır.

Bunlarla ilâhi emirler anlaşılamaz.

Bundan dolayı dînin emirlerine insanlar kayıtsız kaldıklarından bocalama içindedirler.

Basit bir misâl:

Su ile ayağın üstüne meshedilir.

Su olmadığı zaman toprakla ayağın altına meshedilir.
Akıl bunu hâlledemez.
Sapıtır.
Saçmadır der.
Amma... İş öyle değildir.
Din akıl ile anlaşılamaz.
Kabul edilir o kadar...

Bazan bu gibi hadiselerde bir gözü yummak iki gözle bakmaktan daha iyi olur.
Hicretten evvel Mekke’de inen “El müddesir” sûresinde:
“Aleyha tis’aten aşere” âyeti celilesi vardır.
Mânâsı şöyledir. “O var ya 19’dur”.
19 orada 10 un üzerindedir.
“Tisaten aşer” 19 demektir.
“Aşere” olduğu zaman mekân ve mevcudiyet ifade eder.
Buna göre mânâ 19 bekçi vardır.
Nerede?
Âyet devam ediyor:
“Cehennemde...”
Ecneblerin parıltılı kelimelerine bakıp onların arkasına takılıp gitmek, islâm diye geçinene ayıptır.

Akıl, insanda maddî idrak olan, ALLAH’ın bir hediyesidir.
Yani idrakin husulünü temin edendir.
Aklın akidelere boyun eğmesi lâzımdır.
Akide:
İnsan ruhunun derunundaki itikad cevheridir.
Yukarıdaki âyet-i Kerimede mânâ açıktır.
Ledünnî mânâsı da vardır.

Amma bu gibi işlere kafasını saplayanlara söylenmez...
Efendi Sen Biliyor musun?
Bilmem...
Bizde boş lâkırdı da yoktur.
Bu gibilere cevap nedir bilir misiniz:
“iki 8, bir 19, üç 20, bir 30” tekerlemesini söyleriz o kadar...

Gelelim biz bize, konuşalım kendimizle:
Parmağında kıymetsiz bir yüzük vardı.
Sordular :
“Nedir bu?”
Yüzüğü öptü :
“Anamdan hatıra...”
Yüzünde büyük ve derince kapanmış bir yara izi vardı.
“Peki bu nedir.”
“Harbte aldım...”
Bu sefer ağlamağa başladı.
“Niçin ağlıyorsun?”

“Söylenecek şey değil. Ben de bilmiyorum”.
“Bir şey mi hatırladın.”
“Hayır” ve dedi:
“Unutulan ve hatırlanamayan hatıralar vardır!”

Tilki çardakta olgun üzümler görmüş sıçramış yetisememiş.
“Bunlar daha olmamış!” demiş yürümüş yoluna...
Bilmeden konuşmak doğru değildir.
Bu Tilki hikâyesi basit bir hikâye de değildir.
Dikkat edilirse Tilki çok zekidir.
Fakat Tilki üzüm yemez et yer...

Manevî işleri bilmeden mantık ve akıl ile onları zorlamayınız.
Hem dinleyene hem de söyleyene yazık olur.
Hiç olmazsa baba yâdigârıdır de sus!
Bırakacağın nam babanı utandırmasın!

Aklı almadı diye şaşırıp, aklın hududunu bilseydi.
Ne ayda ezan sesi.
Ne Septe boğazındaki iki deniz.
Ne de 19 rakamı gibi şeylerle:
“ALLAH’ı buldum!” demezlerdi.
Bunların hepsi aklın haddini bilmeyip de akıllı diye geçinene çifte atmasıdır.

Feza Astronotu aya çıktın!
Ay dünyaya bir karış mesafede.
Halbuki fezada milyarlarca ışık yılı uzaklıklarda neler var.
Sor bir defa rasathânedeki profesöre...
Ne arıyorsun oralarda ALLAH’ı mı?
“Buldum!” dedin ya, duydun ezan sesini artık dön geri.
Orada duydum dediğin ses o da meçhul ya...
Bu ezan yerden göğe çıkanların değil, gökten yere inenlerin sözü.
Yerde duymadın da ayda mı duymak lâzım imiş bu sesi...

Kusto Bey!
Senelerce deniz altını altüst ettin amma.
Kavanozdaki balık gibisin.
Septe’de gördüğün şey seni şaşırttı,

19 rakamını bulan bilgisayarlı profesör:
O bilgisayarı sen keşfettin.
Anlayamadığını kendi icad ettiğin makinadan öğrenmek, utanmıyorsun yazık!

Bildiğini bilmeden ve bunları alkışlayan islâm diye geçinen zavallılar size diyeceğim yok!
Çünkü sizde islâmî utanma yok!
30.01.1984

Ulema : (Âlim. C.) Âlimler. Osmanlı devrinde yüksek ilim ve fıkıh âlimleri. İlmiye mensubları.

حَبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَنْ تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ

“Ya eyyühellezine amenu la terfeu asvateküm fevka savtin nebiyyi ve la techeru lehu bil kavli ke cehri ba'diküm li ba'din en tahbeta a'malüküm ve entüm la teş'urun : Ey iman edenler! Seslerinizi Peygamber'in sesinin üstüne yükseltmeyin. Birbirinize bağırdığınız gibi, Peygamber'e yüksek sesle bağırmayın; yoksa siz farkına varmadan amelleriniz boşa gidiverir.” (Hucurât 49/2)

Hâss : (C.: Havass) Hususi. Hâlis. Kıymetli ve ileri gelen mühim yakınların topluluğu. * Bir şeyde bulunup başkasında bulunmayan. Umumi olmayıp mahsus olan. * Tam ayar olan, yabancı maddelerle karışık olmayan ve içinde bozuk bulunmayan. Tek, münferid. * Saf. * Tar: Osmanlı İmparatorluğunun ilk zamanlarında, devletin büyüklerine ayrılan yıllık geliri yüzbin akçadan fazla olan arazi.

Hassa : (C.: Havass) İnsanın kendisine tahsis ettiği şey. Bir şeyde bulunup başkasında bulunmayan şey. Bir şeye mahsus kuvvet. Te'sir. Menfaat. * Adet ve alâmet. Ekâbir, kavmin ileri geleni.

Tefahur : Fahirlenmek. İftihar etmek. Kendini iyi görüp, kusurdan gaflet etmek.

Ecnebi : Yabancı. Garip. Alışmamış. Başka milletten olan.

Saik : Dürten, sevkeden, sürükleyen, götüren. * Sebep.

Muhkemat : Muhkem olanlar. Sağlam ve kuvvetli olanlar. * İçinde hüküm bulunan ve mânası açık olanlar.

Müteşabih : Birbirine benzeyenler. * Fık: Mânası açık olmayan âyet ve hadis. Kur'an-ı Kerim'in ve hadislerin mecazî mânalara gelen ifadeleri. "Muhkem" olmayan âyet veya hadis. * Zâhirî mânası kastedilmeyen ve teşbih ve temsil yoluyla hakikatlerin beyanında kullanılan ifade.

Mu'tad : Âdet. Âdet edilen iş. İtiyad edilen. Alışılmış olan.

لَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَنَا أَصْحَابُ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِّلَّذِينَ كَفَرُوا لِيَسْتَيَقِنَ اعْلِيَّهَا تِسْعَةَ عَشَرَ وَمَا جَعَلُوا الْقُلُوبَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْكَافِرُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ وَيَزِدَادُ الَّذِينَ آمَنُوا إِيمَانًا وَلَا يَرْتَابُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَّا ذِكْرًا لِلْبَشَرِ هَذَا مَثَلًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ وَمَا هِيَ

“Aleyha tis'ate 'aşere. Ve ma ce'alna ashabennari illa melaiketen ve ma ce'alna 'iddetehum illa fitneten lilleziyne keferu liyesteykinelleziyne utulkitabe ve yezdadelleziyne amenu iymanen ve la yertabelleziyne utulkitabe velmu'minune ve liyekulelleziyne fiy kulubihim meredun velkafirune maza eradallahu bihaza meselen kezalike yudillullahu men yeşa'u ve ma ya'lemu cunude rabbike illa huve ve ma hiye illa zikra lilbeşeri. : Üzerinde ondokuz (muhafız melek) vardır. Biz cehennemnin işlerine bakmakla ancak melekleri görevlendirmişizdir. Onların sayısını da inkârcılar için sadece bir imtihan (vesilesi) yaptık ki, böylelikle, kendilerine kitap verilenler iyiden iyiye öğrensın, iman edenlerin imanını arttırsın;

hem kendilerine kitap verilenler hem müminler şüpheye düşmesinler, kalplerinde hastalık bulunanlar ve kâfirler de: «Allah bu misalle ne demek istemiştir ki?» desinler. İşte Allah böylece, dilediğini sapıklıkta bırakır, dilediğini doğru yola eriştirir. Rabbinin ordularını, kendisinden başkası bilmez. Bu ise, insanlık için ancak bir öğüttür.” (Müddesir 74/30-31)

İ'tikad : İnanmak. İnanç. Sıdk ve doğruluğuna kalben kararlı olmak. Gönülden tasdik ederek inanmak. Dinin temelini meydana getiren şeylere inanmak. (Bak: İltizam)

Tebareke sûresinde Resûlü Ekrem'e hitap vardır:

“Nereye bakarsan bak yorgun olarak basın öne düşer Yâ Habibim! Kâinatın hiçbir yerinde kusur bulamazsın...”

Kusur kelimesi deşilirse, didiklenirse insanların beş duygusu bunları sınıflara ayırarak; Güzel, çirkin, kokular, renkler tadlar ve şekiller kadrosunda birçok yanlışlıklara sapar.

Ahsen-i takvim yaratılan yani en mükemmel yaratık olan insanda 5 duygu vardır: Görme, işitme, tad alma, koku alma ve temasla duyma hisleridir...

Bazı şeyleri görürüz güzeldir deriz.

Bazılarını çirkin buluruz.

Bazı sesleri hoş bulur bazılarını işitmek istemeyiz.

Bazı tadları severiz.

Bazılarından nefret ederiz, bazı kokuları beğeniriz, bazılarından kaçırız.

Bazı temas duyguları hoşumuza gider, bazıları gitmez.

Yumuşak deriz, kadife gibi deriz, bazılarını sıcak soğuk diyerek reddederiz...

Yukarıda insanlarda olan bu duyguların müşterek bir kısmı hayvanlarda, kuşlarda, böceklerde, balıklarda hatta mikroplarda vardır.

Bazılarında yoktur...

Nebatlarda çemenden tutun da büyük ağaçlara, çiçeklere, meyvalara kadar hatta yer altı yer üstü sebzelere kadar bu hislerden bazıları vardır.

Kaliforniyalı bir profesör “The mechanictic compection of life” ismindeki kitabında; müziğin nebatların büyümesine, ışığın bazı hayvanat üzerine tesirine, çiçek ve nebatların üzerine tesir ettiğini ve bunların duyguyla alâkadar olduğunu senelerce evvel ispatlamıştır.

Bu satırları yazmamız aşağıda anlatacağımız hususlara itiraz ve dudak bükeceklere küçük bir misaldir.

Bugünkü asra kadar hatta beyin bile, ispatlanan birçok şeylerden bahsetmiyoruz.

Onları okumuş, duymuş ve işitmişsinizdir.

Kâinattaki bütün kanunlar, insan, hayvan, nebat, maden, su her şeye; sıcak soğuk, ses, ışık ve karanlığın tesiri bir meddi cezir hâlinde devam edip gelmektedir.

Bu küçücek gazete makalesi gibi sözlerden sonra mevzumıza girelim:

İnsandan bahsediyoruz...

İnsanın bir müsbet, ruhî, bir de menfi maddî tarafı vardır.

Menfi tarafla mücadele edilmez.

Maddî taraf tabiat kanunlarına tabi' ve bağılıdır..

Maddî tarafın bu kanunlardan ayrılması cesedî ârızaları tevliid eder.

Bunlar o kanunlardan bilerek veya bilmeyerek, görerek veya görmeyerek ayrılmanın neticesidir.

Cesedi bu kanunlara uygun olarak muhafaza etmek, o kanunlara hürmet, ta'zim, ve sevgi demektir...

Bu düzeni temin için Cenab-ı HAKK yarattığı insan makinesinin nasıl işleyeceğini ve muhafaza edileceğini târifname ile bildirmiş.

Ve ruha hitaben de birçok tavsiyeler vermiş.

Ve eline garanti makbuzu vermiştir...

O makbuz nedir?

Neresini garanti etmiştir.

Hepsini mi, yoksa bir kısmını mı, burası asıl nokta işte...

Evvelâ akıl vermiş, irade vermiş...

Cesedin yani maddî tarafın garantisi için rızkî kendi üzerine almıştır.

Hatta bunu bile başa kakmaz...

“El kâsib habîbullah”.

Ne demek bu?

“Alın teri ile kazanan ALLAH’ın sevgilisidir.”

Yani çalışıp kazanan, rızkını verenin ALLAH olduğunu katiyyen unutmaz.

Unutsa bile yine unutmamıştır.

“El rızk aleallah”

“Rızık ALLAH’ın üstünedir...”

Kuldan “sebeup olmaktan başka” birşey beklenemez.

“Bekleme!” demektir.

Bazı şeyleri maddî taraf için, mecburiyet altına girmesini arzu etmiştir.

Emretmiştir.

Akıl ve iradene hürmet ve nezaket göstererek bu tarafı serbest bırakmıştır.

Ateşe yakma hassası vermiş.

“Sana dokunanı yak!” demiştir.

Maddî tarafa zarar verenleri ruha bildirmiştir.

Ruhî tarafa zarar vereceklere de gizli aşikâr emir ve mecburiyet altına girmesini arzu etmiştir.

Emretmiştir.

Sonra:

“Benden geldiniz dünya yüzüne, tekrar Bana döneceksiniz, kendinize dikkat edin, yek diğerimizden uzaklaşmayalım. Ben yine sizinle daima beraberim!” buyurmuştur. Âyet...

HAKK indinde mubah olarak bildirilen şeylerin, fiillerin, rızıkların içinde faydalı olanlar arasında da haramlar vardır.

Yasaklar vardır.

Fakat bu haramları işlemek, yapmak mesuliyeti mucib değildir.

Bu nasıl lâkırdı diyeceksiniz.

Hele kendini topla dinle bakalım...

Haram, aslında HAKK’a yanaşmak kabiliyetini insandan alan hareket, işler, rızıklardır.

Her şeyin bir “Ahsen”i vardır.
O daha en güzeldir. “Ahsen”dir.
İbadetlerde abdest almak farzdır.
Abdestsiz ibadet haramdır.
Yasaktır.
Emre isyandır, küfürdür.

Fakat namaz abdestsiz gezmek günah değildir.
Abdestsiz yemek ve içmek haram değildir, günah da değildir.

Zina haramdır.
Günahtır.
Mes’uliyeti mucibdir.
Nikâhlı olarak cima yapmak birşey değildir.
Hatta mubahtır.
Helâldir.
Emirdir...

Fakat daima Abdesttli bulunmak, abdestsiz yememek,
içmemek, konuşmamak “ahsen” dir.
Soğan, sarımsak yemek mubahtır, helâldir.
Fakat bunları hiç yememek “ahsen”dir.

Yüksek sesle konuşmak, tebessüm etmek, sessiz göz yaşı dökmek, az yemek, az uyumak,
“ahsen” dir.
Dedikodu, yalan söylemek haramdır.
Daima doğruyu söylemek, hiç yalan söylememek, dedikodu yapmamak, sohbet etmek
“ahsen” dir...

“ALLAH yavaş konuşanları sever.” Kudsî hadîs
“Helak olacağınızı bilerseniz yalan söylemeyiniz” Hadîs.
Burada tavsiye vardır.
Menn etmek yoktur.

“İyi sözler söyleyen topluluğa rahmet melâikeleri iner”. Hadîs.
“Sarımsak, soğan yiyen kimse topluluğumuza sokulmasın!”. Hadîs.
Burada Resûlü Ekrem rica ediyor.
Lütfen gelmesin!
Menn etmiyor.
Altında bu tavsiyenin bir şey gizlidir.
Onu bulmaya çalış...

“Yalan söyleyen, dedikodu edenlerle oturmayınız. Onlardan kaçın.” Hadîs.
“Erken yatın! Güneş doğmadan kalkın!
Rızıklar sabahleyin taksim olunur”. Hadîs.

Bunları yapmamak günah değildir.
Fakat “ahsen” dir.

Fakat HAKK'ın yardımıyla Tefvikiyle “ahsen” hududuna giren kimseye o zaman günah olmayan günah olur.

Mubah olan haram olur.

“Ümmetimin tövbe kapısı kapanmayacaktır.
Ta ki can boğaza gelinceye kadar!”

Bu tövbe cesedî tövbedir.

Cesede ait günahların tövbesidir.

Temiz geldiğin toprağa hiç olmazsa temiz gitmek içindir.

Cenazenin yıkanması gasli de bundan dolayıdır.

Cenaze namazı da ruhuna, kılanların bir tövbe yaptırmasıdır meyyite...

Burada HAKK'ın mağfiretini düşünün.

“Ümmetimin arasında şirk, karıncanın düz beyaz mermerdeki ayak sesinden daha gizlidir.”

Bu hadîsi söylerken Resûlü Ekrem'in iki âlemi gören gözlerinden yaşlar geliyordu.

Bizler odun gibi duruyoruz.

Ve hem de bu yetmiyormuş gibi yek diğerimize saldırıyoruz.

Cenab-ı HAKK kendine karşı işlenen kusurları (suçlar değil) affeder.

“Lâkin gayrın hakkını asla” afvetmez.

“Lâ ilâhe illallah” diyen zâhiren islâmdır.

Şunu da unutmamak lâzımdır:

Kalbi, içi, insanın ALLAH ile kendi arasında gizlidir.

Onu ancak ALLAH bilir.

“Hüsni zan” etmek “ahsen” dir.

Öyle şeyler, meseleler vardır ki;

İnanılmadığı takdirde insan kâfir olur.

Kur'ânın bildirdiklerine inanmayan kâfir olur.

Bir kısmına inanıp da bir kısmına akli itiraz bile insanı kâfir yapar.

Bir emri yapmamak başkadır.

“Böyle şey olmaz!” demek başkadır.

HAKK'ın emirlerini yapmıyor fakat bazı emirleri yapmak şartı ile inanıyorsa kâfir olmaz.

“Efendim bizim inancımız vardır ama yapamıyoruz!”

“İnancın nedir?”

Sorarsan bilmez...

Bari yapmıyorsun.

Yasakları yapma!

Yok:

“Yapacağım!” derse o zaman paşam iş değişir...

İçki içer, oyun oynar, kumar oynar, plaja gider çıplak, baloya gider bunların hepsi küfürdedir.

Gusül yapıyorlarsa bunlara kâfir denemez.

Fakat yapmıyorlarsa islâm değildirler.

Küfürdedirler...

Bunlar bilmeden tamamiyle inkârdadırlar,

Ne söylerse söylesinler...

Tırnak büyütmek boya sürmek, saç boyamak erkekler de dahil, kadının çıplak gezmesi, plaja gitmesi islâm adatı olmadığı gibi o kimseye haramdır.

Bunların hepsi cesede haramdır, insan ilk defa cesedini küfre sokar.

Cesedini kafir yapar.

Ruhun kâfir olması çok güçtür.

KÂFİR ne demektir?

Kâfir HAKK'ı hiçe sayan ALLAH'ı inkâr eden demektir.

“Kâfir şeytan” diye söylerler.

Şeytan kâfir değildir.

ALLAH'ın meleğidir.

“Şeytan” müfred olarak meleğin lânet ile üzerine aldığı vazifenin ismidir.

“Şeyatin” cem'i olarak geçen lafz ise şeytanın birçok olduğu demek değildir.

Şeyatin ise insanlar arasında geçen, fena, kötü HAKK'ın men ettiği arzu hilâfına olan fiillerdir.

Lânetlenmiş fiillerdir.

Hareketlerdir, işlerdir.

Şeytan yaptırdığı bu işlerden dolayı mesul değildir.

Fiilleri yapan insanlar bunlardan mesuldürler.

Şeytana küfredilmesi de küfürdür.

Lânet edilir o kadar.

Şeytan olmasaydı: HAKK'ın cennet ve cehennemi halk etmesindeki murad belli olmazdı.

Medine'de inzal olunan “Kül euzu” lar da:

“Bütün hareketlerden, fiillerden, bunları yapanlardan ALLAH'a sığınırım!” demektir.

Bu iki süre defaten vahiy olunmuştur.

İNZAL: Defaten vahyolunan

TENZİL: Yavaş yavaş tedricen inmek mânâlarıdır...

Kadın “şeytan” işlerinin akis ettirilmek istediği bir aynadır.

Âdem'i Havva kanalı ile kandırdı.

O kadar...

Kadına şeytan denilemez.

Senin anan da kadındır.

Bunu da unutma ve dinle:

Şeytan niçin Havva'yı kandırmıştır?

Âdem'i kandırmamıştır.

Menn edilen nesne ne ise onu yedirmiştir.

Havva'yı kandırması bir sırdır.

HAKK muradının adeta bir kanunudur.

Şeytan Âdem'e secde etmedi.

Havva'ya secde meselesi mevzu bahis değildir, öyle bir emir de yoktur. Bazı kabahat gibi

görünen şeyler bazı hakikat ve sırların örtülmesi içindir.
Yalan bundan dolayı haramdır.
Hatta şirktir.
Niçin şirktir?
Bu büyük bir meseledir.
Şeytanın davası Âdem ile dir.
Havva ile değil...

Dikkat edersen Kadını yoldan çıkaran erkektir.
İrzına tecavüz eden erkektir.
Fahişe yapan erkektir.
Cünub yapan erkektir.
Hangi temizlikten, iffetden bahsediyorsun soytarı erkek!..
“Şeytan Havva’yı kandırdı!” söylüyorsun.
Meleklerde dişilik erkeklik yoktur.

Yalnız kadınlar için söylenen hadîs :
“İffetini muhafaza eden, beş vakit namazını kılan, dedikodu yapmayan kadın cennetliktir.”
Bu hadîs erkeklere değildir, dikkat edilirse...
Cennetde hurilerden haber verilir.
Melekler genç kız şeklinde tasavvuf edilir.
“Melek gibi kadın!” deriz.

Şeytan, kadını temessül edemez.
Bir de Resûlullah’ı temessül edemez.

Resûlü Ekrem’e muhterem sahabeleri sormuşlar.
“Kimi sevelim Yâ Resûlallah”
“Namazı. Namazı. Namazı”
“Başka Yâ Resûlallah”
“Ananı. Ananı. Ananı...”

İşte muhterem sahabelerin Resûlallah’a sorup aldıkları cevap-ı Resûl bu...
Üç defa tekrar etmişlerdir.
Niçin?
ALLAH için sev!
Benim için sev!
Kendin için sev!..

Hafaza melekleri ana yolundan bahşolunur.
Zifafda erkeğin kılacağı 2 rekât namaz bunun içindir.
Bu bahis çok uzundur.
Derin bir sır deryasıdır.
Daha bildiğim kadar söylersem çıldırmak işten bile değildir.
Bilmediklerim çok.
Onları öğrenebilsem ben de çıldırırım...

Son olarak şunu söylemek lâzımdır.

Beş vakit namazını kılan, iffetli bir kadına eziyet edenin sonu hüsrandır.

Bu, “bunları yapmayan kadına eziyet edin!” demek değildir.

Namazın bağışlandığı hiç bir makam yoktur.

Yalnız kadına hayız zamanında bağışlanır.

Kaza yapmaz.

Orucu kaza eder.

Şunu da unutma:

Kadındaki “fadıl” erkekden 7 misli fazladır.

Bunu anlatmak zordur.

Araştır!

Âlim bulursan sor!

Kitap karıştır. Öğren!

Fadıl ne demektir?

Ben anlatamam...

Şunu da unutma:

Kadınlardan büyük velîler vardır.

Hız. Advîye. Tilmîzei Sakafî. Gül Hatun veya Evliyâ Kadın.

Kar Yağdı Sultan daha binlercesi vardır.

HAKK’ın perdesi altında gizli...

Evliyâ kadınlar kimseden himmet almazlar.

Onlara HAKK tarafından kendilerine verilir.

Temizlikleri, iffetleri, HAKK’a ve Resûle bağlılıkları yüzünden onların duaları himmet yerine geçer.

Kadından şeyh yoktur.

Mürşid yoktur.

Bazı yalancı mürşidler, mürşideler ortaya çıktı.

“Benim mürşidim falan!” diye,

“Ben felan hanımın müridiyim!”

“Ondan izin aldım!” gibi söylentiler doğru değildir.

Kadın kendi kendinin şeyhi, kendi kendinin müridi, kendi kendinin mürşididir...

Aynı zamanda yüzlerce şeyh beyler ortaya çıktı.

Nakşibendî, Kadirî, Rifaî, Halvetî Yüzlerce...

Bu tarikatlar vardır.

Amma bu tarikatlerde artık “adam, efendi” kalmamıştır.

Hepsi sahtedir.

Menfaat üzerinedirler.

Zavallı insanlar da peşlerine takılmışlardır.

Hakikileri gizlidirler.

Hızır’dan başka onları bugünkü asırda bilen yoktur.

Bütün bu anlatılanlarla zihninizde bir kelime belirdi.

Günah...

Günahın cezasını Cenab-ı HAKK, kulun kendisine bırakmıştır.
Onun için bundan pişman olduğunu tövbe istiğfarla ALLAH’a bildirmesi gerekir.
“Tövbe kapıları son nefese kadar açıktır.” ilâhi müjdesi budur.
Günah, inkâr ve red hududuna girerse küfürdür.

Küfrün cezası ALLAH tarafından verilir.

Bu ceza:

- 1-Cesedî,
- 2- Ruhî,
- 3- Nefsîdir.

Rızkın azalması, hastalık, belâ, fertlere ayrı ayrı...

Bu ceza bir de kitlevi olur ki; kıtlık afatı arziyye, afatı semâviye, afatı maraziye şeklinde tecellî eder.

Sel, Zelzele, Şiddetli fırtına, Şiddetli sıcak,
Şiddetli soğuk, Kuraklık, Suların çekilmesi,
Salgın hastalıklar kolera gibi...

Buhran, Kıtâl, Karışıklık,
Kütleî huzursuzluk, Pahalılık...

Bunların sebepleri:

Emirleri yapmamak, nehiylerden kaçmamak.

Erkeklerin zina yapmaları, Kumar, İçki, Yalan, Hırsızlık,
Hırs, Lükse konfora düşkünlük, israf, Kanaatsizlik, Adâletsizlik, Rüşvet. Faiz...
Bütün bunlar şükürsüzlük ve hamdsızlığın neticesidir.
Bunlardan mesul olanlara ses çıkarmamak da küfürdür.

Bugünkü cemiyetimizde;

İmam hatip okulları açmak, Kur’ân kursları ihdas etmek, Vaaz etmek, inanç ve düşünce hakkında tenkid etmek birsey ifade etmez.
Hatta tehlikelidir de...

Zafer biraz da hasar ister.

Binlerce kişi ölür.

Harb kazanılır.

Sonra ölümler unutulur, şenlik yaparız...

Teker teker kendi kendimizi düzeltmek sûretiyle islâmda meknuz “gizli” olan kalb iman kılıcını çekip, ALLAH yolunda o zaman kelle vermek lâzımdır.

Başkası boştur.

Şahsî cihad olmadan umumî cihad yapılamaz.

Şahsî cihadı yapıp kendini düzeldenlerin artık umumî cihada ihtiyacı kalmaz.

Dua zamanı geçmemiştir amma.

Öyle dua edecek, utanmadan söz söyleyecek adam nerede?..

Resûlü Ekrem, hadîslerinde buyuruyorlar :

“Benden sonra,yakın bir zamanda bir takım emirler gelecektir ki, yalan söylerler zulm

ederler.

Her kim onların yalanlarını tasdik eder, yaptıkları işlere, verdikleri hükümlere yardımda bulunursa o kimse benim ümmetimden değildir.

Ben de onun peygamberi değilim.

O kimse kıyametde benim yanıma gelemez.

Zira melekler o gibi kimseleri benim yanımdan kovarlar.

Bu gibi zâlimlere ALLAH cenneti haram kılar.

Zâlimden korkan, ona can ve rızık korkusundan boyun eğen kimsenin yüzüne bakmak bana haramdır.

Haberi olmadan o kimse HAKK'a isyan etmiş ve inkârdadır.

ALLAH'ın lâneti üzerlerinedir.”

(Dikkat edilirse Resûlü Ekrem beddua etmiyor. Lânet kelimesi ile Cenab-ı ALLAH'ın bu kimseleri sevmediği ilân ediliyor.)

Bu zümreye dahil olanların ibadetleri makbul olmaz.

Bunlar yalancı ve ALLAH indinde münafıklardır.

Tövbeleri de makbul değildir.

“Ümmetimden kimsenin yarın HAKK huzurunda beni mahcup etmemesini isterim.”

HAKK'ın cehennemi müthiştir.

Târif edilemez.

Orada insan ne yaşar ne ölür...

“Benim ümmetim yağmur gibidir.

Evveli mi âhiri mi hayırlıdır bilinmez!..”

Hakîki mü'min her an şehid olabilir.

Yalnız şehâdet şerbeti dost elinden içilmez.

HAKK'a düşman olanın elindedir bu şerbet...

Şeriat diye bir söz vardır, ilâhi emirlerin ve Resûlü Ekrem'in bildirdiklerinden çıkarılmış, islâmın dünya ve âhiret kanunudur.

Cemiyet nizamının temini, bozulanların tamiri, cezaları, mükâfatları cami hükümlerin hepsidir.

İslâmın muhafızı ve selâmetle imrar-ı hayat etmesini temin eden usul ve değişmeyen kaidelerdir.

Hiçbir yerinde fazilet, adâlet, doğruluk, ve HAKK'ın emrine zıt toz kadar bir madde yoktur.

“Din işleri başka, dünya işleri başka!” sözü tamamiyle küfürdür.

Hepsi bir küldür.

Bundan ayrılan islâm değildir.

Amma bugün şeriat diye ağızlarına doladıkları şeriat kelimesi bambaşka birşeydir.

Peki nedir?

Ne olur?

Onu bilmem...

HAKK'ın kanunu hakkında söz söyleyecek bir selâhiyetim yoktur...

Eskiden dünya işlerinde hak aramada, devletin büyüğüne, valisine, kaymakamına, kumandanına verilen yazılı bir arzu ve isteğin yani dilekçenin sonuna şu cümle basma kalıp olarak ilâve edilirdi:

“Ol babta ve hâlde emr ü ferman hazreti menlehü'l- emrindir”.

Bu ne demektir:

“Şikâyetim ve isteğimi bu dilekçe ile arz ettim makamınıza!”:

“Bundan ALLAH’ın emrine peygamberin bildirdiğine, adâletsizliğe, kanuna aykırı bir şey varsa onu siz takdir edeceksiniz.

Eğer bir hata varsa onu düzeltiniz.

Eğer yoksa hakkıma yardım ediniz.

Bütün töhmet, ALLAH yanındaki mesuliyet size, vereceğiniz emre aittir.

Bu adâleti hatırlamanızı bir vazife bilirim.

Emrû ferman sizindir!

Demektir...

يَنْقَلِبُ إِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئاً وَهُوَ حَسِيرٌ ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ

“Summercî’lbasare kerreteyni yenkalib ileykelbesaru hasien ve huve hasiyrun. : Sonra gözünü, tekrar tekrar çevir bak; göz (aradığı bozukluğu bulmaktan) âciz ve bitkin halde sana dönecektir.” (Mülk 77/4)

Meyyit : (Mevt. den) Ölü. Cansız. Ölmüş.

Müeyyide : Te'yid eden. Te'yid edici. Kuvvetlendirici. * Kanun ve ahlâk emirlerinin yerine getirilmesini te'min eden kuvvet.

Zifaf : Gerdeğe girmek. Gerdek

Fadl : Fazıl. (Fâdıl) Fazilet sâhibi. Üstün kimse.

İhdas : Yeniden bir şey yapmak. Ortaya koymak. Meydana koymak. (Bak: İbda', Hudus)

Cami : İslâm mâbedi. İbadet yeri olan bina. * Cem'edici, toplayıcı, içine alan. * Cem'etmiş, toplamış bulunan, hâvi ve muhit olan. * Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm bütün evvel ve âhir güzel isim ve ahlâkı kendisinde cem'ettiğinden dolayı ona verilen bir isimdir. * Ehl-i Hadis ıstılahınca da; Buhâri Hadis kitapları gibi, babların sekizini birden cem' eden büyük hadis kitaplarına da Câmi denir veya Sünen ismi verilir.

İmrar : Geçirmek. Mürur ettirmek. * İpi sağlam bükmek. * Acıtmak. Acı olmak.

İmrar-ı hayat : Hayat geçirmek.

YAZININ KUVVETLİ VE DÖKÜMANTER RİVÂYETE GÖRE İCADI

Bu yazı akıl “Ermez” değil,
“Yetmez” olan meselelerle uğraşan
Bilmeden akla hakaret edenlere hitaptır...

İnsan kabiliyeti derecesinde.
İlmî bilgisi hududu dahilinde.
Muhteşem kâinatı seyrettikten sonra:
İster inkâr etsin.
İster tasdik etsin.
İster şüpheli kalsın.

İnsan ruhu görülemeyen, kelimelerle izah ve târif edilemeyen bir şeye bağlıdır, aşıktır.
Filozof, sosyolog, teozof, hepsi muhtelif yollarla bocalamış ve durmuşlardır.
Bir çok gizlenmiş hakikatler vardır; onlar etrafında bir çok tahminler yürütülmüştür.
Fakat insan aklı bu gibi bazı meselelere yeterli olmadığından nazariyeden nazariyeye fikirden fikire sürüklenip gelmiştir...

İnsan Yaratan'ı ilk defa ses, ateş ve yardımıyla idrak etmiştir.
İlk harfi de bu hadise saikasıyla yazmıştır.
Bu, kalemle yazılmış bir harf değil.
Gördüğü hadiseyi yerden bir taş alarak mağaranın taşına çizmek istemiş, taşı taşa vurduğu zaman; Kıvılcım çıkmış, Ses çıkmış.
Mağaranın taşına da bir şekil çizilmiş ...
Yazı bu...

Yaratan'a ilk defa 5 harfli bir kelime ile hitap etmiştir.
Bu kelime hiç değişmemeksizin muhafaza edilmiş.
Hâlâ mukaddes kelime makamında ve ancak icabında kullanılır.
O ismi taşıyan mutlak varlıktır.
Her şey O'ndan, fakat her şey O değil...

O'nun üç büyük vasfı vardır (Dikkat et sıfat değil).
Sonsuz kudretinin icabıdır:
Halk eder.
İdâme ettirir.
Ve yok eder.

O'na ne isim verirlerse versinler, bir şey ifade etmez.
Zira O'nun mahiyetini ta'yin ve teşhis edecek hücre insan dimağında yoktur.
Kurduğu disiplin "insan akliyle" meçhulden meçhullere gizlenen kudretinin tezahürleri kanun şeklinde şöyle hülâsa edilir:

"Adet kâinatın,
Tekamül hayatın,
Birlik O'nun kanunudur."

Ve dipsiz kâinatın küçülmüş bütün kanunları ve kudretleri insanda mevcuttur.
(Esmâ-i ilâhiyenin tecellîleri)...

İnsan teneffüs ettikçe:
Burun deliklerinden, hançereden, ağızdan, bu ilâhi asmalar faaliyetlerini icra ederler.
Bunlar bir çok ihtizazlar husule getirirler ki bu sesli titreşimler, alfabelerdir

Diş, Dudak, Damak, Boğaz, Burun, ıslık hâlinde, ihtizazlı iç kuvvetle çekerek telâffuz edilen sedalı harflerdir.

Ne?

Alfabe.

Sekiz sedalı harften başka, iki yüze varan sedasız harf vardır.

Bütün bunlar insanda tecellî eden ilâhî esmâların titreşimleridir.

İsa'dan iki bin sene evvel (m.ö:2000) Hindistan'da Şastra Feudha Bali' alfabeti ortaya çıkmıştır.

Nasıl çıkmış, bilinir bilinmez bir tecellî olmuştur.

Bir insan vücudunun dış organlarının şekillerinden doğmuştur bu alfabe.

Bu harfler söylenirken vücudun muayyen organlarında titreşimlerini tamamlarlar.

Bu titreşimlerle ve sözlerle insan iç uzuvlarının ses dalgalarındaki ihtizaz değişikliği neticesi rahatsız olup olmadığı anlaşılır.

İnsan, düşünce ve fikirlerini alfabe yardımıyla söylemiş ve yazmıştır.

Sanskrit : Hindistan

Hiyeroglif : Mısır

Hattımihi : Çivi yazısı (Fenike)

Eski latin alfabesi : Yunan (ve Roma)

İbrani ve Süryani : Yahudlar

Kufi : Araplar

Bu günkü eski yazı : Osmanlılar

Rolân : Fransa

Gotik : Almanya

Geçenlerde bazı âlim görünen, birşeyin aslını bilmeden Kur'ân harflerinin 19 Rakamı hikâyesini bilmeden ileri sürmüşlerdir.

Bakam herhangi bir işte doğru netice verir.

Çünkü matematikte "Silsile-yi adediyye" diye bir formül vardır.

Bakamları birbirinden ayırır birleştirirsen hep muayyen rakamların çıktığı görülür.

Bu günkü Kur'ân-ı Kerim yazısı ile, Resûlü Ekrem zamanındaki yazı arasında büyük fark vardır.

O zamanki yazıyı Arap bile okuyamaz.

Bu yazıda 19 rakamı arama utanç verici bir atılımdır.

Sonsuz kâinatta ALLAH'ın yarattığı herşeyde değişmeyen bir nizam, bir kanun vardır.

Kimya, Fizik, Matematik, Atom fiziği, Biyoloji, velhasıl hepsi ALLAH'ın halk ettiği herşeyde cari, değişmeyen kanunlardır.

Bunları ele alıp da bunlarla tekrar Yaratan'ı ispata kalkmak küfürdür.

Bunları görüp anlayarak ALLAH'ın kudretinin sonsuz olduğunu ve ona secdeye vararak tebcil etmede hüner vardır.

İnsana, hakiki kula yaraşan budur.

Şu Hind atasözü ne güzel izah ediyor:

"Ulûhiyet;

Taşlarda uyur,

Nebatta teneffüs eder,

Hayvanda hülyalara dalar
Ve insanda uyanır!..”

Hançere : Gırtlak, boğaz.

ALÎMIN KANI

“Âlimin kanı zehirlidir”.

Rivâyete göre hadîstir.

Ebu Hanife elini müthiş zehirli bir akrebe sokturmuş.
Akrep bir müddet sonra ölmüş...
Diye kitaplarda yazar.

Bu ne demektir?

“Âlimin ilmi” akıl hududunun bittiği ilimsizlik ilmidir.
Yani bir nevi ilim cehlidir.

Bu cümleyi biz uydurmadık.
Söyleyen söylemiş.
Asıl hakikat, buradaki “cehil” de gizlidir.
Yukarıdaki hadîsin ifade ettiği mânâ da budur.

“Âlimin kanı zehirdir!”

Demek ne ifade ediyor?

Akrebin zehri de hakiki müthiş bir zehirdir.
Kan ne zehridir?

Akrep intihar edeceği zaman kendi kendini sokar ve ölür.
Yılanın da zehri vardır.
Kendine zararı yok.
Ama başka bir yılanı ısırınca onu zehirler ve öldürür.
Bu, ortada olan bir olaydır...

Burada mecazi mânâ aramak “Sünnetullahda” câri değişmeyen kanunlara mugayirdir.

O hâlde bu nedir?

Hiz. Ömer’in halifelik zamanında Bizansdan gelen müthiş bir zehri içtiği ve birşey olmadığı
da rivâyet edilmektedir.

Ebu Hanife’ye birşey olmaması akrebin zehrinden...

Aynı zamanda aslında zehir olmayan insan kanını akrep emmesi.
Soktu.
Sokması neticesi, akrebin ölmesi ise daha şaşırtıcıdır.

Yukardaki hadîsi bu bakımdan dönüşmelisin.

06.10.1984

Mugayir : Aykırı. Uymaz. Zıd. Başka türlü.

TEŞEKKÜR

(Mânâsı)

“Teşekkür ederim! Şükran! Müteşekkirim!”

Lâfızları:

“Bana yaptığınız iyilik veya ikram ettiğiniz şey, yardımınız, ALLAH tarafından sizin ilham ile adetâ bildirilmiş ve sizi vesile, âlet olarak bunu yaptırmıştır ve yapmışsınızdır. Sizin vasıta olmanız dolayısıyla sizin kanalınızdan ALLAH’a şükrederim!” demektir. Bunun mukabili, bundan ötürü ecir, mükâfatı size ait demektir.

İnsanda tecellî eden iyilikler hep ALLAH’ın rızasına çevrilidir.

Teşekkür aynı zamanda bir nevi duadır.

Teşekkürü icab ettiren hâli, hadiseyi yapana bir nevi ALLAH nezdinde:

“Bu gibi hâlleri onda daim kıl Yâ ilâhi!” demektir.

“ALLAH seni bu ecir içinde devam ettirsin!” mânâsını da taşır.

06.10.1984

SELÂM

Yek diğerimize selâm alırsız, veririz.

Bu ne demektir?

“Es SELÂM” ALLAH’ın esmâlarından biridir.

Mânâsı:

Doğruya, güzele, emniyete, güvene götürücü, her şeyden koruyucu demektir.

Bu ceseden ve ruhen hayatta olanlara ait mübarek, mukaddes bir kelimedir.

Başka dile tam tercümesi olmaz.

Zira ruha hitap ilâhi bir kelimedir.

Es SELÂM:

ALLAH seni korusun, muhafazası, selâmeti senin üzerine olsun.

Bu büyük bir duadır.

Usul ve edebiyle olursa kabulü muhakkaktır.

Selâm:

“Ben ALLAH’ın kuluyum, içimde, düşüncemde daima O var.

O’na güvenerek sana selâmetle olmanı, benden sana zarar gelmez, bu hususta ALLAHı da şahid tutarım!” mânâsına gelir...

Verilen selâm:

Es SELÂM ise; aynen

Selâm ise; aynen karşılık vermelidir.

Toplu bir yerde Es SELÂM ile herkese birden verilmelidir.

Tek kişinin verdiği selâm, topluluğa Es SELÂM ise topluluktaki “ve” kelimesini ilâve etmelidir.

Tek teke verdiği selâmda “ve” ye lüzum yoktur.

Tek: “Esselâmunaleykûm” topluluk: “ve aleykûmselam” demelidir.

Tek teke: “Selâmun aleykûm” demeli.

Cevap : “Aleykûm selâm” demelidir.

“Aleykûmû selam” dememelidir.

Bu selâmlar tanımadığınız yerde verilmemelidir.

“Merhaba” demek en doğrusudur.

“Benden size zarar gelmez!” demektir.

Selâmı ağzınıza sakız yapmamalıdır.

Tanımadığınız yerde katiyyen kullanmayınız.

Eskiler onun için el ile selâm verirlerdi.

Askerlerdeki selâm da budur.

Eskiler “Temenna” derlerdi.

Yani iyi niyetle olduğunu ifade etmektedir.

“Temenna” “Temenni” Kelimesinden gelir...

Es SELÂM ALLAH’ın esmâlarından biridir.

Bunu söylemek hakiki müslümanlara aittir.

Dua olması için abdestli söylenmesi kabul olunmasına vesiledir.

Daha başka Ledunnî mânâsı da varsa söylemek başka bir meseledir.

Namaz sonunda verilen selâm bu hudud içindedir.

O hududa gelinirse selâm verdiğinde, bir şey görmek nasiptir.

ALLAH cümleye nasib etsin...

Cemaatle kılınan namazda cemaatin imamla birlikte selâmı ise bambaşkadır.

Ne olduğunu hakiki namaza “Yani Mi’rac’ta olana” kavuştuğun zaman anlarsın...

“Selâmu aleykûm.” : Tek.

“Aleykûm selâm.” : Tek.

“Esselâmu aleykûm.” : Tek.

“Aleykûm selâm.” : Tek.

“Esselâmu aleykûm”. : Topluluğa.

“Ve aleykûmus selâm.” : Topluluğun cevabı...

Mağazalarda, umumî yerlerde, tanımadığınız yerlerde selâm vermeyiniz. “Merhaba!” kâfidir.

Alan olmaz, bilen olmaz, cevapsız kalır.

İleri derecede doğru değildir.

O kadar...

Sebebini sorma!..

“Selâm” islama aittir.

HAKK’a bağlı, emirlerini yapanın işidir.

Merhaba :

“Memur, temiz bir makama geldiniz, benden veya bizden size bir zarar gelmez!”

“Bonjur”, “Günaydın” Bunun mukabili değildir.

“Geceniz hayırlı olsun!” demeyin.

“Geceler hayır olsun!” deyin.

“Geceniz” dediğinizde sahibiyet çıkar.

Geceler de, gündüzler de ALLAH’ındır.

Ne benim, ne senin hiç kimsenin değildir.

Unutma!..

Son senelerde yahudilerden gelme ve bir çoklarının bir yere girdikleri zaman:

“Selâm!” dedikleri.

Bu:

“Şalom” Kelimesinden gelme bir usuldür.

Yahudi selâmıdır.

“Es SELÂM” kelimesine hakarettir.

İslâmın işi değildir.

Hatta küfürdür...

Namazın sonunda okunan “ALLAHumme...Kemasalleyte” ler var ya biliyorsun, onların Türkcesinî söyleyeyim de öğren bil!

“Yâ RABBİ! “M” de ve “M” in ümmetine rahmet ihsan et!

ALLAH’ım Sen elbette Hamid ve Mecid’sin!..

ALLAHumme... kemabarekte...

Yâ RABBİ! “M” ve “M” in ümmetine hayır bereket ihsan eyle!

Nasıl ki İbrahim’e ve onun ümmetine ihsan buyurdunsa.

ALLAH’ım muhakkak Sen hamid’sin. Mecid’sin!..”

Bu selâvatlar:

İbrahim Peygamber;

Kâbe’nin devamı için bir peygamberin gelmesine dua etmiştir.

O da Resûlü Ekrem’dır.

İbrahim Peygamber’in geçmiş duasına bir şükran olarak

Resûlü Ekrem böylelikle bir dua borcu ödemiştir.

“Ben babam İbrahim’in yaptığı duanın mahsulüyüm”. Hadîs.

“ALLAHumme entesselâm : SELÂM Sensin

Vemin kesselâm : SELÂM ve selâmet Sen’ dendir

Yâ zül celâli vel ikram : Sen’in kudsiyetin yüce ve eşsizdir.”

El kâsib Habibullah : Kazanan ALLAH’ın sevgilisidir.

Çalışıp kazanan bir mü’min rızgını verenin ALLAH olduğunu katiyen unutmaz.

El Rızkalâallah : Rızık ALLAH’ın üstünedir.

Kuldan “sebepe olmaktan başka” birşey beklenemez.

Helâl peşinde koş.

Arkandan koşanın haram olduğunu düşün!

Geriye dönme!
Bakma!..

Kâsib : Kazanç sahibi. Kazanmak için çalışan. Kesbeden. Marifet için çalışan.

SÜT

Süt :
Memelilerde vardır.

1- Eşek, at, inek, koyun, keçi, manda bu hayvanların hepsi ot yiyen hayvanlardır.
Diğer et yiyen hayvanlarda da süt vardır.
Ot yiyen hayvanların sütleri içilebilir...

2- İnsanlarda süt:
Sütün insanlarda nasıl husul bulduğu tamamiyle aydınlanmış değildir:
İleri sürülenler doyurucu değildir:
İnsanlarda her zaman süt yoktur.

Yukarda bahsettiğimiz ot yiyen hayvanlarda yalnız inek, koyun, keçi, manda bunlarda devamlı süt vardır.

Kadında (ırzâ') emziklilik hâli emzirme hâlinde :
Kadının bu büyük mazhariyeti bilmesi lâzımdır.

Sütü yavrusuna daima abdestli vermelidir.
Kadınlarda sütün ırzâ' hâlinde çekilmesi büyük bir hadisedir.
"Yavruya süt verdirilmiyor!" demektir.
Kim verdirmiyor?
Sütü verdiren.
Sebebini araştırmalıdır.
Bu; bazen bir hastalık perdesi altına gizlenir.
Bazen de anlayan için mânevî açık bir sebep vardır.
Fakat hangisi olursa olsun emzikli kadında sütün kesilmesinin asıl sebebi mânevidir.
Mideye girecek lokma helâl olacak, çocuğun emdiği süt helâl olacak.
Helâl kelimesi başka dile tercüme edilemez.
Hiçbir dilde bunun ifade ettiği mânâ mefhumu yoktur.
Helâlin en güzeli HAKK yanında makbul olanı alın teridir.
Her milletin dillerinde kendilerine mahsus bazı tâbir ve kelimeler vardır. Bunları başka dillere tercüme edemezsiniz...
İzah edersiniz.
Muadil kelimesini bulamazsınız.
Tercüme edip izah etseniz bile o dildeki insanlar, onun ifade ettiği mânâdaki inceliği ya anlarlar ya anlayamazlar.
Bizim Türk diyarında bu gibi sözler çoktur.
Başka dile tercüme edilemezler.
Mukabilleri o dilde yoktur.

Mesela:

Alın teri:

Bu, vücudun terlemesindeki ter değildir.
Mânevî bir söz ve bir hikmet ifade eder.

Helâl kelimesi de başka dile tercüme edilemez.
O dilde bunun ifade ettiği mânâ mefhumu yoktur.
Helâlin en güzeli HAKK yanında makbul olanı alın teriyle elde edilendir.

Helâl süt:

Mideye girecek lokma helâl olacak.
Çocuğun emdiği süt helâl olacak.
Hakkının yenmediği bir şey olacak....
Bütün bunların temini alın teri hududu içindedir.

Birçok kelimeler daha vardır ki tercüme edilemez.
Bizim anladığımız mânâyı, başka dilde anlayamazlar.
Misaller:
Hamd, Nûr, RAHÎM, RAHMÂN, Haram, Şükür, Nebî, Nübüvvet, Risâlet, Hazret,
Muharrem, ikram, Mükerrerrem daha yüzlercesi vardır...
Diğer dillerde bu gibi kelimelerin hakiki ince mânâları mânevî inanış mertebesine göredir.

AHAD

VÂHİD

Bu ikisinin mânâsı da: “Bir, Tek” demektir.
Fakat aralarında ince ve fakat büyük fark mevcuttur.

“ALLAH” Lâfzı celilinin hiçbir dilde mukabili yoktur.

“ALLAH” ALLAH’dır.

İzahı da yoktur:

İsm-i hası El HÂLİK dir.

Çocuk ana rahminden, anasından gıdasını alır.
Doğduktan sonra gıda, anasının memesine intikal eder.
Ve memeden süt şeklinde çocuğa verilir.
Bu sütün temiz olması lâzımdır.
Yani haram karışmamalıdır. Ve abdestli olarak verilmelidir.
Rızka hürmet etmiş olunur.
Abdestsiz vermek doğru olmaz.

Çocuklarına süt vermeyenler çocuğa büyük fenalık yapmış olurlar.
“Benim sütüm gelmedi! Süt çocuğa yaramadı!” gibi lâkırdı yoktur.
Normal ve temiz bir anada süt muhakkak vardır.
Yokluğu bir sebebe bağlıdır.
Bu maddî değil mânevidir.
Ana sütünün menşe’i mânevî bir menba’dan başlar.
Süt vermeyen kadında sonraları hastalıklar zuhur eder.

Ana sütü emmeyen çocuklarda birçok hastalıklar görülür.
Çocuklarda görülen astımın başlıca sebebi ana sütü emmemektir.
“Efendim ben hep süt verdim amma benim çocukta astım var!”
Abdestli mi idin?
İçinde haram var mıydı sütünün?
Sütün menba’ını biliyor musun?
Söylersem ıldırırsın...

Stn vermeyen kadınlarda da vcudları anormal çalışmaya başlar.
Sa dökülmesi.
Ruhî bozukluk.
Cild hastalıkları daha bir sürü dertlere sebep olur.

Normal kadın ve erkek ne zayıftır ne de şışman.
Değişmez.
Bu farkı husule getiren yaşayış ve gıda tarzıdır.
“Stm kesildi veremiyorum, veremedim!” lâkırdı değildir.
Sebebini bulup ona göre tedavi edilmelidir.
Stsz kadın normal değildir.
Bu bir hastalıktır.
Hem maddî ve hem de mânevidir...

Eski Türk islâm analarında sütsüz kadına tesadüf edilmemiştir.
Hiç arama, yoktur.
Ben 60 senedir arıyorum bulamadım.
Zâten o analar yok!..

Kadının sütünün kesilmesinde mânevî bakımından babanın da büyük rolü vardır.
Ailesine haram yoldan rızık getiren.
Kumar, İçki, Haram peşinde koşan,
Gusl nedir bilmeyen erkekler bundan mesuldrlar.
Hem anaya hem evlda en büyük fenalığı yapmış olurlar.
Bu anlattıklarımız değişmeyen bir kanundur.
İstisnası da yoktur.
Ana sütü, ana vücudunu birçok hastalıklara karşı koruyan bir nesnedir.

Dedelerimizden kalma bir söz vardır.
“Helâl süt emmiş!” derler.
Bu lkırdıda büyük bir şey gizlidir.
Ana sütünün menşe’’i manevî bir menba’dan başlar dedik.
Süt mübârek bir nesnedir.
eşmeye menba’dan billur gibi su geliyor.
Senin çeşmenin içini temiz tutmuyor ve hem de musluğunu bile kirletiyorsun.
Nereden sütün geldiğini söyleyemem.

Süt kirlenmez, onu kirleten ana ve babadır.
Bir hadîsi şerifde:
“Cennet anaların ayağı altındadır.”

İşte anadan gelen bu süt hatırı için, ALLAH, cenneti anaların ayağının altına sermiştir.
Bu süt hatırı için...

Eskiden sütü herhangi bir sebepten kesilen veya anası ölen çocuklara “süt anne” tutarlardı.
Sütlük de insanlar arasında bir takım şer’i takayyudat ortaya çıkarır.
Süt kardeş olanlar evlenemezler.
Bunda büyük bir hikmet gizlidir.
Ana süütünün sırrı bu, “Evlenemezler” de gizlidir.
Sütün kıymetinin nereden geldiğinin, menşe’inin mânevî olduğunu haykırır.
Süt kardeşlik çok mühim bir meseledir.
Hem maddî ve hem mânevî...

Meme kanserlerinin mânevî sebebi süte hakaretten başlar.
Her hastalığın bir maddî sebebi olduğu gibi mânevî bir sebebi mevcuttur.
Bu söz istisnasızdır.
Hastalık mikrobiktir diyeceksin.
Ben doktorum.
Sizden iyi bunu biliyorum.
Mikrobun o uzva âriz olmasının sebeplerini arar incelerseniz mânevî sebebi de bulabilirsiniz.
Bu sebepler incele incele şu sınırlara dayanırlar:
Adâlet, Ahlâk, Doğruluk, Maddî ve mânevî temizlik, bunlar örselenmesi... Gıpta, Hased,
Hırs, Şehvani şiddetli arzular, Zina, Haram, İçki, Kumar, Hırsızlık, Yalan,
Her türlü maddî ve mânevî, akli, ruhî, bedeni muvazenesizlik...

“Kün!” emri ile halkolan bu kâinatta, bir nizam bir muvazene mevcuttur. Görünen en
büyükten en küçük görünmeze kadar câridir.
Bu muvazenede hiç bir şeye tahammül edemeyeceği bir aksaklık yoktur.
Bunu bozan insanlardır.
Mantık ile, akıl ile yukarıda saydığımız hareket ve davranışlarla...

Onun için:
“Biz hiç bir nefise tahümmül edemeyeceği yükü teklif etmedik...” buyrulur.
Buradaki yüklemek “nefis”e dir.
Nefis burada arzu, istek değildir.
Yaratmadaki muvazenedir.

“Her şeyi yerli yerinde, bir nizam içinde halk ettik. Hiçbir yerinde kusur ve aksaklık yoktur.
Bu muvazenede hepsinin HÂLİK’ına kâfi bir itaati mevcuttur.
Bunun için de rahat ve huzurda bulunmanız için de, târifnâme olarak emirler gönderdik.
RAHMÂN ve RAHÎM tecellîlerimle de yarattıklarımı daima himaye etmeyi murad ettim...
Bundan dolayı ÂDİL’im. GAFÛR’um.
Bütün 99 esmâ ve sıfatlarımla daimi mütecellîyim...
Zâlim değilim!” buyurur,
“Hâlik ı Lemyezel” kullarına...

“Böyle olduğumu anlatmak için de bütün kâinatı zıtlarla doldurdum. Tecrübe ve imtihan
ediyorum.
Hakiki olarak bana kim inanıp sevgi ve muhabbetime kavuşacak...

Onun için sevgime, nimetime ersinler diye onlara mükâfatlar vaad ettim. Azablar bildirdim... Zıddiyetlerle dolu görünür, fakat aslında her türlü noksanlıktan münezzehtir bir kâinat halk ettim.

İnsana akıl verdim. En büyük nimetimdir...

Akıl ile de muvazene ve intizam arasına zıt gibi görünen nefis perdesinde ancak görülebilen şeyleri böyle murad ettim...

Ve ben perdeyi bulandırmak için şeytanı vazifelendirdim.
Ve bütün bu perdelerin altında gizlendim.

Fakat gizli olmam size şah damarınızdan daha yakındır.
Gözünü kaparsan hiç bir şey görmediğin gibi...

Hakiki gözünü aklın ile açarsan hepsini görürsün.
Bundan ötürü ben, “Len terani : Beni göremezsin!” dedim. “Len era : Ben görünmem ” demedim.

Hadîsi kudsî:
“İnsanda zâhir olduğum gibi hiç bir şeyde zâhir olmadım.” Buyrulur...

Arabî ayın ilk iki günü.
Arabî ayın ortasında.
Arabî ayın son iki günü.
Çocuk, cimada rahime düşerse “Velî” olur.
Cumartesi, Çarşamba günleri rahime düşerse çocuk ölür.
Kurban bayramı gecesi rahime düşerse altı parmak olur.
Ramazan bayramında talihsiz olur.
Şaban ayının 15 inde hayâsız olur.
Acık hava güneşte olursa uğursuz olur.
Meyva ağacı altında, zâlim olur.
Aynı bezle tenasül azalarını karı koca silmemelidir.
Pazartesi: Zengin olur.
Ezan ve namaz vakti olmadan yaklaşımda rahime düşerse hırsız ve hasis olur.
Salı gecesi düşerse merhametli ve cömert olur.
Perşembe: Âlim ve takva sahibi olur.
Cuma: Abid olur.
Cuma namazından evvel bahtiyar ve şehid olur.
Birleşme esnasında karı koca konuşurlarsa çocuk dilsiz olur.
Kadının önüne erkek bakarsa çocuk kör olur.
Son kertede erkek kadını öperse çocuk sağır olur.
Bu lâkırdıları büyük Velîler söylemiş ve yazmışlardı.
O büyüklerin hâllerini biz bilemeyiz ve onlar da açıklamazlar.

25.8.1979

Irzâ' : Emzirmek veya emzirilmek.

Helâl : Allah'ın müsaade ettiği şey. Haram olmayan. Dinî bakımdan kullanılmasında, yenilip içilmesinde, dinlenmesi veya bakılmasında yahut dokunulmasında nehiy olmayan. * İhramdan çıkan hacı.

Şer'i : Şeriata uygun olma. Kanun ve nizamlara muvafık bulunma.

Takayyüd : Bağlanma. Bağlı olmak. Kayıtlı bulunmak. * Çalışmak. Çabalamak. Uğraşmak. * Dikkatli davranmak.

Ârız : Sonradan olan şey. Bir şeyin zâtına ve hakikatına ait ve lâzım olmayıp başka bir varlıktan bazan vâki ve kaim olan. Takılan. Yapışan. * Bir şeyi arz ve takdim edici olan. * Kalın ve geniş bulut. * Ön dişlerin haricindeki onaltı dişin herbiri. * İnsanın yanağı. * Hasta olduğundan dolayı kesilen deve. * Seyrek sakallı kimse. (Bak: İctima-i zıddeyn) * (Arz. dan) Gelen. * Tesadüfî vakıa. * Dağ, bulut. v.s. gibi görmeye mâni olan herşey. * Yanak.

ANA-ANNE

“Cennet anaların ayağı altındadır.”

Ne demektir?

1 - “Anaların” çoğul olarak “Ayağı” çoğul değil.

Hangi ayak, sağ veya sol?..

2- Meleklerle, Âdem’e secde edin emrolundu. Havva’ya secde yok!..

3- Âdem topraktan hakedildi. Havva “Nefs-i Vâhide’den”. Toprak yok!..

4- Anaya babaya hürmet et!

İlk defa ana söyleniyor.

Niçin?..

5- Gizli bir hazine idim. Bilinmeyeni istedim. (Hadîsi Kudsî)...
“idim”, “istedim” kelimeleri fiilleri, geçmiş zamanı bildiriyor.

Kime karşı bilinecek?..

“Kâinatı halkettim!” Maksud-ı îlâhiyesini bildiriyor.

Melâîkelere hitaben:

“Arzda bir halife kılacağım!..”

Demek ilk defa melâîkeler hakedilmiştir.

“Bir halife kılacağım! Benim yerime!..”

İnsanın kadrini bildirmek için de “inni a'lemü ma la ta'lemun”

“Sizin bilmediğinizi bilirim!” buyurması da insanın farz üzerindeki makam ve şerefini ifade ediyor.

“Ona bir emanet vereceğim!”

Emanet kelimesi muvakkat bir zaman için mânâsını ifade eder.

Bu emanet sırrı’l- esrar-ı vahdaniyet’dir.

İnsana yüklettiği bu emanet eşref-i mahluk olduğunu açıklar.

İnsanın hâmil olduğu “Sırrı’l- esrarı’l- vahdaniyet” den dolayı keramet-i insaniye, hafıza idrak vasıtası ile her şeyi tasarruf etmesi gayrı kabil-i inkârdır.

Mucizeler ve kerametler bu tasarrufun görünen neticeleridir, eserleridir.

Âl-i İmrân sûresinde 4 yerde peygamberin ismi “M” geçiyor.

Niçin? Sebep ne?

Bunlar ilm-i ilâhının sır perdesidir.

İnsan mantığının hududunu aşan mantıksız bir mantık ile anlaşılan perde arkası...

Kimya kanunları gibi değişmez kanunları vardır bu perde arkasının.

Bura ile temas eden “tasarrufa” muvakkat kılar.

Maddeye insanlar tapmaya başladığı devirden itibaren ALLAH’a sıfat aramaya başlamışlardır

Bu sûretle aklın peşine takılarak şuûrsuz bir tempo ile gidiyorlar.

Bu yazı çok düşünerek, tetkik edilerek anlaşılabilir.

İzahı çok uzundur.

İnsan ve mahlûklar için “arz” da buyruluyor.

Kâinatda veya yıldızlarda buyrulmuyor.

“Halakasse mâvâtı vel ard”...

İlk defa semâvât, sonra arz yaratıldığı ifade buyruluyûr.

Yıldızların mevkileri.

Bir belde.

Atom çekirdeği ve elektronların sağdan sola dönmeleri.

Soldan sağa dönerken akıp gitmeleri.

Kıyamet günü nefsi kötölemek.

Seher vakti

Bir yıldız.

ALLAH’canın Resûl’de Arap diline çevrilmiş şekli “ALLAH’ın kelâmında” yukarıda bildirdiklerimize ALLAH yemin ediyor ve onları şâhid tutuyor.

Kullara ispat için mi?

Hâşâ. Sümme hâşâ.

Kullara inandırmak için mi?

Hâşâ. Sümme hâşâ.

O hâlde niçin bu yemin ve şâhid tutma...

Kendi şanını tenzih ediyor.
Ve insanı şerefli bir mahkûk olarak yarattığını anlatıyor...

Paşam, ağam kıymetini bil!
Kendini temiz tut!
Temiz yaratıldın.
Tekrar dönüşte alnın açık, ruhun temiz, vücudun şaibesiz olsun!

Şimdi bazı sualler söyleyeceğiz:
Bunları hâletmeye bak!
Kime sorarsan sor, öğren!
Alacağın hakiki cevaplar seni bir hükme götürecektir...

Hava:
Hidrojen, Oksijen, Azot, Argon gazlarından teşekkül etmiştir.
Hava nedir o hâlde?...

Hidrojen H₂O oksijen.
Bu sudur.
Şimdi suâlümüz şudur:
Su kaynadığı zaman buhar oluyor.

Buhar : H₂ hidrojen midir, O₂ oksijen midir?
Bulut : H₂ hidrojen midir, O₂ oksijen midir.
Sis : H₂ hidrojen midir, O₂ oksijen midir.

Yağmur : Su
Dolu : Su
Kar : Hidrojen midir, oksijen midir?
Buz : Hidrojen midir, oksijen midir?

Bir kimya hatırlatması, hidrojen dışında çekirdeksiz proton ve nötron yoktur.

Güneş yuvarlanıp devrildiği
Yıldızlar döküldüğü
Dağlar yerinden oynayıp yürüdüğü
Gök yüzünün perdesi kalktığı
Gök yandığı
Yıldızlar dağıldığı
Deryalar kaynayıp aktığı,

Bu âyetler İnfitar, Tevkir sûrelerinin ilk âyetleridir.

Kâinatda ilk defa semâvât halkedildi, sonra arz.
Yukardaki âyetlerde:
“Yuvarlanmak. Devrilmek. Dökülmek. Yerinden oynayıp yürümek. Göğün yarılması.
Yıldızların dağılması. Deryaların kaynayıp akması.
Bunların hepsi gök yüzünün perde si kalktığı zaman ile başlayacağı ifade edilmektedir”...

Gökyüzünün perdesi nedir?
Ne dersen de, ne mânâ verirsen ver.
İnsanın aklına sokulması için perde buyrulmuştur...

“Vecealna minel mai külle şey’in hay.”
Canlılık, Hayat, “HAYY” ın sudan geçmesiyle başladı.

“ALLAH’a her şey kolaydır!” demek bile doğru değildir.
“Ve” suyu da halkeden O’dur.
“Mine’l- mai külle şey’in hay”
Biz her şeyi sudan halk “ettik”.
Ana madde su değil, dikkat “HAYY”.
HAYY’ın görünmesi su ile olmuştur.
Su, ruhun geldiği geçtiği bir vasatdır.
“Su neden halkedildi?” bilinmiyor.

Suda ifade edilemeyen bir ahenk var.
İfadeye kalkarsanız, bu ahengi bozarsınız.
İzah edilebilen “ahenk” değildir.

Bir testinin kullanmaya yarayan kısmı onun içinin boşluğudur.

“Her şeyi halketmek için suyu katalizör aracı yaptık!”
HAYY sudan geçtikten sonra tahammül hududuna iniyor.
“Her şeyi ölçülü, Hacimli, Sikletli bir plân dahilinde “yarattık”.
Bu sırrı suda gizledik!..”

İnsan vücudunda, her şeyde bir damla bile olsa su vardır.
Vücut bir mabeddir.
İnsan bir mekândır.
Dünya mekânındadır.
Aslı lâ mekândadır.

Allah:
“İnsan gönlünde insan sözü şeklinde “ALLAH’ça kelâmı” ile tecellî ettik!
Biz semâdan “mübarek” su indirdik!”

Mübârek kelimesi başka dilde yoktur.
Tercüme edilemez.

Gönülleri coşkun, alnında görünmeyen secde izi “Min eseris sücud” olanlara, kalbinde
ALLAH lâfzını sezenlere ve islâm olanlara söylüyoruz.

İnanmayana, kendi kendini unutan insanlık kıymetini kaybedip:
“Ben bilirim! Ben mürşidim!” diye gaflet ve delâlet içinde olanlara sözümüz yok...

Zâten onlar bu kitabı ellerine alamazlar.
Alsalar bile anlayamazlar.
Anlasalar bile okuyamazlar.

26.5.1989 Cuma

“Ve iz kale rabbüke lil melaiketi inni cailün fil erdi halifeh, kalu e tec'alü fiha mey yüfsidü fiha ve yesfiküd dima', ve nahnü nüsebbihu bi hamdike ve nükaddisü lek, kale inni a'lemü ma la ta'lemun : Hatırla ki Rabbin meleklerle: Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım, dedi. Onlar: Bizler hamdinle seni tesbih ve seni takdis edip dururken, yeryüzünde fesat çıkaracak, orada kan dökecek birini mi yaratacaksın? dediler. Allah da onlara: Sizin bilemiyeceğinizi herhalde ben bilirim, dedi.” (Bakara 2/30)

“Elehümdü lillahillezi halekas semavati vel erda ve cealez zulümati ven nur sümmellezine keferu bi rabbihim ya'dilun: Hamd, gökleri ve yeri yaratan, karanlıkları ve aydınlığı var eden Allah'a mahsustur. (Bunca âyet ve delillerden) sonra kâfir olanlar (hâla putları) Rab'leri ile denk tutuyorlar.” (En'am 6/1)

“VECEALNA MİNEL MAİ KÜLLE ŞEY’İN HAY.”

~ 181 ~

Dünya mekânındadır.
Aslı lâ mekândadır.

Allah:

“İnsan gönlünde insan sözü şeklinde “ALLAH’ça kelâmı” ile tecellî ettik!
Biz semâdan “mübarek” su indirdik!”

Mübârek kelimesi başka dilde yoktur.
Tercüme edilemez.

Gönülleri coşkun, alnında görünmeyen secde izi “Min eseris sücud” olanlara, kalbinde
ALLAH lâfzını sezenlere ve islâm olanlara söylüyoruz.

İnanmayana, kendi kendini unutan insanlık kıymetini kaybedip:
“Ben bilirim! Ben mürşidim!” diye gaflet ve delâlet içinde olanlara sözümüz yok...

Zâten onlar bu kitabı ellerine alamazlar.
Alsalar bile anlayamazlar.
Anlasalar bile okuyamazlar.
Bu da bu kitabın sırrı...
26.5.1989 Cuma

دُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدَّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ
وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ

“Ve iz kale rabbüke lil melaiketi inni cailün fil erdi halifeh, kalu e tec'alü fiha mey yüfsidü
fiha ve yesfiküd dima', ve nahnü nüsebbihu bi hamdike ve nükaddisü lek, kale inni a'lemü ma
la ta'lemun : Hatırla ki Rabbin meleklere: Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım, dedi.
Onlar: Bizler hamdinle seni tesbih ve seni takdis edip dururken, yeryüzünde fesat çıkaracak,
orada kan dökecek birini mi yaratacaksın? dediler. Allah da onlara: Sizin bilemiyeceğinizi
herhalde ben bilirim, dedi.” (Bakara 2/30)

Eşref-i mahluk : Mahlukatın en şereflişi.

نَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ ثُمَّ الَّذِي

“Elehümdü lillahillezi halekas semavati vel erda ve cealez zulümati ven nur sümmellezine
keferu bi rabbihim ya'dilun: Hamd, gökleri ve yeri yaratan, karanlıkları ve aydınlığı var eden
Allah'a mahsustur. (Bunca âyet ve delillerden) sonra kâfir olanlar (hâla putları) Rab'leri ile
denk tutuyorlar.” (En'am 6/1)

Şaibe : Leke, kir. * Süprüntü. Pislik. * Kusur. Noksan. Hata. Eksiklik.

YETİM

Yalnız, eşi bulunmayan tek.
Büyük inci mânâsına gelir.
Babası olmayan çocuk...

Asıl yetim, çocuk dogmadan babası ölümlür.
Çocuk bulûğa ermeden ölümlür yine yetimdir.
Çocuk bulûğa erdiği zaman yetimlik kalkar.
Çocuk sahih olduğundan bulûğa erdi mi mükellefiyet başlar.

Anası olmayana da öksüz denir.
Bulûğdan sonra erkek çocukta öksüzlük ref' olunur.
Kız çocukta evleninceye kadar bu devam eder.
Bunun sebebi çok mühimdir.

Anası babası olmayana yetimi'l- tarafeyn denir.

Memede iken anası ve babası ölen kız çocuk ve erkek çocuk başka başkadır.
Böyle bir kız çocuğu büyüten, kendi evlâtları imiş gibi bulûğa kadar bakan, kendi evlâtları gibi evlendirenlerin bütün günahları mağfurdur.
100 hacc sevabı alırlar.
Böyle bir erkek çocuğu büyütenler bulûğa kadar muhakkak îman ile giderler.
Böyle iki ayrı yetimi büyütüp, yek diğeri ile arzulan ile yuva kurduranlar muhakkak cennettedirler.
Bunlar hadîsi şeriftir.

PIÇ:
Farsça bir kelimedir.
Dolaşık birbirine karışmış mânâsınadır.

Piçi pâ: Yengeç.

Bu kelime doğrudan doğruya babaya racidir.
Günah babayadır.
Hülâsa :
Babası belli olmayana veya nikâhsız doğan yavruya piç diyorlar.
Kadının ırzına geçen erkektir. Onu cünub yapan erkektir.

Çocuk bazı uzvî sebepler perdesi altında düşer.
Bu, HAKK'ın bir sırrıdır.
Bir de ana ve baba tarafından düşürölür, yapılır.
Bu hâl, HAYY'a karşı gelinip cinâyettir.

Piç, çocuk değildir.
Birleşenlerin levhden ayrılacak ruha edeb hakaretidir.
Bu hakaretin ismidir.
Bir yavruya piç demek en büyük sorgusu ve azabı olan bir lâftır.
Bu kelimeyi zihin lüğatından silmek lâzımdır.

Rahîm kanserleri, prostat, meme kanserleri, çocuk dogmadan imha edenlerde, zina yapanlarda görölür.
Bu hiç şaşmayan bir hakikatdır.
Yavrunun kabahati nedir?

Mesulü kimdir?

Bu gibi yavruya piç söylemek büyük ve affı olmayan bir günahtır.

Hele doğduktan sonra öldürölme veya sokağa atılma.

Bunu yapanlar cehennem azabına sorgusuz atılırlar...

Burada:

Çocuğun rızkını kesmek sütün mânevî tarafına hakaret, cennet anaların ayağı altındadır haberine isyan vardır.

Bu gibi anaların ayağı cennete basamaz.

ALLAH kadını bambaşka yaratmıştır.

Vücut bakımından,

Ruh bakımından,

Fazıl bakmamdan...

Erkekler kadındaki fazlın ne olduğunu bilselerdi zevcelerinin ayağının altını öperlerdi.

Kadınların ilki HAVVA...

Âdem'in eye kemiğinden halkedildi lâfı rivâyettir, uydurmadır.

Kur'ânda böyle bir eye kemiği hikâyesi yoktur.

Bu lâf bir kıymet ölçüsü değildir.

Böyle olmasaydı HAKK anaların ayağının altına cenneti seremezdi. (sermezdi değil)...

Havva topraktan halk edilmedi.

HAYY'ın tezgâhı olan kadınlar, hayızdan kesildikten sonra çocuk yapamazlar.

HAYY tezgâhı onlardan alınmıştır.

Hayızlı iken kadınlara namaz bağışlanır.

Kaza edilmez.

Kadınlardan imam olmaz.

Cuma namazı kadınlara farz değildir.

Bunların sırrını, hikmetini, kadınlar bilseler secdeden başlarını kaldırmazlardı.

Erkekler bilseydi böyle kadınların ayaklarının altını öperlerdi.

Eşlerini hor görüp onlara hakaret eden, dayak atan, eziyet eden erkekler sonsuz bir hesaba çekileceklerdir.

Ne dinden olursa olsunlar.

İster fasık ister münkir olsun, bu hesap hususi bir hesaptır.

İstisnası yoktur.

Toz kadar bile...

Tövbesi de yoktur.

Ancak kadın;

erkeğinin haberi olmadan,

sessiz sözsüz,

Hakdan hakkını helâl ettiğini kimseye ifşa etmeden,

ALLAHtan istemesi şartı ile,

Erkek bu hesaptan o da ucuz kurtulabilir belki...

Sokağa atılmış bir yavruyu, bir çocuğu, anasız babasız bir yetim yavruyu büyütüp bakmak, ind-i ilâhiyede büyük bir kıymeti vardır.

Bunun kıymetini insanlar hakkı ile bilseler, böyle yavru bulmak için savaş bile ederlerdi.
Bir yavruya “piç!” demek HAKK’a isyan ve küfür ile aynıdır.
Bu kelime hakiki islâmın lûgatında yoktur.
Aman dikkat edin!
Bu kelimeyi kullanmayın!
Cenab-ı HAKK kelâmında “yetim” için: “Hor görme!” buyuruyor.
Yetime verilen kıymet niçindir?
Kıymetin üstünde İlâhi bir kıymettir.

Evlenmelerde dinî nikâh,
Kur’ândaki “nikâh olunuz!” emrine itaat ve hürmetin bir şeklidir.

Boşanma :
Ma’kul, tamiri mümkün olmayan hususlarda her iki tarafın arzusuyla kanunen kaideye uygun olarak yapılır.
Kadın ve erkek ALLAH indinde aynı hakka eşit olarak mâliktir.
“Boş olsun kelimesi ile erkeklerin sözü muteber değildir.”
Resûlû Ekrem boşanmayı tasvip etmemiştir.
Ancak zina, erkek tarafından olsun, kadın tarafından olsun boşanmaya vesile olur.
Aynı zamanda da cezayı müstelzimdir.
İslâmda bu çok ağır cezalardan biridir.
Buradaki ceza da tatbikden ziyâde korku vermek içindir
Emenin emzirene küllü haramdır.
Emzirenin emene nefsi haramdır.

25.8.1979

Ma’kul : Akla yakın, aklın kabul edeceği.

Müstelzim : Lüzumlu, gerektiren. Mucib ve sebep. Bais olan. Bir şeyin lüzumunu deruhde eden.

TER

TER : insan vücudunun muayyen yerlerinde cild altında bulunan ter guddelerinin ifrazıdır.
Vücudun bazı yerlerinde de ter guddesi yoktur.
Ter guddeleri kılların yanında bulunur.
Fakat kıl kökleri ile alâkadar değildir.
Yan taraflarından küçük kanallarla kılın cildten çıktığı yere dökülür.
Kılların yanlarında da yağ bezeleri vardır.
(Bazı gençlerde yağ bezi cilde yakın ve dışarıya atılabilir durumdadır.
Hava sonucu bu yağ tabakası hava tarafından derine bastırılır.
Bu, iltihap yapar sivilce teşekkül eder.
Bu, mekaniki ve tıbbî bir sebeptir.
Böyle olmasının da mânevî bir sebebi vardır.
Sonra izah edilecektir.)
Terin terkinde kimyasal olarak % 99 su, tuz, yağ ve kollestrin bulunur.
Genel olarak tadı tuzluya yakındır.

Kendine mahsus bir kokusu vardır.
Vücuda alınan bazı maddeler ter guddeleri yoluyla dışarı ifraz olur.
Bazı vücutların teri çok keskin ve fena kokuludur.
Bazıları da kendine mahsus ter kokar veya kokmaz.
Bazıları da güzel kokuludur.

Ter kokusunu şahıs kendisi kat'iyen alamaz.
Sebebi vardır.

Vücudun ter guddesi olmayan yerlerinden de ter çıkar.
Alında, avuç içinde ter guddesi olmadığı hâlde terler.
Vücuddan ter: Ateşli hastalıklarda, Sıcakda, Fazla yorgunlukta...

Hastayı terletirler.
Hasta açılır.
Bu sûretle ter vücuddan birçok vücuda zararlı toksinleri dışarı atar.
Bazı hastalıklarda hususi bir ter kokusu çıkar.
(Kızıl hastalığında in kokusu vardır).
Bazı hastalıklarda ter mevcuttur.
Bazılarında yoktur.

Bazı ruhî hâllerde ter çıkar:
Utanmada, Sıkılmada, Bunalmada, Korku ve suç işlemede...

Ter birçok suni renklerin boyalarını eritir.
Ruhî hâletlerdeki terin sıcak ve soğuk ile alâkası yoktur.
Bazen vücudun muayyen yeleri terler.
Bazen de vücudun tamamı terler.
Bazen ter soğuk, bazen sıcaktır.

“Resûlü Ekrem’in teri gül kokardı”.

Terlemelerin içinden sıyrılan bir ter vardır.

“Alın teri”...
“Alın yazısı”.
“Alın açıklığı”.
“Alın kırıklığı”
Bu ifadelerin içinde de birşey gizlidir.

Canlı mahlûklarda hatta nebatlarda buhar veya su çıkar cildlerinden, yapraklarından, gövdesinden.

Bazılarının cildlerinde mesamat, küçük delikler yoktur.
Yorgunluk, sıcak, hastalık hâllerinde bu buhar yani su, ter ismini alır...
Soğuk zamanlarda, istirahatatta, hastalık olmadan da ter gelir...
Hepsinin sebepleri vardır.
Nebatat ile uğraşanlardan, hayvanat ile uğraşanlardan bu terin fennî, ilmî sebebini sorup öğrenebilirsiniz.

Ter geldiği sebebe göre kokulu veya kokusuzdur.

Tad itibarı ile de, terkip itibarı ile de farklıdır.

İnsanlarda ve bazı hayvanlarda umumiyetle terde iğrenç olmayan dereceden, insanı tiksindirecek dereceye kadar koku vardır.

Bu kokuları çıkaranlar kendi kokularını ya duyarlar ya duymazlar.

Duyarlar dedik.

Kokuya alışmışlardır da ondan.

Asıl olarak bu kokuyu duymazlar.

Her insanın kendine mahsus bir kokusu vardır.

Bu kokuyu almazlar.

Başkalarının aldıkları kokuya göre hükmederler, insanlar kendi kokularını alsalar çıldırırlar.

Çocuklarda ter kokusu normalde yoktur.

Sebebi vardır.

Tıp hududunun dışında izah edilebilir.

Alın terler, avuç, el içleri terler.

(El üstü değil).

Koltuk altları terler, ayak parmakları arası terler ve altı terler. (Ayak üstü değil).

Göğüs terler, omuzlar terler, saç dipleri terler, kasık aralan terler.

Bütün bu terlemeler normal hâllerde olur.

Bu hastalık hâlleri değildir.

Hastalıklarda terin karakteri değişir.

Diğer bazı arazlarla birlikte...

Kaşıntı, yanma, sızı ve hafif yara kuru veya yaş şekilde...

Birçok hastalıklarda da az veya çok bu yerlerin bir kısmı terler veya kokar...

İnsanlar bu kokuları gidermek için güzel kokuları icad etmiştir.

Nebatlarda, Çiçeklerde, Kokusuz olanlar vardır.

Gül kokusu, Yasemin, Menekşe, Limon, Nergis saymakla bitmez.

Soğan, sarımsak gibi fena kokular bunlar da çoktur.

Birşey aslını tazeliğini kaybetmeye başladı mı varsa kokusu tiksindirici olur.

Et güzel kokar bozuldu mu çok fena kokar.

Limon güzel kokar, çürüdü mü fena kokar.

Herşey böyledir, insanlardaki ter de böyledir.

Hastalık perdesi arkasına gizlenmiş mânevî bir sebebe bağlıdır.

Şarap ve içki kullananlarda, zina yapanlarda, gusulsüz olanlarda, midesinde haram olanlarda, dedikodu, gıybet, yalan, hased, kendini beğenmiş, ne yaptığını bilmeyen münaфіk kimselerde, domuz eti yiyenlerde ter kokusu vardır.

Haram yiyenlerde koku duyuhnasa da bu duyulmayan koku, elbiseyi ayakkabıyı eskidir.

Doğru, dürüst, âdil, mütevazî, ahlâklı kimselerde kim olursa olun fena koku çok enderdir.

HAKK esmâlarının akisleri insandan uzaklaştı mı insanlarda “leş” kokusu ortaya çıkar.

Dindardır, hatta hacıdır fakat fena kokusu vardır.

Sebebini kendisi ruhî muhasebe yaparak kendi kabahatlerini düzeltmezse, o fena koku her yerde onu aşikâre vurur.

Onun için Resûlü Ekrem:

“Güzel kokular sürünün!” buyurmuştur.
Bu hâli yüze vurmamıştır.

Koku:

Burun vasıtası ile alınan, görünmez izah edilmez bir his ve duygudur.

Koku hava dahilinde duyulur.

Havasız yerde koku naklölmez.

Canlı, cansız, nebat, hayvan, mikrop, görünür görünmez berşeyde hissedilir, edilmez bir koku mevcuttur.

Mikropların kendilerine mahsus kokuları vardır.

Kadın ve erkeklerin kendine has ayrı bir kokusu vardır.

Bu tabîî olarak, kirli veya temiz olmakla alâkası yoktur.

Sebeup meçhul olmakla beraber mevcuttur.

Sebeup mânevidir.

Bazı insanlar terleseler de terlemeseler de koku duyulmaz.

Bazılarında terledikleri zaman zuhur eder.

Bazıları da hiç terlemezler.

Bunlarda ya koku vardır yahut da yoktur.

Normal, insanlarda yani hasta olmayanlarda bu koku yek diğerini rahatsız ettiğinden insanlık tarihinde bu fena kokuyu gidermek için parfüm sanayii icad edilmiş, binlerce fena kokuları kapamak için güzel kokular kullanmaya başlamışlardır.

Hele bu asırda odorantlar çoğalmıştır.

Gıdaya, yaşamaya, hastalığa bağlı kokular varsa da hiçbir sebebe bağlayamadığımız fena kokular da vardır.

Sebebi için uğraşır dururlar.

Hakiki sebep:

Mânevidir.

Mânevî ne demektir?

Bu çok ince bir şeydir.

Mânevî dediğimiz zaman neyi kastediyoruz.

Ne dindarlar vardır.

Kokarlar...

Mânevî:

Ruhî ve maddî muvazenenin en iyi “Ahsen” şekilde olmasıdır.

Kiminin nefesi kokar.

Kiminin ağzı kokar.

Bunlar maddî olduğu gibi, mânevidir de.

Kiminin, ağzı konuşurken kokar.

Kiminin, aldığı sarımsak soğan kokusunu etrafa salar.

Yanlarına ne yanaşılabilir ne de onlarla konuşabilirsin.

Bunlardan hiçbiri farkında değildir.

Resûlü Ekrem:

“Soğan ve sarmısakda vücuda nafi bazı hastalıklara iyi tesir eden hassalar vardır!” buyurmuştur.

“Yalnız bunları yiyenler içimize ve kalabalık yerlere gelmesinler!” demişlerdir.

Bu, yemeyenleri rahatsız etmemek için, dolayısıyla men etmiştir. Kendilerine niçin yemedikleri soruldukta:

“Her an Cebrail ile temasdayım!” buyurmuşlardır.

Meleklerde yeme içme olmadığından bu kokulara karşı HAKK onları hassas kılmıştır. Meleklerin koku alma hassaları mı, yahut burunları mı var ?

Hayır.

Peki bu nedir?

Onu bir söylersem çıldırmak işten değildir.

Kokular dünyaya aittir.

Rüyada koku olmaması bunu teyid etmektedir.

Rüya, dünya âlemi değildir.

Başka bir âlemden dünyaya bakmaktır.

Gül ve çiçek tohumlarının hiç birinde koku yoktur.

Bâtınında gizli olan renk, yaratılış muradı zâhir olduğu zaman renk ve kokusu dünyada görünür ve ortaya çıkar.

Büyük insanlar da bir gül tohumu gibidir.

Bâtını hafif dışarı vurdu mu (Her insanda bu vardır) kokusu ortaya vurur. Ve kendisi bunu duymaz.

Herkes kendi kokusunu alsa çıldırır.

O büyük insanların yüzüne bakabilersen gördüğün anda ne hâleti ruhiyede olursan, ne durumda bulunursan bulun, sana, ALLAH'ı hatırlatır görünüşü ile...

Meleklerde : İdrak, Anlama, Görme, işitme, Konuşma, Koku alma hassaları insanlardaki organlar gibi değildir.

Ne yerler, ne içerler, ne yorulurlar, dişi erkek mefhumu onlarda yoktur...

Aç bir insan kızarmış bir tavuk görse ağzı sulanır, rüyada bağırır.

Fakat uyanık olanlar bunu duymaz,

Bazı insanlarda erkek veya kadın olsun ağız kokusu vardır.

Nefes kokusu vardır.

Bunlar evvelâ tıbbî ve organizma hastalığı bakımından olur.

İkisi de ayrı ayrı sebeplere bağlıdır.

Hem nefes kokusu, hem de ağız kokusu.

Tek şahısta ikisi birden olmaz.

Olur diyenler bulunursa bu kokuları yek diğerine karıştırıldığı içindir.

Bazı kokuyu şahıs bazen alır, bazen de almaz.

Bunun da sebebi vardır.

Ter kokusu terleme esnasında çıkar.

Kıl olan koltuk altlarında.

Bir de bütün vücudda vardır.

Terlemedikleri zaman yoktur.

Bir de terlesin terlemesin, sıcak olsun soğuk olsun daima mevcuttur.
Bazı kimseler de terlemezler.

Ayak kokusu vardır.
Devamlıdır.
Ter de vardır.

Gaita kokusu vardır, idrar kokusu vardır.
Bazen bu iki tabîî kokusunun üstünde çok fena kokarlar.
O zaman bazen geçici bir hastalık neticesidir.
Devamlı ise başkadır.

Bir de devamlı vücut kokusu vardır.
Şahıs farkında değildir.
Bu kokuyu alamaz.
Yanına yanaşanlar bu kokuyu alırlar...

Normal, hasta olmayan kimselerde:

- 1 - Ağız kokusu
- 2 - Nefes kokusu
- 3 - Ter kokusu
- 4 - Ayak kokusu
- 5 - Gaita kokusu
- 6 - İdrar kokusu
- 7 - Bütün vücut kokusu.

Bunların sebepleri uzvî birşeye bağlanırsa da yine bunların hepsi mânevidir.
Neden öyle olduğunu açıklayamam.
Sonra bir sırrı açıklamış oluruz.
Benim için doğru değildir böyle kimselerin...

Bir de herkesin alamadığı kokular vardır.
Onlar da yine insanı tiksindiren kokulardır.
Fakat her burun almaz.
Amma bu risaleyi niçin yazdın diyenler sebebini de söyle derler.
Söylesem bir fayda vermez...
Fakat küçük bu lif hâlinde bir ip ucu vereyim:

1- Kimse kendi kokusunu alamaz.
Alırsa çıldırır.
Bağırsaklardaki kokuyu alamıyoruz...

2- Kimse kendi sesini tanıyamaz.
Tanırsa birgün “günü geldiğinde utanır”
Kimden?
Kendi kendinden...

Cenab-ı ALLAH bir hadîsi kudsîde:
“Ben bir gizli hazine idim. Görünmek istedim”

“Kime görünmek için?”
Evvelâ bunu hâllet.
“Bütün kâinatı halkettim!” buyruluyor.
Bütün sırlarını, güçlerini, kudretlerini açığa vurdu.
Niçin yağma etmiyorsun...
Başka ne sır arıyorsun, mânevî sebeplere bağlıdır hepsi...

Nüvelerini evvelâ babadan, sonra anadan alır...
Bulûğdan sonra bunlar o kimsenin kendi gayreti ile ortaya çıkar...
Veraseti inkâr mı etmek istiyorsun?
O hâlde sus...
Dediklerimiz ilmen de doğrudur.

İlim nedir?
Ahlâkın verdiği bir istidad ve kabiliyetin topladığı hakikat olanlar değil midir?

Muhtelif hastalıklarda, yaralarda, muhtelif mikroplara göre hususi koku vardır.
Bazı hastalıklarda, ayak altında bazı kokular peydah olur.
Bazı hastalıklarda, hastanın yanına yaklaşıldığı zaman hususi bir koku duyulur.

Birçok mikrop cinsleri, birçok hastalıklarda vücutta veya vücudun muayyen yerlerinde hususi kokular olur.
En çok ayak altlarında bu koku alınır.
Üremili hastalarda elma kokusu duyulur.
Bunlar kitaplara da geçmiştir.
Aseton kokusu.
Kediler normal insanlarda koltuk altı kokusunu çok sever.
Bir kediye koltuk altını koklatırsan hayvan yüzünü oraya adetâ dürterek sürer.
16.6.1982

Mesammat : (Mesemm. C.) İnsan veya hayvan cildi üzerindeki teneffüse yarayan küçük delikler, gözenekler.

SAC - KIL - TIRNAK

Saç, Kıl, çüremez.
Ceseden ayrıldıktan sonra da ömürleri devam eder.
Koyun, aslan ve kaplan, ayı diğer postlu hayvanların bile kıllarının ömürleri devam eder.
Bunlarla beraber kemiklerin de ömürleri uzundur.
Kemiklerde en uzun ömür dişlerdedir.

Vücuttaki kılları kesmek, ilâçla düşürmek doğru değildir.
Yalnız, koltuk altları ve edeb yerleri kılları islâmda düşürmek lâzımdır.
Yalnız koltuk altlarını yolmak sûretiyle, edeb kılları traş ve ilâçlarla düşürülür.
Koltuk altı kılları bırakılırsa uzun müddet sonra incelir pamuk gibi olur.
Teri de kesilir.

Saç, sakal, bıyık, erkeklerde uzaması büyük birşey ifade eder.
Kadınlarda olmaması da büyük bir hikmete dayanmaktadır.
Kadınlarda saçların örtülmesi de bu hikmetten dolayı emredilmiştir.
Baş saçlarını ustura ile kazımak doğru değildir.
Sebebini söylersem berberlere giden olmaz.
Eski berberlerin kapılarında “Zakkum” ağacı büyük saksılarda bulunurdu. Bunların sebebi büyüktür.
Kur’ân-ı Kerim’de:
“Cehennemin kapısında zakkum ağacı vardır!” diye bir âyet vardır.
Bu çok büyük bir şeyi ifade etmektedir.

İnsan vücudunda saç ve kıllar vardır.
Bu kılların bir kısmı muayyen bir yaşta çıkmaya başlar.
Bunlar da bazı insanlarda dökülür veya çıkmaz.
Hastalıklar hariçdir.

Erkeklerde:
Saç, vücutta kıllar, sakal, bıyık vardır.
Kulaklarda ve burundaki kıllar yaşlandıkça çıkmaya başlar.

Kadınlarda :
Kıl çok az bulunmakla beraber vücudunda kıl olmayanlar da ekseriyeti teşkil ederler.

Birçok erkeklerde göğüs, kol, karın, sırt, omuz, el ve ayak üstleri parmak üstlerinde kıllar mevcuttur.
Çok ender olarak bazı erkeklerin ayak parmaklarında ve el parmaklarının ikinci boğumunda bile kıl mevcuttur.
Bunlar çok enderdir.
Üçüncü boğumda kıl olanlar çoktur.
İkinci boğumunda binde bir kıla tesadüf edilir.
Bu gibilerde bir hususiyet vardır.
Bu hususiyetin biri söylenir.
Biri söylenemez.
“Bizim için söylenemez”.
Çok merhametli olurlar.
Aynı zamanda ruhanî tarafları maddî taraflarına galiptir.
Fakat bu kâfi değildir.
Amma parmakların “el ve ayak” bir kısmında kıl olanlar vardır.
Bunlar bambaşka insanlardır.

Kıllar saç, sakal, bıyık bazılarında gürdür.
Bazılarında seyrektiler.
Bazıları da kösedir.
Renkleri muhtelifdir.
Kıvrıcık düz olanlar vardır.
Bunlarda büyük bir hikmet gizlidir.

ilm-i sima denilen bir ilim vardır.
Bu ilim bunlarla biraz meşgul olmuştur.
Amma yalnız insanı madde olarak mütalâsı vardır.
Kıllarda mikroskobik olarak sinir mevcuttur.
Fakat kesildiği zaman acı duygusu yoktur.
Duyma hissi vardır.
Tırnaklarda da sinir lifleri vardır.
Kesildiği zaman acı duygusu yoktur fakat duyma vardır.
Kıllar, saçlar vücuttan ayrıldıktan sonra ömürleri sınırsızdır.
Daima bozulmadan kalırlar.

Kılların renkleri sarı siyahtır.
Umumiyetle yaşlandıkça beyazlaşırlar.
Bazılarında da beyazlaşmaz.
Kulaklarda yaşlandıkça kıl çıkmaya başlar.
Kılların saç ve sakalların beyazlaşması İlâhi bir hikmete tabidir.

İnsanlar arasında saçların beyazlaşması ihtiyarlık alâmeti telâkki edilirse de bu bir üzüntünün veya belirsiz bir korkunun ismidir.
Hakikatde ise bambaşka büyük bir müjde ve hikmetin işaretidir.
Onun için islâmda :
Erkeklerde saç boyamak yasaktır hatta büyük günahtır.
Kadınlara kına koymak sünnetdir.
Kına'da muayyen kızıl bir renk vardır.
Aynı zamanda tıbbî bakımdan birçok hassaları vardır.

Beyazlaşmada en geç beyazlaşan bazen de diğerleri beyazlaştığı hâlde, beyazlaşmayan kaşlardır.
Kırpikler hiç beyazlaşmaz.
Saçların terkinde kimya olarak kadmiyum, antimuan, selenyum mevcuttur.
Göz kırpiklerine sürülen “Sürme” de antimuan mevcuttur.
Şayanı dikkatdir.
“Efendim, ben birini gördüm kırpikleri de beyazlaşmıştı!” diyen bulunur. Onlara cevap şudur.
“Sen insan görmedin mi?”
O hâlde...
İsrar ediyorsan sen insan değilsin.
Cevabımız budur.
Bilmediğin ve bilemeyeceğin işlere karşı çifte atma...
Başında tek tük kıllar, saçlar var.
Daha onların ne olduğunu bilmiyorsun.
Bir de söylenip duruyorsun...

Bütün hayat boyunca büyüyen vücutta iki unsur vardır:
1- Kıllar, saçlar, sakallardır.
2- Tırnaklardır.
Ölümü müteakip tırnaklar bir saatin içinde büyürler...

Saç, sakal, tırnak, kıl traşlarından evvel ve sonra daima abdest al!..
Yemekten evvel, yemekten sonra daima abdest al!
Ben abdestliyim deme!
Zâten devamlı abdestli bulunuyorsun.
Bu abdest başka birşey içindir.
Vücuddan ayrılacak kısımlara hürmettir.
Rızka hürmettir.
Bunda sana senden yakın olan ALLAH'ı tesbih ve anmak gizlidir.
İnsanda bulunan her türlü esmâya karşı kulun tesbihi ve ta'zimi gizlidir bu hareketlerde...
Unutma bunu!..

Cünub iken saç, sakal, kıl kesmek, tırnak kesmek insanı süründürür bunu unutma!..
Saç, sakal, kıl, tırnak kesmeden evvel abdestlî bulun!
Bunlar vücuddan ayrılırken senin abdestli olduğuna şahadet ederler.
Saç, sakal, tırnağı ateşe atmak haramdır.
Günahtır.
Hakaret vardır.
Sakın unutma!
Tırnakları daima toprağa gömmeli veya atmalıdır.
Topraktan yaratıldığını hatırlayarak cesedin fiili zikri olur bu...
Tırnak büyütmek insanı sonunda zelil eyler. Saç bırakmak sünnetdir.

Temiz tutmak şartıyla:
"Saçlarınıza ikram ediniz" hadîsi vardır.
"Efendim kadınlar tırnaklarını uzâtıyorlar. Manikür yapıyorlar!" diyeceksiniz.
Bunlar ne olur?
Cevap şudur:
Namaz kılıyorlar mı?
ALLAH'ın emirlerini yapıyorlar mı?
"Evet!" ise haramdır...
"Hayır!" sa, birşey değildir.
Devam etsinler...
Ben 5 vakit namazını kılanlardan bahsediyorum.
Hakiki islâmın süslerini söylüyorum.
Tabiî süslerini lekeleyecek şeyleri anlatıyorum...
Yollarını şaşırmışlara ne lânet edebilirim, ne beddua...
İslâmda bunlar yasaktır.
Yalnız dua ederim.
HAKK doğru yola girmelerine yardımcı olsun.
O kadar...

Baştaki saçlar, kaşlar, erkeklerde sakal bıyık bazı vücutlarda kulaklarda, burun içinde, koltuk altında, edeb yerlerinde, kirpiklerde kıllar vardır. Bunların varlığı veya yokluğu tıbbî ve sıhhi birçok faydalı kat'î olarak vardır.
Bir de niçin bunlar vardır meselesi :
Bu büyük bir hikmettir.
Hocam bana uzun uzadıya izah etmişti.

Ben söyleyemem.

Çünkü büyük bir hataya belki de günaha girerim.

Bunların hikmetini anladı mı insanlar yek diğerine girerler.

Yahut yaptıkları hataları tam anlayarak kafalarını taşa vura vura hayatlarına son verirler ve günaha girerler...

Onun için:

Saç boyamak, kaş çekmek, edeb yeri hariç (Bunun da sebebi vardır) kol, bacak, göğüs, sırt kıllarını düşürmek islamda yasaktır.

Vücuda döğme yaptırmak haramdır.

“Kıl hakkı için” yasaktır.

Resim olduğundan değil.

Başka sebepten.

Tırnaklar, saç, sakal, kıllar daima büyürler, ölümle beraber tırnaklar birden büyürler.

Çıkan bir tırnağın yatağı vardır.

Burası yumuşaktır.

Tekrar tırnağı doğurur ve tırnak yavaş yavaş büyür.

Bu yatakta öyle büyük bir hassa vardır ki vücuddaki tırnak terkinde bulunan maddeleri kendinden süzerken adetâ imal eder, dokur.

Tırnakların büyümesi vücudu büyük bir tehlikeden kurtarır.

Tırnaklarını kesmeyenlerde de büyük ve kendisinin hissedemeyeceği tedrici hastalık ve dertler husule gelir.

Aynı zamanda da insana verilen mânevî kıymetine de hakaret olur. Tırnaklardan birçok hastalıkların teşhisi anlaşılır.

Ruhî hastalıkların birçok sebepleri tırnak kesmeyenlerde olur.

Tırnaklar röntgen şuasını aksettirirler.

Karanlıkta tırnak kesme doğru değildir.

Hatta peygamber men etmiştir.

Tırnaklar gündüz başkadır, gece başkadır, uyurken başkadır.

Karaciğer sirozu, doğmalık kalb hastalıkları lösemide tırnakların şekil ve rengi değişir.

Bazı insanlarda tırnaklar geç büyür bazılarında çabuk büyür.

Şeker hastalığında, hormon bozukluğunda, mafsallık ve kemik hastalıklarında, böbrek hastalıklarında birçok ince veya kaba sûretde değişiklikler görülür.

Akciğer hastalıklarında, metabolizma bozukluklarında, kansızlıklarda, tırnağın rengi, şekli, kalınlığı, inceliği, mukavemeti, kırılması çabuk veya yavaş büyümesi birçok dertlerin habercisi veya arazıdır.

Vücutta demir miktarı bozukluğu tırnak diplerinde araz gösterir.

Renk itibarı ile tırnak uçları beyaz, sonra kırmızı, etleri kabukludur.

Doğmalık kalb ve karaciğer sirozunda tırnaklar beyazdır.

Bu gibi acık renk ve incelme olan tırnaklara koilonychie ismi verilir.

Tırnaklar vücut için zehir olan bir maddeyi sağ ve sol el parmaklara göre miktar itibarı ile süzmesi değişir, islâmda tırnakların kesilmesinde parmaklarla ayaklara göre bir tertip vardır.

Söylerler ya, saç sefadan tırnak cefadan büyür.

Bunda gizli olanı ara, bulmaya çalış!

Saçlar;
Erkeklerde:
Düşünce ve enerji menba'ıdır.
Kadınlarda:
Şevkat ve kadınlık timsalidir.
Rahmet menba'ıdır.

- 1- İdrar böbreklerde gündüzdür
- 2- Ciğerler her an
- 3- Cild her zaman ve zaman zaman akciğere yardım.
- 4- Tırnaklar aylık (büyümeleri)
- 5- Sakal bazılarında haftalık, bazılarında uzun zaman sonra
- 6- Saçlar habersiz
- 7- Barsaklar hergün

Vücut, işlemede uzviyete zararlı bilinen ve bilinmeyen madde ve toksinleri, zehirleri dışarı atar.

Tırnak uzatmak birçok hastalıklara tedrici sûrette yol açar.

Birçok hastalıklar da tırnaklardan belli olur.

Saçların kırışması, beyazlaşması, dökülmesi bazen normal, bazen de hastalık olarak kabul edilirse de maddî ve mânevî sebepleri vardır.

SAKAL

SAKAL:

Erkeklerde vardır.

Kadınlarda yoktur.

Erkeklerde muayyen bir yaştan sonra çıkar.

“Olmak veya olmamak” bir yaratılıştır.

Tabiî olarak kabul edilmiştir.

Fakat sebep vardır.

Erkek ve kadın arasında daha birçok birinde vardır birinde yoktur.

Bu, hususi bilgi hududu fazla olanlarda, tetkik edenlerde daha birçok cesedî, şeklî ve ruhî olarak farkların da mevcut olduğu ortaya çıkar.

Vazife bakımından da büyük farklar, değişiklikler mevcuttur.

Bunların bepsi birine erkek, birine dişi ismi altında toplanır.

Hayvanlarda bütün yaratıklarda, Nebatlarda, Böceklere sürfelere kadar, hatta mikroplara kadar uzanır.

Mikrop âleminde teşhis için gram alanlar, almayanlar diye bu başka levha altında mütalaa edilir..

Erkeği olmayan yaratıklar da vardır, ipek böceği gibi.

“Bu değişiklik niçin murad edilerek yaratılmıştır?” suali;

“İpek elbise erkeklere haramdır” aklında dursun...

Ortaya çıkarsa bunun da bu suali kavrayan ve izahını yapmak hududu da mânevidir.

Mantık ve akla zerre kadar itiraz ettirmeden hakiki cephe ortaya çıkar. Ama bunu anlatmak insanlara meraklılara bir fayda vermez.

Onun için bunu izah etmiyoruz.

Bu küçük izahtan sonra sakal bırakmaya geçiyoruz.

Sakal;

Resûlû Ekrem'in kendi cesedlerine ait bir sünnetdir.

Kendileri niçin bırakmamışlardır.

Bu ayrı bir meseledir.

Onu bilsek de kendimiz de o, mânevî sebebi izaha cesaret edemeyiz.

Sakal bırakın!

“Sakal bırakınız!” diye Resûlün bir emri yoktur.

Soranlara:

“Yakışıyor. Hoşunuza gidiyorsa bırakabilirsiniz!”

Burada ihtiyara bırakılmıştır.

Bunda bazı şartlar gizlidir.

Yakışıyor hoşunuza gidiyorsa.

Bir de bırakabilirsiniz buyurması:

Mesuliyeti mâneviyesi size cesedinize aittir.

Ben cesede şefa'at edemem, ruhunuza şefa'at etmek ancak bana müsaade edilmiştir.

Birgün Resûlû Ekrem Hz. Fatıma'ya:

“Kızım canını cehennem ateşinden kurtarmaya çalış!”

Can nedir bilir misin?

Öğren bunu be!

Bilmiyorsan bunu okuma...

“Zira farzları terk, yasak olan şeyleri işlemeniz sebebi ile azaba sürüklenmenizi “ALLAH dilerse” üzerinize gelecek azabı ve cezayı def edip uzaklaştırmaya muktedir değilim!”

Burada ruh buyurmuyor, cesedini demektir.

“Ben yalnız ruhunuz için HAKK önünde ALLAH'ın izni ile şefa'at için yalvarabilirim!..”

Yakışmak bir şarttır.

Cesede aittir.

Başkalarına da hoş gelmesi lâzımdır.

Hoşunuza gidiyorsa!

Bu hususlara dikkat etmek gerek

“Hoşunuza gidiyorsa. Yakışıyor!”

Yek diğeri ile burada birleşerek kucaklaşmıştır.

1- Evvelâ ailesine, Çocuklarına, Ahbablarına

2- Dış diğeri insanlar tarafından.

3- İslâmın verdiği temizlik, Fazilet, Adâlet, Doğruluk ve diğeri emirlere, nehiylere mânevî hayatınızdaki safiyetine, bağlılığa uygun olursa...

Namaz kılmayan, Oruç tutmayan, Hacc yapmayan İslama soru yoktur. Azabı bu dünyada çeker.

Fakat zekât vermeyene ötede sorgu vardır.

“Sakalda” bu iki hududun kabul edilmesi vardır.

Zekâtını tam vermeyenlerin sakal bırakması doğru değildir.

Sünnet niyeti ile sakal bırakan mecburi bir sırra karşı söz vermiş olur ki, o zaman o sırrın ifade ettiği şeyleri örselememesi mecburiyetine girmiş olur.

Bu sır nedir?

Bağışlayın onu söyleyemeyiz ve kelimeler hâlinde yazamayız...

Sünnet olarak sakal bırakmak o kadar kolay bir iş değildir.
Sünnet niyetiyle olmadan sakal bırakmak birşey ifade etmez.

HAKK'ın emirlerini yapmıyor yasaklarından kaçmıyorsa bunun hakkında sual sormayın...
Soracağın suale “merak ettiğin için” cevap veremeyiz.
Resûl bir hadîsinde buyuruyor ki:
“Namaz kılmayan, ümmetimin Yahudileridir”...

Birçok Velîler vardır, sakal bırakmamışlardır.
Bir çokları da bırakmışlardır.
O da iki parmak uzunluğunda.
Uzun sakal, sakal değildir.
Birçok resimler vardır.
Garip elbiseler içinde sakallı büyükleri temsil ederler.
Bunların hepsini istisnasız Yahudilerin asırlarca işledikleri bidat ve şekilleri ortaya çıkarmıştır.
Geylânî, Rifaî, Muhiddini Arabî, Hacı Bektaşî Velî, Hacı Bayramî Velî, Celaleddini Rumî haşaratının garip ve gülünç kıyafetleriyle, sakallarını ne hâle sokmuştur.
Bu tasvirat haramdır, Küfürdür, Şirkidir.
Bunların hepsi doğru değildir.
Yahudi düzmesidir.
Dikkat edilirse Hacı Şabanî Velî'ye kimse yanaşamamış.
Sahabeden bir çoklarının sakalları yoktu..
İslâm halifelerinden bir çoklarının da sakal bıraktığı görülmemiştir.
Osmanlı padişahlarında Yavuz, Genç Osman, Mecid I, Vahdeddin'in sakalları yoktu...
Bediüzzaman sakal bırakmamıştır.
Bunlar tesadüfî değildir.
Bir sebeptendir.
Resûlû Ekrem'e sakal bir heybet ve güzellik verirdi.
Sakal bırakmak Resûl'e ittibadır.
Görünüşte onun çehresini taklittir.
Sakalı sünnet niyetiyle bırakan :
Ben içten ona benzemeye çalışıyorum, bunu dışarı vurmak istiyorum demektir.
“Eğer sakal bırakıyorsanız nasranilere benzemeyin.” Hadîs.
Müfred olarak “benzemeyin” yani her kim bırakıyorsa demektir.
Bu emirdir.

Sakal bu sûretle bırakıldıktan sonra birçok kuyudat ortaya çıkar.
Sakal bırakan bir insan kendine mubah olan bazı fiillerini, hareketlerini ve gıdalarını terk etmesi lâzımdır.
Terk etmezse, yaparsa günaha yanaşır.
Burada günaha yanaşmak ne demektir.
Azabı mucib bir günah değilse de buğulu bir aynada kendini görmeye yeltenmek gibi bir hâle insanı sokar.
Ondan sonra da hakiki, Resûl'e hürmetsizlik hududuna insanı sokar.

Sahabeden, tabeienden ve tebee tabeinden ve birçok Velîler sakal bırakmamışlardır.
Sakal bırakmada takayyudat o insanın mânevî makamına göre fazlalaşır ve ağırlaşır ki o

zaman o takayyudat kendisine adeta farz olur.

Terki küfre doğru gider.

Sakal Resûl'e ittibain bir nevi cesedî şâhidi olur.

Zekât farz olan bir mü'minin tam zekâtını vermesi ibadetlerin kabulüne en birinci vesile ve şarttır.

Bunu yapmayanların ibadetleri beyhude olduğu gibi ısrar ederse küfre girer.

Böyle kimsenin "sünnet niyetiyle" sakal bırakması katiyyen doğru değildir.

Kendinin o sakalı yolması lâzımdır.

Yoksa sakalını birgün derisiyle yüzecek görünmeyen bir el ortaya çıkar. Korkarsan hipi niyetiyle sakal bırak...

"Sakalından utanmıyor musun?" sözü nesilden nesile devam ede gelmektedir.

Daha ince hakikati hikmeti söylenemez.

Söylersek bugün birçok sakal bırakanlar derilerini yüzecek derecede sakallarını hemen traş ederler.

Zekâtını tam vermeyenin sakal bırakması şekli şüpheden âri, haramdır.

Burada sunu söylemek isteriz:

Baş saçlarını ustura ile kazımak da doğru değildir

"Saçlarınıza ikram ediniz".

Bu hadîsi söyledikleri zaman Resûlü Ekrem hicretten evvel Mekke'de idiler. Resûlü

Ekrem'in o zaman sakalı yoktu.

Sakalı Medine'de bırakmışlardır.

Sebebini söylersem berberlere giden olmaz.

Eski berberlerin kapılarında, büyük tahta saksılarda "zakkum" ağacı bulunurdu.

Bunun sebebi büyüktür.

Kur'ân-ı Kerimde "zakkum" ağacı cehennemın kapısında bulunur diye bir ALLAH kelâmı vardır.

Halbuki cehennemde ağaç yoktur.

"Nasranilere benzemeyin" sakal bırakanlara bu emirdir.

Şeklen benzemeyin.

Ruhen herkes birbirine benzemez.

Halbuki bugün sakal yahudi düzmesi bir hâl almıştır.

Asırlardan beri yahudilerin tedrici sinsî faaliyetlerinin eseridir.

Gelenek hâlinde bilmeden büyüklerine kadar.

Hatta birçok uydurma resimlerle: Büyük Velîlerin, hatta 12 imamı resimlerle ne hâle getirdiklerini görmek insana ruhen azab veriyor...

"Kastalani" den rivâyet edildiğine göre Resûlü Ekrem'i âlem-i mânâda görenlerin büyük Velîlere göre:

"Kulak memesinden hafif başlayıp çenede azami iki parmak uzunluğunda imiş"...

ALLAH en doğrusunu bilendir.

Cenab-ı Ali, Hz. Fatıma'nın irtihalinden sonra sakal bırakmışlardır.

Geylanî, Rifaî, Bedevî, Dissukî, Şabanî Velî, "Velâyete" sahiptiler.

Sakalları iki parmaktı...

Resûlü Ekrem hicretten sonra Medine’de sakal bırakmışlardır.

Mekke’de iken saçları uzundu.

“Saçlarınıza ikram ediniz!”,

Bu saç bırakanlara emirdir ve kendileri saç tabîi olarak kabul etmelerindedir.

Kendileri sakal bırakmadan saçları mevcuttu.

Resûlullahın saçları omuzuna yakın kulak memeleri hizasında idi...

Son söz olarak şunu söyleyebiliriz.

Hazreti Veysel’e:

“Sakal bıraksana!” demişler:

“Resûlü Ekrem’i cesedden görmeyi HAKK bana nasib etmedi. Nasıl sakal bıraktığını bilmiyorum utanırım!” demişler.

İbni Berekât Rakibi Isfahanî, Muhattarat isimindeki kitabında sakal hakkında şunlar vardır:

3’lerde sakal yoktur. Mecburidir.

7’lerde sakal yoktur. Bırakmazlar.

40’larda sakal yoktur. Bırakmazlar. Bunların niçinleri vardır.

300’lerde bazılarında vardır, bazılarında yoktur, ihtiyaridir...

3000’lerde sakal yoktur.

7’lerin ve 40’ların vefatlarında yerlerine seçilecekler de sakalsızdırlar.

30.000’lerde bazılarında vardır, bazılarında yoktur.

Kutub ve Gavsda bir parmak Resûl’ün bıraktığı tarzda vardır.

Fakat mecburi değildir.

Sakal bırakmak zâten sünnetdir, ihtiyaridir

“Sakal bir şeyi gizler. Bir şeyi açığa vurur, bu sırrı çözmeye savaş!”.

Bu asırda bugün:

3’ler kalmadı.

7’ler 4 kişi kalmıştır.

40’lar 8 kişiye inmiştir.

Bıyık ve sakalda dini birşey aramak yobazcadır, sebebini bilersen başkadır.

Sürfe : kurtçuk

BEN

“BEN”;

İnsan vücudunun muhtelif yerlerinde:

Siyah, kırmızı, yuvarlak lekelere denir.

Kabarık, üzerlerinde kıl olan pürtüklü olanlar “Ben” değildir.

Benler erkeklerden ziyâde kadınlarda çoktur.

Ve umumiyetle siyah saçlı kara gözlü kadınlarda yüzlerinde sağ yanakda, alında olur.

Bazen de sol yanakda olur.

Sarı ve mavi gözlülerde târif ettiğimiz yanak ve alında ben görülmemiştir.

Sağ ve solda oluş başka başka ruhî bakımdan değişir..

Sağ yanağında olanlar bambaşkadır.

Solda olanlar da yine bambaşkadır.

Amma arada çok büyük fark vardır.

Yani iki defa bambaşkadır.
Sağ mı sol mu hangisidir söylemiyorum.
Ben olanlar birbirine girerler.

Bir de sırtta ense ile kürek kemikleri arasında olur.
Ayagın tam altında olur.
Sırtta olanlar daha ziyâde kırmızı renktedir.
Benlerin marazî olanları da vardır.
Bunlara tıpta nevüs ism verilir.
Mevzumuz dışındadır.

Resûlü Ekrem'de iki dalı arasında kabarık kırmızı renkli büyücek bir “ben” vardır.
Vefatlarında bu kaybolmuştur.
Bu nübüvvet mührü idi.
Dünya yaratılalı o yalnız Resûlü Ekrem'de vardı.
Bu benden hiç kimse kendine pay yıkanmaz ha
Yukarıda bahsettiğimiz ehemmiyetli benlerin içinde ölümde kaybolanlar da vardır.
Olmayanlar da vardır.
Bu benlerin bir kısmı doğmalıktır.
Bir kısmı da sonradan olmadır.
Bunlar da devamlı kalır veya kaybolur veya ben sonradan çıkar.

27.6.1983

Marazî : (Maraz. dan) Hastalıkla alâkalı. Hastalığa ait. Hastalıklı.

EMİR SULTAN

Emir Sultan, babası Seyyid Emir Ali Gülal.
Resûlü Ekrem sülâlesinden geldiği kuvvetle rivâyet edilir.
1368 senesinde bir oğlu dünyaya geliyor, ismine Muhammed Şemseddin koyuyor.
Annesi küçükken ölüyor.
Oğlunun babası anası kendisi oluyor.
Ali Gülal daima oğluna şunu söylemiş.
1- Peygamberi babandan anandan çok seveceksin.
2- Soyun ile övünmeyeceksin.
3- Ağzından hiç yalan çıkmayacak.
4- Her gününü son gün imiş gibi tamamlayacaksın,
5- Daima ilim öğreneceksin.
6- Yaşlarsan, saçların ağarsa bile kılıç çekmeyi bırakmayacaksın.
7- Elinde en büyük silâhın Hz. ALLAH'a ettiğin dua olacaktır.
Emir Gülal öldükten sonra'mânevî yerini Oğlu Muhammed Şemseddin'e değil de Seyyid İsa'ya bırakmıştır.
Seyid İsa, Muhammed Şemseddin Medine'ye giderken ona el vermiştir. Gün geçmiş Emir, Sultan olmuş..

BİR DAMLA SUYUN DENİZE BİLE FAYDASI VARDIR

Olgunluk başka bir insanın dünyasında yaşayabilmek demektir.
Topal postacı da hakikati getirebilir.

Yukardaki başlık yazılarının aydın düşünce sahibinin fikrinden akseden duygular altında
“Yunus’u” târif etmek istiyoruz.

İnsanda, maddî yönünden başka:

“Sezmek, inanmak, sevmek, korkmak, düşünmek” gibi yönleri de vardır, İnsanı bu bütünlüğü
ile tetkik etmek gerekir...

Bunları bir tarafa bırakarak herşeyi akıl yönünden mütalâa etmek akıl adına her şeyi bir nevi
inkârdır.

Mantık ve akıl insanın büyük bir yönüdür.

İnanmak, insanın diğer bir yönüdür.

Akıl kadar insanoğlu inanmağa muhtaç ve hatta mecburdur.

Bu böyle iken, inanma hissini akla kalbetmek, inanma mevzuunu aldın hakimiyeti altına
almağa çalışmak insana kastetmektir.

Düşünmek kadar inanmak, sevmek kadar korkmak insanın yaradılışına uygundur.

Bu cihaz insanda mevcuttur.

Akıl, mantık kaideleri içinde yürürlükte dir.

Mantık, düşünceler arasındaki düzeni ta’yin eden bir bilgi koludur, iman, inanma bu
hududun ötesindedir.

Akıl ile iman arasında bir denge kuran insan Yunus’u anlayabilir.

Onun için Yunus:

“Ete kemiğe burundum,

Yunus diye göründüm” der.

İmânâ insan akıl yardımı ile varır ve vardığı âlemi târif akıl ile olamaz. İmanın târif ettiği
âlemden, akıl hududuna “ete kemiğe bürünerek” geldim. Onun için, Yunus’u akla
dökemediğimiz gaip ler âleminin güzelliklerine yumuşak ve samimi bir üslûpla mırıldanan
büyük bir insan diye târif edebiliriz.

Akıl hududlarında Yunus, hem ozandır, hem de düşünürdür.

Bunların hepsini kapsayan “ete kemiğe bürünerek” görünür şeklindeki Yunus’un,
görünmeyen tarafı ile de bir Velî olarak kabulü gerekir.

Her şey, kâinatta güzel yaratılmıştır.

Çirkin ve fena diye bir şey yoktur.

Güzeli görememek duygusunun doğurduğu yanlış hislerdir.

Rüyalarda gayp kelimesi ile târif ettiğimiz âlem olaylarını yorumlarken tâbir denilen bir
konuyu geç eriz.

Dikkat edilirse rüyalarda renk, ses, vardır.

Fakat koku yoktur.

Onun için mânevî âlem büyüklerinin söylediği gibi koku madde âlemine aittir.

Denizdeki balıkları görürüz.

Bunlar suda nasıl yaşıyorlar? deriz.

Acaba balıklar: “İnsanlar suyun dışında nasıl yaşıyorlar?” dese,

Nasıl cevap verebiliriz?

Yunus bizce bir Velîdir.

Aklı, inciltmeden, imanın güzelliklerini insana okşayarak, samimiyetle üfleyen insandır Yunus.

Büyük insanları anlatmak çok güçtür.

Büyük insan kimdir?

Nasıldır?

Olgunluk; başka bir insanın dünya'sında yaşayabilmek demektir.

Akıl ve mantık insanın büyük bir yönüdür.

İnanmak insanın diğer bir yönüdür.

Akıl kadar insan oğlu, inanmağa muhtaç ve hatta mecburdur.

Düşünmek kadar inanmak, sevmek kadar korkmak, insanın yaratılışına uygundur.

Bu cihaz insanda mevcuttur, inanmayı aklın hakimiyeti altına almağa çalışmak insana kastetmektir.

İman, inanma bu hududun ötesindedir.

İman'a insan akıl yardımı ile varır.

Ve vardığı âlemi târif akıl ile olmaz.

İman'ın târif ettiği âlemden akıl hududuna:

“Ete kemiğe bürünerek” geldim diyen, Yunus;

Akıl hududunda: Ozandır, Düşünürdür.

Yunus hakkında araştırmalar, Tetkikler, Kitaplar, Törenler, Programlar, (Geceler)...

Gündüzler değil...

Şiirlerini yanlış tefsirlerle, Garip ifadelerle Yunus tam deforme olmuş... Kendisine filozof diyenler var. “Âlim salaklar”...

Ozan olmuş...

Heykeli yapılmış.

Nasrettin Hoca gibi O'da başka türlü tersine güya bir “Alîm, ozan, şâir” kadrosuna kayıt edilmiş...

Biri Nasrettin Hoca'yı tersine eşeğe bindirmiş, heykelini, resmini yapmış... Araştırmalar devam ediyor.

Yunus'un neyini araştırıyorlar.

Kendileri de bilmiyorlar.

Asrî âlimlere söylüyorum:

Nasrettin Hoca'yı ters bindiği eşekten indirmeyeceğim.

Kimseyi ikna etmek niyetinde değilim...

Hoca'nın altından eşeği çekip alacağım gibi, Yunus'u da bu âlimlerin elinden deforme olmuş, maddî ve mânevî üzüntüden kurtarmak için bir iki lâf edeceğim...

O kadar...

Gözlerini dünya'ya maddî ve mânevî kültürel, an'ane ve geleneklerimizin yıkılan enkazı arasında açıp birşey bildiklerini mırıldayan... “mırıldanan” değil. Haykıran âlim yeni tâbir ile bilgin diye geçinenlere Yunus'un küçük bir portresini çizeceğim...

Ressam değilim amma.

Lâf ve sözlerle de resim yapılır ki hakiki resim de budur.

Bu resmin kağıdı, boyası, fırçası ve kalemi Yunus'un kendi malzemesidir. O'nun söylediklerini bir araya toplayarak yapılmış resim...

Bir portre.
“Heykel değil”.

Yunus: Hacı Bektaşî Velî zamanında çocuk.

Celâleddinî Rumî, çok genç...

Konya’da... Hacı Bektaşî Velî’ den sonra “Taptuk Emre” zamanında, Yunus Olgun ve Celâleddinî Rumî çok olgun ve yaşlı ve aynı asırda Celâleddinî Rumî ile Yunus konuşmamışlar, buluşmamışlar.

Bakma uydurma lâflara... Sebep büyük.

Celâleddini Rumî söyler:

“Hangi makama çıksam, O yörük çocuğunu görüyorum” diyor.

Mânevî hasletin verdiği bir hüner.

Hangi makam, ne makamı bu?..

Görüşmemeleri Yunus tarafından...

Rumî tarafından değil...

Neymiş bu?..

Celâleddin yedi yaşlarında babası Sutanı Ulema ile Muhittini Arabî’yi ziyârete gidiyorlar...

Şam’da...

Hacc dönüşü...

“Bir nehir bir deryayı peşine takmış gidiyor!..”

Sözü...

Gurur var burada...

Bu, uzun anlatılacak bir mevzu...

Câmi söylemiş ya...

Sonra da:

“Peygamber değil amma kitabı var : Niyst Peygamber Velî dâret kitap.”

Gururunu gizleyerek alay ediyor, halbuki burada kimse farkında değil...

Muhittim Arabî “vahiy” yolunun yolcusu.

İbni Rüşd “akıl” yolunun yolcusu...

Filozof, aynı devirde yaşamışlar, ıspanya’da.

Endülüs’te...

Arabî, İbni Rüşd ile görüşmek arzusunda idi.

Fakat rüyasında Filozofla arasında bir perde girdiğini görüp ve bu arzusundan vaz geçti...

Arabî Endülüs’de Tuleytile’ye bağlı küçük bir köyde doğmuş.

İbni Rüşd İşbiliye’de...

İbni Rüşd Arabî’den yaşça büyük...

Yunus; ALLAH, Resûl yolcusu...

Boynu kopacak derecede bükük.

Celâleddini Rumî; Kendi kendinin yolcusu...

Onun için Yunus görüşmedi.

Diğeri de her makamdan Yunus’u görüyor o kadar.

Yunus “Cebrail!” diyor:

Burada Cebrail, bir âlet vasıtaadır.

Yâni biz hep iç içeyiz.

Birbirimizin dışında değiliz.

Sessiz sözsüz, kelimesiz sırrî lafları, düşünceleri sese çevirmek bunları âlet vasıta ile duyurmak yani Ruh'un kudret ve güçlerini cesed mekânında kendisinin ait olduğu Lâ Mekan'a bağlanışı "ALLAH"a ses ile oluyor.
Onun için "Cebrail'em" diyor Yunus.

Yunus'un cesedî portresi:
Orta boylu. Şişman değil.
Kemikli, Yüz cildi soluk. Elmacık kemikleri hafif çıkık.
Gözleri derinde siyah.
Köseye yakın tüysüz, Sakal yok...
Göğsü açık.
Ayakları büyük...
Dişleri seyrek.
Dudakları kalın düzgün.
Sesi ince düzgün ahenkli...
Teker teker konuşur, yüksek sesle değil...

"İnnallahe yuhibbil rakikıl savt : ALLAH yavaş konuşanları sever." Buyurmuş Resûlü Ekrem.
"Lâterfeu Ezvatekûm Fevkassavten nebîyyi : Nebî'den fazla sesinizi yükseltmeyin." Âyet-i Kerimesine tam uygun bir tekellüm ve edeb...
"Ben kulumla görür, kulumla işitirim!" Hadîs-i Kudsî'sine ta'zim-i ilâhi edebi içinde Yunus...
Bütün Velîler böyle konuşur derler...

Yunus'un okuma yazması yok...
Ümmî...
Kitap yazmamış. Söylemiş içten...
Sözleri gönül ve dillerde toplanmış...
Kendinden sonra toplamışlar.
Kim toplamış bilinmiyor.
Gönül matbaasında herhalde basılmış.
Hatta halkın topladığı ve basılanlar "hareke" lenmiştir.
Yanlış okunmaması için.
Dikkat buraya, hem de çok dikkat...
Niye harekelenmiş.
Hacı Bektaşî Velî ve, Taptuk Emre kanalından gelmiş...
Yukarıdan Yunus'a bilinmeyen ilham üfürülmüş.
Bundan ötürü "Emre" ismini almış
"Ete kemiğe burundum Yunus diye göründüm".
Yunus ismini kim koymuş?
Kimse bilmiyor...

Babası kim?
Anası kim?
İsimleri nedir?
Bilmiyorlar...
Sonra da Yunus'u tetkike araştırmaya kalkıyorlar.

Bu gâfiller...

Anası göndermiş O'nu Hacı Bektaş Velî dergâhına buğday almak için...

Ahlat vermiş, üfürük almamış, buğday almış.

Sonradan üfürmüşler Yunus'a Taptuk ocağından.

Bunları Yunus hep sözlerinde gizlemiştir.

Yunus evlenmemiştir.

Maddî aslını saklamış.

Mânevî tarafını gizlemeden gizlemiş.

Herkes bilmesin diye...

Neyi?..

Niçin?..

Söylemem...

“Gözsüze fısıldadım”:

Kime fısıldadı?.

“Sağır sözüm anladı”:

Sağır kim?.

“Dilsiz çağırıp söyler...” :

Dilsiz kim?.

“Dilimdeki sözümü”:

Dilindeki söz ne?.

“Yunus’un sözünden sen bir mânâ anlar isen. Konya’daki minareyi görürsün bir çuvaldız.”

“Burada Konya’daki minare ne? Kimdir?”

Celâleddini Rumî’yi kastediyor.

“Balık kavağa çıkmış. Zift turşusu yemeye”.

Balık deryadan çıkmış, odundan başka işe yaramayan kavağa çıkıyor. Burada Celâleddini Rumî’nin uğraşını anlatıyor.

Zift turşusu ne demektir.

Söylemem.

Orası çözüm noktasıdır.

“Leylek çocuk doğurmuş. Bak a şunun sözüne”.

Leylek yumurta yapar doğurmaz..

“Çıktım erik dalına. Anda yedim üzümü”.

Burada erik ve üzüm ne ifade ediyor.

Ne mânâ verirsen ver ki veremezsin.

Biz de söyleyemeyiz. Yunus’a ve gizlediği şeye biz de hürmet ederiz.

“Bir sinek bir kartalı salladı vurdu yere. Yalan değil gerçektir. Ben de gördüm tozunu”.

Necmettini Kübra’yı telmih ediyor.

“Yunus bir söz söylemiş.-Hiç bir söze benzemez.-Münafıklar elinden örttü mânâ yüzünü.”

“Seni de bir gün sigaraya çeken bir molla Kasım gelir.”
“Kasım” Resûlü Ekrem’in halk arasındaki “Ebel Kasım” Kasım’ın babası... Çok sır verme!
Eba Hureyre’yi hatırlatıyor.
“Söylersem, beni kâfir oldu diye başıma vurursunuz”..

Hacı Bektaşî Velî sakal bırakmamıştır.
Yavuz Selim Sakal bırakmamıştır.
Son halife Vahdettin sakal bırakmamıştır.
Resûlü Ekrem “Vahiy” tamamlandıktan sonra çenede biraz sakal bırakmıştır.
Daha binlerce var.

Hazreti Ali, Fatıma’nın vefatından sonra sakal bırakmıştır.
Resûlü Ekrem vefatlarından bir sene evvel sakal bırakmışlardır.
Sebebi var çok mühim.

Yunus ilâhi donmuş bir sistir.
O’nu anlamak: O billurdan geçen renkleri görmek gerek.
Aksini iddia edebilir misiniz?
Billur belki donmuş bir sistir.
Biz de sis gibi konuştuk ya.
Bu da doğrudur.

“Bir kör ile güreştim.
Elsiz ayağım aldı.
Onu da basamadım.
Tuttu benim kolumu.”
Yunus maddî ve ruhî âlemin hudud ve sırlarına nasıl ulaştığını burada anlatıyor.
Bunu anlamak bu gün Yunus ile uğraşanların işi değildir.
Anlayamazlar...

Yed’i beyza :Beyaz el.
İlm-i ercul :Ayak ilmi.

Bunu bilmek gerek.
El ve ayak her mahlûkun biri cesedin, diğeri ruhun haritası ve insanın kendi levhi mahfuzudur.
Bunu anlamak lâzımdır.

Bir kör ile güreştim :Celâleddin Rumî ile.
Elsiz ayağım aldı : Hürmet ettim.
Onu da basamadım : Hürmetimi bozamadım.
Tuttu benim kolumu : Anlamak istemeyenlerle güreştim, uğraştım, ayağımın altına mânâsız bilgi noksanlıktan sokarak kaydırmak istediler konuştu durdular.
Ayağımı basamadım : Neticede kolumu tuttular.

Yunus dışa haykırmış.
İçe davet etmiş...

Ney'i görmez misin?
Hep içeriden dışarı üfleyerek ses çıkarır, içe çekme yok...

Sizin aradığınız Yunus'u tanımıyorum...
Bağışlayın...
Adresini vereyim size, gidin kendiniz konuşun o da anlayabilerseniz.
Derviş caddesi, gönül palas oteli.
Adresi budur.
Git. Bul. Konuş!

Bazı insanlar vardır.
Masal ile hakikat arasında yaşarlar.
Mitoloji dedikleri yalan ile gizlenmiş büyük gerçeklerin hikâyeleridir. Görünmeyen bir perde bu gibi insanları toplumdan ayırır.
Bunları anlatmak güç.
Anlamak daha güç...
Ancak resmini çeker, veya söylenenleri kopye ederiz.
Büyük milletlerin tarihi üç beş büyük insanların tarihidir.
Bunları tetkik bir takım kulak malzemesinden bir filitre yaparak bundan süzölmeleri icab eder.
Görünmeyen bu perdeyi aralayıp, büyük bir insanı seyredersek:
Maden suyunda demirin erimiş olduğu gibi, burada insan târifi mümkün olmayan beşerî bir zevk ve emniyet duyar.
Hiç bir şeyde yanılmayan, basit görünen şeylerde her şeyi bulanlar bunlardır.
Bu gibi insanlar unutulmazlar.
Bazen unutulmayacak kadar çok yaşamazlar.
Hatırlanmazlar değil.
Kendilerini daima hatırlatırlar.
ALLAH'ın yarattığı insanların en kötüsünün bile ALLAH yanında söz sahibi olmasını temin edecek iyi bir tarafı vardır.

Evine Tanrı misafiri diye birini almış...
Ev sahibi yatmış.
Adam:
“Siz uyuyorsunuz benim kim olduğumu biliyormusunuz.
Gece siz uyurken sizi öldürmeyeceğimi ne biliyorsunuz?” demiş.
Ev sahibi:
“Bu konu yüce ALLAH'ı ilgilendirir!” diyerek odasına yatmağa gitmiş.

Etrafındakiler, evlâtları, sevdikleri, O'nu sevenler sessiz ağlıyorlardı.
Yatağında doğruldu.
Baktı onlara... Sûbhanallah! Artık yeter dedi. Ağlamayın...
Siz bir tek bana ağlıyorsunuz.
Yalnız “bir” Benden ayrılıyorsunuz.
Ben ne yapayım...
Hepinizden ayrılıyorum...
Gözlerinden yaşlar geldi.

Hakkınızı helâl edin...
Ara sıra beni hatırlayın!..”

“Hatırlamak, unutulması mümkün olmayana (ne ise o) hakaret olur!” dediler...
”Seni unutmak mümkün değil ki hatırlayalım!”
Cevap vermedi bu söylediklerine...
İçinden: “Bu insanlar ne kadar gaflette yalanı bile beceremiyorlar!”

Çıktım erik dalına anda yedim üzümü
Bostan ıssı kakıyıp der ne yersin kozumu

Kerpiç koydum kazana poyraz ile kaynattım
Nedir deyû sorana bandım verdim özünü

İplik verdim çulhaya sarıp yumak etmemiş
Becid becid ısmarlar gelsin alsın bezini

Bir serçenin kanadın kırk kağıya yüklettim
Kırk çift dahi çekmedi söyle kaldı yazılı

Bir sinek bir kartalı salladı urdu yere
Yalan değil gerçektir ben de gördüm tozunu

Bir kör ile güreştim elsiz ayağım aldı
Onu da basamadım tuttu benim bazumu

Kaf dağından bir taşı şöyle attılar bana
Öylece yola düştü eritti hep buzumu

Balık kavağa çıkmış zift turşusun yemeğe
Leylek koduk doğurmuş baka şunun sözünü

Gözsüze fısıldadım sağır sözüm anladı
Dilsiz çağırıp söyler dilimdeki sözümü

Yunus bir söz söylemiş hiçbir söze benzemez
Münafıklar elinden örttü mânâ yüzünü.

Telmih : (C.: Telmihât) Lâyikiyle ve kâmilten keşfedip nazara arzetmek. * Bir şeyi açıkça söylemeyip başka bir mânâ ifade için söz arasında mânalı söylemek. İmâ ile söz arasında başka bir mânâyı ifade etmek. * Edb: İbârede bahsi geçmeyen bir kıssaya, fıkraya, ata sözüne veya meşhur bir şiire, bir söze işaret etmek.

Bostan : kavun karpuz tarlası.

Issı : sahibi.

Kakıdı :kükredi, kızdı, bağırdı.

Koz : ceviz.

Çulha : kumaş dokuyan tezgâhtar.

Becidd : f. Ciddi, gerçek, hakikat. * Cidden, gerçekten.

Bez : kumaş türü.

Kağnı : eskiden kullanılan iki ağaç tekerlekli öküzle çekilen ilkel iş arabası.

Bazu : kolun üst bölümü.

Zift : asfalttan koyu petrol ürünü.

Koduk : Boduk, manda yavrusu.

YUNUS'A GÖNÜL GÖZÜYLE BAKIŞ

İncelik gözüyle dikkat ederseniz, her şeyde bir güzellik vardır.

Bu güzelliğin arasından sonsuzluğa bakan bir pencere de vardır.

Bu pencereden bakabilmek için gaipten gelen seslere inanmak lâzımdır. Görüneni görmede hüner yoktur.

Görünmeyeni görmede hüner vardır, insan kafasında çirkinliği ölçecek hiç bir ölçü yoktur. Zâten aslında çirkinlik yoktur.

Tazyik ve fena muameleden gücenmeyen insan hürdür.

Tazyik ve fenalığa lâıyk olanı incitmeyenler de vardır. Unutma!..

Bu herkesin kârı değildir.

Canlı iken ölü olanlar, ölü iken canlı olanlarla konuşmaları çok güç bir iştir.

Görünmeyen âlemin maddî âlemdeki eşyada tel tel titreşimlerini ve işaretlerini sezenlere selâm ederiz.

Lâ mekân'dan Dünya'da mekân verilmiş et ve kemik cihazından ötenin titreşimlerini haykıran,

Yunus; Bence, asgari ne ozan, ne filozof, ne düşünürdür.

Mânevî ihtizazları Dünya insanlarına kendine has bir edeble fısıldayan bir ALLAH dostudur.

Yunus, içi dışından daha değerli bir yaşantısı olan rüya gibi bir insan.

Bir kimsenin içi dışı aynı değerde olursa ona hakiki âlim denir.

Bir kimsenin dışı, içinden süslü ve kıymetli olursa ona da zavallı cahil damgası vurulur.

Sözlerimizi, moda havası içinde düşünmemeye gayret ederseniz anlarsınız.

Dışa çok ehemmiyet verip yürüyenler, bir şeylerini gizlemek için uğraşanlardır.

Bu iç ve dış dengesini muhafaza etmek isterseniz, hiç olmazsa Yunus'u dürbün ile seyrediniz...

Buna muvaffak olursanız dürbünü atıp yanaşınız.

Meşhur Mahmut Sebuktekin Bestamî'nin mezarını ziyârete gitmiş.

Mezar başında bir derviş görmüş.

Dervişe:

“Bestemî ne söylemiştir?”

Derviş:

“Beni göreni Cehennem ateşi yakmaz!”

Mahmut:

“Bu söz değildir. Çünkü Ebu Cehil Peygamber’i gördüğü hâlde Cehennem’e yuvarlandı!”

Derviş gözlerini tevazu ile yere eğerek:

“Evet sultanım doğrudur. Ebu Cehil Peygamber’i Ebu Talib’in yetimi olarak gördü.

Peygamber olarak görseydi akıbeti böyle olmazdı!..”

“Dervişin göz atma mesafesi ayak ucunu geçmemelidir.”

Gönlü derin bilgi kapılarına açık insanlara söylüyorum.

Bunları maddî ölçülerle ölçmek mümkün değildir.

Ölçmeye uğraşmak: Radyo ahizesinin bir istasyondan verilen dalgaları, nasıl sese çeviriyor diye fizikî bir kuralı tetkike uğraşmak gibidir.

Bir çocuk oyuncağını bozduğu gibi kurcalamak olur ki bunun sonu, ifade ve anlamdan yoksun olmaya, bir şeyi götürür.

Yunus hakkında şiir yazmak.

Heykel ve resim yapmak.

Yunus hakkında şu kompozisyonu yapmak.

Oratorya hazırlamak.

Enstitü kurmak.

Anıt yapmak.

Onun yaşantı ve iç âlemini maddeye sığdırmaya çabalamaktan başka bir şey değildir.

Görünüşte güzel şeydir bunlar.

Fakat bunların hepsi görünmeyen, elle tutulmayan hava gibi lüzumlu ve insan gönlüne lâzım bir şeyin kaybolduğunun delilidir.

Anadolu’muzda köylerde bedene ait hadiseler, her türlü felâketler, kanlı aşk olayları, dinî ve mânevî olgunluklara karıştırılarak teselli menba’ları ses hâlinde tesbit edilmiş ve değişmez kurallar hâline gelmiştir.

Türkülerimiz, Manilerimiz. Masallarımız.

Bunlar herkesin bildiği şeylerdir.

Bu sesler gönülden gönüle, dudaktan dudağa, olaydan olaya, evden eve, köyden köye sıçramış elem ve hazzın titreşimleridir.

Bazen bu seslen gözlerini, ruhlarını sonsuzluk âlemine göğe doğru çevirenlerden çıkar...

Her ülkede eserler vardır.

Yazarı unutturur.

Yine eserler vardır ki yazara yaraşmaz.

İnsanlar vardır, fânidirler, gelip geçicidirler.

Yaz yağmurları gibi...

İnsanlar vardır sonsuzluklara giderler.

Adları dillerden dillere dolaşır efsanelere konu olur.

Şiir hâlinde, ses hâlinde, duygu hâlinde.

Renk hâlinde bal peteği gibi kalır.
Mezarlarını ziyârete gidersiniz.
Tavanlarında göklere açılan bir uç görebilirsiniz.
Üzerlerindeki örtülere bakarsanız gözlerinizi dinlendirir.
Bunların yaşayışları, bağlanışlarıyla Anadolu'nun mânevî havası değişmiş, Anadolu ins anına feragati, fedakârlığı öğretmiştir.
Onların büyük inançları, olmazları olur yapmıştır.
Anadolu'muz bu güne değin onların hayır duaları yüzünden ayaktadır, mânevî yönüyle...

Fatih'i olgunlaştıran Ak Şemsettin.
Yavuz'u besleyen İbni Kemâl, Gürânî.
Anadolu'yu hazırlayan;
Bektaşî Velî,
Hacı Bayramî Velî.
Hacı Şabanî Velî.
Emir Sultan...

Bütün bunların jenarötörü Ahmedi Yesevî Horasan büyük mânâ ve feneridir.
Bunlar bugün efsaneleşmiş, masallaşmıştır.
Hangi büyük vardır ki efsaneleşmiş olmasın...
Onlarda ölçemeyeceğimiz ve izah edemeyeceğimiz bir kudret vardır.
Yunus da bunların tilmizlerinden biridir

“Sakar Baba” denilen bir er vardır.
“Sakar suyu” ismini bundan almıştır.
Bu su üstünde bir köprü vardır.
Zorbanın birisi köprüde oturur, herkesten geçmek için zorla para alırmış, Vermezsen dövermiş, ve köprüden geçirmezmiş...
Buradaki “mış” leri sen inancına, kabiliyetine göre atabilirsin,
Birgün yaşlı, zayıf, fakir birisini köprüden geçmek zorunda kalmış.
Fakirin parası yoktur.
Zorba geçirmemis. köprüden onu...
İhtiyar:
“Geçme namert köprüsünden, koaparsın su seni.
Sinme tilki gölgesine, ko yesin aslan seni.” demiş.
“Destur Yâ Pîr!” diyerek suya girmiş ve derin coşkun ırmak bu dedeye kurumuş ve yol vermiş...
Bu meçhul dedenin mezarı Sakar'da Erenler tepesindedir.

Yunus bu “Destur” u alabilen ve nasıl alınır öğrenmeye çalışan bir insandır.
İnsanı, insan yapan yine insandır.
Bu yazıyı okuyan diyecek ki ne biçim Yunus hakkında yazı bu...
Yunus bu yazıdaki dizili muhtelif lâfların içinde gizlidir.
Onu da lütfen siz arayın bulun.
Bu kâğıda dizili lekelerin bir mânâsı vardır.
Bu lekeler insan sesleridir.
Gözlerle onu duyarsın.
Kitaplar; üzerinde paralel uzun lekeler dolu kâğıt tomarlarıdır.

Bugün insanlar, elinden artık kitabı bırakmış, silâha sarılmıştır.

Bu sarılmak ne demektir?

Onu anlarsan Yunus'un bu dizilerde nasıl gizlendiğini, mânevî bir üslûp içinde anlayamayanlara nasıl güldüğünü görürsünüz.

Artık söz bağladık kalın sağlıcakla...

Tilmiz : Çırak. Talebe. Kalfa.

Feragat : Tok gözlülük. Hakkından vaz geçmek, bir şey istememek. Şahsî dâvasından vaz geçmek. * Boşalmak, hâlî olmak.

Eskişehir İlinde Tertip Edilen YUNUS EMRE'yi Anma Günü'nde Yapılan Konuşma

Yunus'u; Halk ve Köylü, Hakiki Cephesiyle:

Yunus hakkında kitap yazan,

Tetkiklerle uğraşan,

Kâtip Çelebi gibi dolaşıp konferanslar veren,

Kendi basit görüşlerini tarihi bazı rakkamlarla doküman diye ortaya atan,

Kendilerini âlim diye tanıtan, alaca aydınlar, çizerler, benim dilimle bu zavallı gâfillerden çok daha iyi anlamıştır...

Eskilerin yazdığı menkıbeye mecazdır.

“Halk bunu hurafeye sokmuştur!” diye iddia ederler.

Hurafe “kelimesinin nereden geldiğini bile bilmezler.”

Halbuki halkın temizlik zirvesini yükselttiği büyükleri, küçültüyorlar, halkı rencide ediyorlar.

Farkında bile değillerdir.

Fakat onları bir türlü aşağı indiremezler...

Geleneği, âdeti, dede yadigârı inanışı tahrip ediyorlar.

Farkında değillerdir,

İlim yapacağım diye küçülme.

Zâten bu gibiler küçüktür.

Nesi var ki küçülsün.

Büyük olsaydı bunu yapamazdı.

Yapmazdı değil.

Dikkat buyurun...

Büyük insanların, Velîlerin iç âlemlerine cesaret ve kabiliyeti olmayan münevverlerin yâni aydınların, bir yâni daha, aydın geçinenler bu büyüklükleri ancak:

Şâir, istediklerini filozof kadrosuna sokmağa çalışırlar.

Açık ve berrak söylemek icabederse:

Ben zâten garip bir duygunun tesiriyle şimdi burada bulunuyorum.

Benden konuşma istediler ben de konuşuyorum.

Halkın temiz inanış ve hürmeti rencide oluyor, birbirimize soğutuluyoruz.

Dış onarım bir şey ifade etmez.

Fakat lüzumludur.

Asıl reterosyona sebep olan şahsın, âdetin, rencide edilmeyip inanış güzelliğini bozmamaktır.

Meselâ Yunus Velîdir.

Halk Velîyi: Keramet sahibi, tamimiyle temizlenmiş, mübârek bir insan olarak kabul eder. “Bu fikri” hangi devirde yaşıyoruz.

Diye haykırmalar, dudak bükmele, yapmacık olduğunun farkında bile olmadan isterik gülmeler karşılar...

O hâlde tıka basa sok kafadaki kalıplara...

Kalıpların zâten balon gibidir.

Şişer küçülür.

Fikir dalkavukluğu kalıplarıdır bunlar.

Hakiki kalıbın olsa, sokmağa çalıştığın şahsın azameti seni parçalar.

Böyle olduğun için kurtuluyorsun.

Şimdi git ne şekil aldı aynaya bak...

Bu gibi şeyleri hendesi hâle sokmak, mantık münakaşalarıyla hâlletmek mümkün değildir. Velîlerin âlemi, her taraftan kendisine katılan sularla beslenen geniş ve derin bataklık bir göl gibidir.

Hiç taşmaz.

Bulanmaz.

Herkes ondan istediği kadar su alır.

İstedğini alır.

İstedğini görür.

İstedği fikir bilgilerine revnak ve teravet verir.

Sözlerimi lütfen insaf ile ölçünüz:

Burada şüphe ve tereddütleri mazur görmek, inkârları hoş görmek değildir.

Bu söze çok dikkat buyurun, burada daha açıklanması gereken hususlar vardır.

Hem de söyleyemem, söylesem doğrultacağma hiç inanmıyorum.

Düşüncene hürmetsizlik etmiş olurum.

Unutmayalım ki diken ile gül omuz omuzadır.

Bir insana ne kadar bakarsan o kadar görürsün.

Konuşma ruhun sesidir.

Beni dinlediniz.

Takdir ve hayranlıklarımı sükût asâleti ile bildiririm.

Ziyâfet rüyası görenler hayal kırıklığı ile uyanırlar.

Rüyalarında acı ve ızdırap görenler ise uyanınca sevinirler.

Oh derler.

Dünya da rüya gibidir.

Elle tutulur bir rüya gibidir amma, sevdiğimiz hayatın sırrıdır.

Yani bilmediğimiz şeydir.

Hissedilip duyulan bazı hasletler vardır.

Biz buna:

Ruhî hasletler, biraz da ilerisi mânevî âlem, daha ilerisi Ledûnni hakikatler deriz.

Bunları maddeleştirmek imkân haricindedir.

Hava katılaşmaz.

Olduğu gibi kabul edilir.

İnanılırsa hürmet edilir.

O âlem yasanabilirse insan o azametinin içinde erimeye başlar.

Boynu bükülür.

Aczini anlar.

Buradaki acz edeb içine dalmaktır.

Edebte olan secdeye kapanır.

Secdeye kapanan insan, kendindeki ilâhi kıymetinin değerini bilen insanın fiili şükran ifadesidir.

Buna kavuşanda:

Ruh çıplaklığı.

Vücut çıplaklığı.

His çıplaklığı.

Utanç çıplaklığı göremezsin...

Her doğruyu söylemek de doğru değildir.

Dışa değil içe söylüyorum:

Yunus şunları söyler:

“Ete kemiğe burundum.

Yunus diye göründüm.”

Manolya denilen bir büyük ağaç vardır.

Yapraklarını dökmez, büyük beyaz bir çiçeği vardır.

Manolyaya el dokunursan solar.

Solması senin elinden değil...

Kadrini bilmediğinden.

Manolya seyredilir o kadar.

Manolyaya emir çıkar :

“Bana dön! kadrini bilmiyorlar!”

“Gel!” emrine, manolyanın boyun eğmesidir bu solma.

Biraz da manolyayı düşün daha söylemeyeceğiz...

O mübârek çiçekte gizli olanı ara bul!..

16.4.1971

Teravet : Tazelik. (Bak: Taravet)

Revnak : f. Zinet. Parlaklık. Göz alıcılık, güzellik. Safa, taravet.

YUNUS EMRE (Konferans’dan)

Doğduğu yer.

Mezarı.

Divanının aslı.

Yaşadığı asırdaki ahbabları.

Yunus dernekleri.
Bir sürü çalışma çabalama...

Hâlâ münakaşa, şöyle idi, böyle idi.
Bunların hepsini bir tarafa bırakalım:

Ortada koskocaman bir insan var...
Onun ne istediği,
Ne söylemek istediği,
İnsanların nasıl olmasını arzuladığı...
Bir yol var, orada yürümek gerek...

Yunus’u sevenler derneği,
Sevmeyenler derneği,
Sevsinler, sevmesinler,
Ortada koskocaman bir insan var.
O’nunla biraz konuşmak gerek...

Benden Yunus Hakkında söz söylemek istediniz.
Gönlümün sırrına erdiği kadar.
Kalb pencereme vuran ışık kadar.
Söyleyeyim, buyrun dinleyin!..

Beğenirseniz size, beğenmezseniz o da size kalsın.
Heybemde dedim.

Evet benim bir heybem var, içinde:
Ayak basmamış ormanlar kadar saf, basit insanların ancak inanacağı Ümmî bilgi kırıntıları,
nûrlu insanların söz parçaları, gürültülü muhitlere parçalanmaktan korkarak girmeyip; dağ
başlarında, kuytu yerlerde, ıssız pınar yalaklarından kabın fikir parçaları...

Bu malzeme ile Yunus’u anlatacağım.
Heybeden kismete ne çıkarsa...

Yunus’un beğeneceği, inanılması güç kelimelerden husule gelen inanılır cümle ve ifadelerle
olacak.

Taş kesilmiş kalbleri yumuşatmak, örümcekli kafaları ayıklamak.
Şaşkın iradelere hakiki veçhelerini araştırmak lüzumunu duyurmak.
Gaflet uykusuna dalmış olanları uyandırmak.
Uyanık olanları şevk ve gayrete getirmek için;
Büyük ve temiz insanları bulmak lâzımdır...

Âdi hayatın “Olur” undaki “Olmaz” ı görenler, bu olmazlardaki “Olur” u da sezerler.
Bunlar hakikatin en mahrem tecellîsi etrafında toplanmış nûrlu insanlardır.

Dil keskin bir kılıçtır.
Nasıl keseceği bilinmez.
Söz geri dönderilmesi kolay olmayan bir ok gibidir.

Dil harekete geçmeden evvel sözü söylemeden önce dikkat et!
Belki bir dostu üzersin, belki bir ALLAH adamının kalbini kırarsın.

Yunus: Şiirler söylemiştir.
Elde bir divan vardır.
Yunus tahlil edilmiştir.
Yazıları tetkik edilir şâir şiir laboratuvarında analiz yapılmıştır.
Kendisini anma günleri tertip edilmiştir.
(Anma geceleri değil)...
Hakkında kitaplar, broşürler, fikirler, güzel sözler anlatılmıştır.
Bunların hepsi ortada, dimağlarda, insanın takdir ve kıymet ölçülerinin zevk duyan kısımlarında...

Ortada görünmeyen bir cephesi vardır Yunus'un:
Bu Gayb'dır.
Yunus budur...
Buna şimdiye kadar temas eden olmamıştır...
Gayb görülemeyen değildir.
Görünmeyen tarafa verilen isimdir.
Zira gayb mevcuttur.
“Yu'minune bil gayb”
Yunus da gayb insanların başında gelir...
Bu halkaya girenlerdendir...
Burası, karanlık derin bir umman ve ALLAH'ın en büyük sırrı...

Görünmede hüner yoktur.
Görünmeyi görmede hüner vardır.
Yunus, giyim ve kuşam alâyiş haykırmıyor.
İç ve bâtin mamurlugunu mırıldanıyor:
Terennüm etmiyor.
Hâllerdeki edeb esrarını tanımayanların kârı olan bir duygusuzluk, teklifsizlik içinde bunun bu tarafı anlaşılamaz...
Kaba mantık çerçevesi içinde kobayca zaptı mümkün olmayan bu inceliğin izahı, sekizinci bir renk, dördüncü bir buudun târif ve tesbihini yapmağa çalışmak kadar çetindir...
Bu gibiler ALLAH dostudurlar...

Bunlardan ne denizdeki balık ne gökdeki kuş kaçır.
Sokulur yanına kırk yıllık dostmuş gibi...
Bunları izaha kalkmak gölgelerin derinliğini kulaç âletleriyle ölçmeğe kalkmak gibidir...
Bu bir sırdır...
O kadar...

Onlar HAKK'la olunca mahlûklardan hiç birini görmezler.
Eğer mahlûklar beşerîyet icabı gözlerine çarparsa onlan gökte şeffaf toz o zerrelere gibi görürler.
Onları dikkatle inceleyecek olurlarsa yerlerinde hiç bir mevcut bulamazlar...
Onun için Yunus:
“Ete kemiğe büründüm.

Yunus diye göründüm!”

Söyler...

İnsanlarda bilinemeyene, görülemeyene karşı bir anlama iştıyakı vardır. Bu iştıyakı arkasından kendisine hissettiren insan büyük insandır.

Yunus’tan bize ne?..

Evet bize birşey yok...

Fakat biz büyüklüğünü yâd ediyoruz güya...

Ete kemiğe bürünüp Yunus diye görünen büyük insanı.

Velî diyebileceğimiz insanlar:

Bir bakışta küflü ve rutubetli kalb hazinelerini ışığa sokarlar...

Bu bambaşka bir yoldur.

Demircilik isteyen, kuyumcuya baş vurursa gülerler.

Böyle insanlar hakiki bahar rüzgârı gibidirler.

Bir yerde durmazlar.

Fırtına yapmazlar.

Bütün gülistanı dolaşırlar...

Gece gökteki aya bak...

Havuzda aksetmiş aya bak...

Her ikisi de başka başka...

Burada çok ince bir hadise cereyan eder.

Milyonda bir farkındadır bu hadisenin...

Biri hakikidir ki hayaldir.

Biri hayaldir ki hakikidir.

Bu lâf çok düşünmeye değer.

Bunda ummadığınız ilâhi bir sır gizlidir.

Bulabilirsen kalb gözüne bir pencere açılır...

“Hoca Nasrettin” in güzel bir fikrası vardır.

Bu hakikati ince bir nükte ile açıklar...

Gece havuzda ayı görmüş:

“Zavallı havuza düşmüş!” demiş...

Boşaltmaya koyulmuş...

Koskoca havuzu...

Saatlerce...

Nihâyet arka üstü düşmüş...

Başı yarılmış..

Bir de bakmış ki ay gökte...

“Başım yarıldı amma... Seni de göğе çıkardım!..”

Gözün buğusundan gönlün kaynayışını sezen insan bulutu anlar...

Yunus niçin geldi?

Ne söyledi?

Ne yapabildi?..

Şunu haykırdı: Kudret âlemine cehâlet ayağı ile vurmayınız!
Şunu öğrenmek istedi: Siyahla olduğunuz zaman beyazı unutmayınız!

Bu günkü medeniyet ve dünya tıpkı bacaklarından biri alabildiğine uzamış, diğeri kısa kalmış topal bir yolcuya benzemiştir.

Yunus'un divanında şu şöyle olacaktı...
Mezarı şu vilâyettedir.
Yok filân yerededir.
Filân asırda yaşamıştır.
Yok filân vesika şöyle diyor.
Filancanın tetkikatı şunu bildiriyor.
Bunlar lâkırdı amma...
Sonu ne?..

Büyük insan her yerde yatar...
Her vilâyette, bucakta, köyde mezarı vardır.
Makamı vardır...

Yunus hakkında kütüphânelerce kitap bir şey ifade etmez.

Mânevî olgunluk, fazilet, doğruluk, hasletlerini ruha nakşedip O'na benzemeğe bak!..
O zaman Yunus vazifesini yapmış sayılır...

ALLAH dostu ile arkadaşlık aslanla yan yana yürümek gibi insana emniyet ve mânevî haz verir.

Kafasında HAKK bilgisi olmayan cahildir.
Velev ki Dehrî gibi bilgili olsun.

Gönlünde HAKK aşkı olmayan gâfildir.
Velev ki dirâyetleriyle karşısındakilere parmak ısıttırsın.

İşinde ALLAH rızası gözetmeyen zâlimdir.
Velev ki Dünyalar kadar iyilik yapsın.

Hakiki saadetin anahtarı mihrab denilen oyukta asılıdır....
Yunus için konuşmam bu kadar.
Dikkat ettiğim şey, benden o ALLAH dostunun üzerine bir gölge düşmesin.
İşte o kadar...

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ

“Ellezine yû'minune bil gaybi ve yükiymunas salate ve mimma razaknahüm yünfikun : Onlar gayba inanırlar, namaz kılarlar, kendilerine verdiğimiz mallardan Allah yolunda harcarlar.”
(Bakara 2/3)

Alâyîş : f. Bulaşıklık, bulaşma. * Debdebe, tantana, gösteriş.

İştîyak : Fazla arzu ve şevk. Tahassür. Hasret çekmek. Özlemek. Göreceği gelmek.

Dehrî : Dehr ve zamana dair ve müteallik. DEHRİYE : Devre ait. Zamana dair ve müteallik.
* Âlemin ezeli ve ebedîliğini iddia edip âhirete inanmayan münkir ve imansız bir fırka.

TAKDİR

Her şey HAKK'ın takdiriyle cereyan eder, bu dünya yüzünde...
Olduğu gibi görün, görüldüğün gibi ol!
Gösteriştin çekin, sadelikten güç al!
Yamalı elbiseyle dolaşmaktan çekinme!

Öldürmek insana şeref kazandırmaz.
Öldürmek cesaret işi değildir.
Korkakların işidir...

Her şeye karşı iyi davranmanız ancak size şeref kazandırır.
Eğer şerefin hakiki mahiyet ve mânâsını öğrenmişsen...

Savaş, işlenen cinâyetlerin günahını örten bir kelimedir.
Kin insanın acısını azaltmaz, intikam başka birinin acısını çoğaltır, ondan sonra tekrar kin doğar, bu sürer gider.
“Nefret tuzlu su içmek gibidir içtikçe susuzluğun artar”.

Dünya olaylarla doludur.
Kitleden aileye, aileden ferde kadar.
Bu olaylarda kafa ile hareket edilecekler vardır.
Yürekle hareket edilecekler de vardır.
Bunları bilmek gerek...

Bunları tefrik edemeyenler çoktur.
Bakarsın büyük bir adam bunu tefrik edemez küçültür.
Küçük biri tefrik eder büyür.

Uygarca kazandıramazsan haklı bir meselede kendini, zorbalık gibi görünen bir hadise yaratır.
Burada hadiseye sebep olanları suçlamamak lâzım geldiği hâller var olabilir.

Bazen bıçaklanmak, kaçmaktan hayırlı olur.
Bazen savaşmak, zorbalarla tartışmaktan daha iyidir.

Bazı hadiselerde insanlar aynı çukurun insanlarıdır, aynı çamurdan oyuncaklarını yapmaya savaşırlar.
Böylelikle kendilerini rezil ederler.

İnsan yuvarlak bir taşa basarsa düşer, suç tasda değildir.
Fakat taş orada olmasa insan düşmeyebilir.

Bazı şeyleri önlemek gücümüzün dışında kalır.
Alışılmışın dışına çıkmak lâzımdır.

Hatalar bazen bağışlanacak hududun dışında kalır.
Zaferi kavgada mı aramalı, yoksa kavga etmede mi aramalı?..

Ölüm insanı tedirgin etmez:

İnsanı tedirgin eden ölüm korkusudur.

Rüyadan uyanmadıkça rüyanın rüya olduğunu anlamadığımız gibi, ölümden sır olduğunu anlayamayız ölmeden...

Vücudun değil, ruhun tehlikeye girmeden mücadele etme.

Ruh tehlikeye girerse o zaman ruh savaşçı bir ruh olmalıdır.

Her insan ölümü kendi aynasında görür.

Gözünün gördüğü, gözünü kapattığın zaman uçar gider.

Ruhun, ışık olmadığı zaman da görür.

Ateş buzla savaşırsa kim galip gelir bilir misin; buz erir su olur, su da ateşi söndürür.

Hangi ateş var ki “SU” ya sonunda mağlup olmasın?..

Ağaç ormanda devrilirse gök gürültüsü gibi ses çıkarır.

Ormanda kimse yoksa sesi kimse duymaz.

Amma yine ağaç yıkılmıştır.

Erenlerin izini takip edip yürüyen kişi noksana ermez.

Gönlü yücelmiş kimse kâinatdaki bütün sesler, renkler ve kokuları bizim fark edemeyeceğimiz vitrinlerden alırlar...

Ağaçlar insana birşey mırıldanır, bunu çok az kimse anlar.

Anlayan kimse o zaman balta ile ormana giremez.

Sakin bir asâlet engin bir vakar içinde senelerce oldukları yerde topraktan kudret ve kuvvet alıp HAKK’a doğru büyürler, asâletlerini devam ettirirler. Sabır kelimesinin ifade edemediği tanrısal bir sabırla...

İnsanlar onları seyrederek, ihtiyarlar, nesiller söner fakat onlar ömürlerini devam ettirirler. Birini küçülterek birini büyültmek doğru değildir.

Bir kayığın küreği ne kadar sert olursa olsun suyu asla kesemez.

Örümcek ağı bir nefeste yok olacak inceliktedir amma örümcek için yine ehemmiyetlidir.

Dünyada nice kardeşlerin var, onları senin anan doğurmamıştır.

Kışın geyiklere yardım etmek gerek, onlar yiyecek saklamasını bilmezler.

Cesedinle dünyada, gönlünle sonsuzlukta ol!

Günahkâr, iddiacıdan daha hayırlıdır.

Çünkü birincisi tövbe kapısını çalırken, ikincisi de iddia tuzağına mahkûmdur.

Kızılderili dilinde kahramanlık ifade eden bir kelime yoktur.

Bunun yerine “insan” vardır.

Görünmeyen insan, elimizde olmayan bir şey vardır.
Kader...

İki üç sayfalık bu sözler HAKK'ın âyet ve Resûlü Ekrem'in hadîslerinin hakiki insan ruhunda akseden adetâ tercümeleridir.
Bu malzeme ile HAKK'ın takdiri anlatılacaktır.

Resûlullah Efendimiz bir hadîsinde;
Hz. Ömer hakkında:
“Şeytan Ömer'in girdiği sokağın ucundan kaçır.
Her ümmette mülhimûn denilen ilhama maahar zâtlar vardır.
Benim ümmetimde de Ömer onlardandır.
Eğer benden sonra nübüvvet devam etmiş olsaydı Ömer muhakkak nebî olurdu!”

Ömer halife olduğu zaman şöyle dua etmiştir:
“Yâ RABBİ! Sertim, bana biraz rıfk-ı mülâyemet ver!
Yâ RABBİ! Zayıfım bana kuvvet ihsan eyle!
Yâ RABBİ! İdaresini üzerime aldığım bu milleti doğru yola irşad için bana kuvvet bahşeyle!”

Bu koca Ömer birgün :
“ALLAH'ım! Pek ihtiyarladım, uğrunda arzunca çalışamaz hâle geldim.
Artık bu dünyadan beni al!..”
Yürek kınından sıyrılan bu yalın dilek yerine ulaştı.
Kabul olundu ve şehid edildi.
Hem de en büyük mertebede ve makamda Hattab oğlu Ömer...
Sabah namazına kalktı o günde, sırtında yamalı maslak.
Boy mu dedin Ömer'de bârek ALLAH...
Belinde kalın bir kuşak, arasında kocaman birhançer.
İşte Hattaboglu Ömer; keskin bakış, değirmi sakal, burun kartal, çekik ve aydın bir cehre.
Geniş alın, Mabed.
İçi dışı Kur'ân.
Tâhâ. Ezan. Muhammed.
Gövde yapısı HAKK'ın tasdikli tapusu granit bir azade kapısı...

Gün doğmamış daha, Çoban yıldızı Veddua âyetindeki mücevher yıldız. “Kuşluk vaktine andolsun Ey Muhammed! RABB'in seni ne bıraktı, ne de sana darıldı.
Doğrusu âhiret senin için dünyadan daha hayırlıdır.
Sakin öksüze kötü muamele etme ve sakın bir şey isteyeniyi azarlama.
Yalnızca HAKK'ın nimetini anlat!”
Ömer bu âyeti okuyordu.
Çıktı evinden.
Vardı mescide.
“ALLAHUEKBER! ALLAHUEKBER!” haykırıyordu adetâ Bilâl'in sesi.
Tanrı huzuruna saf olmuşlar, bekliyorlardı Resûl'ün sahabeleri...
Bunlar;
İmam Halife Ömer, yine kılınıyor namaz.
Havayı dolduruyor ilâhi bir hazz.
Sanki mescidde kimse yok gibi.

Amma sonsuzlukla dopdolu, duyan için bu ne demek.
Ağızları HAKK rızası için kapalı, sahabelerin hâli...
İçleri ALLAH ile dolu, vücudları Resûlullah'ın ruhaniyeti ile okşanıyor, yetmez mi bu...
Hepsi dolmuş bir dokun hele, bak gözleri HAKK'ın sevdiği sessiz yaşlarla dolu.
Hepsi Resûlullah'ın nazar-ı akdesiyle yıkanmış ulu kimseler...
“Kendi kazancımı bile vücudum kabul etmiyor!” diyen yıldız sahabeler...
Nerede kaldı başkasını...

Hakikati görmeyenlerin gözlerinde ancak muhal sayılacak, akıl ile varılamayacak bu hâl.
Aralarında sanki İslâmiyet-i âlem, Resûli Ekrem.

Ön safta sinsi bir Acem 45-50 yaşlarında, Firuz ibni sersem.
Sıkılmış avuçlarında malûm cembibesini.
Ha kıydı ha kıyacak yer yüzünün hayırlı insanına.
Yampiri yampiri sokuldu yanına, suratı böğrü!..
İşte deşilecek yeri Ömer'in...
Nasıl çekdi göstermeden, indiriverdi gizli ve hırsızcasına.
Tanrı evinde, masuma: “Al!” dedi, bir...
Dişleri gıcır gıcır ol da, yerin dibine gir!

İki büklüm oldu hemen: “Ah!!!”
Bu muydu mükâfat, bu mu heyhat?
Herkes herşeyden habersiz, ne bir Evliyâ kerameti, ne murakabe, ne rüya, sezemedi kimse bu şenaati.
Önünde inen âyetler gövdesine olmamışlardı siper.
Alın yazısı falan.
Faydasız teselli o an.
Daha yaşayabilir, çalışabilirdi daha uzun yıllar ALLAH'a...
Yavaş yavaş akınca sıcak kanı, mosmor kesildi, yan dönüverdi söyle, doğruldu Ömer.
Davrandılar sağdan soldan koşup yakaladılar herifi, çıpıl gözlü mendeburun biri...
Kıvırdılar bileğini, kastılar kollarını, bir kez daha saplamadan.
“Bre imansız bre hain nedir ettiğin.
Kıyamete kadar lânet olsun nasibin!”
Çiğnediler onu o anda.
Ve kucakladılar Ömer'i.
Al al ıslak harmenisi.
Taşdılar iki sokak ötedeki evine.
Kime ne denir?
Takdir...

Geldi dördü beşi birden, Medine cerrahlarının.
Birden esmeri derisinde korkunç bir yarık; bakıştılar, şaşılar ve sonra fısıldaşılar.
Anlaşıldı hiç yok artık ne çâre.
Pırtı-mitil bir yatakda uzanmış, bütün ömrünce kurtulmamış fakirlikten, sahip ise de iktidara...
Gece gündüz aç oruç,
Kıt kanaat aylık yetecek,
Gırtlığına kadar borçlu, Koca halife...

Benzi kül, yaralar vahim.
Fakat ne de gönlü tok.
Gözlerinde şikâyetden eser yok.
Soğumuş yara, paslı dil, su ister aralıksız, içer güç belâ.
Su neylesin dudaklar olmuş Kerbelâ...
Gözlerinde nem, boğazında hıçkırık, sordular o hâlde iken:
“Ölürsen Yâ emirel mü'minin! Ey Ömer! Yerine oğlunu yapmak istiyoruz hali fe!”
Koca Hattaboğlu Ömer:
“Sakın ha! Sakının aman, asla razı değilim!” der.
“Bir evden bir kurban yeter!”
“ALLAHUEKBER!”
Diyerek mübârek ruhunu teslim etti Ömer...

26.11.1977

هُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَى وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى أَلَمْ يَجِدْكَ وَالضُّحَى وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَى مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَى وَلَآخِرَ
فَحَدَّثَ لَ فَلَا تَنْهَرْ وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ وَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَفْهَرْ وَأَمَّا السَّائِ
“Vedduha. Vellelyli iza seca. Ma vedde'ake rabbüke ve ma kala. Ve lel'ahiretü hayrün leke
minel'ula. Ve lesevefe yu'tiyke rabbüke feterda. Elem yecidke yetiymen feava. Ve vecedeke
dallen feheda. Ve vecedeke 'ailen feağna. Femmel yetiyme fela takher. Ve emmessaille fela
tenher. Ve emma bini'meti rabbike fehaddis. : Kuşluk vaktine ve sükûna erdiğinde geceye
yemin ederim ki Rabbin seni bırakmadı ve sana darılmadı. Gerçekten senin için ahiret
dünyadan daha hayırlıdır. Pek yakında Rabbin sana verecek de hoşnut olacaksın. O, seni
yetim bulup barındırmadı mı? Şaşırmış bulup da yol göstermedi mi? Seni fakir bulup zengin
etmedi mi? Öyleyse yetimi sakın ezme. El açıp isteyeniyi de sakın azarlama. Ve Rabbinin
nimetini minnet ve şükranla an!” (Duhâ 93/1-11)

Muhal : İmkânsız, vukuu mümkün olmayan. Bâtıl, boş söz. * Hurâfe olan
Nazariye: (Nazariye. C.) Görüşler. Düşünceler. Doğruluğu isbat edilmemiş ilmi görüşler.

Şenaat : Fenâlık, kötülük, alçaklık. * Cenab-ı Hakk'ın emrine muhalif hareket.

Mülâyemet : Yumuşak. Yavaş. Uygun. Yumuşak huyluluk.

Cembiye : Ağzı eğri bir tür Arap bıçağı.

Mendebur : Tehlikeli, kaçık.

Harmeni : Bütün vücudu saran, kolsuz ve bazen kukuletalı bir çeşit üst giysisi.

Pırtı : halk ağzında Basma ve ketenden yatak, yorgan yüzü, giysilik kumaş.

Mitil : İçine yün, pamuk vb. doldurulan beyaz yastık veya yorgan kılıfı. İki yüzü beyaz kapsız
yorgan.

Vahim : Ağır. * Sonu tehlikeli. Çok korkulu. * Hazmı güç olan. Zararlı veya faydalı olmayan
yemek.

HALLAC-I MANSUR

Masumlar unutulmaz.
Zâlimler unutulur.

Era kademî :Ayaklarımı görüyorum.
Erake demmî : Kanım akıyor.
Ehane demmî :Yazık oldu kanıma.
Eha netmî :Yazık oldu kendimi anlatamadığıma.

Bu sözler Mansur'un sözleridir...

Bu günden 1095 sene evvel hicri 309 da “İlâhi sırları, Ledunnî âlemi...” bilmeyen din ulemasının ve hatta halkın, Evliyâ mertebesine çıkardığı büyük kimselerin büyük bir yobazlık ile verdikleri “Fetva” ile sahneye konan bir vahşetten bahsedeceğim.

Bu sahneyi yaratan ulemanın hırs ve anlayışı; şeriat kanunlarını tahrif ederek cinâyetlerin işlenmesine yol açmıştır.
Lafları şu: “Limahfazâtü'l- Şer'i”

İnsanlık tarihinde:

Ne, Firavunların, ne Nemrudların, ne vahşi yamyamların, ne de Engizisyon mahkemelerinin, harblerde bile tesadüf edilmemişi, hatta vahşi hayvanların bile şikârlarına yapmadığı, yapamadığı vahşet sahnesinden bahsediyoruz.

Vahşi hayvan bile şikârını hemen öldürür.
Sonra onu yer...

Dicle nehri kıyısındaki Bağdat'ta mahkeme kurulmuş.
Ulema toplanmış...
Meşhur “Cüneyd”, Başkan...
“Fetva” Verdi.
“Mansur” için...
Ne imiş suç?..
Ortalığı sarsan, müthiş bir haykırış: “Ene'l-HAKK!” demiş...
Vay vayy!..
Nasıl söylermiş?..

“Ben ALLAH'ım” demedi...
Bunu kimse söyleyemez.
“Münkir ve Nekir bile ALLAH'ın kimdir?” diye sormaz, soramaz.
“RABB'in kimdir?” diye sorulur.
Zira mutlak hakikat ALLAH'tır.
Herşey O'ndan...
Fakat hiçbir şey O değil.

“Bende tecellî eden her kudret, can, herşey haktır!
Doğrudur!
Bunu tasdik ederim!

O hâlde benim varlığım “HAKK” dır!
Ben HAKK’ım!..” dedi.

ALLAH, RABB, HAKK hep başka başkadır.

ALLAH herşeyin HAKK’ıdır.
Yaratıcısıdır.
Ustası, Sani’idir.
Bu bakımdan herşeyin RABB’ı dır.

Mansur kendinde;
ALLAH’ın bu verdiği esmâları, kuvvetleri gördü:
“Bana akıl verdi.
İrade verdi.
Her şeyi O verdi.
Bunların hepsi doğrudur!” dedi.
“Ben HAKK’ım!” dedi.
“Bu mevcut olmam HAKK’tır!
En büyük bir tastikdir!”

Hız. Hureyre’ye sahabeler sormuşlar:
“Resûlallah’ın sana verdiği Ledunnî sırlardan bize de söyle!”
“Söylersem kâfir oldu diye başımı vurursunuz”.
Cevap kat’i ve doğru...

Sonra yine bu yobaz ulemâ söylerler:
“Sekir hâlinde, cezbe hâlinde söylenen sözlerden kul mesul değildir!”

Cezbe öteden çekilmedir.
Hikâyeler, uydurmalar nasıl suç olmazmış?..
Ledunnî âlemin sırlarını anlamak bile herkesin kârı değildir.
Başta Hz. Hureyre ne demiş düşün!..

Zulmü, zâlimi, işkence yapanı ALLAH sevmez.
Kelâmında bunları kötüler:
İşkence islâm dininde küfürdür.
HAKK’a isyandır.

Vahşet sahnesinin icrası için “Fetva” veriliyor.
Halk bile hınç ve tehevür içinde binlerce insan toplanmış çocuk, kadın, erkek ihtiyar Bağdat meydanına...
Küfür, taşlamalar, lânetler, meydanı sarmış hınç uğultu hâlinde...

Mansur koltuk altlarından asılıyor.
Halk taş atıyor.
Mansur’da hiç bir acı ve ızdırap emaresi yok..
Başka âlemde kendisi.
Evvelâ ayakları bileklerinden kesiliyor, sonra eller bileklerinden...

Mansur mütebessim...
Âdetâ memnun...
Semâya dikili gözlerini oyuyorlar yine ses yok...
Dilini kesiyorlar o anda ruhunu teslim ediyor.
Fakat hınç doymuyor devam ediyor.
Boynunu vuruyorlar, cesedi parçalıyorlar.
Sonra ateşde yakıyorlar külünü savuruyorlar...

İşte asıl bundan sonra olanlar.
Bağdat, halkı ile ulemâsı ile yobazlarıyla lânetleniyor.
O günden bu güne kadar devam ediyor.
Edecektir de...

Kerbelâ Fırat kolunun bir yerinde...

Hülagü, Bağdat'ı tahrip ediyor.
400 bin kişinin kafasını kesiyor.

Haccac orada 70 bin kişinin kafasını uçuruyor.

Hâlâ bu devam ediyor.
Daha devam edecek kıyamete dek....
Yakındır tamamıyla yok olacak...

O zaman Mansur'un hırkası kurtardı Bağdat'ı Dicle'den...
Şimdi yok o Hırka ve ne de o hırkayı taşıyan sırt...

Bu hadise niçin oldu?...

ALLAH:

“Benim dostlarımla uğraşmak, Zât-ı Ahadiyetimde en büyük hata!” olduğunu anlatmak için....

İnsan oğlunun zulüm, yobazlık, İnsan'a Hayvan'a Nebat'a eziyet edenlere bir misal vermek için bunu murad etti...

Mansur O'nun için i'dama götürülürken kendine bunu reva görenleri, fetva verenleri, seyire gelenleri, taş atanları affetti. HAKK'ın bu muradı için...

“Yâ ALLAH! Yâ RABB! Yâ HAKK! Yâ RAUFU'd-DEYYÂN!

Bana açtığın sırları onlara da açsaydın veya onlardan gizlediğin sırları benden de gizleseydin başıma bu gelmezdi!”

Mansur affetti amma, ALLAH affetmedi bunları yapanları...

Bu sözlerde yukarıda anlattığımız muradın kapalı ifadesi gizlidir.

İnsan her şeyi doğru yapamaz.

Görünürde bazen de çâresiz kalır.

İnsan mezarı önemli değildir.

O insanın anılması önemlidir:

İnsanlar yaşarken O'nu bekleyen toprak onu bağrına basar.

Topraktan yaratıldığını unutma!..
Topraktan temiz geldin temiz gitmeye çalış!..

Eba Müslümi Horasanı 3000 kişi ile 50.000 kişilik Kerbelâyı yaratanları kılıçtan geçirdi.
Malazgirtte Alp Arslan 50.000 kişi ile 600.000 kişilik Rum ordusunu yerle bir etti.

Her dua'nın kabulü ind-i ilâhiyyede muayyen bir müddet için geçerlidir.
Hz.Hasan'ın kayın babası Türk'dü.
Kûfe'ye girdiği zaman Hz. Hasan kucağında ölürken:
“ALLAHümme Yuzafferekümmü'l- Etrakî ille'l- ebedi!”.
Duası Türkler'i yaşattı...

Dünyada hiç namaz kılmadan.
Bir defa secde etmeden.
Büyün bile oruç tutmadan.
Başka bir hayır yapmadan.
Doğrudan doğruya cennete giren kimdir?
Ömer İbni Sabit...

Uhud harbinde müşrik ordusundan kaçıyor.
Resûlü Ekrem'in yanına geliyor:
“Ben bizimkilere karşı harb edeceğim! İlk defa harb edip sonra mı muslüman olayım yoksa evvelâ mı muslüman olayım!” diyor.
Resûlü Ekrem:
“Evvelâ Müslüman ol!” dedi.

Şahadet getirdi ve hemen harb'e daldı, ağır yaralandı.
Kendi akrabaları kucakladılar, aldılar götürdüler.
“Ne oldun!” dediler...
“Harb ettim!
Hem de size karşı!
Hem de Müslüman oldum!” dedi ve ruhunu teâlim etti.
Doğrudan doğruya Cennete gittiğini Resûl buyurdu...

7.7.1984 Cumartesi

Fetva : Bir hâdisе, bir muâmele hakkındaki hükm-ü şer'îyi ehli olanın haber vermesi ve o hükmе dair verilen mâlumat, bilgi.

Tahrif : (Harf. den) Harflerin yerini değiştirmek. Bozmak. Kalem karıştırmak. * Kendi menfaati veya başkasının zararı için bir ibârenin mânasını değiştirmek. * Başka tarafa meylettirmek.

Limahfazâtü'l- Şer'i : Şeriatı muhafa etmek adına, onun için, o yüzden.

“ALLAHümme Yuzafferekümmül etrakî illel ebedi : ALLAHım! Türkleri ebedi muzaffer kıl!

Şikâr : av.

Cezbe : Tas: Meczubiyet, istiğrak. Allah'ı hatırlayıp Allah sevgisi ile kendinden geçer bir hale gelme.

Sekr : (Sekir) Sarhoşluk.

Sırt : Omurgalı veya omurgasız hayvanlarda boyundan kuyruk sokumuna kadar uzanan üst bölüm.

HACCAC İBNİ YUSUF

ALLAH'ın yarattığı insanların en kötüsünün bile, ALLAH yanında söz sahibi olmasını temin edecek iyi bir tarafı vardır.

Hakikat hep bu iyi tarafta gizlidir Hüner onu görmektir..

Haccac ibni Yusuf:

Taifde doğmuştur:361-714

Sakafi kabilesinden Urve ibni Mesu'un torunudur.

Ailesi hakkında tarihi malûmat bu kadar.

Gençlik yıllarını nasıl geçirdiği meçhuldür.

Genç yaşta Arabistan'dan ayrılmıştır.

Hakkında çok yerici malûmat varsa da bunların hepsi asılsızdır. Uydurmadır.

Çok zekî, dirâyetli, dindar, kuvvetli bir devlet adamıdır.

O zamanlar kabileler arasında savaşlar olurdu.

Emeviye tahtına geçen Mervan oğullarının yanına gitti, halifenin hizmetine girdi.

Kâbe havalesinde halifelik iddia eden Abdullah ibni Zübeyr'in üzerine gönderildi.

Yedi ay muhasara etti.

Zübeyir öldü.

Sonra Haccac'a Medine ve Yemen havalisi halife tarafından kendine verildi.

694 hicride bir müddet Irak Valisi oldu.

Hariciler halifeye karşı ayaklandılar.

Bunu bastırdı.

Küfe ve Basra'yı aldı.

Daha sonra Horasan ve doğu Arap ülkelerini birleştirerek idaresini Irak'a verdi...

Haccac kelimesi zâlim mânâsına gelmez.

Fakat âlem olmuştur.

Doğru değildir.

Haccac kelimesi; galebe etmek mânâsınadır.

Hacc kelimesinden gelmedir...

"Efendim Kâbe'yi yıkmıştır!" diyorlar.

Böyle bir hadise olmamıştır.

Emevilere karşı kin besleyen haricilerin uydurmasıdır.

Haccac tam bir islâmdır.

Ömründe sabah namazını kaçırmamıştır.

Yalnız bir defa...

Ondan "İbni Batuta" Bahseder.

Bir de ileride anlatacağım...

Haccac'ın islâm'a en büyük hizmeti, Kur'ân'ın lehçe ayrılıkları yüzünden yanlış okunmasını önlemek için Kur'âna hareke koydurmuştur.

Harekeyi icad eden kendisidir.

Yapmasaydı bu gün Kur'ân'ı Kerim'i Arab'ın bile doğru okuması mümkün olamazdı.

1- Haricilerin plân ve dine zararlarının önüne geçmiştir.

2- Emeviye Devletinin yıkılmasına mân'i olmuştur.

Küfe, Bağdat o zamanda bu gün olduğu gibi karışık, münafık, fitne, memleketi idi.

Küfe camiindeki meşhur hutbesi Arap hitabetine en büyük örnektir:

Ya Ehle'l-Irak!

Yâ Ehle'l- Şıkakı ve'l- Nifak!

İnnelü's- Şeytane Tayfa!

Veli's- Sultanı Seyfa!.. :

Ey Irak halkı!

Ey eşkiya ve münafıklar!

Siz Şeytanın tayfası oldunuz!

Fakat unutmayın ki elinde kılıcı bulunan Sultan var karşınızda!..”

Hitabet uzun.

Merak edenler aslını bulur okurlar.

Tavsiye ederim.

Bilhassa hatip olmak ve edebiyatı sevenlere...

Haccac, yahudilerin ve yobazların hücumuna duçar olarak bu ismi uydurma bir çok hadiseleri kendisine atfederek zâlim diye gösterilmiştir.

İşe dayanan dostluk, dostluğa dayanan işten daha hayırlıdır.

Birinde menfaat, diğerinde gıpta, hased, münafıklık nüvesi vardır.

Hiz. Ebubekir, Hiz. Ömer, Hiz. Osman, diğer bir çok sahabelere hatta Yavuz Selim'e kadar hariciler küfür ederler...

Haccac bunların nüvesini kurutmak için uğraşmıştır.

Asla zâlim değildir.

O Irak'ki;

İmam-ı Azam'ı döverek, ağzına zehir dökerek öldürdü.

İmam-ı Hanbel'i döverek astılar.

Güya Velî Mertebesinde fetva ehli Hakiki zâlim yobazlar!..

Ne imiş suç?

İmamı Azam:

Kadı olmayı reddetmiş...

Hanbel:

“Kur'ân mahlûk değildir” demiş.

O zamanın uleması fetva veriyorlar...

Hallacı Mansuru da Dünya tarihinde eşi görülmemiş bir vahşet ve işkence içinde paramparça etmişlerdir.

Yine bu yobaz ulema buna fetva vermişlerdir...

Hâlâ bu yobazlığın nesli böcek sürfesi hâlinde devam etmektedir.

Bu öyle bu teşkilâttır ki:

Tahrif edilen ve birçok bidatlarla dolu hükümleri, ilâhi emirleri kendi arzularına göre hazırlamışlardır.

Milyonlarca Hadîsler icad etmişlerdir.

Kendilerini Evliyâlık mertebesine çıkarmışlardır.

Tarikatlar kurulmuş binlercesi var.

Birçok usuller, lakırdılar, târifler icad edilmiştir.

Mertebeler, makamlar, nefisler târif edilmiş beyhude uğraşmalarla cahiller yollarından saptırılmıştır.

“Bidatların hepsi küfürdür.”

Hasane bidat olmaz.

Kur’ân a ve Resûlü Ekrem’e hakaret olur bunların hepsi.

ALLAH yolunda olana; Kur’ân-ı Kerim ve Resûlü Ekrem kâfidir...

Sandığın kadar ALLAH’ın velîsi çok değildir.

Kendi velîliklerini bilmeyen asıl Velîdir ki Resûlullah’ın ruhaniyetinin habersiz mümessili onlardır.

Anadoluda:

Hacı Bektaşî Velî bunlarla mücadelenin başında gelir.

Lisanı, anâneysi, imanı Anadolu’da kurtaran ve yoguran Hacı Bektaşî Velîdir.

Hacı Bayramî Velî: Bu yobazlarla mücadele edip uğraştı.

Yunus: Ses hâlinde dolaştı...

Hacı Şabanî Velî: ruhaniyetiyle yıkadı bütün Anadolu’yu.

Bu üç Kutub sayesinde ayakta durduk duruyoruz.

Hacı Betası Velî : Velâyeti bitti. Ruhaniyeti devam...

Hacı Bayramî Velî: Velâyeti bitti. Ruhaniyeti devam...

Hacı Şabanî Velî : Velâyet ve ruhaniyeti devam ediyor...

Bir de yalnız Muhiddini Arabî’nin velâyet ve ruhaniyeti devam etmektedir.

Bugün Anadolumuzda:

Şeyhler, tarikatçılar, seyyidler, soytarı âlimler, evliyâlar dolu her yer.

Emekli olan hakimler, askerlerin az bir kısmı hep din âlimi olmuşlar...

Bir şey bilmez hâldedirler.

Artık peşlerine takılan cemiyeti düşün...

Bütün bunları atarsan:

O zaman Haccac’ın zâlim olmadığını, dindar, büyük kuvvetli bir devlet adamı olduğunu

anlarsın...
İslâmiyete en büyük hizmeti görmüştür.
Kim ne derse desin...
17.7.1984

Tayfa : Aynı işi yapan topluluk; hakaret yollu Bir adamın yanında bulunan yordakçılar, koşuntu.

Duçar : Uğramış, yakalanmış, tutulmuş.

BAZI HASTALIKLAR VE MANEVİ SEBEPLERİ

AİDS

Syndrom immuno-deficitaire acouis
Laradenopatı Associated Virüs.
Kazanılmış muafiyet yetmezliğı sendromu.

Bu ne demektir?

Uzviyetin; fizyolojisine, anatomisine, kimyasına, metabolizmasına tesir edecek her türlü görünür görünmez sebeplere bağı herşeye karşı tabî bir mukavemeti vardır.
Uzviyetin bu mukavemetini kendi kendine tamir edemeyecek derecede kıran bir “sebepl” den ötürü ortaya çıkan ağraz tablosuna AİDS ismi verildi.

Bu hastalık homoseksüellerde ortaya çıkan son asrın öldürücü hastalığıdır. Yani bir nevi livata yapanlarda görülür.
Livata dînen yasaktır, lânetlenmiştir.

Hastalığın sebebi:

Sebebi hakkında acele tahminler nazariyeler kuruldu.
Virüs hikâyesi...
Bu da hikâyedir.

İnsan spermi, rektumda saprofit mikroplara karışınca bu ortamda mikroplar virülide kazanıyor ve kana geçiyor.

Hem de rektumda.

(Vena hemoroidalis imferiyor ve medyadan vena kava’ya dökülür bu iki vena).

Karaciğerden geçmiyor, ateş yapıyor.

Bu ateş vücudun herhangi bir hastalığa karşı reaksiyonu degildir. Doğrudan doğruya toksemi neticesidir.

Hastalıklarda ateş genellikle vücudun o hastalığa karşı mukavemet tepkisidir.

Böbrek üstü bezlerine de tesir ederek kortizonu vücutta fazlalastıyor.

Bu da AİDS hastalığında bazı ârizalara sebebiyet veriyor.

Sünnetsizlerde, gulfe arasında simlah denilen kokulu, beyaz, yoğurt gibi bir ifrazât vardır.

Bu da rektum ortamına tesir ediyor.

Ve failin hastalığa tutulmasına sebepl oluyor.

Sürtünmeden dolayı kana geçiyor.

Sünnetli olanlarda bu hâl ve hastalık görülmez.

Eskiden oğlancılık vardı.

Sünnet olanlar arasında.

Bunu düşünmek lazımdır.

Bu hastalık kadınlarda görülmüyor.

Sebebi açıktır izahı lüzum yoktur.

Genel toksemi vücudun metabolizmasını ani ve çabuk değiştirdiğinden düzelmek imkânları vücudun mukavemet hududunu aşıyor.

Hastalığın metabolizmaya aşırı derecede:

1- Sinir merkezlerine “kuduz” gibi tahribat yapıyor.

2- Damar sisteminde aşırı derecede vazo dilatasyon yapıyor, yani genişleme.

3- Vücudun hareki sistemine ilk defa sol tarafa, sonra sağ tarafa tesir ediyor.

Sağ dimağın sol tarafın hareket merkezi ve sol dimağın düşünce merkezi ve solu idare ettiğini fennen biliyoruz.

Bu hastalığın Zü’l- İNTİKAM kanununun bir tecellîsi olduğunu herkes mânevî bilgi derecesinde anlar.

Hülya ile hayali proje arasında rota kurmuş, hakikat ve fazilet kâğıdı ile ambalaj yapılmış, Makyavel tekniği ile yol alan toplumlarla dolu bir asırda yaşıyoruz.

Hayat bir bütündür.

Değişen bir şey yoktur.

Değişen düşünce ve cevaplardır.

Tabiatın hassas dengesi hakkında konuşmak herkesin kararı değildir.

Âlemde mânâsız birşey yoktur.

Mânâsızlığın bile bir mânâsı vardır.

Tesadüf diye bir şey de yoktur.

Hem maddî hem mânevî hepsinin bir kanun hududları içinde cereyan ettiğini bilmek, anlamak milyonda bire nasib olur.

Her hangi bir şeyin maddî tarafta tahammülsüzlük hududuna girerse, kâinatdaki kanunun icra hududuna girmiş olur.

Bu hemen olduğu için gecikmez.

Mânevî kanunlar da böyledir.

Tabiat kanunları “Zü’l- İNTİKAM dır”.

Öç alıcı demek değildir bu.

Maddî ve mânevî kanunun icrasıdır.

Hemen olduğu için “Seriü’l- hesab”tır.

Bu lâf bilmeyerek söz söyleyen din âlimi geçinenlerdir.

Siz bilir misiniz?

Güneşin rengi yeşildir.

Havadan geçtikten sonra sarı olur.

Feza karanlıktır, gece vakti sun’i ışıpta bile sarı rengi seçemezsiniz...

Lût kavminin 30 senede yaptığı menfur şeyleri beşerîyet bugün 1 günde yapmaktadır.
İzaha lüzum yok.

Gazetelere, havadislere, resimlere bakmak yeter.

Lût kavmi, Sodom Gomore kavminin, filizlenmesi neticesidir bugün...

Lût kavmi hadisesini anlatmayacağım.

Lût denizi kâfidir.

Ve Lût'un karısının dönüp bakması neticesi taş kesilmesi mühim ilâhi bir ihtardır, kadın tarafından insanlara...

O dehşete:

“Arkanıza bakmayın!” tembih-i ilâhiyesine karşı bakması kendi insiyakı ile değildir.

O da ilâhi bir tecellîdir.

“Kadın dururken başka tarafa haa!

Utanmıyor musunuz?

Ben utancımdan taş kesildim!” demek...

70.000 kişi gece ALLAH’a dua ediyormuş.

250.000 kişilik bir beldede. 2 kişi de livata yapıyormuş.

ALLAH bütün hepsini bir anda batırmış.

Duada olanları da...

Bu hadiseyi Besulü Ekrem anlattı.

Burada anlatmıyorum.

Okur, kitaplardan öğrenirsiniz.

Bu hastalığın ilâhi bir âfet olduğu ve insanlara serbestiyet verilmesine değişmeyen
Sünnetullahın Zü'l-İNTİKAM kanunudur.

AİDS:

1- Propaganda olarak Amerika'dan ortaya çıkmıştır.

2- Daha ziyâde pasif hâlde bulunan homoseksüellerde yani rektumdan kendisine seks yaptıranlarda “ibne”lerde görülür.

3- Livatacılarda görülür.

Livata “Lût” kavminden gelme bir kelimedir.

Lût kavmine benzeyen hareket, fiil demektir.

4- Sodom ve Gomore kadınlarını erkekler arkadan kullanırlardı.

5- Pasif homoseksüeller daha ziyâde “B, 0” kan gruplarında görülüyor.

Aynı zamanda pasif homoseksüellerde “Lokopeni” vardır ve “EOZİNOİLLİ” yüksektir.

Psikopatlar “B” grubunda çoktur.

Haris insanlarda homo çoktur.

Asabi kimselerde tesadüf edilebilir.

Amerika yerlilerinde Hindistan Birmanlarında Yahudilerde hakiki müslümanlarda homo yok gibidir.

Türkiye’de oğlancılık yani küçük erkek çocuklara tecavüz “K.D.E.R.K.O.A.” mıntıklarında eşcinselle çok tesadüf edilir.

Pasif homolar, dalâlet ve küfürdedirler yani kendilerini arkadan kullandıranlar.

Bunların, bu oğlancılığın birçok sebepleri vardır.

Almanya’da, İngiltere’de, Amerika’da homo çoktur.

İnsanlar hayatlarının büyük bir kısmını hata ile geçirirler.

Bu hataları anladıkları zaman düzeltmek imkânları kalmaz.

Bu hem uzvî, maddî, hem ruhî hatalardır.

O zaman insanlık haysiyeti ile ruhu mücadele eder.

Ya çıldırır, yahut intihar ederler.

Bu hataların farkına varılmayan küçükleri önemsiz gibi görünenleri birikerek çoğalırlar.

Bunlar zamanla bugünkü toplumdaki insanların söyledikleri “stres” bunalımı husule getirir.

Bu, inancın mânevî yoksulluğun neticesidir.

Netice:

Bu hastalık sünnetsizlerde, homoseksüellerin ALLAH’ın yaratılış kanunlarına aykırı hareket etmenin ve men edilen emre karşı isyanın cezasıdır dünyada...

Hakiki islâm hastalığı değildir.

Dikkat edilirse tarih boyunca 100 ehl-i salib seferi olmuştur.

Hepsinde kolera, salgın hastalıklar çıkmıştır.

Türk ordularında hastalık görülmemiştir.

Hakiki Yahudilerde de sünnet oldukları için hastalığa tesadüf edilmez.

Bel soğukluğu, frengi, tenasül-ü temasla geçer.

Nesil söndürür.

Vücutta mafsallarda birçok tahribatlar yapar, gayri meşru birleşmenin zinanın dünyadaki bir nebze azabıdır.

Mide kanseri:

Rızkında haram olanlarda, bilmeden haram yiyenlerde çok görülür.

Rahîm hastalıkları:

Çocuk düşürme, zina, adem-i iktidar, erkeklik noksanlığı, fazla zina yapanlarda görülür.

Kadınlarda yaşlandıkça şişmanlık:

Tövbe edilmemiş günahlardan ileri gelir.

Erkeklerde ise malına haram sokanlarda şişmanlık zuhur eder.

Aynı zamanda çocuklarına ailesine haram yoldan rızık getirenlerde...

Şeker hastalığı:

Haramiyeti bildiği veya işittiği hâlde yapanlarda çok görülür.

Çocukları fena yollara sapanlarda.

Evlendiği zaman erkeğe yalnız iki rekât namaz lüzumiyeti vardır.

Zifafdan evveldir.

Onu kılmayanlarda fiili çocuk olacaksa Levh-i Mahfuzdan ayrılacak çocuğun ruhuna, baba hürmetsizlik etmiş olur.

Sinir buhranı, sıkıntı, geçimsiz ailelerde muhakkak gusül yoktur.
Veya gusül yapmadan yemek, su içmek, dünya kelâmı konuşmaktır.

Çocuklarda görülen anormal hâller, saralar, ruhî denilen bozukluklar, çocuk doğunca plesanta veya eşi usulü veçhile toprağa vermeyenlerde.

Her hastalık bir İhtar-ı Rahmani'dir.
Kimse bunun farkında değildir.

Çok Üşüyenler:
Cehennem azabı var mıdır diye şüphe içinde olanlarda görülür.
Bunlarda troid guddesi eksikliği görülür.

Kalb hastalığı:
ALLAH'ı zikretmeyen kişilerde çok görülür.

Akciğer hastalıkları:
Dinsiz, münafık, kumar, şehvet, dedikodu, haramiyet dolu muhitlerde veya o muhitlere yakın oturanlarda görülür.

Bir memleketde su çekilmeye başladığını görürseniz; o diyardan uzaklasın. Ümmetler kendi yerlerini terkedip bir memleketde toplanmadan orada bereket kalmaz.

ALLAH'a şükür kalkmıştır.

Bir yerde kuraklık olursa; din adamları en küçüğünden en büyüğüne kadar mal servet para peşinde olduklarıdır.

Bir memleketdeki halk geçim sıkıntısına düşerse zekât o memleketten HAKK tarafından uzaklaştırılmıştır.

Faiz çoğalmıştır.

Herkesin rızıkına ALLAH'ın men ettiği hoşlanmadığı haramiyet girmiştir.

Bir memleketde dilenciler çoğalırsa; o memleketin zenginlerinden insanların hayır da uzaklaşmıştır.

O dilencilerde cehennemliktir.

“Kabirlerin süslendiği, kadınların erkeklerin ayırdedilmediği, aleni cima'ların, fuhuş arttığını gördüğünüz zaman beşerîyetin âhir zaman hududuna girmiş olduğuna hükmedebilirsiniz!”

Bir diyarda yalancı mürşidlerin, tasavvufi bilgilerle süslenmiş bî namazların, cemiyetlerin, toplantıların çoğaldığını görürseniz, o memleketde bir âfat-ı ilâhiyenin yakın geldiğine fehmedebilirsiniz.

ALLAH'a sığınınız!..

Livata yapanlarda; Rektum “anüs” kanserleri, livata oğlancılık yapanlarda prostat ve kanserleri olur.

Livata sevici kadınlar; sonunda sürünürler, tımarhâneye düşerler.

Avcılık, fırıncılık tehlikeli mesleklerdir.

Gıda maddelerini tahsis edenler, hiyle yapanlar bunlar islâm ise de cehennemliktir.

Büyü yapanlar, bunların zâten bu hareketlerinden dolayı dinleri gitmiştir. Şakası yoktur. Eğer islâm kisvesi altında namaz-oruç yok, zekât yok, bütün hepsi bu dünyada felç olur gider.

Haram olduğunu bildiği hâlde, içki, kumar, zina yaparken ölenler muhakkak dinsiz olarak giderler.

Zâten bu hâlleri yaptıkları anda mü'min değildirler.

Çünkü İslâmın güzelliği ve görünmez ruhaniyeti üzerlerinden o anda çekilir. Haberi olmadan mü'minlikten çıkarlar.

Bu bir rahmet-i ilâhiyedir.

Kumar, içki, zina yapanların donları daima sidik lekeleriyle doludur...

Ayak kokusu, teri kokanlar, hayatlarında bir devir geçirmiştir.

İslâm değil, Hristiyan değil, her türlü haramiyete habersiz sarılmış olanlarda veya neslinde görülür.

Hele devamlı haram olan şeyleri yiyenlerde daima mevcuttur.

Haram yoldan mal ve rızkını temin edenlerde ve ALLAH'ı zikretmeyenlerde ağız kokusu vardır.

Bu bahis çok uzundur, yazmakla anlatmakla bitmez.

Birçok hastalıklara, bütün dertlere Kur'ân-ı Kerim şifâdır.

Okunan âyetlerle vücudda bulunan bir hastalığın terketmesi, mânevî pislik giderilebilir.

Veya uzvun, hasta yerin tövbesi temin edilir.

Bunlara inanın gün gibi hakikattir.

Fakat insanoğlu bunun farkında değildir, ilâçlar da HAKK'ın yarattığı devâlardır.

Bu devâlarla o hastalığa bir nevi tövbe yaptırılmış olur.

Bundan dolayı ALLAH:

“Tedavi olunuz!” emriyle bir hastalığı tedavi ettirmenin hastaya farz olduğunu bildirmiştir.

Hız, Ebubekir'in dişi ağrımış, Resûlü Ekrem'e söylememiştir.

Resûlü Ekrem farkına varmış mübârek parmaklarıyla dokunur dokunmaz ağrı geçmiştir.

“Yâ Ebu Bekir bana niçin söylemedin?” buyurduğunda,

“ALLAH'ı size mi şikâyet edeyim Yâ Resûlallah?” diyerek

HAKK'dan geleni HAKK ile kendi arasında gizlemiştir.

Kolera'nın Hindistan'da daima bulunmasının sebebi malûm olmakla, mânevî sebebi çok büyük bir hikmetdir.

Adeta HAKK'ın insanlara haykırışıdır:

“Ey insanlar! Görmüyor musunuz, utanmıyor musunuz bu hadiseden!..”

Dünya âhir zamandır.

Dua etme zamanı geçmiştir.

Sabır zamanıdır.

Saralık (Icterus nova natorum)

1- Nikâhsız evlenmelerde

2- Gayri meşru birleşen çiftlerde

- 3- Mecburi evlenmelerde
- 4- Zifaf namazı kılmayanlarda
- 5- Guslü icab eden hâllerde gusül yapılmamış mükerrer cima'larda...

Livata : Lutilik. * Erkekler arasındaki cinsi sapıklık. (Bak: Kebair)

Rektum : Göden. Kalın bağırsağın son bölümü, göden bağırsağı, rektum.

Sperm : Meni.

Gulfe : Zekerin sünnet edilecek derisi.

İfrazât : Vücuttan çıkan, bedenden ayrılan kan, irin, balgam gibi şeyler.

İnsiyak : Mânen sevk olunma. İlâhi ve mânevi sevk. Gönderilmek, bir kuvvetin te'siriyle çekilip gitmek. Ardı sıra gitmek.

Pasif : Bir şeye karşı tepki göstermeyen, etkinliği olmayan, başkasının etkisinde kalan, edilgin. Çekingen, durgun. Edilgen.

İbne : Edilgin eş cinsel erkek, homoseksüel.

Stres : Ameliyat şoku, travma, soğuk, coşku vb. etkenlerin organizmada oluşturduğu bozuklukların tümü, ruhsal gerilim.

Ehl-i salib : f. Bayrağında salib (haç) bulunanlar. Hristiyanlar. * Osmanlılardan 209 sene evvelki tarihte Haçlı Seferlerine katılan Hristiyan Ordusu.

Tenasül : Türemek. Nesil yetiştirmek. Üremek. Birbirinden doğup türemek.

Adem-i iktidar :Cinsi temasta erkeğin güçsüzlüğü.

Cima' : Cinsi münâsebet. Çiftleşmek. * Zamm etmek.

Fuhş-Fuhuş : Edeb ve terbiyeye uymayan hareket. * Haddini aşmak. Çirkin, kötü. İş ve sözde taşkınlık. Haram. * Çok günah ve çok fena bir fiil olan zina.

Bî namaz : Namazsız. Namazı kılmayan.

Mükerrer : Tekrarlı. Tekrar olunmuş. İki veya daha fazla aynısı yapılmış.

TAVSİYELER

Yiyecekler :

Hurma: 1. 3. 7, zeytin 1. 3. 7. tane yiyiniz, incir 3 tane, nar 1 tane, kabak çekirdekleri, kavun 1 dilim veya 1 bütün, geri kalan kısımlarım temiz yerlere bırakın!
Çöplüklere atmayınız!

Bir de nane, susam, mısır...
Koyun eti, dana eti, tavuk yumurtasının sarısı.
Yumurtlamayan tavuk eti.
Horoz değil..
İnek sütü, koyun sütü.
Az tuz çok değil

Başkalarının kestiği keresteden ev yapmayınız!
Korumamış ağaç odunu yakmayınız!

Bu asırda:
Bazlama, börek (soğansız), mümkünse hâlis bal, hergün biraz.
Sade helva, pirinç, makarna, dana eti, koyun eti.
Meze sofrasında gibi muhtelif şeylerden yeme!
O sofrâ haramın vücûda rahatça yayılmasını temin eder.
İçki içen, mezelerden yemezse midesi bozulur.
Haram seni ikaz ediyor demektir.
Mide bile haramı benim içime kovuyorsun ben bunu alamam.
Hiç olmazsa beni koru da ben de kendimi kurtarayım demektedir.

Sana bir hayvan âleminde birşey söyleyeceğim.

Bunu düşün!

Sebeplerini akıl ve düşünceyle ancak bulursun.

Sormakla değil.

Kitaplarda yok.

Amma okuduğunu anlamadığından bulamazsın.

Yalnız otla geçinen hayvanlar yavrularını yalamazlar.

Koklarlar.

Ot yemeyen hayvanlar yavrularını yalarlar.

Yalama dil ilemdir.

Koklama burun ilemdir.

Biraz düşün, ne demek istiyoruz.

Onu anlamaya çalış!

Yumurta içinde haram olan bir kısım vardır, onu çıkardıktan sonra tavuk yumurtasından başkasını yeme!

Güvercin, kaz, ördek, hindi.

Buğday % 60, çavdar % 40 veyahut beyaz buğday, % 80, % 20 arpa ekmeği, tereyağı, hakiki zeytin yağı, bal peteği (arının kendisi yaparsa), tahan, yoğurt, (ayran değil).

Yayık ayranı çok.

Beyaz peynir.

Diğer peynirler hayır.

Kaymak.

Sebzeler : Ispanak, pazı, kara lahana, patates, domates (kabuksuz).

Kurular : Nohut, fasulye çok değil, mercimek çok değil, bulgur, pirinç

Kura meyva: Ceviz, fındık, ver fıstığı, sam fıstığı, kuru üzüm.

Hepsinden çok değil.

İçecekler : Süt, şıra, domates suyu, nar suyu, demir hindi.

Reçeller : Gül, incir, kızılıcık.

Bahçenizde yer varsa maydanoz, nane, biber, kabak, domates, dere otu yetiştir.

Bunları ihtiyaç için almak lazımsa yolmayınız!

Makasla kesiniz!

Kızılıcık, gül reçeli, saf bal evinizde mümkünse eksik etmeyiniz!

Bunlar eve bereket getirir.

Evinizde daima zencefil, çörek otu, tarçın bulundurun!

İhlamur, çınar ağaçları yetiştirin!

Yaş ağaç kesmeyiniz!

Üzerinden en az 2 sene geçmesi lâzımdır.

Av etlerine itibar etme!

Yumurtaları yenir ama, avcılardan uzak dur.

Yememek daha iyi olur.

Kavun, incir, nar, hurma yersen ye!

Fıstık, ceviz, badem ye!

Diğer meyvaları söylemiyorum.

Sana kalmış birşey.

Söylersen ciltler dolusu söz söylersin.

Onlara karışmıyoruz.

Efendim, yasak mıdır, haram mıdır diye aklına gelmesin!

Zâten öyle birşey söylemedik.

HAKK'ın nimetlerine benim gibi basit bir kul mu söz edecek.

Hâşâ!

Söylediklerimizi yapmayana hiçbir sözümüz yoktur.

Günahdır haramdır diye de bir tavsiyemiz yoktur.

Hakiki îslâmın nasıl hareket yapması lâzım geldiğini hatırlatıyoruz. Beyenirseniz yapınız!

Beyenmezseniz yapmayınız!

O zaman iş değişir.

Ne olur deme!

O zaman böylelikle küfre girersiniz.

Yapmazsanız da günaha girmezsiniz.

Rızkın kaderi kıymeti nedir, ona karşı hürmetin nimetlerini bildiriyoruz.

Haram iki türlüdür:

İnsanın cesedine, bütün uzviyetine, ve bundan ötürü mânevî varlığına tesir eden;

1- Gıdai bakımından

2- Maddesiz; insana tesir eden hislere, duygulara, görmeye, işitmeye zarar veren hususlar.

Bu iki cinsin haram olması yani yasaklanması insanı korumak ve Cenab-ı ALLAH'a yanaşmak, rızasını almak için konulan yasaklardır.

Bunların hepsi Kur'ân ile Resûl tarafından bildirilmiştir.

Bu ikisinin arasında şüpheli olanlar vardır.
Asıl insanı mânevî ve bedeni muvazenesinden ayıran nesnelerdir.

Gıdaî haramlar kati sûrette bellidirler.
Ruhî olanlar da insanın HAKK tarafından her şeyi yapması serbestiyeti verildiğinden bu arada nefesine uyup yaptığı hareketler de haramdır.
Ve diğer haramlardan da daha tehlikelidir.

Haram ve nehiylerden kaçmak ile insan bir mükâfata lââyık olmaz.
Yaptığı zaman cesedini yıkar.
Ve ALLAH'dan uzaklaşır.
Onun için emirlere itaat veya onlardan kaçtığından ötürü insan birşey beklememelidir.

Bu anlaşılması güç noktayı küçük misal ile izah edelim.
Resûl buyurmuş:
“Helak olacağınızı bilseniz şakadan bile olsun yalan söylemeyiniz!..”
Yalan islâm dininde haramdır...
Yalan ne demektir?
Yalan hakikati örtmektir.
Bundan dolayı dedikodu da haramdır.
Bir hakikati gizlemek, onu yalanla örtmek demektir.

Herşeyin hakikati ALLAH'ın kanunudur.
Yalan bu hakikate hakaret olur.
ALLAH'ı hiçe saymak olur, isyandır ve küfürdür...

İşte haram ile helâl arasında binlerce şüpheli şeyler vardır.
Onlara çok dikkat etmek gerekir.
1 - insanın peşinden söylemek
2- Gıybet etmek
3- Onun malını ve sairesini kıskanmak, hased etmek.

Bunda ALLAH'ın rızık dağıtıcı olduğuna verdiği miktara karşı “bir nevi ALLAH'a karşı grevdir”.
Derhal insan kâfir olur.
Grevde haklı veya haksız olsun yapanın veya yapmaya onu mecbur edenin her ikisi de küfürdedir.
Bütün mesuliyeti mâneviyesi bu prensibi ve kanunu koyanlara ait olduğu gibi ona sürüklenenler de mesuldürler.

İslâmdaki zekât ALLAH'ın kanunudur.
Bu emirler bir cemiyette yok olursa, bu cemiyet muhakkak birgün helak olur.
Yukarıda kısaca anlatılan bu hususlar göz önünde tutulursa bugün bu toplum içinde HAKK'n istediği şekilde verdiği rızıktan bir lokma ağıza koymak:
“Bir hapishânedeki bir mahkûmun tırnaklarıyla günlerce tünel açıp kaçmasından daha güçtür.”
Hakim, maymun, iki kedi;
Büyük bir parça kaşar peyniri, kavga, terazi...

Maymun taksim ediyor.
Teraziye koyuyor, biri daha ağır gelince ondan ısırıyor.
Öteki ağır geliyor ondan ısırıyor.
Onlara çok az bir parça veriyor ve koyuyor...
Bütün mânâ bu hikâyede gizlidir...

BİBER (Fülfül)

- 1- Fülfül-ü ahdar
- 2- Fülfül-ü ahmar

YEŞİL BİBER

- a- Dalında çıktığı zaman yeşildir, daldan koptuktan sonra da yeşil kalır.
- b- Dalından yeşil çıkar, dalda çok kalırsa hafif kızarır.
- Kopanldıktan sonra da yavaş yavaş kızarmaya devam eder.
- c- Dalında kırmızı çıkar, koptuktan sonra da kırmızı kalır.

Bu biberlerin, ne cinsi olursa olsun ağza alındığı zaman dil havalisini yakar.
Bizim tavsiye ettiğimiz biber, yeşil çıksın, sonra kırmızılaşsın veya kırmızı çıksın, bu biberler dudağı ve ağız içini yakmaz.
Acılıkları, dudak ve ağız içini yakan biberin acısına benzemez.

Bizim ülkemizin haricinde en iyi biber Şili’de çıkar. (Şili pepper).
Şili’de bundan salça, kuru ve toz yapılır.
Bu yeşildir.
Amerikalılar bunun turşusunu yaparlar.

Ülkemizdeki biber ÇÜŞKA biberi denilen yeşil biberdir.
Bir de Şarkda Diyarbakır biberi vardır.
Târif ettiğimiz biberlerin dışındadır.

Biber gölgede kuru yerde veya güneşde kurutulur.
Biberler cins cinsdir.
Kokuludur.
Tatları da cins cinsdir.

Biberde bir hassa vardır söylenemez.
O hakiki biberi bulacaksınız.
Her derde devâdır.
Amma senin bildiğin vitamin değildir.
Biber insanda duygusal olan kudret âlemine ait atomları faaliyete geçirir. Ama o cinsi bilmek lâzımdır.
Mânevî güçleri çalıştırır...

Fülfül-ü ahdar : Yeşil biber.

Fülfül-ü ahmar : Kırmızı biber.

BUĞDAY

Buğday Tarlasında başaklar teşekkül etmeye başladığı ve yeşil olduğu zaman döllenme olur.

Erkek başaklardaki küçük tozlar rüzgâr tesiri ile tarlanın dalgalanması neticesi bu tozlar dışilere konarlar.

Bu döllenme buğdayın olgun hâle gelmesini sağlar.

Bu fasileden arpa, yulaf da böyledir.

Bunların daneleri erkek ve dişidir.

Bazı mıntıkaların buğdaylarının ve ondan yapılan bulgurun ve nişastanın başka kıymette olması bundan dolayıdır.

Bundan dolayı kabuğu çıkmış buğdaydan, kara değirmende yapılan undan, diğer fennî usullerle yapılan unların besleme kıymeti çok değişir.

Buğdayın bol olması, iyi olması, bu döllenmeye bağlıdır.

Gübre meselesi değildir.

Bu devirde yağan yağmur bu döllenmeye tabi' olur.

Yağmurların vaktinde yağmaması veya başka zamanda yağması birçok sebeplere bağlıdır.

Yağmur duası bu sebepten yapılır.

Bu sebep mânevidir.

Bunu bu asırda ifşa etmek doğru değildir.

Zira gülünç ve alaylı karşılanır...

Hristiyanlar bile yağmur için dua ederler.

Duanın kabulünde yağmur, yıldırım ve gök gürültüsü ile olur.

Yıldırımın, bitkilerin büyümesini temin ettiği fennen bulunmuştur.

Yıldırım olmasa bitkiler büyümezler.

Atmosferde bulunan azot, bitkilerin yaşaması için elzem olan hayatî bir maddedir.

Atmosferin % 80'ini meydana getiren azot hareketsiz bir gaz olduğu için diğer elementlerle birleşmez.

Bu yüzden bitkilere yararlı olmaz.

Fakat yıldırım sırasında meydana gelen yüksek ısı, havadaki azot ile oksijenin birleşerek nitrojen oksit meydana getirmesini sağlar.

Yağmur suyunda eriyen nitrojen oksit, nitrik asit hâline gelir.

Nitrik asit ise topraktaki minerallerle birleşerek bitkiler için çok gerekli olan nitratları oluştururlar.

Yonca ekilen yerde 8-10 sene bu yonca biçilir.

Çiçek açtığı zaman biçilir....

Tohum alınmak istediği zaman, çiçek zamanında oralara yakın arı kovanlarından istifade edilir.

Bu döllenmeyi arılar konarak tarlaya yayarlar.

Yonca bakliye fasilesindendir.

Resûlü Ekrem buğday ekmeği yedikleri gibi arpa ekmeğine de çok kıymet verir sık sık yerlerdi.

Sebebi hikmeti:

1- Sıhhi bakımdan,

2- Mânevî bakımdan

Arpanın üstünde bir kabuk vardır. (Zâten arpa iğ seklindedir, iki tarafı uzundur).
Arpadaki yetiştirme tarzı, buğday gibi ayrı ayrı dişi ve erkeği yoktur.
Daneleri dişi ve erkektir.

Bilir misiniz; herkes bunu bilir, zelzeleden hayvanlar haber alırlar, inekler, atlar, kümes hayvanları, kuşlar, yerlerinde bagırısip tepinirler ve dışarı çıkarlar.

Şimdi; Zelzelenin geleceğini anladıklarından mı?

Hayır.

Rahatsız olduklarından mı böyle yaparlar?

Kendi kendine buna izah bul!

Bir buğday başağı 4 sütundur.

Beher sütun dizide 9 buğday vardır.

4 sütun dizide 36 buğdaydır.

Silsile-i adediyye göre: $3 + 6 = 9$ eder.

Bu da esmâ üzeredir.

Bütün meyvalardaki çekirdekler, daneler, dilimler hepsi muayyen adet üzre halkedilmiştir.

Adet kâinatın

Tekâmül hayatın

Birlik ALLAH'ın kanunudur.

Herşey ölçülü hacimli sikletli yaratılmıştır.

Değişmez.

Zira ALLAH'ın kanunudur...

Fasile : cins grubu, benzer olanlar

HAYVANLARLA KONUŞTUKLARIM

I. BÖLÜM

İnsanlar, kurdu öldürürler.

Aslanı vururlar.

Meşhur olurlar.

Tesadüfen kurt veya aslan birini parçalar, ismi canavar olur.

Avcı, hayvanları vurur.

Bu işi ya zevk veya bir lokma et için yapar.

Yavrularını yetim bırakır.

Yuvasını tarımar eder.

Farkında değildir.

Bu işleri bir tefahur için yapar.

Anlatır.

Yaptığı işlerin altında gizli kalmış “zulmü” bilmez...

“ALLAH zâlimleri sevmez” Âyet.

Sinek hiç kabahati olmadığı hâlde örümceğe gıda olur.
Sedef, içindeki inci tanesi için parçalanır.
Bülbülü kafeste inleyen sesidir.
Samurun öldürülmesine sebep postudur.
Dalgıcı, mücevher bulmak hırsı, timsaha lokma eder.
Güller güler.
Bülbülün ömrü inilti ile geçer.
Hasta, ölüm döşğinde iken doktor ücret ister.
Kuvvetlinin zayıfı telef etmesi kaidedir.
Yerde, Havada, Denizde bu savaş câridir...

Bu sözleri okuyanlar derler:
Bunların hepsi insanlar için halkedilmiştir.
Peki, insanlar ne için halkedilmiştir?
Buna cevap veremeyeceksiniz...
HAKK'ın emirlerini yapmak için değil mi...
Yaptığın emirler hangisi?..
Hiç...
O hâlde sözlerimiz doğrudur.
Her şeyi halkedilmiş kabul ediyorsun.
O hâlde halkedenin emirlerini bilmiyorsun?
Bilsen böyle söylemezsin.
Ben hayvan dilini çok iyi bilirim.
Bu kitapda onlarla konuştuklarımdan bir nebze var.
Hayvanları çok severim.
Niçin diye sormayın?
Onlarda insanlardaki kötülükler hiç olmazsa yok...

Burada: “hayvan dilini nereden öğrendin?” diye alaylı bir sual sorma!..
Söylersem.
Utanır kaçarsın...

Söylerler;
Süleyman peygamber bütün hayvanlarla konuşmuş...
Yunus balığı söz anlıyor.
Köpek anlıyor.
At, fil, hatta vahşi hayvanlar söz anlıyor ve insanlarla ahbaplık ve arkadaşlık ediyorlar.
Her canlıda derece derece anlama, akıl neyse o vardır.
Onların akıl derecesine göre inmek ve onları anlamak mümkündür. Yollarını bilirler.
Biz bunlara sevk-i tabîî deriz.
Nedir bu?
Bilmediğimiz hakîki olan bir şeye verdiğimiz uydurma isim.
Bu, o işi perdelemektir.

Muhtelif hayvanların ses ve konuşma frekansları başka olduğundan o sesleri anlayamayız.
O frekansa inerek ne dediklerini anlarsınız.
Bu kitapçıkta yazılı olanları ciddi oku!

Hayvanlarla konuştuklarımızı anla!
Birgün sen benden daha ziyâde anlarsın onları...

II BÖLÜM

Kur'ân-ı Kerim'de: At, Aslan, Deve, Karga, Kırlangıç, Yılan, Karınca, Yunus balığı, Köpek, Fil, Arı, Örümcek birçok hayvanların isimleri geçmektedir. Bazıları methedilir.

Bazıları misal olarak gösterilir.

Bazıları da vak'a icabı isim hâlinde geçer.

“Kedi” Kur'ân-ı Kerim'de geçmez.

Hır :Kedi,

Hıra :Dişi kedi,

Hüreyre :Küçük kedi

Fakat Kur'ânda geçenler hakkında bazı hadîsler söylenmiş fakat misal ve târif olarak...

Kedi hakkındaki hadîs meşhurdur.

Bir vak'a üzerine bu hadîs söylenmiştir.

Sahabeden bir zât daima Resûlü Ekrem'in yanında bulunur söze karışmaz, daima dinlermiş.

Munis, orta boylu, siyah saçlı, siyah gözlü, zayıf bünyeli fakir bir zât...

Ashab-ı sofa, ile yemek yer çok konuşmaz.

Gözleri yaşlıdır.

İyiliği sever.

Resûlü Ekrem de kendisine hoş nazarla bakar severmiş.

Ara sıra kendisiyle görüşürmüş ve bazı görüşmelerde tebessüm ederlermiş...

Küçük bir kulübe gibi evde otururmuş.

Sokakda kalmış kedileri götürür onları yedirir severmiş.

Resûlü Ekrem'in bundan haberi yokmuş...

Sahabeler birgün Resûlü Ekrem'e söylemişler:

“Pis kedileri toplayıp kulübesinde bakıyor!” demişler...

Resûlü Ekrem bir şey söylememiş...

Bir gün sokakda görmüş.

O zât bir kedi yavrusu bulmuş, Resûlü Ekrem'e sahabelerin söylediğini kendisi de bildiği için, Resûlü Ekrem kendisine:

“Hırkanın altında ne sakladın?” demiş.

Hırkayı açmış, küçük bir kedi yavrusu.

Peygamberimiz kediyi sevmiş okşamış ve o zâta:

“Eba Hüreyre, sen kedi babasısn!” demiş.

İsmi artık böyle kalmış...

Birgün bir sohbet:

“Hubbi'l- hırratı mine'l- iman : Kediyi sevmek imandandır” buyurmuş.

“Niçin ?” diye sormuşlar.

“Eba Hüreyre bilir!” demiş.

Başka birşey söylememişlerdir.

Eba Hureyre'ye Resûlü Ekrem birçok ledünnî sırlar söylemiş, ona söylediği sırları Ebu Bekir. Ömer. Osman. Ali bile bilmezdi. Eba Hüreyre'den 5 hadîs rivâyet edilmiştir. Fazla değil

Kendisine, Resûlü Ekrem'in sana söylediklerini bize de söyle demişler. Söylersem kâfir oldu diye başın vurursunuz demişlerdir, Eba Hüreyre'nin bildiğini hiç kimse bilmez.

Resûlü Ekrem'in Eba Hüreyre'ye ledünnî sırlardan söylemesi ne sebeptendir ve niçin Eba Hüreyre'yi seçmiştir?..

Bu da sır değildir amma ne faydası var.

Onun gibi olmadıktan sonra...

Merak etmek, birsey öğrenmek bazen insanı küfre götürür.

Tehlike ile karşılaşmış olan insan, cesaret hakkında sorulara cevap veremez.

Kedide: Büyük sır vardır.

Kedi : Nankör değildir.

Kedi : Hürriyetine çok düşkündür.

Kedi : Kulaklarıyla da görür, radarı vardır.

Kedi : Çok sabırlıdır.

Kedi : Abdest edeceği zaman yeri kazar, yapar örter.

Niçin?

Sebep?

İnsan da dahil hiçbir hayvan yoktur böyle hareket eden.

KEDİYE SORDUM:

“Sana insanlar nankör diyorlar ne dersin?”

Kedi geldi ayaklarıma başını sürdü.

“Nankör olmadığımı bilirsin... Öyle bilsinler daha iyidir. Ne olur. Sırrımı kimseye söyleme!” dedi.

“Peki” dedim.

“Sana bir sual daha soracağım.”

“Buyur” dedi.

“Sen bazen sahibinin eline parmağını tırnağını batırırsın” dedim.

“Bende kabahat yok. Bunu bir bilseler tırnağımı eline batırdığım adam bile tövbe ederdi.”

Sordum:

“Benim bir siyah kedim vardı, böyle yaptığını hiç görmedim.”

“O adamını biliyordu efendim!” dedi...

“Peki!” dedim bir sual daha...

“Siz nereden düşerseniz hep ayaklarınız üzerine düşersiniz. Bu nedir?”

“Efendim o da bizim cesedî sırrımız amma ben de bilmiyorum” dedi.

“Siz sebebini bilirsiniz... Bunda büyük bir sır gizlidir diye dedelerimizden kalma bir sözdür bu!” dedi.

Tekrar elimi yaladı:

“Aman efendim sırrımı kimseye söyleme!” dedi.

Çekildi, sıçrayarak dama çıktı...

“Güneş var, damda uyumak çok güzel!” dedi.

Kedi, ayaklarının üzerine düşer.

Fizyolojik sebebini ilim bir türlü söyleyememiştir.

Mânevî sebebi çok büyüktür.

Söyleyemem.

Huzurun kaçır, keşke söylemeye idin diye sızlanırsın.

Yalnız size birsey söyleyeyim, kediye eziyet etmeyiniz!
Kedi öldürenin sonu haraptır.
Evlâtlarına bile intikal eder.
Kedilere iyilik eden onları besleyen insanlara gıpta ederim...
Kedi edeb ve sabır timsalidir.
Kediye HAKK'ın bir mahlûku olarak bakarsanız, onun nankör olmadığını anlar, çok şeyler öğrenirsiniz...

Kedi, aslan ve kaplan cinsinden bir hayvandır.
İnsanlarla birlikte yaşarlar...
Muhtelif cinsleri vardır.
Yabani kediler de vardır.
Kediler hürriyetlerine çok düşkün hayvanlardır.
Bu düşkünlük kedileri nankör olarak tanıtmıştır.
Halbuki nankör değildirler.
Evinden günlerce uzağa bıraksan, tekrar evlerine dönerler.
Bu hâl nankör olmadıklarını ifade eder.
Eski Roma imparatorlarının heykelleri dibinde kedi vardır.
Bu hürlük timsalidir.

Resûlü Ekrem:
“Kedi kimi severse o imanlıdır!” buyurmuştur.
Hakiki cins kedi öleceğine yakın sahibinin evini terkeder.
Ölüsünü sahibine göstermez.
Burada “hakiki cins kedi” bu ne demektir?
Bunu hâllet.

Kedide “radar teşkilâtı” olduğu bu son senelerde keşfedilmiştir.
Son müşahadelere göre kedide radar, teşkilâtı vardır.
Göz sinirlerinde işitme lifleri de vardır.
Geniş bir sahadaki sesleri işittiği gibi aynı zamanda da görür.
Göz bebekleri bu işitme olayını ayarlar.
Hem kulaklarıyla da hem gözüyle de ses alır ve her ikisiyle de görür. Kavga eden kediler başka tarafa baktıkları hâlde, yek diğerini arkalan dönük olduğu hâlde görürler.
Zıya ve ses komputerleri ile yani elektronik dalgaları alır ve tesbit ederler. Diğer hayvanların kulak sinirlerinde görme sinirleri yoktur.
Kedilerin göz sinirlerinde de işitme sinirleri bulunmuştur.
Bu bakımdan, kedi müstesna bir hayvan olarak bunda sebebi hikmet nedir.
Bu hususda Almanca bir büyük kitap neşredilmiştir.
1975 de Können Katzen mit den Augen hören?
Onda uzun tafsilat vardır.

Kedi soğukta çok üşür.
Bir de diğer hayvanlarda olmayan bir yaratılış ve terbiye hassası vardır. Defi hacet edeceği zaman toprağı eşeler, yapar ve tekrar kapatır.
Bunu da düşünmek lâzımdır.
Toprağı gelip koklar, örter, sıçrar, bir iki adım sonra döner arkasına bakar ve gider.
Ben sebebini söylemiyorum bu hareketin.

Utanırsınız.

“Kimseyi utandıracak hâllerde, sözlerde bulunmayın” hadîsi vardır.

Hakiki kedi de yemek seçmez.

Fakat eti sever.

Kedide büyük sabır vardır.

Hız. Rıfâî: “Ben hakikate ermek için çok kapılara baş vurdum.

Nihâyet bir kedinin bir delik önünde iki gün beklediğini gördüm.

Nihâyet avını yakaladı. Ben de sabırla hiç’lik kapısında bekledim ve hakîkata erdim!” buyurur.

Kedinin hürriyetine dokunduğunuz zaman isyan eder ve pençesini hemen saplar.

Benim birçok kedilerim vardı zamanıyla.

Onlarda birçok hâller gördüm.

Târif edemem.

Bana da birçok şeyler öğretmiş oldular.

Aklıma geldikçe onları hatırlar hatta gözlerim bile dolar.

Günlerce, ölen kedilerim için ağladığım çoktur.

İçlerinde hürriyetini bile feda edip sakın olanlar da vardı.

Kedide biraz hırsızlık vardır.

Ama hiç hırsız olmayan da vardır.

Aç durur, çalmaz.

Bir arap kedim vardı.

Hastalandı.

Boynuma sarıldı yaladı, gözleri yaşardı.

Birdenbire fırladı gitti.

Siyah kedi gördükçe arap hatırıma gelir.

Gözlerim dolu dolu olur.

Kediye eziyet etmeyiniz!

Onu kollayınız, seviniz!

O da sizi muhakkak sevecektir.

Kedi kimi severse iman ondadır.

“Hubbû’l- hırratı mine’l- iman.”

Kedi öldürmek doğru değildir.

Öldürene dünyada iken HAKK bir belâ verir.

Bütün ömrünce çeker bunu.

Kendi sahibinin parmaklarına tırnaklarını batırırsa bunda bir hikmet olduğunu unutmayınız!

Kedi daima dört ayağı üzerine düşer.

Bu büyük bir şeyi ifade eder...

EŞEĞE SORDUM:

“Sen yalnız saman, arpa, hep ot mu yersin?...”

“Evet” dedi.

“Diğer binlerce çeşit yiyecek var niçin yemiyorsun?...”

“Bana şimdiye kadar böyle sual soran olmadı. Madem ki sordun söyleyim.

Eşekliğini muhafaza ve devam ettirmek için... Çünkü bu devirde yaşamak için başka çâre yok...”

“Sana birşey söyleyeceğim” dedi.

“Ben gece anırırsam ALLAH’a sığınırım. Çünkü şeytanı gördüğümde anırıyorum...”

“Ben onu biliyorum” dedim.

“Resûlü Ekrem bir hadîsinde buyurmuştur. Peki gündüz niçin anırırsınız?”

“Onda bir sır vardır ama söylemem. Yalnız şu kadarını söyleyebilirim o da eşeklik icabıdır.”

Bir aralık eşek, boynumdaki mavi boncuğu gördü sırttı...

Hemen:

“Niçin takıyorum bilir misin?” dedim.

“Nasıl bilmem efendim!” dedi.

“Eskiden bize nazar almayalım diye takarlardı. İnanmış insanlar...”

Şimdikiler bizi anlayamıyorlar. Boncuğu nereden anlayacaklar” dedi. “Şimdi boncuk takan da yok.

Zâten şimdi bugünkü asırda bize o kadar iş de kalmadı.

Herşey makina ile yapılıyor.

Yalnız bir korkum var.

Bir pastırmacının eline düşmek...

HAKK korusun bizi, dedi.

Ama sizdeki boncuğu çok sevdim.

Hem de çok faydalıdır bugün...

Bu devirde tepinen katırlar çok.

Boynundaki boncuk malûm...”

KATIRIN babası da biziz bilirsın...

Boncuğu görürler de hürmeten tepmezler.

Erkek eşek + dişi at = Katır Katırın zürriyeti olmaz.

Sebepe: At cinsi dejenere olmasın.

Eşeğin eşekliğine zarar gelmesin diye...

Eşek ata atlar amma, at eşeğe atlamaz.

Bu, yaratılışın ilâhi bir hikmetidir.

Kur'anın 18 yerinde atdan bahsedilir.

Mi'racdaki Burak da at şeklindedir.

Kur'ân-ı Kerim'de eşekden lâf yoktur.

(Bu eşek satılıktır. Satılmadı. Eşek mükemmel, bir kusuru yok, fakat eşekden anlayan yok burada.)

KATIR'ın tabiatı ne eşeğe, ne de ata benzer.

Katır, eşekden de atdan da kuvvetlidir, sabırlıdır, ikisinde olmayan bir hâl vardır.

Katır, üstünde insan varken ne işer, ne büyük abdest eder.

Eşek ve at öyle değildir.

Katırın dişi ve erkeğinde cinsi his yoktur.

KATIR'a sormuşlar:

“Sen kimsin?”

“Anam atdır” demiş.

Edebini bozmamak için:

“Babam eşektir” dememiştir.
Katırın bu hâlimden insanların ibret alması lâzımdır.

HOROZ’u gördüm.
Çağırdım geldi.
Başını bir tarafa çevirerek bana baktı.
“Bana sual sorma” dedi.
Biliyorsun. Kanatlarını çırttı.
Uzun uzun öttü...
Ben gündüz Ötmem amma...
“Dayanamadım, senin için öttüm efendim” dedi.
Tekrar sordum:
“Sen hayvanların en cömertisin, bulduğun taneleri yemez, tavuklarına vermek için onları çağırırsın...”
“Bildiğin şeyi bana ne soruyorsun?” dedi.

“Belki merak eden olur tekrarlayayım da onlar da bilsinler...
Rızkın ne kadar bol geldiğini her sabah görürüm.
HAKK’ın “El GANÎ” olmasından, bu kadar rızık vermesinden utanıyorum da boğazımdan geçmiyor. Dağıtıyorum” dedi.

Kulağıma horoz lisanından bir sır söyledi.
Niçin uçamadıklarını ve insanlarla beraber bulunduklarını ve toprağa basarak uyumadıklarını anlattı.
Bazen tek ayak üzerine niçin durduklarını söyledi.
“Bizden bir horoz öttü mü duyan diğer horoz da öter.
Bu bir nevi selâmdır.
Tesbihdir, ama sabah vakti ha...
Gündüz ötmeler başkadır...
Seni çok sevdim” dedi.
“Sana bir defa daha öteceğim” tekrar dedi.
Ötdü, yıkılıverdi.
Hemen ellerime aldım.
Gözlerini kırparak ayıldı.
“Bir şey yok. Üzülme!” dedi.
Ayrıldık memnun olarak.
Horozu şeytan temessül edemez.
Horoza taş atmayınız.
Horozu temiz gıdalarla besleyiniz.
Horoza sövmeyiniz.
Horoza Ötmeyen yerlerde oturmayınız.
Horoza kurban olur amma horoza bıçak vurmayınız.
Bir yerde ölmüş horoz görürseniz, üzerine bir avuç abdestli iken, su döküp toprağa gömünüz.
Horoza sabahları öttüğü zaman dua ederek HAKK’dan isteyiniz.
Horoza melâikeleri görür öter.
Melâikeler duanızı “amin” der kabul olur duanız.
Bunların hepsi hadîsdir.

Horoz dövüştürmek haramdır, azabı vardır.

Tarh ettiğimiz horoz “ibikli, kuyruklu, renkli horozlardır”.

Hint horozu dedikleri uzun bacaklı, kuyruksuz, ibiksiz horozlar, yabani horoz cinsinden yetiştirilmiştir.

O horozlardan bahsetmiyorum..

Horozu kovalamak taş atmak iyi bir hareket değildir.

Söyleyemem bunda HAKK’ı incitmek gizlidir.

Aman sakınınız....

Bacaklarından bağlayıp baş aşağı taşımak, insanı manen baş aşağı götürür.

Bu dünyada bu işler başlar unutmayınız...

Hakiki temiz bir sûretde iyi gıda ile beslemek şartı ile evinde horoz beslemekte büyük hayır vardır.

O evin bereketi vardır.

Melâikeler o hâneyi hıfzederler.

Köylerde yapılan fenalıklardan köylerin batması işden bile değildir.

Bir tek horoz o köyü felaketlerden korur.

Bunu kimse bilmez.

Fakat horozu, târif ettiğimiz sûretde bakarsanız o mıntıka her türlü o afatdan masum kalır.

Bizim köyde horoz var fakat şu oldu demeyiniz.

O horoza yapılan eziyet onu doğurmuştur.

Velhasıl horoz mübârek bir mahlûktur.

Memleketimde Maçkalı Hoca Hazretleri vardı.

Rahmetullahı aleyh nereye seyahat etse, bir kafesi vardı, horozu ile beraber giderdi.

Almanya’da birgün bir köyde tavuklar ve horoz gördüm.

Şehirlerde hiç tesadüf etmemiştim.

Yanına gittim.

“Gelsene buraya” dedim. Geldi.

“Bizim horozlarımız öter, siz ötmez misiniz?” dedim.

“Bilmem amma bilirim.”

“Bu ne demek” dedim.

“Efendim biz dünyaya geldikte ötmeyi daha öğrenmedim. Hayatta kalırsak, hayatta kalmış horozlar bize gelirler. Bizim başka diyarlarda cinslerimiz vardır. Onlar öterler. Niçin bilir misin diyerek anlatdılar. Sordum, sabahları gökyüzünden kimsenin göremediği melâikeler vardır onları görürüz ve Öteriz” dediler.

“Ama buralarda göremezsin. Görsen de melâikelere inanan kimse tesadüfen bulunsa o zaman görebilirsin” dediler...

“Dedelerimizden duymuştuk dediler: Biz horozların ötmesiyle uyanan,

Biz horozlardan evvel uyanan Koyun ve kuzunun melemesiyle uyanan,

Bunlar ötmeye, melemeye başladığı zamanlarda diğer hayvanlara bağırarak men edilmiştir.

Bunlar sustuktan sonra diğer hayvanlar başlarlar, inek ve öküzün bağırması ile uyananlar da

çoktur. Geceleri uyumayan gözü yaşlı kadın, erkek mübârek insanlar vardır dünya yüzünde...

Fakat bu asırda uyuyanlar daha çoktur. Sayısızdırlar. Gece kumar masalarında sabahlayanlar, hırsızlık peşinde koşanlar vardır.

Nöbet bekleyenler, derdinden uyuyamayanlar, uyumayıp dua edenler de vardır. Bunları bildiğimiz için biz bu diyarda ötmeyiz...” Dedi bana horoz.

Sağına soluna baktı.

“Benim sesim de güzeldir. Kimse duymasın. Senin için, gündüz ama bir defa öteyim” dedi. Kanat çırpıttı öttü.

“Horoz ötmeden evvel kanat çırpıp. Bu çok mühim birşeydir. Söylemeyeceğim ne yapacaksın”.

Horozdan ayrıldım. Yürüdüm.

20 adım ayrıldıktan sonra döndüm baktım.

Horoz hâlâ yerinde bana bakıyordu.

Elimle selâm verdim.

Bir daha öttü.

Ben de çabuk çabuk yürüdüm ayrıldım oradan.

Kendi kendime şöyle düşündüm;

İçi müslüman dışı değil. Buna korkak denir.

Dış müslüman içi değil. Buna münafık derler.

Sözleri müslüman fiili değil. Bu da küfürdedir.

Onlarla dolu dünya bugün.

İçi gören gözler vardır.

Gizlendiler.

Bizim gözlerimiz onları görmediğinden gizlidirler.

Dışa bakan gözler vardır.

Kendi içini görmeyen gözler vardır.

AKBABA ve LEŞ KARGASI’na sordum:

“Siz niçin leş yersiniz?”

“Efendim bulması kolay. Dünya leşle dolu. Zahmetsiz buluyoruz” dedi.

ARI’ya sordum:

“Sen hep çiçek yersin. Yaptığın balı niçin yemiyorsun?..”

“Çıkardığımı yemem, ben işimi bilirim... Bana ne emrolunmuş ise onu yaparım.”

“Ama peki bu asırdaki arılar bal yapmıyorlar. Şekerin üsüne konuyor, yapma peteği götürüp bırakıyor, biraz da üzerine kusuyor. Kanatlarına bulaşanlar biraz tadıyor” dedi.

“Çünkü, hakiki bize HAKK’ın emrettiği balı yiyecek temiz ağız, haram girmemiş mide bulmak imkânsız gibi bugün... Efendi, daha bana birşey sorma, selâm ola” dedi.

Vızladı uçtu gitti arı...

SİNEKlere sordum:

“Siz herşeye konar mısınız?Fena da olsa, iyi de olsa.. Ne biçim mide var sizde?..”

“Bana bakma efendim. Benim işim çok mühimdir. Ben yıllardır birşey haykırıyorum. Kimse farkında değildir. Anlatamadım. Bıktım. Fakat artık alıştım gitti. Bırakamıyorum, bu tabiatı ne yapayım.” dedi.

(Sineğin ömrü 40 gecedir. Ancak bal arısı değil)...

Narda olması sineğe azab değildir. Ehl-i nara azab vermesi içindir.

Resûlullah'ın elbiselerine sinek konmazdı.

FARE'ye sordum:

“Sen insanlardan kaçarsın. Çok zekisin.” “Evet” dedi.

“Onlar seni öldürürler. Sevmezler. Sen herkesin gıdasını çalarsın.

Bazı şeyleri tahrip edersin.” “Doğrudur” dedi.

“Bir mahlûkun adı çıkmasın, ama insanlar beni anlayamadılar. Anlayamazlar da...

Ben helâl lokmaya dokunmam.

Helâl olan birşeyi tahrip etmem....

Tamamıyla helâl olan bir yere kat'iyen girmem...

Haram dolu yerlere ve helâle haram girmiş evlere, dolaplara, gıdalara yanaşırım...

Evlerdeki gıdaların, eşyaların, haram kısmını tahrip ederek yerim... Tamamıyla haram dolu yerlere de gitmem.

Gidersem de sırrımı gizlemek içindir.

Kimse farkında değildir. Bu vazifemin.

Hiç işittiniz mi ben kabak ve kavun yemem.

Onlara haram karışmaz.

Çünkü onlar haramı ve kendisine haram getirecek mahlûku tanırlar.

Onlara lânet ederler.

Sinek kabağa konmaz.

Git niçin konmadığını sor bakalım...

Onların tohumları içindedir.

Yenecek tarafına girmemiştir.

Karpuzu severim, çünkü çekirdekleri yenecek tarafın içine dağılmıştır. Yumurtayı severim.

Bunları anlarsan ya çıldırır veya bilmem birşey olursun amma...

Benim sözüme inanmazsın...

İnsanlar HAKK'ın sözüne inanmıyorlar.

Benim sözümü kale bile almazlar...

Sen ara bul!” diye cevap verdi.

Deliğine kaçtı girdi.

“Niçin kaçyorsun?” dedim.

“Benden sana bir fenalık gelmez.”

“Onu bilirim. Yoksa seninle konuşur muydum” dedi.

“Belki efendim aramıza kedi girer diye gidiyorum, kaçmıyorum.

Kedi beni daima takip eder, sırrımı ifşa etmeyeyim diye!.”

YUMURTA:

Yenir fakat yumurtada bir kısım vardır.

Pişirmeden o kısmı çıkarınız.

Haşlanmış ise yerken o kısım yine bellidir.

O kısmı yemezseniz iyi olur.
Ama şimdi yumurtaların çoğu hakiki yumurtalıktan çıkmıştır.
Mümkünse tavuk besleyin.
Tek tavuğun yumurtasını yiyiniz.
Sarısı çok açık olan yumurta, yumurtalıktan çıkmıştır.
Kaz, ördek, hindi yumurtası sebebinin bilerseniz yemeyiniz.
Ama nereden bileceksiniz...
İsterseniz yersiniz...

Bu lakırdılar uzun müddet halvet etrafında dolaşanların kulaklarına girecek nasihatlerdir.
Hakiki halvete girenler bunları öğreneceklerdir.
Ama nasıl öğreneceğiz diye düşünmeyiniz.
Sen o hâle gel bunların hepsi bir saatde öğrenilir...

Hepsini Öğrenirsiniz.
Sen şüphe ve vehimleri içinden at!..
Tam teslim ol!
Suyun üstüne bir defa çık hele bakalım.

ASLAN'a sordum:
"Sen koca aslan niçin yalnız et yersin?..."
"Söylemem efendim. Söylersen aslanlığım gider, sonra siz beni yersiniz!" dedi.
Almanya'da Frankfurt hayvanat bahçesini gezdim.
Üç saatde.
Ama hepsini göremedim...
Yer, deniz, hava hayvanları, sinekten file kadar dünyanın her yerinden getirilmiş...
Hepisiyle mümkün mertebe konuştum.
Anlatması uzun olur.
Parmaklıklar arasında genç bir aslan var.
Bir de levha:
"Parmaklıklara yanaşmak tehlikeli ve yasaktır"...
Ben o levhayı görmedim.
Sonradan gördüm.
Parmaklığa yanaştım:
"Merhaba Yâ esed!" dedim.
Hayvan parmaklığa yanaşdı.
Bir sürü Almanlar da varmış onlar da seyrediyorlarmış...
Elimi uzattım hayvanın burnunu okşadım.
Kedi gibi yüzünü elime sürdü.
Birden bire arkadan bir ses:
"Herr, zuruck! Zuruck!" diye bağırды.
"Geri dön, geri dön!" hiddetli olarak.
Döndüm bir polis memuru.
"Ne yapıyorsun çıldırdın mı?" dedi.
Polisin bu hareketine, o sırada aslan ağzını açtı, parmaklıklara tırmandı. Bağırды...
Herkes irkilip bize baktılar...
Ben de bilmiyordum yasak olduğunu...

“Gördün ya okşadım hayvanı bir şey yapmadı, git sen okşasana” dedim polise.

Polis:

“Ben deli değilim” dedi.

“O hâlde aslan delileri ısırmıyor gördün ya!” dedim.

Polis şaşırdı. Afalladı. Herkes bana bakıyordu. Ayrıldım oradan...

Biraz sonra tekrar dönüp geldim.

Orada kadın erkek, çoluk çocuk hep hadiseyi anlatıyorlardı.

Beni gördüler. Hep bana baktılar...

Zira beyaz saçlarımdan tanıdılar.

Tekrar aslana baktım.

Yine parmaklığın önüne geldi.

İki dakika kadar hep bana baktı..

Ben de ona baktım.

Etrafımızdakileri, bu hayvanları seyretmeye gelen bu garip mahlûkları da aslanla beraber biz seyrediyorduk.

Kafesdeki aslana çok üzüldüm.

Aslan farkına vardı. Bana:

“Üzülme HAKK’ın kaderi bu...

Bize de dünyada imtihan var...

Bu, HAKK’dan uzak insanlar içinde, aslanlığımı zerre kadar kaybetmedim. Görmüyor musun parmaklığın yanına bile korkudan sokulamıyorlar...

Ben ALLAH’ın bir mahlûkuyum.

Ben gibi milyonlarca halketti.

Benim yanıma yanaşmak cesareti olmayan bu zavallılar, yarın HAKK’ın huzuruna hiç çıkamazlar!” dedi.

“Hele bak efendim!” dedi

“Nasıl korkacaklar.”

Direndi, birdenbire bütün gücüyle aslanca bir kükredi.

Herkes birden irkildi.

Diğer taraflarda olan ağaçlardaki kuşlar birden bire uçtular.

Diğerleri taş kesildi.

“Ben yurdumdan bu kafese getirileli ilk defa kükrüyorum” dedi.

Hayvanat bahçesi biraz karıştı.

İki polis tekrar yanıma geldi:

“Afedersiniz siz necisiniz?” dediler.

“Sihirbaz değilim” dedim.

“Doktorum. Hayvan lisanından anlarım. Biraz aslanla konuştum o kadar” dedim.

Polisler şaşırdılar.

Biraz korkuyla karışık güldüler.

Alay ettiğimi zannettiler...

“Bu sözümle alay etmiyorum!” dedim.

“Üç saatdir hayvanat bahçesindeyim biraz hayvan lisanından öğreniverdim!” dedim.

Aslana döndüm selâmlaştık, oradan ayrıldım.
Herkes bana bakıyordu.
Bu bahçede insanlar hayvanları seyrediyorlar güya...
Halbuki seyretmiyorlar.
Hayvanlar onları seyrediyor...
Hayvanat bahçeleri kurulalı hayvanlar insanları daha iyi zâhiren de tanıdılar...
Hayvanat bahçeleri kurmak onları yurtlarından ayırıp kafeslerde beslemek İslama kat'iiyen yasaktır.
Bu hadise Frankfurt gazetesine bile intikal etmiştir.

KÖPEĞE sordum:

“Sana sadık ve vefakâr hayvan” derler.

“Bundan memnun musun ne dersin?”

Gözlerini bana doğru çevirdi.

Baktı baktı:

“Her hâlde anladınız!” dedi.

Gözlerinden yaş geldi.

“Sana birsey soracağım” dedim...

Doğruldu:

“Buyur!” dedi

“Resûlü Ekrem:

“Birgün gelecek hayvanlar konuşacak âhir zamanda!” buyurmuş. Ne dersin?”

Hemen köpek yere uzandı. Toprağı yaladı:

“Ondan sadır yalan olur mu hiç?...

Biz köpekler çoktan konuşmaya başladık.

Biz evlerin dışında dururduk, içeri edebimizden dolayı girmezdik.

Bizi zorla evlere, yatak odalarına kadar soktular.

Mecbur olduk onlar gibi konuşmaya ne yapalım...

Bizde kabahat yok...

Bizden öldükten sonra dirilme muradedilmiştir.

Yâlnız, Cenab-ı HAKK Kıtmîr'i tekrar diriltecek cennete koyacak.

Bu bizim sırrımızın şâhididir.

Bizim girdiğimiz eve melâike girmez diye sahih haber vardır.

HAKK'ın emri bu...

HAKK'ın emrini bile insanlardan daha çok tutarız.

Bizler bu itaat ettiğimizden bize mükâfat olarak HAKK, temsilcimizi Kıtmîri cennete sokmuştur. Bizi yaratan...”

Bir dilim ekmek verdim, öptü. Başını sürdü. Yedi.

“Bunu unutmayacağımı bilirsiniz...Ömrümde ilk belki de son yediğim ve yiyeceğim helâl lokmadır bu...Ben baskalaşıyorum!” dedi.

Geri geri çekildi, birden koşarak sokağın başından sapıp kayboldu gitti...

Köpek kanaatkardır, merhametlidir.

Anlayışlıdır.

Gözlerine bakınız sadakatini okuyabilirsiniz.

Çok alıngandır. Tekdirden çok alınır...
İnsanın bakışından anlar düşündüğünü.

Köpek öldüren sürünür.
Rızkı kesilir.
Bereketi kalkar.
Sonunda felç olur...

Bugün dünyada çeşit çeşit köpekler vardır.
Birçoğu melezdır.
Muhtelif renkleri vardır.
Bu renklerin bulunması da birşeyi haykırır.

Köpek öldürmek doğru bir hareket değildir.
Köpek öldürenlerin sonu sürünmektir.

Vaktiyle ben çok iyi hatırlarım.
Bir zamanlar istanbul belediyesi başıboş köpekleri toplattı.
Bir küçük vapurla Marmaradaki “Hayırsız Ada” derler oraya götürüp bıraktı.
Zavallı hayvanlar orada açlık ve susuzluktan günlerce bağıra bağıra telef oldular.
Bu karan veren İstanbul şehremini “H” bey ve belediye azaları perişan oldular.
“H” bey felçli ve konuşmaz bir hâlde, şuûru bozuk, ayağını sürüye sürüye Sultan Ahmet civarında dilenir vaziyetde görülmüştür.
Ondan sonra şehremini “DrJO” bey ve belediye azaları hep felçli sürünerek ölmüşlerdir.
Eskilerin ve bugünkü zamanda bile bu vakalar çok değildir.

Köpek mızır hayvan değildir.
İnsanlar onu muzır hâle getirmektedirler.
Kuduz illeti köpekten geçer ve diğer hayvanlara, insanlara salyasıyla bulaşır.
Hastalığın tedavisi yoktur, aşısı vardır.
Köpekte kıskanmak azdır.
Yalnız “Buldok” köpekleri vardır, sahibini kıskanır ve sahibinin çocuklarını parçaladığı az değildir.
Bu bizim anlattığımız köpeğin dışındadır.

Köpekte hırsızlık yoktur.
Benim bir köpeğim vardı.
Ölürken ağladı, beni de ağlattı.
Hâlâ köpek gördükçe onu hatırlarım, gözlerim dolar.

İslama yol gösteren Rahmetullahı aleyh imamlardan yalnız imamı Şafîî hazretlerine göre köpeğe sürünmek abdesti bozar.
Diğerlerinde bozmaz.
Her iki fikir de hadîslere dayanmıştır.
Böyle olması da (söyleyemeyeceğim) bir sırrın ortaya çıkması içindir. HAKK ismine kasem ederim ki hepsi de doğrudur.

KANARYA:

BU dostumun evinde kanarya kuşları gördüm, kafeslerde...

Dostum bana cinslerini, çok güzel öttüklerini zevkle anlattı.

Güzel sanatkârane yapılmış kafesleri, yiyecekleri, su kapları amaane tertibat.

Görseniz bir defa...

Bunlar uçamazlar.

Uçsalar bile serce kuşları bunları gagalar, kör edip öldürürlermiş.

Dostum uzun uzadıya bana anlattı.

Müşabakalar olurmuş, hangi kuş daha çok ötüyor.

Adeta kanarya meraklıları hastalık derecesinde bunlara düşkün...

Bazen de o kadar alıştırmış ki kafesi açık, odanın içinde dolaşıyor. Sofraya gelip konuşuyor.

Sahibi ile konuşur gibi eline başına omzuna konuyorlar.

İnsanlar kuşların seslerini aynen taklid ederler.

Bu ağız ve boğazın bir nevi hüneridir. Ama bu seslerle ne demek istiyorlar, onu anlayamıyorlar.

Kuşların da dilleri var ama kimse bilmiyor...

Sevinçleri var.

Kederleri var.

Dertleri var.

İzdirapları var...

Fakat bu ötüşlerden biz bir şey anlamıyoruz.

Hele HAKK'a karşı olan tesbih ve zikirlerini düşünemiyoruz bile...

Bu hengâmenin içinde:

Bunlarla konuşanlar

Sevileşenler

Zikirlerini anlayanlar var, dünya yüzünde...

Kuşlarla ahbap olanlar var.

O hele kafesde hapsedilmişler, onların diğer uçan, havalarda dolaşan kuşları gördükleri zaman ızdıraplarını duyacak anlayacak

insan çok az kalmış.

Bunlar da HAKK'ın mahlûku....

Böyle düşünürseniz ne büyük bir zulüm müessesesidir bu anlayabilerseniz...

Efendim uçamıyor.

Evet onu insanlar hazırladı.

Hürriyetini unutmuş dert ve ızdırapdan artık kuşluktan çıkmış...

Kafesde kuş beslemek insan akibetini hüsrana çevirir.

Kim çevirir diyeceksiniz?

Hakiki sahibi "Hz. ALLAH" bunda istisna yoktur.

Onların kafesde ötüşleri dertlerinden ızdıraplarından dolayıdır.

Bu böyledir.
Aksi düşünülemez.

Kanaryaya yanaştım.
Kafese parmağımı götürdüm.
Ürktü.

Fakat biraz sonra sordum:
“Niçin korktun?...”
“Efendim ne zamandan beridir bilmiyorum, kanatlarım var havada uçmuyorum.
Gözelerden su içemiyorum.
Rızkımı kendi kendime arayamıyorum.
Şu küçücük tellerle örtülü kafes içindeyim.
Hürriyet diyorlar bilmiyorum.
Köle miyim.
Esir miyim.
Suçlu muyum.
Neyim? bilemiyorum.

Su veriyorlar.
Yem veriyorlar.
Ama bunlar bana zehir gibi acı geliyor.
Hergün ötüyorum.
Dertlerimi haykırıyorum.
Kimse anlamıyor.
Artık öyle hâle geldim ki niçin öttüğümü de bilmiyorum.
HAKK’ın kaderi bu.

HAKK’a beni buradan halâs eyle diye dua etmekten utanıyorum.
Yalnız bize emrolunan HAKK’ı tesbih daima ediyorum.
İşte o tesbih anlarında kendimi rahat buluyorum.
Bizler dünya için hakedildik.
Âhiretimiz bizim yok, insanlar bizi kafese koymakla şu dünyamızı bize zindan ettiler.
Fakat kendilerinin âhiretlerini de zindan ettiklerinin farkında değillerdir.

Uçamadan kafese hapsedildim.
Uçamadan bu kafesde öleceğim.
İşte bizim hayatımız, bu kafes içindeki dert ve ızdıraplarımız hepisi bu...

Sizin gördüklerinizi, bildiklerinizi biz görür ve biliriz.
Hem de çok berrak ve açık....

Amma bizim gördüklerimizi, bildiklerimizi siz ne görür ne bilebilirsiniz...

Bizi yaratan buyurur:
“Bütün hayvanlar kuşlar. Ağaçlar hepisi şimdi tesbih hâlinedir. Fakat siz bunları ne duyar ne iştirirsiniz!” Yalan mı!..”

Resûlullah:

“Kuşları kafeslere hapsedmeyiniz.” Hadîs.

Velhasıl kuşu kafese hapsedip bunu bir zevk edinmek Resûl'ün peşinde koşan islâmın işi değildir.

Kanaryaya daha soramadım.

Çünkü kafesde alıştığı dertlerinden onu ayırmak için bir çaba olur suallerim, daha üzülecek... Dostumdan ayrıldım.

Uzun bir müddet sonra öğrendim bu merakından vazgeçmiş, bu esirlerini başka bir esirciye devretmiş amma...

Hayvan esareti devam ediyor gidiyor.

Zavallı kanaryalar ve hapsedilen mahlûklar.

Dünya bu...

HAKK'dan ayrıldı mı herşey değişir.

Kimi ağlar.

Kimi güler.

Kimi ağlar güler.

Kimi güler ağlar.

Asıl hüner dertlerdeki inceliği idrak edebilmek, insana dünyanın boşluğunu her an haykırdığını göstermektedir...

Tarh etmek : Uzaklaştırmak. * Vaz' etmek. * İndirmek. * Bırakmak, elinden atmak. * Yerleştirmek. * Temel bırakmak. * Mat: Çıkarma.

Tefahür : (C.: Tefahhurât) (Fahr. dan) Övünme, fahirlenme.

Sevk-i Tabî : Hayvan veya insanların düşünmeksizin Cenab-ı Hakk'ın sevki ile olan hikmete uygun hareketi. Sevk-i kaderî, ilham veya sevk-i İlâhî demek daha doğrudur.

Ashab-ı suffa : Suffa ehli. Bunlar, Hz. Peygamberin (A.S.M.) mescidine bitişik üstü örtülü, etrafı açık bir yerde oturlardı ve orada yaşarlardı. Bu zatların yaşayışları ve hâlleri din hizmeti, hayatı bakımından büyük değer taşımaktadır. Bütün hayatları Peygamberimiz'in (A.S.M.) yanında bulunarak Kur'ânın en yüksek derslerini alır, öğrenirler ve öğretirlerdi. İslâmiyeti öğrenmek, öğretmek ve yaymak için her türlü şahsi menfaatlerini terkederek tam bir İslâm fedaisi olarak yaşarlardı. Bunlar evlenmezler ve dünya işleriyle uğraşmazlardı. Ashab-ı Suffa'nın bu hizmetleri sebebiyle ve bu çok büyük fedakârlıkları vesilesiyle İslâmiyet az zamanda çok yayılmış ve kökleşmiştir. Peygamberimiz'in (A.S.M.) hadis-i şerifleri mükemmel bir şekilde muhafaza altına alınmış ve zamanımıza kadar hatta kıyamete kadar sağlam bir şekilde devam etmesi sağlanmıştır. Bu Ehl-i Suffa'nın ahvâli Kur'an-ı Kerim hizmetine ilk ve en mühim başlangıç olduğu ve herkese büyük ibret ve ders teşkil edeceği için, Sahih-i Buhârî Tercemesi Yedinci Cildinin 62 ve 63 üncü sayfelerindeki alâkalı kısmı naklediyoruz: "Suffa, Kamus Müterciminin dediği gibi ve hepimizin bildiği veçhile, eski yerlerdeki "sed", "seki" gibi yüksekçe eyvana denir. Lisanımızda tahrifle "sofa" tâbir olunur. Ehl-i suffa buna izâfe edilmiştir. Ashâb-ı Suffa; aileden cüdâ, gaile-i dünyeviyeden âzâde ve bütün mânası ile feragatkâr bir hayata mâlik olan bir zümre-i mübârekenin ekseri vakitleri Resûl-i Ekrem'in (A.S.M.) huzurunda geçerdi. Dâima Resûl-i Ekrem'den (A.S.M.) ahz-ı feyz ederlerdi. Taraf-ı Peygamberiden tâyin buyurulan muallimler mârifetiyle de kendilerine Kur'ân tâlim edilirdi. Bunlardan yetişenler müslüman olan kabilelere tâlim-i Kur'ân için

gönderilirdi. Bu cihetle bunlara "Kurrâ" denilirdi. Bu suffaya da "Darul-Kurrâ" demek en münâsib bir isimdir. Nur-u Kur'an'ın "Iemhat-ül basar" denilebilecek derecede az bir zaman zarfında âfâk-ı âleme intişar etmesi, bu ilim ocağının yetiştirdiği güzideler sâyesinde müyesser olmuştur. Mütevâzi ve fakat çok feyyaz olan dörtyüz, beşyüz raddesinde dâimâ Kur'ân ile, icâbında gazâ ile meşgul olan bir irfân-ı Kur'ân ordusu bulunuyordu. İçlerinden teehhül edenler kadro haricine çıkardı. Fakat, yenileri ile ikmal edilirdi. Burası bütün mânası ile leyli ve meccâni bir dâr-ul-ilim idi. Müdâvimleri ne ticaretle, ne bir san'at ve harâsetle iştigal etmezdi. Maişetleri taraf-ı risâlet-penâhiden ve ağniyâ-ı ashâb tarafından te'min edilirdi. Bu hakikatı, Ehl-i Suffa'nın mübarek simâlarından birisi olan Ebu Hureyre (R.A.) kendisinin çok hadis rivâyet ettiğinden şikâyet edenlere karşı verdiği şu müskit cevabında pek güzel ifâde etmiştir: "Benim kesret-i rivâyetim çok görölmesin; muhacir kardeşlerimiz çarşıdaki, pazardaki ticaretleri ile, "Ensar" kardeşlerimiz de tarlalardaki, bahçelerdeki ziraatleri ile meşgul bulundukları sırada, Ebu Hureyre, Peygamberin (A.S.M.) mübârek nasihatlerini hıfzediyordu..." demişti. Resul-i Ekrem (A.S.M.) Ashâb-ı Suffa'nın maişeti ile, tâlim ve terbiyesi ile pek yakından alâkadar olurdu. Hattâ saadet-hâneleri ihtiyacatı ile ikinci derecede meşgul bulunurdu. Bir kerre Hz. Fâtıma (R.A.) el değirmeni ile un öğütmekten usandığından şikâyet ederek bir hizmetçi istediğinde, Resul-i Ekrem (A.S.M.) - "Kızım! Sen ne söylüyorsun?... Henüz Ehl-i Suffa'nın maişetini yoluna koyamadım" buyurmuştu. Resul-i Ekrem'in (A.S.M.) hiç bir mev'izaları, hiç bir hitâbeleri yoktur ki, bunun irâdı sırasında Ashâb-ı Suffa orada hazır bulunmasın, dinleyip, hıfzederek diğer ashâba nakletmesin... Bu suretle ahkâm-ı İslâmiyyenin hıfz ve naklinde Ehl-i suffanın pek müstesna te'sirleri görölmüştür. İçlerinde Ebu Hureyre (R.A.) gibi müstesnâlar yetiştiği gibi, ilmi varlık göstermiyenler de vardı. Fakat, hangi türlü tedris gösterilebilir ki, umumi surette böyle sihir-âmiz bir feyz verebilmiş olsun.." Hak Dini Kur'ân Dili Cilt 2, sahife: 939, 940, 941 de de şu izahat vardır: "Bir gün Resul-i Ekrem (A.S.M.) Ashâb-ı Suffa'nın başlarında durmuş, hallerini nazar-ı tetkikten geçirmişti. Fakirliklerini, çekmekte oldukları zahmetlerini gördü ve kalblerini tatyib edip onlara buyurdu ki: - "Ey Ashâb-ı Suffa! Sizlere müjdeler olsun ki; her kim şu sizin bulunduğunuz hâl-ı sıfâtta ve bulunduğu halden râzı olarak bana mülâki olursa, o benim refiklerimdendir... "

Şehremin : Belediye Başkanı.